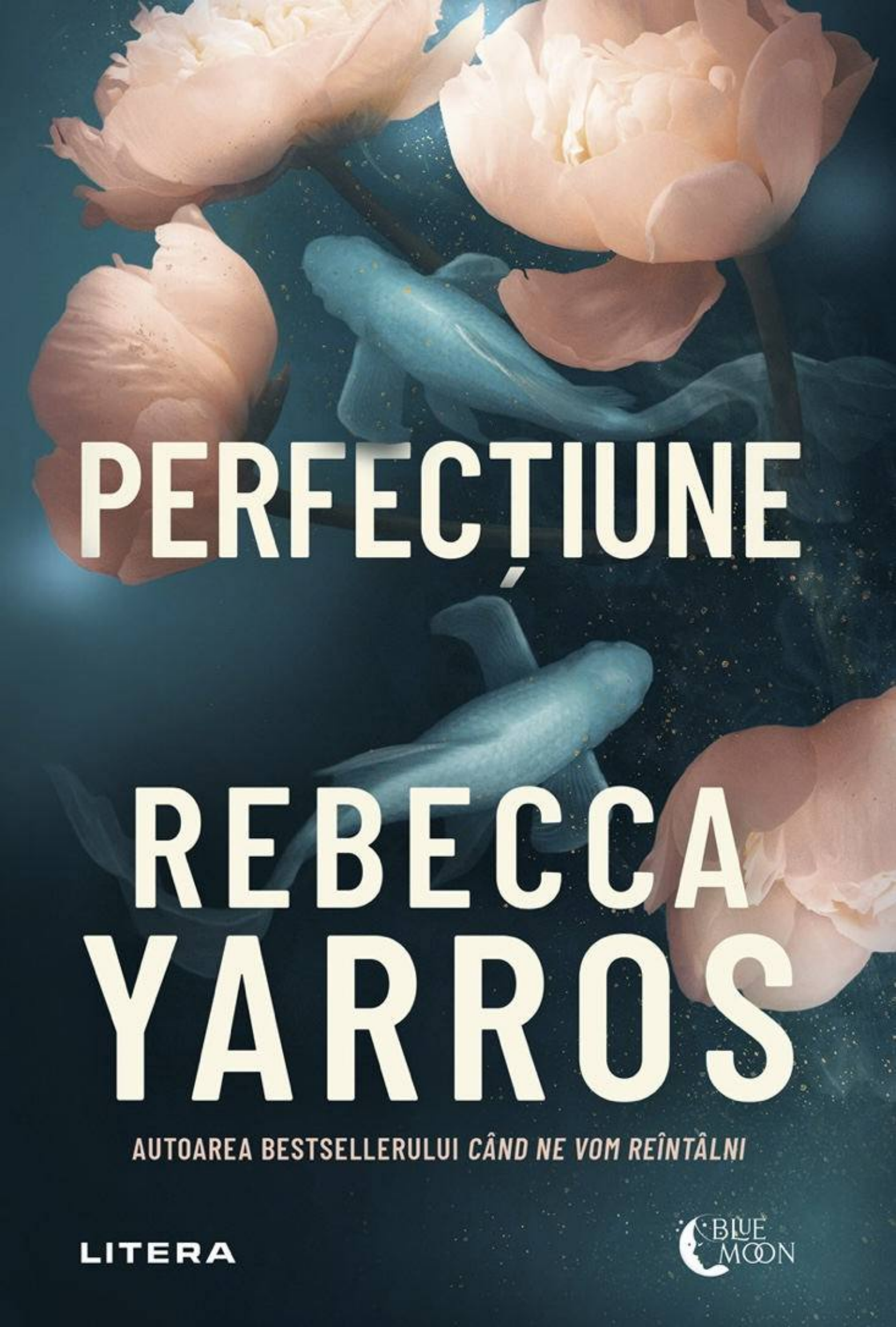
PERFECȚIUNE
REBECCA YARROS
AUTOAREA BESTSELLERULUI *CÂND NE VOM REÎNTÂLNI*
LITERA
BLUE MOON

BLUE
MOON

REBECCA YARROS

PERFECȚIUNE

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

LITERA
București

Hudson

Cu unsprezece ani în urmă

Într-o zi ca asta, am înțeles de ce șaptezeci și trei la sută dintre candidații la școala de vară pentru salvamari nu reușesc să încheie pregătirea. Mai aveam două veri la dispoziție să mă asigur că aveam să fiu în procentul de douăzeci și șapte care ajungeau la final.

Vremea de după-amiază pe coasta sudică din Cape Cod garanta pentru Ziua Eroilor valuri de aproape doi metri, cu creste înspumate, însoțite de hipotermie. Ar fi putut fi oribilă și istovitoare, dar era vremea perfectă pentru antrenament.

Oboseala mă cuprinsese cu douăzeci de minute în urmă, epuizarea venise după încă zece minute și mă apropiam cu pași repezi de a fi complet dărâmat, dar mai aveam nevoie de încă cinci minute. Încă vreo sută de metri m-ar fi situat dincolo de recordul meu personal în genul ăsta de valuri și n-aveam de gând să renunț până când nu atingeam acel punct.

Trei sute de secunde nu însemnau nimic privind în perspectivă.

M-am concentrat asupra respirației, mi-am ținut capul în jos și am înotat înainte, numărând fiecare dintre secundele alea. La 211, am înghițit o gură de apă sărată și am ieșit la suprafață tușind, smulgându-mi mușțiucul de îndată ce am scăpat de valul care mi-a acoperit tubul de respirat.

– Hudson! strigă Gavin din stânga mea, oprind motorul bărcii de pescuit de șapte metri pe care tatăl nostru o numea drăgăstos al patrulea său copil, deși s-ar fi calificat drept primul, având în vedere vârsta ei. De ajuns pentru azi!

– Mai am nevoie de încă treizeci de metri pentru cel mai bun record personal, i-am răspuns călcând apa prin hula următoare.

– Trebuie să-ți salți fundul în barcă înainte ca hula să devină mai înaltă, ripostă el, uitându-se de la bord pe deasupra ochelarilor de soare, deși cerul era acoperit. Ești terminat. N-o să fie nici un record azi!

– Du-te naibii! Mi-am pus mușțiucul în gură și m-am pregătit să încep din nou, doar ca să-i dovedesc că pot.

– Mahmureala îmi dă dureri de cap și, dacă n-o vrei la cârmă pe Caroline pentru viitoarea ta sesiune de antrenament, vii încoace înainte să trebuiască să mă întorc în curentul ăsta. Merse spre pupa în vreme ce barca plutea în derivă, apoi se aplecă și dezlegă partea de sus a scării ce se legăna înainte de a o arunca în apă.

La naiba! Nu glumea.

Sora noastră mai mare era ca o cloșcă și nici măcar nu ar fi luat vreodată în considerație să mă scoată în larg pe o mare ca asta, ceea ce însemna că recordul personal trebuia să mai aștepte. Frustrarea mă încălzi pentru cele câteva mișcări care urmară, în vreme ce mă îndreptam spre barcă. Apoi am așteptat momentul potrivit înainte să mă urc pe scara cu trei trepte.

– Mi-a fost dor de tine și mă bucur că ești acasă, dar ești nașpa. Aproape că reușisem. Am sărit pe platforma de înot îngustă și pe locul acoperit de prosop, apoi am tras sus scara. Tata ne-ar omorî dacă n-am proteja pielea uzată. Barca s-a înclinat din nou în timp ce îmi smulgeam masca de pe față, apoi gluga costumului de scufundări, aruncându-le în sacul de pânză neagră de lângă picioarele lui Gavin.

– M-ai rănit, frățioare. Își atinse ironic pieptul și se ținu de speteaza scaunului la următorul val. Hai să mergem acasă, ca să pot asculta prelegerea la care tata a muncit toată ziua. Nu mi-ar plăcea să depună atâta efort și să nu aibă cui să-și țină cuvântarea.

– El e doar…

Cuvintele refuzau să iasă, așa cum se întâmplase de când își anunțase hotărârea, în mijlocul cafenelei părinților noștri, în dimineața asta.

– E dezamăgit că am renunțat la facultate, completă Gavin. Spre deosebire de Caroline, care a reușit să-și ia licența fiind măritată și având *două* slujbe.

– Nu te compara cu sora noastră și lasă-l pe tata în pace! E doar șocat. Mi-am dat jos restul costumului și am rămas în șortul cu imprimeu hawaiian odată ce mi-am aruncat și șosetele de scufundări.

– Mi-am schimbat specializarea de patru ori în doi ani, spuse Gavin, întinzându-se pe deasupra volanului spre șapca mea Bruins. Crede-mă, tata nu-i șocat.

Avea dreptate. Gavin era cunoscut ca amator de distracții, nefiind un perseverent.

– Ai putea să rămâi peste noapte la Caroline și Sean, în vreme ce mama o să mai dreagă situația.

M-am îndreptat spre el pe mocheta decolorată de sare și de soare de pe punte.

– N-o las pe mama cu mizeriile mele. Să schimbăm subiectul! Gura lui Gavin se arcui într-un zâmbet. Abia ai 17 ani și uite cum îți arunci economiile pe un costum nou de scufundări. E ca și cum efectiv ai încerca să înoți până în Alaska. Să nu crezi că n-am observat harta aia de deasupra patului tău.

– Unele visuri nu se schimbă. Acum trei ani am dat peste un documentar și de atunci am vrut să fiu salvamar staționat în Sitka[1]. Să ajut oameni. Bifat. Adrenalină? Bifat. Să mă mut în cealaltă parte a țării din singurul loc în care am trăit vreodată? Bifat. Am luat prosopul de pe scaunul din spate, apoi m-am șters pe cap și pe piept înainte să îmi trag pe mine un tricou. Și mulțumesc pentru că m-ai scos în larg! Tata e ocupat.

– O să te scot în fiecare zi dacă asta te ajută. Gavin mi-a împins șapca la piept, păstrând un echilibru perfect în timp ce barca se înălța.

– Mulțumesc! Știam că nu trebuia să îl cred pe cuvânt. Avea cele mai bune intenții, dar finalizarea nu era punctul lui forte. Antrenamentul e probabil puțin exagerat, dar îmi dă ceva pentru care să depun efort.

Mi se făcu pielea de găină pe spate când am simţit briza în timp ce îmi puneam şapca de-a-ndoaselea. Optsprezece grade erau destule pentru perioada asta a anului, dar era încă al naibii de frig când ieşeai din apă.

– Ceea ce respect. Întoarse cheia, pornind motorul, dar lăsându-l să meargă în gol în vreme ce se uita undeva în spatele meu. Aia e o barcă *cu vâsle?*

– Aici? Nici vorbă! Mi-am sucit capul să mă uit în direcţia în care privea el şi am zărit repede mica ambarcaţiune, cam la o sută de metri spre vest, cu ceea ce părea a fi un mic motor exterior şi doi oameni… ghemuiţi.

– Ce naiba fac? întrebă Gavin în vreme ce vâslaşii apăreau şi dispăreau printre valuri, lăsându-se repetat în jos în ceea ce păreau a fi locurile lor. Se leagănă?

Mi-am simţit stomacul greu ca un bolovan aruncat peste bord şi am luat binoclul din compartimentul de mănuşi, uitându-mă prin el la cealaltă barcă.

La naiba! Două fete cam de vârsta mea stăteau în mijlocul a ceea ce părea a fi o barcă cam de patru metri cu un motor mic la exterior ce văzuse zile mai bune, scoţând apa cu mâinile goale.

– Nu se leagănă, se salvează. Şi nici una din fete nu avea vestă de salvare. I-am dat lui Gavin binoclul şi el îl duse la ochi. Trebuie să le ajutăm.

– Păi, la naiba! Gavin aruncă binoclul în compartimentul de mănuşi şi îl închise cu zgomot. Ţine-te!

M-am prins cu o mână de marginea parbrizului şi cu cealaltă de balustrada bordului, în vreme ce Gavin accelera.

Botul bărcii noastre atinse cerul înainte ca Gavin să echilibreze vasul şi aproape că am zburat din barcă în clipa când acesta a ajuns la nivel, dar loviturile valurilor în carenă nu s-au îmblânzit. După ce a treia lovitură zguduitoare aproape că ne-a izbit de o laterală, Gavin a înjurat şi a schimbat abordarea.

– Trebuie să ne apropiem de ele… începu el.

– Cu curentul, am completat eu. Picăturile udau parbrizul cu fiecare val. Îmi ţineam ochii aţintiţi asupra bărcii şi

mă cuprinse teama, alungată repede de adrenalină când mica barcă se înclină în jos la următorul val și apa năvăli peste provă.

Dacă înainte dăduseră de necaz, acum erau în pericol iminent.

M-am mutat la tribord în spatele lui Gavin și am ridicat scaunul din spate în vreme ce el reducea viteza și încetinea apropierea. Bărcile nu au frână. *E o glumă?*

– Sunt doar două veste de salvare?

– Suntem doar doi la bord, strigă Gavin, în vreme ce încetineam, ajungând la zero cam la douăzeci de metri de babordul bărcii.

Am tras pe mine una din vestele de un galben-deschis și mi-am închis peste piept cele trei cleme, apoi am luat-o pe a doua și am făcut la fel, trăgând de șireturi să o măresc pentru a se potrivi peste prima. Poți să ne duci mai aproape?

– Nu fără a aluneca direct în ele sau a risca să trecem de ele, răspunse el, scoțându-și ochelarii de soare. La naiba, cred că ele…

– Ajutor! strigă fata cu cămașa roz, stând la prova bărcii ce se zguduia violent și fluturându-și mâinile cu disperare, de parcă ar fi fost vreo șansă *să nu le fi* văzut.

Am făcut ochii mari.

– Stai jos!

Ce naiba era în capul ei?

– Dă-mi o vestă!

Gavin întinse mâna.

Fata care stătea în spate se întinse după cealaltă, dar răul era făcut și următorul val veni peste barca deja dezechilibrată și o răsturnă.

Fetele dispărură în apă și inima îmi sări din piept.

– Mă duc. M-am urcat pe locul pasagerului. Nu era vreme de așteptat.

– Te duci pe naiba! Nu te las…

M-am scufundat.

Cu un costum de scufundări apa fusese suportabilă la limită. Fără el, temperatura mă lovi ca un pumn în piept.

M-am chinuit să îmi păstrez aerul în plămâni. Vestele de salvare mă împinseră în sus și am tras adânc aer în piept, ajungând la suprafață în timp ce sarea îmi înțepa ochii.

– La naiba, Hudson! strigă Gavin de undeva din spatele meu, dar eram prea concentrat la înot ca să răspund.

„Dă, Doamne, să fie în viață amândouă!"

M-am mișcat mai repede ca niciodată, chiar și așa, îngreunat de veste, alimentat de adrenalină și de groază față de ce mă aștepta.

Inima îmi bubuia în vreme ce mă apropiam de prora bărcii răsturnate și le-am găsit pe cele două femei agățându-se de laterala bărcii. Mâinile lor se apucaseră de muchia carenei de la suprafață și ușurarea mă lăsă fără cuvinte. Erau bine. Într-o stare precară ce se înrăutățea, dar în viață și... certându-se?

– Nu *știam* că avea o gaură! strigă cea în cămașă roz la fata în verde, care era cu spatele spre mine. Sau că nu mai avea combustibil. Și cu siguranță că nu te-am rugat eu să sari în ea când am ieșit din hangar!

– Bineînțeles că am sărit, răspunse cea în verde, cu vocea surprinzător de calmă în ciuda unui sunet distinct de dinți care clănțăneau. Credeam că te pot opri. Tata ne-a spus să nu luăm *niciodată* barca asta.

– Voiam doar câteva minute departe de *ea!* se plânse fata în roz. Și acum o să ne omoare pe amândouă când o să afle că am scufundat barca!

– Vreți să plecăm de aici? am întrebat, cu pieptul ridicându-se sub veste în vreme ce înotam în jurul bărcii.

Amândouă femeile își întoarseră brusc capul spre mine, cu părul strâns în coadă de cal din care curgea apa.

Șuvița roșie a fetei aflate mai aproape îmi atrase atenția, dar ochii erau cei care mă făcură să nu îmi iau privirea de la ea. Erau aproape prea mari pentru fața în formă de inimă, de culoarea whiskyului pur și mărginiți de gene dese, ude de apă, ce se lăsară în jos, în vreme ce ea mă măsura cu privirea, zăbovind pe cataramele de la piept.

În clipa în care își ridică privirea și se uită în ochii mei, să fiu al naibii, dar am uitat cum să *respir,* darămite să mai

și gândesc. Nu fusesem niciodată lovit de fulger, dar pariez că așa aș fi simțit. Și ea sângera. În regulă. „Vino-ți în fire!"

– Ești rănită… am început eu, iar pieptul mi se strânse de o îngrijorare irațional de mare.

– Ah, slavă Domnului! Fata în roz se împinse depărtându-se de barcă, venind spre mine.

Am prins-o din pur instinct.

– Am doar 14 ani și sunt prea tânără să mor doar pentru că n-am verificat combustibilul… sau barca, declamă teatral fata în roz, agățându-se de umerii mei și privindumă cu ochi căprui înspăimântați. Și nu înot prea bine.

Și ieșise pe mare într-o barcă veche, fără vestă de salvare?

– Lasă-mă o clipă și o să rezolvăm! Am luat-o spre barcă. Ține-te de parcă viața ta depinde de asta.

Fata dădu capul pe spate indignată, cu gura practic căscată.

– Are două veste de salvare, Eva, spuse încet fata cu ochii ca de whisky. Trebuie să iei una înainte să te poată duce înapoi la barca lui.

– Ah. Desigur. Eva se ținu de carenă când un alt val ne ridică, apoi ne coborî, dar nu scufundă barca. Te întorci după Allie, da?

– O să fiu bine, Eva… începu cealaltă.

– De fapt, cred că trebuie să te iau pe tine prima, i-am spus fetei în verde – despre care presupuneam că era Allie –, în timp ce frigul mă pătrundea până la oase.

– Are 16 ani și înoată mult mai bine decât mine, zise Eva cu glas strident.

– E foarte adevărat. Dinții lui Allie clănțăneau. Te rog, ia-o pe Eva! O să aștept.

– Tu *sângerezi* și n-avem timp de ceartă. M-am străduit să rămân între ele când curentul ne trase.

– E doar pielea capului, nu picioarele. O să fiu bine. Privirea ei îngrijorată se îndreptă spre Eva.

– Ce-ai spus?

În ce univers o rană la cap era preferabilă uneia la un membru?

– Chiar nu înoată bine. Te rog, du-o de aici! insistă Allie, în vreme ce apa roz i se scurgea de pe obraz. Cum te cheamă?

– Hudson Ellis. Dura prea mult. Am desfăcut perechea de catarame de sus și Eva a apucat vesta imediat ce am luat-o de pe umeri. Hei…

– Hudson. Dinții lui Allie clănțăneau. Eu sunt Alessandra. Nu știu dacă ai frați, dar pentru mine nimic nu e mai important decât surorile mele.

Surori. Asta explica refuzul ei.

– Cu excepția dansului, mormăi Eva, băgându-și pe rând brațele în vesta de salvare în timp ce ne zgâlțâi un alt val.

– *Nimic,* repetă Alessandra fără să mă slăbească din ochi. Trebuie s-o iei mai întâi pe sora mea cea mică. Te rog! N-o pot lăsa aici. În ochi îi apăru teama, încruntându-i fruntea și strângându-i buzele, dar își ridică bărbia ascuțită. N-o să plec până nu pleacă ea.

La naiba! La fel cum nu aș fi putut eu să îi părăsesc pe Caroline și pe Gavin. Înțelegeam această nevoie la nivel celular, primordial. Poate că ne necăjeam reciproc, dar eram acolo unul pentru altul orice ar fi și Alessandra simțea la fel ca mine față de surorile ei. Ceva se rupse în pieptul meu și fiecare dram de rațiune alunecă probabil în străfundurile apei, pentru că acea simplă rugăminte mă făcu să simt de parcă o *cunoșteam.*

– Am și eu frați, am spus, ocupându-mă de următorul set de catarame. Înțeleg.

Ea mîji ochii, confuză.

– Ce faci?

Mi-am scos brațul drept din vestă, apoi am întins mâna să mă țin de barcă între ele înainte să scot și mâna stângă și să îi întind vesta.

– Pune-o pe tine!

– Nu. Privi la vestă și apoi din nou la mine. Ai nevoie de asta. Valurile sunt prea înalte.

– N-am nevoie. Sunt un bun înotător şi ăsta e singurul compromis la care mă pot gândi. I-am dăruit ceea ce speram să fie un zâmbet liniştitor. O să dureze mai puţin de cinci minute să vă duc pe amândouă pe barcă.

– Cinci minute? întrebă Eva panicată.

– Mai puţin, am repetat eu, cu ochii la Alessandra. Orice e posibil timp de cinci minute. O să stau cu voi în tot timpul. Ia vesta! Era împotriva a orice citisem vreodată despre executarea unei salvări, dar simţeam că nu mă puteam convinge să îmi pese câtuşi de puţin.

– Nu-ţi pot face asta!

Ea scutură din cap.

– Sunt un străin, i-am reamintit.

– Nu. Eşti Hudson Ellis.

Braţele îi tremurau.

– Atunci, suntem într-un impas, pentru că tu nu-ţi părăseşti sora şi eu n-o să te părăsesc pe tine. Am împins vesta de salvare spre ea. Sunt destul de încăpăţânat, aşa că aşteptarea nu face decât să prelungească timpul în care amândouă staţi în apă.

– Haide, Allie, sunt *bocnă!* o imploră Eva.

Alessandra luă vesta şi, odată ce o trase pe ea, am pornit toţi trei spre Gavin.

Până când fetele ajunseră pe barcă, buzele amândurora aveau o nuanţă albăstruie şi valurile înghiţiseră ceea ce mai rămăsese din barca lor.

– Ce naiba a fost în capul tău? izbucni Gavin.

– Sunt în viaţă. I-am dat Alessandrei hanoracul meu cu glugă negru Rip Curl, în ciuda protestului său iniţial, apoi i-am întins Evei aproape toate prosoapele pe care le aveam înainte să le aşez jos pe amândouă. Ar trebui să te ducem la doctor.

Alessandra scutură din cap, trăgând fermoarul hanoracului.

– Mama o să-şi dea seama că am plecat.

Serios? Mi-am ridicat sprâncenele până la linia părului.

– Dacă ai nevoie de doctor, atunci trebuie să mergem, şopti Eva.

– N-am, o liniști Alessandra pe sora ei, ridicându-și vocea. Poți să-ți imaginezi ce o să ne facă?

Ce naiba? Chiar și când eu și Gavin eram prinși făcând ceva ce nu aveam voie, prima reacție a mamei era întotdeauna ușurarea că tâmpenia noastră nu ne omorâse.

– Am putea să-l sunăm pe tata. Stai! N-o să-i spui ei că eu… începu Eva, cu panica citindu-i-se în ochi.

– Nu-i spun *niciodată*, nu-i așa? ripostă Alessandra și mâinile îi dispărură în mânecile hanoracului.

Chestia aia blestemată era, de fapt, ca o rochie pentru ea.

– Pot să mă uit la capul tău? întrebă Gavin, atingându-mă în treacăt când barca se legănă. Barca noastră era mai adâncă decât a lor, dar tot nu era cazul să zăbovim pe mare, având în vedere furtuna care se apropia.

Alessandra încuviință din cap și Gavin se aplecă spre ea, examinându-i rana.

– E mică și deja nu mai sângerează. Probabil n-are nevoie de copci, anunță el, apoi îmi aruncă o privire ce spunea că aveam să discutăm mai târziu despre alegerile mele.

– Te rog, poți să ne duci acasă? Alessandra se îndreptă de umeri și se liniști cu o viteză ce era deopotrivă impresionantă și puțin șocantă, dar ochii trădau faptul că nu atât de calmă pe cât voia ea să credem. „Aproape de parcă ar juca teatru.“ Locuim…

– Știu unde locuiți, o întrerupse Gavin cu o strâmbătură. O să vă ducem.

Știa? M-am uitat înspre el.

– Mulțumesc! Alessandra își băgă genunchii în hanorac și privirea i se îndreptă spre mine. Serios. Mulțumesc, Hudson!

– Nici o problemă.

La naiba, îmi plăcea cum îmi rostea numele.

– Suntem cam la cincisprezece minute distanță. Gavin se uită spre mine, apoi se îndreptă spre consolă, și l-am urmat spre locurile din spatele tabloului de bord. Chestia asta a fost al naibii de nesăbuită. Scutură din cap spre

mine şi abia de am avut timp să mă apuc de balustradă când băgă în viteză, îndreptându-se spre stâncile din vestul oraşului, dincolo de plajele locale. Şi ai grijă cum te uiţi la ea! Ştii cine sunt ele, da? întrebă Gavin, destul de tare cât să aud doar eu, nu şi ele.

– Nu, dar e clar că tu ştii, am răspuns, frecându-mă cu prosopul pe braţe să îmi pun sângele în mişcare. La naiba, era frig. Şi nu mă *uit* la ea.

Nu era chiar o minciună, pentru că eram cu faţa înainte.

– Am văzut cum s-au petrecut lucrurile. Te uiţi. Pufni batjocoritor. Şi o să te bage în belea. Ele sunt fetele Rousseau cele mici. Alessandra şi Eva, dacă îmi amintesc bîne. Nici să nu te gândeşti s-o inviţi în oraş, dacă asta intenţionai! Părinţii lor nu le lasă să interacţioneze cu nimeni din afara cercului lor social, ca să nu mai vorbim despre localnici.

Rousseau. Una dintre familiile cu case de vacanţă pe faleză. Bogătaşi cu vechime.

Pieptul mi-o luă razna. „Balerinele". Nu-i de mirare că nu le-am recunoscut. Se antrenau aici în fiecare vară, fiind în majoritatea timpului izolate, până când mama lor se fălea cu ele în august la concursul ce aducea în fiecare an un puhoi de turişti dansatori şi familiile lor bogate.

– Sunt patru, nu-i aşa? Eram destul de sigur că le văzusem la cafenea o dată sau de două ori când trecusem pe acolo, dar, de obicei, îmi petreceam verile ca salvamar pe plajă.

– Da, confirmă el. Şi tu ai pus ochii pe cea căreia Lina îi spune *tăcuta*, aşa că nu.

– Cine-i Lina? Era greu să cred despre Alessandra că e tăcută, judecând după felul în care îi susţinuse cauza Evei.

El tresări.

– Cea mai mare. 19 ani, incredibil de talentată şi superbă şi atât de al *naibii* de enervantă! Are ziduri groase de trei metri şi, din nefericire pentru tine, cred că asta se moşteneşte.

– Evident că interacţionează totuşi cu *nişte* localnici.

I-am aruncat o privire insinuantă.

– Alessandra nu e Lina. Ea n-o să încalce reguli, spuse Gavin în vreme ce înaintam. Și mica operațiune de salvare rămâne între noi, deoarece Caroline îi *urăște* ca naiba. Ceva legat de un incident cu un milkshake și că lor li se cuvine orice.

La naiba! Ultimul lucru pe care îl voiam era să îi rănesc sentimentele lui Caroline.

– Mă îndoiesc sincer că era Alessandra.

Poate că abia dacă petrecusem cinci minute cu ea, dar nu părea deloc genul care să creadă că i se cuvine totul.

– Și mai zici că nu te-ai uitat la ea. Și, serios, nu li se permite să iasă la întâlniri și nu vreau să te văd că te agiți în privința ei. Gavin își dădu ochii peste cap, apoi se îndură și încetă să mai scormonească.

M-am uitat peste umăr și am surprins-o pe Alessandra privindu-mă într-un fel ce mă făcu să mă gândesc că două veste de salvare nu erau ceva anormal pentru ea. Pariez că era mereu așa conștientă, așa atentă la detalii. Un bun observator putea fi ușor confundat cu o persoană tăcută, în special cu atâtea surori prin preajmă.

Ea înclină capul și mă lovi brusc în coaste nevoia ilogică de a petrece mai mult timp cu ea. Nu romantic, firește – nu era de nasul meu. Voiam să știu ce fel de muzică asculta, ce cărți îi plăceau, ce filme prefera. Voiam să știu dacă o deranja felul în care o țineau sechestrată și ce o făcea să zâmbească. Și, cu cât ne apropiam de stânci, cu atât mi se strângea mai tare pieptul.

Orice aveam să zic sau să fac în următoarele cinci minute avea să determine dacă urma să am vreodată o șansă să o cunosc cu adevărat sau asta avea să rămână doar o întâlnire singulară ce avea să mă facă să mă întreb mereu.

Ea își strânse genunchii la piept cu o mână și se prinse de balustradă cu cealaltă, apoi își feri privirea când sora ei o întrebă ceva ce n-am putut să aud.

Când, în cele din urmă, am ajuns la un debarcader uriaș și la hangarul de bărci de la baza stâncilor pe care se înăl-

ţau majoritatea caselor de vacanţă, acolo aşteptau două brunete, una îngrijorată şi alta furioasă.

– E furioasă la culme, mormăi Gavin, uitându-se la cea furioasă pe când ne apropiam de partea stângă a debarcaderului. Care-i treaba, Lina? strigă el, lăsând motorul să meargă în gol ca să ne putem apropia plutind. Următoarele valuri urmau să ne ducă lângă scară şi, dacă Gav apreciase greşit distanţa, tata avea să ne omoare.

– Le ai pe surorile mele la tine în barcă, aşa că asta explică aproape totul. Lina îşi puse mâinile în şolduri. Deşi recunosc că mă bucur să te văd, Gavin.

– Am reţinut. La naiba… fratele meu *roşise?*

– Cum de îi cunoşti? strigă Eva pe când m-am mutat pe partea dreaptă, aruncând geamandurile ca să nu ne izbim de debarcader, apoi m-am aplecat peste margine, pregătindu-mă să prind scara şi să nu o scap.

– Nu-i treaba ta! ripostă Lina. Acum, mulţumeşte-le băieţilor Ellis şi urcă scara – ah, la naiba, Allie, eşti rănită? Se lăsă în genunchi deasupra noastră, uitându-se peste marginea debarcaderului, în vreme ce noi ne legănam spre scară.

– E rănită? Cealaltă soră se alătură imediat Linei. Cât de tare? Poţi să urci scara?

– Nu e nimic serios, Anne, răspunse Alessandra. Pe cuvânt!

Am apucat scara groasă şi lemnul a gemut când am prins greutatea bărcii, trecând rapid o frânghie în jurul ei şi legându-ne de tachetul din mijloc, astfel încât următorul val să nu ne ia cu el sau să smulgă scara cu totul.

– Îi cunoşti? Lina iese pe furiş? şuieră Eva spre Alessandra şi Gavin opri motorul.

– Se pare că da, răspunse Allie, reţinându-şi un zâmbet în vreme ce ea şi Eva veneau spre mine. Bravo ei!

În piept mi se aprinse un licăr de speranţă, ca o pocnitoare. Poate că Gavin avea dreptate şi ea nu încălca regulile, dar pariez că le *ignora.*

Eva aruncă prosoapele ude pe podeaua bărcii, apoi murmură mulţumiri şi se căţără pe scară. Următorul val

împroşcă apă pe platforma de înot şi pe scaune.

– Ar trebui să te urci înainte să lovească următorul, îi spuse Gavin Alessandrei şi mă gândeam serios să îi trag fratelui meu un pumn în mutră.

– Da. Mulțumesc că ai venit după noi!

Îmi dărui un zâmbet scurt.

– Cu plăcere! I-am întins mâna să o ajut, dar deja trecea peste bănci, ajungând fără efort la scară.

Curăță câteva trepte înainte să vină următorul val, apoi se uită în jos strâmbându-se când un val mai mic ne legănă.

– Fir-ar să fie! Încă am hanoracul tău pe mine.

– Ai două opțiuni, am zis şi am zâmbit spre ea. Păstrează-l sau adu-l data viitoare când te iau cu barca!

– Al naibii de îndrăzneț, şopti Gavin.

Aşa era, dar aveam mai puțin de zece secunde până la următorul val.

– Eu… Gura i se deschise şi se închise de două ori. Nu am voie să ies la întâlniri şi sunt aici doar vara.

– Mi-am închipuit. Zâmbetul mi se lăți. Poți avea prieteni de vară?

Ea se încruntă.

– Discutabil. Nu sunt prea sociabilă.

– Doar lasă un bilet la Ellis – cafeneaua – dacă te hotărăşti că merită o discuție, Alessandra. Am întins mâna după tachet şi ne-am dezlegat, cu ochii la ea.

– Bine. Zâmbi şi a trebuit să îi amintesc inimii mele că aveam să fim doar prieteni, dacă şi atât. Un prieten mi-ar spune Allie.

„Da, să dea naiba!“

– Allie să fie. Am eliberat frânghia în timp ce Gavin pornea motorul. Ea scutură din cap de parcă nu îi venea să creadă că tocmai recunoscuse că se gândea să ignore regulile şi urcă scara spre surorile ei.

Până la sfârşitul acelei veri, era cea mai bună prietenă a mea.

La sfârşitul următoarei veri, mă ura.

Şi nu o învinuiam.

CAPITOLUL 2

Allie

Cincisprezece luni mai târziu

Vederea mi se înceţoşă şi urechile îmi ţiuiră. Ce se întâmplase?

– Eşti în regulă, mă asigură Lina, ţinând ceva lipit de capul meu, în timp ce pe faţă mi se scurgea un lichid. O să fii bine, Allie. Trebuie doar să reziști. Îmi pare aşa rău! N-ar fi trebuit să iau curba atât de repede.

În colţul ochiului îmi jucau flăcări când mi-am ridicat privirea spre sora mea, dar nu îmi găseam cuvintele. Mirosul acru de fum şi cauciuc topit îmi pârjolea plămânii la fiecare respiraţie.

Lina zâmbi spre mine.

– Te iubesc, Allie! Îmi pare aşa rău!

Am deschis gura să-i spun c-o iubesc şi eu, dar tot ce se auzi fu un scâncet, în timp ce durerea năvăli peste mine, răsunându-mi din cap şi răspândindu-se pe picior în sus. Am încercat să mă mişc, dar, în vreme ce piciorul stâng se sprijini de marginea acoperită cu iarbă a rambleului îndeajuns încât să-mi mişte trupul, piciorul drept nu reacţionă. Unde ne aflam? La marginea drumului? De ce îmi era aşa frig?

– Ascultă-mă! porunci Lina pe un ton aspru şi totul se învârti pentru o secundă înainte s-o văd din nou clar, dar unele dintre vorbele ei dispărură în ţiuitul continuu ce-mi crăpa capul. Mă apăsă mai tare pe tâmplă. Urmează-ţi inima şi ai grijă de ce las în urmă!

Pleca? De ce să ne părăsească? Cum să am grijă de Anne şi de Eva? Aveau nevoie de ea, nu de mine. Lina era cea pe care o admiram toate.

– Tu trebuie să trăieşti. Lina îşi scoase inelul – inelul mamei – de pe deget şi îl băgă în buzunarul fustei mele albe.

Cel puțin fusese albă. Acum, era maro și gri în unele locuri și roșie în altele.

Lina îmi ridică mâinile spre ghemotocul de material apăsat de capul meu.

– Te iubesc! Nu te mișca! Vin ajutoare, doar stai aici și așteaptă!

Se ridică și își netezi tivul rochiei albastre, apoi se repezi pe marginea drumului, cu părul castaniu, lung fluturându-i în urmă în vreme ce o luă la fugă.

„Stai!" Cuvântul era limpede în mintea mea, dar buzele nu mi se mișcară.

Flăcările se ridicau spre cerul nopții, lingând crengile noduroase ale copacului spre care alerga Lina.

Nu numai un copac… mașina Linei. Era strivită de trunchiul copacului, cu ușa pasagerului larg deschisă, și pe la marginile capotei zdrobite se ridicau flăcări.

Un accident. Avuseserăm un accident. Ce naiba făcea ea?

Nu. Am încercat să țip, dar nu se auzi nimic în vreme ce Lina alergă spre scaunul șoferului. Nu văzuse flăcările?

Ce putea fi așa important în mașină?

Ah, *Doamne*, Anne și Eva erau cu –

Bum. Căldura îmi năpădi fața și lumină noaptea.

Mașina explodă.

CAPITOLUL 3

Allie

ReeseOnToe: *Doamne, e cea mai bună. O s-o văd dansând în* Giselle *în seara asta și abia aștept!*

Zece ani mai târziu

Degetele îmi ezitară deasupra listei cu melodii preferate. În seara asta, nu era o idee bună să risc, așa că am atins selecția clasică înainte să-mi pun telefonul lângă mine pe pătură. Luând acul și ața, am început să lucrez.

Străpunge. Împinge. Trage. Străpunge. Împinge. Trage.

În căști se auzea *Giselle* a lui Adolphe Adam, muzica familiară înecând orice gând în afară de spectacolul care urma. Seara trecută, fusesem cu o secundă în urmă la salturile în diagonală din timpul variațiunii din primul act, și asta nu trebuia să se mai întâmple. Memoria mușchilor îmi conducea mâinile în timp ce coseam tivul colanților de una din poantele pe care le pregătisem pentru seara inaugurală.

Lina ar fi trebuit să fie aici, nu eu. Ar fi fost perfectă pentru rolul ăsta, așa cum mama nu contenise să-mi amintească în timpul ultimelor trei luni de repetiții.

Străpunge. Împinge. Trage. Coseam de parcă ața ar putea închide rana durerii veche de zece ani care nu se vindecase niciodată cu adevărat.

S-o ia naiba de gleznă dureroasă, în seara asta totul trebuia să fie perfect.

Venea mama și greșelile urmau să fie tot ce avea să își amintească din spectacol. Mâna îmi tremură și acul pătrunse prin țesătură și îmi înțepă vârful degetului. Am înjurat simțind înțepătura ascuțită, din instinct mi-am lins degetul, apoi am verificat urmările. Din fericire, pielea era afectată, dar nu sfâșiată.

Totul în viața mea condusese la momentul ăsta. Fiecare oră la bară. Fiecare unghie ruptă – și deget de la picior, fiecare lună de reabilitare după accident, chiar și tendinita ce părea a nu se vindeca. Pentru rolul *ăsta* pe scena *asta* cu *această* companie, îmi sacrificasem corpul, timpul, sănătatea mintală și orice aparență a unei relații normale cu însăși acea femeie pe care doream cu disperare să o fac mândră de mine în seara asta.

L-am sacrificat pe *el*. O durere familiară pulsa în același ritm cu inima, mult mai intensă decât înțepătura acului.

– Ești bine acolo?

Muzica înăbușea întrebarea Evei, așa că mi-am scos o cască și m-am uitat peste umăr spre locul unde ea stătea pe singurul scaun din cabină. Ochii căprui și ageri ai surorii mele mai mici se ațintiră asupra mea în oglinda de toaletă, în vreme ce ea își ridică creionul de buze în mijlocul aplicării.

– Allie? Își arcui o sprânceană desenată cu creionul. Poate că Eva părea cea mai dulce dintre noi, cu fața în formă de inimă, trăsături delicate și ochi rotunzi ce puteau simula nevinovăția cu o plauzibilitate uimitoare, dar se pricepea cel mai bine dintre membrii familiei Rousseau să lovească acolo unde durea… sau doar deranja.

Era clar că semăna cel mai mult cu mama, având în vedere că mama avea marele talent de a profita de orice situație.

– Sunt bine. Am afișat un zâmbet suav. În clipa asta, nu era nimerit să mă obsedeze mama. Dacă se întâmpla asta, inima avea să mi-o ia la galop, respirația urma să mi se poticnească și gâtul să mi se strângă exact…

„Fir-ar!“ Arcuindu-mi gâtul, am înghițit nodul ce îmi creștea în gâtlej.

„Exact așa.“ Am inspirat pe nas și am expirat pe gură, să înlătur nodul și să potolesc valul crescând de greață ce îmi cuprindea întotdeauna stomacul înaintea spectacolelor. În seara asta, se simțea ca un tsunami.

Ochii Evei se îngustară puțin în oglindă.

– De ce nu te cred?

Să dea naiba dacă îi dădeam vreun motiv să-și facă griji pentru mine, nu în timpul primei ei prestații ca balerină a companiei. Cunoșteam cel puțin încă alte patru perechi de surori care dansau în aceeași companie de-a lungul Statelor Unite, dar categoric noi eram singurele din compania Metropolitan Ballet.

Dar ar fi trebuit să fim patru.

– Nici un motiv de stres.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre balerin, lăsând casca stângă lângă mine pe pătura moale gri, pe când, în cea din dreapta, orchestra trecu la variațiune. *Împinge.*

Trage. Concentrându-mă asupra mişcării metodice a acului şi a aței, am trecut în revistă în minte coregrafia. Era una dintre preferatele mele dintotdeauna – nu că acest lucru o făcea mai uşor de executat.

Uite! Asta fusese clipa în care adrenalina încetase să-mi acopere durerea din gleznă seara trecută în timpul repetiției cu costume, făcându-mă să ezit şi să pierd ritmul. Mă forțam prea tare, dar rolul o cerea.

– Cum e tendonul lui Ahile? întrebă Eva, de parcă îmi putea citi gândurile.

– Bine. Orice alt răspuns ar fi făcut-o pe Eva să alerge în următoarele secunde la Vasily în numele grijii de soră.

– Mincinoaso, mormăi ea, scotocind prin trusa de machiaj cu mişcări din ce în ce mai agitate. Unde e?

Trage. Cu o ureche descoperită, puteam auzi muzica amestecându-se cu zgomotul încet al pensulelor de machiaj ale Evei pe masă, foşnetul pantalonilor mei de încălzire când mi-am schimbat uşor poziția şi zumzetul radiatorului din colțul cabinei ce alunga frigul sfârşitului de ianuarie ce se instalase în culisele de la Metropolitan Opera.

– Unde naiba e rujul meu norocos?

Vocea Evei se înalță spre tavan.

– Uită-te în trusa mea!

– Tu nu te dai cu Ruthless Red!

Ajunsese aproape să țipe.

– Nu, dar tu te dai. M-am uitat la ea. Şi te iubesc!

Umerii îi căzură.

– Şi ai ştiut că aveam să-l pierd pe al meu. Lăsă trusa ei şi întinse mâna după a mea, ridicându-şi un colț al gurii.

– Da, am ştiut că o să-l pierzi pe al tău.

– Mulțumesc!

Uşurarea ei era aproape palpabilă.

Lacey ciocăni uşor în tocul uşii, strângând la piept mapa preferată, şi mi-am scos cealaltă cască, pierzând complet muzica.

– Treizeci de minute până la plasarea pe locuri, ne informă Lacey. Ah, şi sora voastră e…

– Chiar aici, o întrerupse Anne, sprijinindu-se de tocul uşii deschise cu zâmbetul ei larg relaxat pe care-l moştenise de la tata împreună cu ochii căprui şi buclele castanii cu reflexe aurii pe care le prinsese într-o coafură sofisticată.

Eu şi Eva semănam cu mama la păr, cu şuviţe mai închise decât orice espresso pe care-l văzusem vreodată, şi, în vreme ce ale Evei erau drepte, onduleurile mele puteau fi domolite doar cu o grămadă de produse şi cu întreţinere regulată la un salon de coafură. Buclele lui Anne păreau întotdeauna perfecte fără vreun efort.

Apăsarea din piept mi se domoli imediat şi gura mi se arcui la fel ca a ei, lăţindu-se într-un zâmbet. În familia noastră iubitoare de ocean, Anne era palmierul – se îndoia în uragan, dar nu se rupea niciodată.

– Anne!

Eva sări de pe scaun şi o cuprinse în braţe pe sora noastră mai mare.

– Stai uşor!

Anne râse şi o îmbrăţişă pe Eva, diamantele de pe verigheta ei strălucind în lumina puternică.

– Mulţumesc, Lacey! Ne ocupăm noi, am spus eu şi directorul de scenă înclină din cap în semn de răspuns, apoi plecă.

– Arăţi grozav! Anne se dădu înapoi de lângă Eva şi o măsură rapid de sus până jos, îmblânzindu-şi privirea. Costumul ţi se potriveşte perfect. Abia aştept să te văd acolo, sus.

– Sunt doar în corpul de balet. Eva ridică din umeri şi se dădu laoparte. Alessandra e adevărata stea. Aşa-i, Allie?

– Doar în seara asta.

Am strâns cusăturile, apoi mi-am flexat piciorul de câteva ori, să fiu sigură că ţine.

– În fiecare noapte, după părerea mea. Anne îngenunche lângă mine în ciuda rochiei negre elegante şi mă îmbrăţişă cu blândeţe, atentă să nu-mi şteargă machiajul de scenă.

M-am lăsat îmbrățișată de ea, strângându-mi brațele în jurul ei, ținând acul între degetul mare și arătător, ca să n-o înțep.

– Mă bucur așa mult că ești aici!

Anne avea un fel al ei de a face ca totul să fie bine. Tata era plecat mereu cu afacerile? Nici o problemă. Anne știa programul. Mama se ambala în legătură cu felul în care arătam? Anne intervenea să-i distragă atenția. Era întruchiparea vie a unei calde îmbrățișări. Poate că Lina fusese întâia născută dintre noi patru, dar Anne radia întotdeauna energia de soră mai mare.

– Și eu la fel, șopti ea înainte să se retragă destul încât să mă examineze la fel ca pe Eva. Frumoasă ca întotdeauna. O să fii grozavă!

– Vreau să fiu perfectă pentru ea, am răspuns eu, în timp ce ea își lăsă genunchii într-o parte și se așeză pe pătură.

– De parcă ai avea vreo alta setare decât *perfectă*, mormăi Eva.

Anne îi aruncă o privire plină de reproș și eu mi-am tras piciorul drept în poală, încruntându-mă ușor de la durerea persistentă resimțită la tendonul lui Ahile.

– Te doare?

Nu se putea ca lui Anne să îi scape ceva.

– Sunt… am început eu.

– Dacă doar încerci să rostești cuvântul *bine*… mă avertiză ea, privirea ei perspicace ațintindu-se asupra gleznei mele.

– Și-a făcut ieri o injecție cu cortizon, spuse Eva, aplecându-se spre oglindă să-și verifice conturul ochilor.

Anne ridică brusc din sprâncene.

– Kenna știe?

– În calitate de cea mai bună prietenă a mea sau de medic al companiei? Pentru că răspunsul e da la ambele, am ripostat eu. Și tu, Eva, ai 25 de ani. Mi-am strâns colanții lângă celălalt balerin și am început să cos. La un moment dat, trebuie să încetezi să mă părăști, da?

– La un moment dat, *tu* trebuie să înveți s-o iei mai ușor, mă dojeni Anne.

– Mâine, am răspuns eu, cosând repede.

A doua zi, decorul avea să fie schimbat de la *Giselle* la *Romeo și Julieta* și, în vreme ce Eva avea să danseze în corpul de balet și în acest spectacol, eu aveam să fiu oficial liberă pentru următoarele două săptămâni, cel puțin pentru spectacole. Aveam să îmi acord o zi sau două să-mi odihnesc glezna, așa cum sugerase Kenna, și apoi urma să fac o încercare cu Isaac.

– Întotdeauna la tine e mâine, zise Anne cu un oftat. Dacă ar ști mama că dansezi rănită…

– De unde îți închipui că am aflat? glumi Eva.

Un colț al gurii mi se ridică. Nu greșea. Să dansăm în ciuda durerii a fost prima lecție pe care mama ne-a predat-o atât pe scenă, cât și în afara ei. Din nefericire, asta ne-a făcut să fim nu doar balerine profesioniste, ci și mincinoase de excepție.

– Sunt bine. Am avut doar două săptămâni grele, între repetiții, spectacole și lucrul cu Isaac.

– Isaac? Anne își ridică privirea spre Eva în vreme ce degetele se furișau spre cicatricea argintie aflată de-a lungul tendonului lui Ahile.

Mintea îmi fu străpunsă de sunetul de sticlă spartă, dar am pus stop amintirii înainte să mă copleșească. „Nu în seara asta.“ În seara asta, o să dansez pentru mama, pentru că Lina n-a avut niciodată șansa.

– Isaac Burdan, răspunse Eva.

– Aha, noul Balanchine[2], spuse Anne ridicându-se și ștergându-și genunchii. Nu te uita așa la mine, Eva! Doar pentru că nu mai dansez nu înseamnă că nu sunt la curent cu ce se întâmplă pe scenă. Citesc, să știi.

Anne făcea mai mult decât să citească. Organiza cea mai mare parte a evenimentelor companiei, inclusiv întregul Haven Cove Classic – ceea ce, mulțumită mamei, devenise una dintre cele mai importante competiții de vară la grupa celor sub 20 de ani.

– N-am spus niciodată că nu. Eva ridică mâinile de parcă s-ar fi predat. Sunt doar surprinsă că citești despre Isaac că ar fi următorul Balanchine.

– Să nu spui asta în fața lui! Am zâmbit, terminând ultimele cusături înainte să tai ața. Egoul lui ar depăși clădirea.

Flexând, apoi stând pe poante, am încercat cusăturile și m-am ridicat doar după ce am avut încredere în ce am lucrat.

– Ai citit că Allie a făcut împreună cu el coregrafia unui balet?

Tonul Evei se ascuți răutăcios.

– Serios?

Anne își roti capul în direcția mea, ridicând din sprâncene.

– Nu-i nici o chestie. Poate. Era artistul invitat înainte de sezonul cu *Spărgătorul de nuci* și mai degrabă el a făcut coregrafia și eu i-am arătat ce ar merge și ce nu. Gândul la nopțile târzii din studio și la diminețile petrecute în patul lui mă făcu să zâmbesc. Nu era bărbatul bun de soț – era prea târziu pentru asta. Dar cu siguranță era bărbatul potrivit-pentru-acum – și asta era perfect.

– Asta-i ceva extraordinar! Zâmbetul lui Anne ar fi putut alimenta întreaga clădire. Un balet al tău…

– O să vedem. Mi-am reținut zâmbetul, la fel cum făceam și cu așteptările când venea vorba despre Isaac, și m-am întins să iau costumul pentru primul act.

Mi-am trecut degetele peste inelul cu ametist din buzunarul drept, apoi am desfăcut fermoarul hanoracului negru uzat, cu manșetele zdrențuite, și l-am pus pe speteaza scaunului. După aceea mi-am scos pantalonii de încălzire și m-am îmbrăcat în costum.

– Ce bine e să ai fermoar! mormăi Eva când Anne se întinse spre al meu. Corpul de balet încă are cleme de prindere cu moș și babă, reglabile pentru mai mulți utilizatori.

Mi-am protejat coafura pentru actul întâi când Anne mi-a tras fermoarul și cumva am reușit să-mi țin gura în

ce privește bombăneala Evei.

– Sunt sigură că anul viitor o să ai și tu fermoar, o asigură Anne, bătându-mă pe spate odată ce termină cu costumul. Mama a fost încântată să audă că amândouă o să fiți pe scenă în seara asta.

Simt că îmi vine un alt val de greață. Supa de legume pe care cu greu am înghițit-o acum o oră amenință să reapară.

– E în loja familiei? Fără îndoială cu soțul lui Anne.

Am luat pătura de pe podea și am aruncat-o deasupra genții.

– Cu Finn și Eloise. Anne mă urmărea ca un șoim când m-am ridicat pe poante de câteva ori, încercându-mi balerinii și bolta plantară.

– Credeam că Eloise predă la Vaganova.

Mi-am înfrânat o strâmbătură când mă săgetă durerea în tendonul lui Ahile, în semn de protest.

– Tocmai s-a retras. Și tu ai o dublură cu un motiv, termină Anne încruntându-se. Îți obosești prea mult tendonul lui Ahile și…

– Am nevoie doar să înceapă muzica, am întrerupt-o cu glas slab, cu privirea ațintită în spatele Evei, care se îndrepta spre hol. Orice alt rol și poate aș lua în considerație, dar Giselle…

Anne mă privi drept în ochi, lumina prinzând o sclipire pe care clipind repede o stinse înainte să-și muște buzele și să clatine din cap.

– Mergem? mă întrebă Eva peste umăr în vreme ce dansatorii treceau pe lângă ușa deschisă, îndreptându-se spre culise.

– Sigur. Am afișat un zâmbet fals și am încuviințat din cap.

Anne mă luă de braț și rosti cu voce joasă:

– O lași să se îmbrace cu tine? N-ar trebui să fie cu corpul de balet? Să lege prietenii și așa mai departe?

– Cu toată fanfaronada ei, devine emoționată. E încă fata cea nouă pentru toți în afară de mine. Am început să dansez în cadrul companiei la 18 ani, înaintând de la uce-

nic la prim-balerină pe când împlineam 25 de ani, dar Eva nu fusese invitată să participe la audiția pentru CMB[3] decât după ce petrecuse câțiva ani în Boston, apoi în Houston, avansând în ierarhie. Încerc doar să ușurez cumva situația pentru ea.

– I-ai făcut rost de audiție și ai fost de acord cu contul ridicol de pe aplicația Seconds, pe care o iubește așa mult, răspunse Anne strângându-mă ușor de braț. Cred că ai făcut mai mult decât doar să fi ajutat.

Am intrat pe hol și am găsit-o pe Eva așteptându-ne cu Vasily Koslov, directorul artistic al companiei Metropolitan Ballet. Mi s-a strâns ceva în piept. Vasily avea puterea de a ne consacra sau de a ne distruge. Părul lui argintiu era aranjat cu grijă, ca de obicei, costumul în trei piese fiind călcat la perfecție. Era greu de crezut că bărbatul înalt cu ochi albaștri jucăuși avea 64 de ani, de-o seamă cu mama.

Fuseseră în exact aceeași companie când erau de vârsta mea, dar Vasily se mutase până la urmă la coregrafie și se însurase cu directoarea executivă, în vreme ce mama se retrăsese fără tragere de inimă când era în floarea vârstei, devenind mamă și în cele din urmă profesoară.

– Iat-o! Vasily zâmbi întinzându-mi mâna și eu i-am întins-o pe a mea. Mă sărută ușor pe încheieturile degetelor, așa cum făcuse înaintea fiecărei reprezentații de când fusesem promovată prim-balerină. Ești gata să ne fascinezi, Alessandra?

– O să fac tot posibilul să te fac mândru de mine.

Stomacul mi se strânse.

„Potolește-te! Doar n-o să vomiți în fața lui Vasily." El era ca un al doilea tată pentru mine de când al meu murise.

– O să danseze pentru mama în seara asta, adăugă Eva.

– Sophie e aici? Își mută privirea spre Anne și între sprâncene îi apărură două linii adânci, de parcă încerca s-o localizeze. Nu părăsește niciodată mica ei școală decât pentru Classic. O să fie…

– O să mă asigur că-i transmit urările tale, îl întrerupse Anne, înainte ca el să poată cere s-o vadă şi noi să fim forţate să ne scuzăm.

– Aha. Se încruntă. Annelli, aşa-i? Sora care nu dansează.

– Se ocupă şi de evenimentele companiei, incluzând Classicul. M-am inflamat sărind în apărarea lui Anne, chiar dacă ştiam că Vasily nu voia să facă rău. Avea un prost obicei de a vedea cu adevărat doar oamenii din orbita lui.

– Eu sunt aceea, răspunse Anne cu un zâmbet prefăcut, apoi se uită spre Eva şi spre mine. O să mă văd cu voi după aceea. Trebuie să vorbim despre planurile de vară pentru casa de vacanţă.

– Eu nu pot… începu Eva.

– Poţi şi o să *vrei*. Anne se uită drept la sora noastră mai mică, cu o privire ce nu lăsa loc de comentarii. N-o să pierdem casa doar pentru că n-o să-ţi iei tu o vacanţă. Mă şfichiui apoi şi pe mine cu ochii aceia căprui. Şi asta e valabil şi pentru tine. Ne vedem după!

Plecă fără vreun alt cuvânt, dispărând pe hol într-un ocean de balerine în costume.

– Casa din Haven Cove? mă întrebă Vasily în timp ce ne îndreptam spre scenă, iar balerinele se îndepărtau din calea lui cum o iau apele unui pârâu pe lângă o stâncă.

– Mama a stabilit o condiţie ridicolă cum că trebuie să vindem casa dacă noi trei nu aducem dovezi că petrecem timp acolo împreună în fiecare an, răspunse Eva înainte s-o pot face eu.

– Nu pare genul lui Sophie. Vasily clipi. Ura casa aceea şi faptul că tatăl vostru o obliga să vă ducă acolo vara pe voi, fetele. Atâtea ocazii pierdute de a vă antrena la sesiunile intensive de vară, dar cel puţin din asta s-a născut Classicul. Se uită la Rolex. Ah, Alessandra, am vorbit cu Isaac. Vrea să ne întâlnim săptămâna viitoare să discutăm despre includerea noului balet pentru care a făcut coregrafia în stagiunea de toamnă.

Inima îmi tresăltă.

– *Equinox?*

– Așa îi spui? Gura i se strâmbă într-un zâmbet amuzat. Drăguț!

Plescăi din limbă spre o tânără membră a corpului de balet care se grăbea prin hol și balerina încetini imediat auzind reproșul.

– Voi fi disponibilă dacă ai nevoie să vezi un fragment interpretat, am promis eu, străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune prea entuziasmată.

Vasily admira comportamentul mai presus de orice.

– Ți-aș fi recunoscător. Înclină din cap când holul se despărți în două, fiecare cale ducând spre o parte diferită a scenei. Fă-mă mândru, Alessandra! Și tu, Eve! Ah, Maxim, aici erai. Se îndreptă spre cealaltă parte a holului către coregraful care îi dădea dureri de cap și care îi era fiu, semănând leit cu Vasily pe când avea 30 de ani.

– Mă cheamă *Eva,* șuieră Eva odată ce el nu o mai putu auzi. Habar nu are de mine. Dar sunt emoționată pentru tine.

Mă luă de mijloc.

– Mulțumesc! Mi-am aplecat capul spre al surorii mele. Și în sezonul următor o să-ți știe numele. Tu strălucești mai tare decât orice altă balerină din corpul de balet și o să vadă asta. Anii de disciplină erau cei care mă împiedicau să strig de bucurie. Dacă puneam *Equinox* în stagiunea de toamnă, urma să am un rol creat special pentru mine.

Am intrat în întunericul primitor din culise pentru ritualul de dinaintea spectacolului și am simțit cum anii se evaporă cu fiecare pas în vreme ce treceam pe lângă duzini de alți dansatori și pe lângă câțiva mașiniști. Când am ajuns chiar la marginea cortinei, unde câteva zeci de centimetri prețioși mă separau de mulțime, aveam din nou șase ani, trăgând cu ochiul să văd dacă mama și tata erau în public.

Doar că acum eram numai două în loc de patru.

– O văd, șopti Eva folosindu-se de cei câțiva centimetri ca să se uite peste silueta mea de 1,65.

– Și eu. Palmele mi se înfierbântară și inima începu să îmi bată cu putere în vreme ce priveam spre locurile familiei – mezaninul din dreapta, loja șapte –, zărindu-le imediat pe mama și pe cea mai bună prietenă a ei, Eloise.

La naiba! Deja era pornită.

Pentru lumea exterioară, legendara Sophie Langevin-Rousseau era capul încoronat al companiei Metropolitan Ballet, culmea sofisticării și a eleganței, dar eu vedeam un butoi de pulbere cu fitilul aprins. Stătea cu umerii drepți, bărbia ridicată, părul negru cu șuvițe argintii prins într-o împletitură franțuzească fără cusur, dar vârfurile degetelor ei îngrijite bătând darabana de nerăbdare pe balustradă erau cele care o dădeau de gol în vreme ce se uita spre orchestră. Nu se uita, vâna imperfecțiuni. Destul de sigur, buzele perfect rujate se țuguiară dezaprobator când un flautist se grăbi să ajungă la locul lui, evident întârziat.

Anne ajunse la lojă, luând loc lângă soțul ei îmbrăcat într-un costum cu dungi fine și aș fi putut jura că se uitase spre noi înainte să își deschidă programul.

– Eloise arată bine, șopti Eva. La fel și bărbații pe care i-a adus cu ea.

– Eloise are întotdeauna un gust impecabil, am încuviințat eu, în timp ce un curent rece de aer îmi ridică părul de la ceafă când Eva se dădu înapoi, lăsându-mă singură la marginea cortinei.

M-am împotrivit impulsului, dar acesta câștigă – ca întotdeauna – și am privit înspre ultimul rând de la parter. Locul din centru rămânea neocupat, așa cum stipula contractul meu. Din nou am simțit cum durerea îmi cuprindea pieptul, așa cum simțisem în fiecare dintre serile acestei săptămâni.

Singura dată când executasem într-adevăr bine variațiunea, el nu fusese

„Încetează!“

Am făcut-o odată – am dansat perfect rutina – și o s-o fac din nou în seara asta. Luându-mi privirea de la locul gol, m-am îndreptat spre culise, să ajung la locul meu.

Câteva minute mai târziu, cortina se ridică, muzica începu și am privit cum Everett intră pe scenă în rolul lui Hilarion, apoi Daniel ca Albrecht, amândoi radiind perfecțiunea pe care o așteptau cu toții, dat fiind nivelul nostru.

Trupul îmi fu inundat de adrenalină în clipa când miam făcut intrarea în aplauzele publicului, învingând orice protest pe care glezna mea s-ar fi gândit să-l facă. Lumina și muzica îmi acaparară fiecare gând, eclipsând durerea, îngrijorarea, chiar și greutatea de plumb a privirii mamei, până când nu doar că dansam în rolul lui Giselle, *eram* Giselle.

După douăzeci de minute, adrenalina scăzu, durerea pulsând de-a lungul piciorului de fiecare dată când mă ridicam pe poante și am observat cum, în corpul de balet, Eva alunecase pentru o clipă când se uitase spre loja familiei. Era cea mai neînsemnată dintre greșeli, dar fără îndoială că mama avea să o certe pentru asta tot restul serii. Iam aruncat un zâmbet liniștitor când eram cu spatele la public, dar asta nu atenuă îmbujorarea care îi inundase obrajii sub straturile de machiaj de scenă.

Muzica se schimbă spre variațiunea mea și am inspirat adânc, ridicându-mi mâna într-un gest spre singura mamă care conta în clipa asta – cea de pe scenă – și apoi spre cel care avea să fie iubitul meu, Albrecht.

Și apoi am dansat.

M-am ridicat pe poante în primul arabesc și durerea explodă în glezna dreaptă. „Fir-ar!" Zâmbetul nu mă părăsi în timp ce scrâșneam din dinți.

Durerea era de moment, dar acel arabesc îmi ieșise perfect și asta era tot ce conta. În timp ce mă mișcam pe podea, durerea slăbi până când am repetat arabescul. Apoi izbucni ca o văpaie stropită cu lichid inflamabil. Iar și iar, creștea și scădea, din ce în ce mai chinuitoare pe măsură ce variațiunea continua, fiecare mișcare testându-mi limitele zâmbetului, toleranța la durere.

Anne avea dreptate. Aveam o dublură. Dar nu dansam doar pentru mine. În seara asta, dansam pentru Lina.

Dansam pentru mama.

„Doar în seara asta", i-am promis tendonului lui Ahile. Mă puteam odihni mâine, puteam ceda rolul dublurii pentru următorul spectacol dacă asta avea să mă ajute să trec peste noaptea asta. Nu puteam să mă clatin, nu în fața ei.

După o serie de piruete, zâmbetul se transformă în grimasă și Eva făcu ochii mari din locul unde stătea cu celelalte țărăncuțe. Mi-am luat privirea de la ea și m-am uitat din nou spre public, mișcându-mă într-o serie de sărituri pe piciorul stâng în diagonala scenei, dând piciorului drept o pauză, ca durerea să scadă doar la un nivel supărător, deranjant, dar suportabil.

Trebuia doar să trec de rotațiile în *piqué*.

Muzica se schimbă și am început seria de optsprezece rotații cu care traversam scena.

„Orice e posibil timp de cinci minute." Vocea lui mi se strecură în minte, nechemată.

Erau doar cincisprezece secunde. Puteam s-o fac.

Fețele se estompau pe măsură ce mă roteam pe poante și mi-am răsucit capul spre punctele de reper alese ca să-mi păstrez echilibrul, în vreme ce văpăi de durere se târau pe picior, pârjolindu-mă într-o agonie atât de intensă, că mi-am mușcat buza… și am continuat. Am ajuns în stânga scenei la a unsprezecea rotație, uitându-mă la scaunul gol din rândul din spate, singurul loc din sală ce îmi era ancoră.

Douăsprezece. Brațele mi se clătinară și mi se tăie răsuflarea când l-am zărit pe bărbatul care ocupa acel loc. *Imposibil.* Doar un singur nume ar putea solicita acele bilete – și nu făcuse asta în zece ani.

Treisprezece. Capul mi se răsucea odată cu rotațiile. Locul era gol. Probabil că durerea îmi zăpăcise mintea.

Paisprezece. Sau fusese o imagine fugară a părului castaniu, ciufulit de vânt și sărutat de soare?

Cincisprezece. Văpaia se ridică de la gleznă, ajunse la piept la amintirea ochilor verzi ca marea și a gropiței din obrazul stâng când zâmbea. Era aici?

Șaisprezece. Scaunul era gol. Fusese timp de zece ani și avea să fie atât timp cât eu aveam să fac compania să-l țină așa, la fel ca abisul cavernos din piept ce apăruse acolo unde îmi fusese inima în noaptea în care sticla se spărsese, oțelul se îndoise și glezna mea… „Concentrează-te!“

Șaptesprezece. Am devenit însăși durerea. Glezna îmi urlă în vreme ce am început ultimele două rotații, întinzând tendonul dincolo de limite.

În liniștea dintre ultimele ritmuri staccato ale orchestrei, l-am auzit ca o pocnitură de degete sub apă.

Am căzut pe genunchiul drept, ultima poziție a variațiunii, și mi-am întins mâna spre mama mea de pe scenă.

„Am reușit, Lina. Am reușit.“

Aplauze furtunoase răsunau din public în timp ce încercam să mă ridic, dar gravitația mă trase în față. Palmele mele loviră suprafața lucioasă a scenei și am auzit-o pe Eva icnind undeva la dreapta mea.

Trecu o secundă, apoi încă una, până să înțeleg.

„Piciorul.“

Nu răspundea, aproape ca și cum aparținea trupului altcuiva.

Mă cuprinse o explozie nucleară de agonie care îmi zgudui oasele, intrându-mi prin vene ca acidul, pârjolindu-mi însăși ființa, până când erupse din gură într-un țipăt ce îi reduse la tăcere pe toți cei prezenți în sală.

Cariera mea se terminase.

CAPITOLUL 4

Hudson

NYFouette92: *A văzut-o cineva pe Alessandra Rousseau de la acea cădere? Și nu mă refer la materiale vechi. Pariez că-i mai rău decât lasă ei să se înțeleagă.*
RousseauSisters4

Patru luni mai târziu

În largul coastei Cape Cod, Massachusetts

– Încetează! am strigat să acopăr mugetul oceanului mânios și țipătul strident și continuu al unui bărbat cam de 40 de ani a cărui viață încercam s-o salvez.

Nu mă deranja atât de mult țipătul lui.

Felul în care încerca să mă înece – asta mă călca pe nervi.

Am mai luat o dată Atlanticul drept în față când tipul îmi apăsă umerii, încercând să mă folosească drept dispozitivul personal de plutire.

„De-ajuns!" Împingându-i mâinile de pe umerii mei, m-am eliberat și m-am împins în sus, trăgând adânc aer în piept înainte de a-l întoarce pe tipul care se zbătea astfel încât să fie cu spatele spre pieptul meu.

– Încetează ori o să ne îneci pe amândoi!

– Nu vreau să mor! urlă el.

– Ce să vezi, nici eu! I-am blocat mâinile cu ale mele și nu i-am pierdut din ochi câinele – un golden retriever care se străduia să înoate lângă barca răsturnată de care eram periculos de aproape. Judecând după momentul apelului de ajutor, se aflau în apă de mai mult de patruzeci și cinci de minute și câinele abia dacă își mai ținea capul deasupra valurilor. Stai liniștit și lasă-mă să te duc la coș! După aia îți iau și câinele.

– Lasă-l naibii de câine!

Se agață de brațul meu, încercând să se elibereze.

Pentru o clipă, am dezbătut în ce ordine voiam să îi salvez. Evident, câinele ar fi o alegere mai bună.

– Ești mult prea aproape de epavă și suntem la limită, spuse Ortiz prin stație, dar nu era ca și cum aș fi putut să-mi eliberez o mână ca să apăs pe buton să îi răspund pilotului care plana în stânga mea.

În schimb, am zvâcnit, îndepărtându-ne de vasul ce se scufunda – ce părea a fi o barcă de schi nautic de cam șase metri –, intrând în curentul descendent provocat de elicopter. Apa ne izbi în față, ceea ce îl făcu pe tip să se zbată

și mai tare. Își eliberă un braț și lovi cu cotul, nimerindu-mă în falcă.

Abia dacă am simțit durerea, dar știam că aveau să simt consecințele mai târziu.

– Intră în afurisitul ăla de coș!

Aproape că se aruncă peste mine ca să ajungă acolo. M-am eliberat de frânghie și i-am făcut semn lui Beachman să ridice coșul.

– Recepționat, răspunse Beachman prin stație. Îl ridic acum.

Coșul se înălță din valuri și eu m-am întors la barcă.

– Unde naiba crezi că te duci, Ellis? mă mustră Ortiz prin cască, uitându-se, fără îndoială, în jos la mine din carlingă.

– Să iau câinele.

Am atins butonul să răspund, apoi am înotat precipitat spre vasul răsturnat. Lumina dimineții se reflecta în carena lucioasă ca de expoziție – era, evident, o achiziție nouă.

Eram aproape sigur că l-am auzit pe Ortiz mormăind prin radio: „Bineînțeles că asta faci".

– Pe bune, aveai de gând să-mi spui să *nu* salvez câinele?

Am dat drumul butonului și am continuat să înot.

– Fă-o repede! Mai avem combustibil pentru vreo zece minute.

Eram în misiune de patrulare când venise apelul. Altminteri, am fi putut zbura pe acolo încă vreo câteva ore.

M-am luptat cu hula spre locul unde câinele încerca în zadar să se urce din nou pe barcă și am mormăit o înjurătură. Era prea aproape de barcă. Strângând buzele, m-am forțat să fluier. Câinele își ciuli urechile înainte ca un val să vină și să îl înghită.

„Fir-ar să fie!"

– Nici măcar să nu… începu Ortiz, dar deja îmi pusesem mușțiucul în gură.

M-am scufundat și am înotat periculos de aproape de carenă, apucând câinele de zgardă și trăgând trupul surprinzător de mic lângă al meu înainte de a ieși la lumina

învelea cățelul într-o pătură.

Acum, că ieşiserăm din apă, era uşor să-i vezi mărimea labelor. Arăta cam de şapte, poate opt luni. Îmi dădu repede ghemotocul umed, ca să se poată ocupa de stăpânul ei, care se uita pe fereastră cu o privire tulbure pe care o văzusem de prea multe ori de-a lungul activității mele.

– Stația Cape Cod, aici e echo şase-opt, spuse Ortiz pe banda de frecvență largă. Venim cu un pasager care are nevoie de îngrijiri medicale. Posibil cu hipotermie.

Dispeceratul răspunse în timp ce eu strângeam cățelușul la piept. Se chinuia să îşi țină ochii deschişi, chiar şi când l-am frecat pe spate ca să îi pun sângele în mişcare.

Zborul până la stația aeriană Cape Cod dură douăzeci de minute şi, spre uşurarea mea, el încă respira atunci când am ajuns. Eu şi Beachman l-am scos pe tip şi ne-am îndepărtat de pistă, mergând spre ambulanța care aştepta, în vreme ce piloții opreau aparatul.

– Arată cam de şapte luni, nu-i aşa? am strigat eu peste zgomotul descrescător al rotoarelor ce se opreau, odată ce eram destul de departe de aparat.

– Cam aşa, răspunse tipul, trăgându-şi colțurile păturii peste tricoul polo verde neon. Nu-mi amintesc.

– Cum se numeşte? Am aranjat câinele în brațe în vreme ce ne apropiam de echipa medicală – şi de comandant. Căpitanul Hewitt avea de obicei un aer iritat, dar azi era *furios*.

– Sadie, mormăi tipul. Fosta mea i-a spus aşa. Îşi ridică privirea spre mine. E vreo şansă să salvăm barca?

Ce naiba, tipul ăsta vorbea serios?

– Nu. A dispărut de mult, răspunse Beachman în locul meu înainte să le dea paramedicilor raportul despre pacient. E un motiv pentru care locul ăla se numeşte cimitirul Atlanticului.

– Ai pus în pericol un echipaj pentru un câine? mă întrebă căpitanul Hewitt, încruntându-şi sprâncenele argintii stufoase şi încrucişându-şi brațele peste uniforma perfect călcată.

zilei. Ori mă înşelasem în privinţa rasei, ori era doar un pui.

Din fericire pentru mine, câinele inspiră imediat ce am ajuns la suprafaţă, pentru că nu eram calificat în resuscitare canină. Am tras animalul la piept, apoi am scuipat muştiucul şi am înotat cu spatele, îndepărtându-mă de ghinionista barcă de schi ce nu ar fi trebuit scoasă din afurisitul de golf.

– Te-ai descurcat bine, i-am spus.

– Pasagerul e asigurat, anunţă Beachman prin radio. Cobor coşul pentru tine, Ellis.

– Recepţionat.

Câinele nici măcar nu se clinti când am intrat în curentul rotorului şi respiraţia îi era ciudat de lentă. Hipotermie. Luna mai nu era prea ospitalieră cu înotătorii de pe aici. Aproape am ajuns.

– Bravo! Am lăudat câinele, mângâindu-l pe cap.

Odată ce coşul fu coborât, am pus mai întâi căţelul, apoi am urcat cât de elegant ar putea s-o facă un tip dotat cu labe. După ce am luat animalul în braţe, ţinându-l bine, am deschis staţia radio.

– Pasagerul asigurat. Gata de extracţie.

– Recepţionat. Ridic coşul, răspunse Beachman.

O secundă mai târziu, puteam vedea clar scufundarea bărcii de schi când oceanul o revendică. Văzusem de cel puţin o sută de ori scene asemănătoare în ultimii zece ani.

– Mă bucur că nu erai acolo, am spus, nu că puiul m-ar fi auzit prin zgomotul elicopterului.

Beachman ne aduse înăuntru, oprindu-se din mestecatul continuu de gumă pentru a zâmbi larg la vederea câinelui.

– Toţi pasagerii sunt la bord.

– Recepţionat. Ne întoarcem la bază, răspunse Ortiz de pe locul pilotului.

– În plus cu un câine, adăugă Shadrick din cabină, uitându-se înapoi peste umăr şi afişând un zâmbet.

– Şi cu un câine. M-am aşezat pe un loc şi m-am încălţat cu ceva mai practic – ghetele –, în vreme ce Beachman

Fără îndoială că mă aştepta o predică despre nesăbuinţa mea, dar aflase, cu mult timp în urmă, că era mult mai bine să mă supun unor riscuri şi să mă întorc cu un supravieţuitor decât fără vreunul.

– Risc zero pentru echipaj. Am reuşit cu cinci minute înainte de termenul-limită al lui Ortiz, am răspuns înainte să i-o predau pe Sadie paramedicului. Mă cuprinse furia când pacientul ignoră complet căţelul. Are nevoie de un veterinar.

Paramedicul încuviinţă din cap.

– Ai fugit de soartă, fetiţo, spuse Beachman, scărpinând-o pe cap în vreme ce păşea pe lângă ea. Sau ai înotat, presupun.

Oftatul căpitanului Hewitt întrecu zgomotul curentului provocat de rotor.

– Există vreun motiv pentru care găsesc mereu numele tău pe birou, subofiţer Ellis?

– Se pare că sunt mereu în locul potrivit la momentul potrivit.

Am ridicat din umeri. Era cea mai mare binecuvântare a mea şi câteodată un blestem.

– Cel mai norocos tip pe care l-am cunoscut vreodată.

Beachman ciocăni în cască. Eu şi Eric ne-am transferat la staţia aeriană Cape Cod cam în aceeaşi perioadă, acum trei ani, şi californianul era cel mai apropiat prieten al meu care nu era localnic.

Căpitanul Hewitt îşi dădu ochii peste cap.

– Du-te să te usuci! Ne revedem cu toţii aici în 24 de ore!

„La naiba, da!“ O zi întreagă liberă înainte să ne întoarcem pentru o nouă tură.

– Da, domnule.

– Ieşi în seara asta? întrebă Beachman în vreme ce ne îndreptam spre hangar, băgându-şi casca sub braţ şi trecându-şi mâna prin părul castaniu ondulat, tuns scurt. În caz că trebuie să-ţi reamintesc, sora Jessicăi arde de nerăbdare să te cunoască.

– O să mă gândesc.

Şi m-am gândit, până când am deschis dulapul şi am văzut mesajul de la Caroline.

După două ore şi un schimb de haine, căram două pungi de cumpărături în bucătăria părinţilor – ba nu, bucătăria lui Caroline –, intrând pe uşa laterală neîncuiată. Sora mea mai mare cumpărase casa de la mama şi tata cu cinci ani în urmă, când ei renunţaseră la cafenea şi se mutaseră pe continent, dar eu o vedea în continuare ca fiind a lor.

– Sunt aici! am strigat eu acoperind muzica clasică ce se auzea de la etaj şi am pus pungile pe blatul insulei împreună cu cheile mele.

Bucătăria nu se schimbase din primul meu an de liceu, când mama făcuse o mare pasiune pentru mere. Tapet cu mere. Perdele cu mere. Mânere de sertare în formă de mici mere roşii. Caroline mereu spunea că avea să le schimbe, dar nu o făcea niciodată. Locul ăsta era îngheţat în timp şi mă simţeam ca un anacronism de când mă întorsesem, cu trei ani în urmă. Nimic nu se mai potrivea ca lumea.

– Mulţumesc! Caroline intră grăbită în bucătărie, înfigându-şi agrafe în păr, să-l ţină după urechi. Eşti o adevărată mană cerească, Hudson.

Mă pupă zgomotos pe obraz şi îşi vârî în pantaloni cămaşa albă brodată cu textul THE ELLIS în dreptul inimii.

– Ai vreo idee unde e el? Mi-am îndoit reverul şepcii Bruins, încercând să nu îmi arăt enervarea. Sâmbetele erau zile de încasări pentru Caroline, iar Gavin ştia, fir-ar să fie. Să nu-şi facă apariţia era o măgărie.

– Probabil recuperează somnul pentru azi-noapte. Ridică din umeri şi se întinse după geanta ce atârna lângă uşă. Ştii cum e Gavin.

– Da. Din nefericire, ştiam, acesta fiind motivul pentru care mesajul ei de azi-dimineaţă nu mă surprinsese. Te puteai baza pe el la fel ca pe o hârtie igienică cu un singur strat. De obicei, cineva cădea în rahat pentru că el nu se ţinea de cuvânt – şi deja nu mai era amuzant.

– Dacă își face apariția, dă-mi de veste! Termin la cinci. Se uită la ceas, unde amândouă limbile erau aproape sus. Te poți descurca cinci ore? Are… toane.

– Are zece ani.

Lustra cu trei becuri de deasupra insulei se zgudui și apoi muzica se opri.

– Spune singura persoană pe care fata mea o place. Pariez că tocmai ți-a văzut mașina în parcare, pentru că m-a asurzit cu muzica asta două ore în șir. Caroline își aruncă poșeta pe umăr. Pe cuvânt, crede că sunt inamicul public numărul unu.

– Poate că ar ajuta dacă ai înscrie-o la Madeline's.

Având în vedere selecția de melodii, avuseseră, fără îndoială, încă o discuție aprinsă despre cursul de dans.

– Și să văd cum copilul meu se transformă într-una dintre primadonele alea răsfățate? pufni ea în vreme ce dinspre scările din spatele meu se auzi zgomot de pași ușori care apoi se opriră. În nici un caz. E și-așa destul de rău că insipidele alea de fete Rousseau transformă în fiecare august locul ăsta într-un circ cu concursul ăla, dar felul în care fetele de aici își fac speranțe, de parcă există o posibilitate oricât de mică să le învingă pe răsfățatele alea profesioniste care le fură toate șansele de a obține o bursă la școala aia tâmpită, e chiar… Spinarea îi înțepeni. Pur și simplu, nu.

„Iar începem."

– Juniper ar putea fi chiar bună. N-o să știi dacă nu-i dai o șansă.

Am ignorat atacul ei la turistele cele mai faimoase ale micului nostru oraș, așa cum o făceam de fiecare dată, dar am simțit o apăsare în piept în timp ce îmi băgam mâinile în buzunarele din față ale jeanșilor. Doar una dintre fetele Rousseau revenea în fiecare august – Anne. Niciodată Eva sau… Allie, ceea ce era categoric cel mai bine. O treaptă scârțâi în spatele meu, fără îndoială a treia, care mă dădea întotdeauna de gol în copilărie.

– Și nu te-ai plâns niciodată de toți banii pe care-i aduc balerinele acelea în Haven Cove cu concursul ăsta.

Apăsarea se transformă în durere. Cum de e posibil să îmi fie încă dor de ea în felul ăsta, după zece ani? Ochii de culoarea whiskyului, felul în care nasul i se încreţea când râdea, zâmbetul ei – cel adevărat, nu rahatul ăla exersat, fals, pe care îl etala faţă de oricine altcineva –, felul în care avea rara capacitate de a asculta cu adevărat…

– Banii *părinţilor* lor. Şi tu să fii de partea mea aici! Caroline mă împunse cu degetul şi ridică din sprâncene. Cu tine şi Gavin care îi daţi lui June tot ce vrea… Îşi lăsă umerii în jos şi oftă, lumina căzându-i pe faţă într-un fel ce îi scotea în evidenţă cearcănele vineţii de sub ochi. Am nevoie de cineva de partea mea.

– E treaba noastră ca unchi ai ei. Dacă vrei pe cineva de partea ta, cheamă-i pe mama şi pe tata. Am ridicat din umeri fără să-mi cer scuze. Fuseserăm amândoi exagerat de indulgenţi după ce Sean murise lăsând-o pe Caroline mamă singură? Sigur. Dar să regret? Nici un pic. Îi promisesem lui Sean înainte de a muri că o să încerc să echilibrez anxietatea lui Caroline în legătură cu tot în privinţa lui Juniper, aşa încât copila să aibă ocazia să se distreze puţin, şi mă ţineam de promisiune – şi cu asta, basta!

– Ce e în alea?

Îşi înclină capul într-o parte, uitându-se spre pungile de cumpărături. Am băgat mâna într-una şi am scos o legătură de banane.

– Mai bine ai lua-o din loc!

– Cinci ore, promise Caroline. Şi mulţumesc! Sincer, Hudson, nu m-aş fi descurcat fără tine.

Ar fi putut, dar refuzase ajutorul oferit în repetate rânduri de mama şi tata. Mi-am păstrat părerea pentru mine.

– Mă descurc. Am arătat cu capul spre uşă şi Caroline a ieşit, uşa cu plasă trântindu-se în urma ei. Odată ce am auzit maşina ieşind de pe alee, m-am intors spre uşa ce dădea în living. Acum, poţi să ieşi.

– Unchiule Hudson! Juniper ocoli stâlpul de la baza scărilor şi alergă în bucătărie, apoi se aruncă pe mine într-o grămadă de picioare slăbănoage şi păr lung castaniu.

– Hei, Gândăcel. Am prins-o cu ușurință și am strâns-o pentru o clipă înainte de a afișa o expresie pe care o intenționam serioasă și de a o lăsa pe picioarele ei. Iar te-ai certat cu mama ta?

– Îmi limitează exprimarea creativă. Își dădu părul de pe față. Ce ți s-a întâmplat la falcă?

Am atins cu grijă zona spre care arăta.

– Cineva m-a lovit în timp ce îl salvam.

– Ce fel de ființă face asta? întrebă ea și își încreți nasul pistruiat.

– Frica provoacă reacții ciudate. Ce fel de fetiță de zece ani transformă Bach într-o armă sâmbătă dimineața?

– Era Stravinsky.

Ridică din sprâncene și îmi aruncă aceeași privire pe care o văzusem de curând la Caroline. Poate că June era adoptată, dar categoric moștenise atitudinea de mă doare-n cot a surorii mele. Din *Ritualul primăverii*. Doar pentru că nu mi se permite să iau lecții nu înseamnă că nu mi se permite să mă *uit* la balet. Își încrucișă brațele peste piept. Oricum, e o regulă tâmpită.

– Cu toate astea, e regula ei.

Juniper avea dreptate. Regula fără balet avea tot atâta sens cât avusese în adolescență interdicția de a ieși din casă pentru Gavin și mine, dat fiind că aveam o scară afară în dreptul geamului camerei noastre, dar aici nu eram eu părintele.

– I-ai dat mesaj unchiului Gavin? am schimbat eu subiectul când June se așeză pe unul din cele două scaune de bar de lângă insulă.

– Nu. Nu am voie să am telefon.

Își stăpâni un zâmbet și afișă o inocență prefăcută.

– De parcă Gavin nu știe? Am mutat bananele și am scos marfa de contrabandă din pungi. Atâta vreme cât Caroline muncea de-i săreau capacele la cafenea, telefonul părea alegerea responsabilă când venea vorba despre Juniper. Ca să nu mai vorbim că Gavin îi răspundea, de obicei, nepoatei noastre, chiar dacă se ferea de Caroline sau de mine.

Ochii căprui ai lui Juniper se luminară.

– Pop-Tarts! Se întinse să ia pachetul, apoi îl strânse la piept. Eşti preferatul meu.

– Îhî. I-am ciufulit părul şi am pus restul snackurilor în dulapul din spatele mixerului pe care Caroline nu-l folosea niciodată. Poate faptul că eram furnizorul de dulciuri pentru nepoata mea mă făcea un frate naşpa, dar eram un unchi dat naibii şi mă simţeam bine aşa.

Ea rupse ambalajul şi îşi îndesă în gură jumătate din foietajul cu căpşuni.

– Unchiule Hudson?

– Hmm? Am aruncat pungile reutilizabile pe raftul de deasupra frigiderului şi m-am pregătit de lovitură, sprijinindu-mă de dulapurile de stejar.

– Dacă ar exista un mod de o face pe mama să se răzgândească în legătură cu baletul, ai ajuta?

Rupse o bucată mică din al doilea foietaj, un indiciu clar că punea ceva la cale.

– Nu există.

Am scuturat din cap. Ea îşi încreţi fruntea.

– Dar, dacă ar exista, m-ai ajuta, nu-i aşa? Noua sesiune începe în mai puţin de două săptămâni.

– Ca noi doi să nu ne mai învârtim în jurul subiectului, desigur. Dacă ar exista un mod de a o face pe mama ta să se răzgândească, aş ajuta.

O promisiune uşoară, ştiind că nu era nici o şansă. Juniper avea o şansă mai mare ca mama ei să accepte un tatuaj decât să o lase să pună piciorul într-un studio.

– Jură!

Întinse mâna, îndoindu-şi fiecare deget, cu excepţia celui mic.

Mi-am întins mâna şi mi-am prins degetul mic de al ei, în ritualul nostru sacru.

– Jur pe roşu!

Ea zâmbi larg, gropiţa apărându-i sus pe obrazul stâng, şi am simţit cum mi se ridică părul la ceafă.

– Vezi – îşi băgă o bucată mică de Pop-Tart în gură şi o mestecă –, cred că ea urăşte baletul pentru că urăşte *bale-*

rinele.

– Cred că e o concluzie logică, am admis, încuviințând din cap.

– Pentru că a crescut servindu-i pe toți turiștii bogați la cafenea.

Mai devoră o bucată plină de glazură.

– Ceva de genul ăsta. M-am dus la frigider și am scos carafa cu suc de portocale. Te-ai gândit să iei lecții de step? Sau de jazz?

– Dar tu nu urăști balerinele, reluă ea, ignorând încercarea mea de a schimba subiectul în timp ce turnam două pahare de suc și puneam carafa la locul ei.

– Corect.

Durerea din piept deveni apăsătoare. Trebuia să fie un mod de a ieși din discuția asta. Am dat pe gât jumătate din paharul cu suc de parcă ar fi putut șterge amintirile ce mă urmăreau fără încetare de când mă întorsesem în Haven Cove.

– Pentru că ai iubit-o pe una, șopti Juniper.

Am simțit un nod în stomac și aproape că am scuipat sucul, abia reușind să îl înghit înainte să pictez bucătăria în portocaliu.

– Poftim?

Paharul se ciocni de blat când l-am pus jos.

– Ai iubit-o pe Alessandra Rousseau, afirmă June aruncând din gură vorbele pe care eu nu îndrăznisem să le rostesc niciodată în adolescență, de parcă erau la fel de obișnuite ca scoicile de pe aici. Sau cel puțin ți-a plăcut tare de ea.

„Ce naiba?“ Am rămas fără glas. Nepoata mea de zece ani m-a *amuțit* complet, fir-ar să fie! Cum de a… Caroline nu știa – ar fi făcut un scandal teribil. Nici măcar mama și tata nu se prinseseră. Doar Gavin știa despre acele două veri.

Aveam să-l *omor*, naiba să-l ia!

– Și asta înseamnă că nu poate fi răsfățată sau cu aere de superioritate, continuă June, cu nările vibrând de parcă putea mirosi victoria.

Allie era aşa şi cumva nu era. Era oximoronul suprem, egoistă, dar altruistă faţă de surorile ei, răsfăţată, dar bună, determinată şi totuşi reticentă, o carte deschisă de emoţii pe scenă şi un puzzle imposibil în afara ei.

Cel puţin aşa fusese la 17 ani.

– Şi dacă ai fost doar prieten cu ea, tot nu avea cum să fie răutăcioasă. June îşi puse mâinile în poală. Ceea ce înseamnă că, dacă mama ar cunoaşte-o, dacă ar vorbi cu ea, atunci ar înţelege că aş putea fi exact ca ea. Oftă melancolic, întorcându-şi ochii aceia mari, căprui spre mine ca nişte mici arme ce şi erau, de fapt. Ai văzut-o vreodată dansând? E aşa frumoasă şi graţioasă şi e una dintre cele mai tinere balerine principale din istoria companiei ei. E... fără cusur.

Era toate astea şi mai mult. Allie era născută pentru scenă. La naiba, fusese crescută pentru scenă.

Trebuia să preiau controlul acestei discuţii şi s-o înăbuş din faşă.

– Uite ce e, June! Nu ştiu ce ţi-a spus unchiul Gavin, dar...

– Nu nega!

Alunecă de pe scaun, băgă mâna în buzunarul din spate al jeanşilor şi lovi cu mâna bufetul, punând acolo o poză.

M-am uitat la Polaroid şi cuţitul din piept mă despică pe din două. Trecuseră ani de când văzusem poza cu Allie şi cu mine la Haven Cove Classic; o ţineam pe după umeri, ea având în mână buchetul de trandafiri pe care îl cumpărasem de la băcănie în drum spre concurs. Zece ani mai târziu, puteam să-mi amintesc fiecare detaliu al momentului pe care-l furaserăm în vreme ce Lina îi abătuse atenţia doamnei Rousseau, ca Gavin să poată face poza.

Era falsul apogeu în povestea noastră, clipa în care crezusem cu adevărat că orice era posibil între noi, doar ca întreaga lume să se prăbuşească la picioarele noastre câteva ore mai târziu.

– Mi-ai cotrobăit prin cutiile din pod.

Nu era o întrebare.

Împinse poza spre mine.

– Erau acolo. Vreau să spun, te-ai întors de ani buni şi nu e ca şi cum le-ai luat la tine acasă. Vocea i se stinse şi lăsă ochii în jos. Am umblat prin cutiile tale.

– Asta e ca şi cum eu ţi-aş citi jurnalul. E o violare a intimităţii.

Ce altceva găsise?

– Ştiu. Trase aer în piept, de parcă voia să se îmbărbăteze, şi ridică privirea. Şi îmi pare rău! Oarecum.

– Oarecum?

Am ridicat din sprâncene.

– Haide, unchiule Hudson! Împinse poza spre marginea bufetului, dar n-am atins chestia aia blestemată. Clar că ai ieşit cu una dintre cele mai faimoase balerine din lume! Putem merge la ea acasă şi s-o facem să vorbească cu mama…

Mi-am ridicat un deget.

– În primul rând, *nu* am ieşit cu ea. Fusese cea mai bună prietenă a mea şi asta făcuse ca acţiunile mele să fie şi mai de neiertat. În al doilea rând, doar pentru că familia Rousseau are o casă de vacanţă aici nu înseamnă că ea e, de fapt, în oraş. Şi, în al treilea rând – crede-mă când îţi spun asta –, sunt ultima persoană din lume pe care ar vrea s-o vadă vreodată.

Greutatea obişnuită a vinovăţiei pe care o simţeam când venea vorba despre Allie crescu până când am fost sigur că avea să îmi zdrobească plămânii.

– E deja aici de o săptămână întreagă! June sări jos de pe scaun şi luă cheile de pe bufet. S-a rănit în ianuarie şi a venit aici să se refacă.

Am făcut ochii mari. Era aici de o săptămână?

– Şi tu cum de ştii asta? Stai aşa, din *ianuarie?*

– Seconds. Juniper se uită la mine ca la un idiot. Are un cont împreună cu sora ei.

– Tu ai Seconds? Mi-am coborât vocea şi am mijit ochii. Credeam că există o restricţie de vârstă pentru asta!

– Mă laşi! Îşi dădu ochii peste cap. A trebuit să adaug trei ani ca să mă conectez.

Am clipit. În clipa asta, mi-am dat seama că nu eram nici pe departe pregătit să devin părinte. La naiba, imediat ce Caroline afla despre toate astea, privilegiile de unchi aveau să-mi fie revocate.

– Hai să mergem! mă zori June. La cinci minute de mers cu mașina, cam așa.

– Patru, am mormăit eu.

Nici pomeneală să mă înființez la ușa lui Allie.

– Chiar mai bine!

Juniper îmi întinse cheile.

Am scuturat din cap și am rostit cuvântul pe care jurasem că nu aveam să îl pronunț niciodată după moartea lui Sean.

– Nu.

– Ai jurat! Scutură cheile și se uită cu gura strânsă și hotărâtă și cu o rugăminte în ochi. Ai spus că n-o să-ți încalci niciodată jurământul.

Să mă ia naiba!

Jurămintele cântăreau mai mult față de propriul discomfort.

Mi-am ridicat degetul.

– Cu o condiție. Dacă ea nu-i acolo, pui poza aia înapoi unde ai găsit-o și nu mai vorbim *niciodată* despre asta.

„Dă, Doamne, să nu fie acolo!"

– S-a făcut.

Își luă rucsacul de pe cuier și încuviință din cap.

La naiba! Cum rămâne cu…

– Seconds se întâmplă să-ți spună exact cine anume din familia Rousseau e aici? Dacă era mama ei…

– Doar Anne și Alessandra. Își aruncă rucsacul pe umeri. De ce?

Dacă știa numele lui Anne, își făcuse temele.

Chiar eram pe cale să arunc în vânt zece ani de autocontrol? Să înfrunt cel mai mare regret pe care îl avusesem în întreaga mea viață? Juniper își ridică privirea spre mine cu toată speranța și încrederea pe care le avea în trupul ei mic. Da. Pentru June o făceam.

– Hai să terminăm odată cu asta!

Șase minute mai târziu, am ieșit cu camioneta de pe drumul de coastă ce mergea de-a lungul apei care dăduse numele orașului și am intrat pe aleea lungă pietruită pe care o evitasem de când mă mutasem înapoi. Casa Rousseau. *Casă* era un termen nepotrivit pentru o construcție cu șapte dormitoare, un garaj, doi acri de teren valoros de-a lungul plajei și acel debarcader de invidiat ce cumva rezistase celor două cicloane care se dezlănțuiseră aici.

Și, la naiba, arăta exact la fel ca ultima dată când mă furișasem aici și urcasem pe spalierul acoperit cu trandafiri spre camera lui Allie de la etajul al doilea. Aceeași vopsea gri-albăstruie cu margine albă, același imprimeu pe pernele de pe balansoarul de pe terasă. Nostalgia mă izbi cu un croșeu de dreapta zdravăn.

Fiecare mușchi din corp mi se încleștă când am parcat în fața verandei rotunde, evitând aleea din dreapta ce ducea înapoi spre garaj. Dacă n-aș fi iubit-o atât de mult pe Juniper, dacă n-aș fi prețuit încrederea ei neclintită că o să-mi respect jurământul – că *cineva* avea să și-l respecte –, m-aș fi cărat naibii afară de pe proprietate.

Dar, așa, Juniper ieșise deja din mașină și mergea spre treptele verandei acoperite, cu rucsacul purpuriu săltându-i la fiecare mișcare. Oricum, ce era cu rucsacul ăla? Credea că se muta aici sau așa ceva?

Am oprit motorul, am băgat cheile în buzunar și am ieșit din camionetă, așteptându-mă oarecum ca doamna Rousseau să apară în ușă să mă alunge de lângă fiica ei cu amenințări și insulte dureroase.

Juniper sună la ușă în timp ce eu am urcat cele patru trepte spre verandă – și, pentru prima dată, nu-mi păsa dacă lemnul scârțâia sub picioarele mele. Apoi bătu la ușă chiar când am ajuns lângă ea. La naiba, îmi transpiraseră palmele, pulsul era aproape la nivel de tahicardie și stomacul se gândea serios să se golească de conținut.

Aveam din nou 17 ani, încercând să fac ceea ce trebuia conducând-o la ușa din față și totodată aveam 18, pierzând-o. Să trec din nou pragul casei ei nu fusese niciodată

în planurile mele, ceea ce mă făcu să mă simt îngrozitor de… nepregătit. Și eu eram *întotdeauna* pregătit.

Ăsta era oficial cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcusem vreodată.

Am numărat până la treizeci și ușurarea câștigă în fața dezamăgirii.

– Nu e aici.

– Trebuie să fie!

June sună din nou.

– Poate că Seconds greșește. Nu s-a mai întors aici de ani buni, Gândăcel, am spus eu blând.

June îmi aruncă o privire în același timp descurajată și panicată, apoi se răsuci pe călcâie.

– Trebuie să fie aici! îmi aruncă ea peste umăr, apoi sări treptele și o luă din loc în fugă, ocolind casa.

Își bătea joc de mine.

– June! Am prins-o din urmă în câteva secunde, chiar la afurisitul de spalier din cauza căruia m-am ales cu două dintre cicatricile de pe mână. Nu putem intra.

– Ar putea fi în curtea din spate. Înaintă. Hai să ne uităm doar, te rog! Trebuie s-o cunosc. Trebuie, insistă – efectiv implora, folosindu-și ochii aceia hipnotizanți asupra mea.

La naiba dacă ziua asta nu venea cu o problemă după alta. Am șovăit. N-ar fi fost prima dată când mă furișam în curtea din spate. În plus, la ora asta, Allie ar fi fost în studio și, având în vedere că acesta se afla exact lângă ușa din față, ar fi auzit soneria, ceea ce însemna că nu era nici o șansă să fie aici, indiferent de ce spunea afurisita aia de aplicație.

– Bine, am încuviințat eu.

Cel puțin avea să pună capăt nebuniei ăsteia.

Juniper rânji.

– Până la urmă, cum v-ați cunoscut? întrebă ea când am trecut de colțul verandei din spate, unde stătusem pe acoperiș nenumărate ceasuri, uitându-mă la stele cu Allie. Nu e ca și cum ați fi frecventat aceleași cercuri.

– Am fost în locul potrivit la momentul potrivit, am

spus pentru a doua oară în acea zi.

– Și de ce nu mai sunteți prieteni?

June clipi și își acoperi ochii cu mâna când am ieșit din umbră la soare, în curtea din spate. Peluza îngrijită se întindea pe o pantă spre faleză și un pod de lemn ducea spre plajă și debarcader.

– Partea asta e... complicată, am murmurat, scrutând curtea cu piscină și peisajul luxuriant, văzând că nu era nimeni prin preajmă.

– Ai făcut ceva prostesc? Miji ochii spre mine, luându-i partea lui Allie într-o dispută despre care nici măcar nu știa că existase, și se îndreptă spre scările falezei, mie nerămânându-mi decât să o urmez. Mama spune că unchiul Gavin e predispus la prostie, dar se presupune că tu ești cel care face lucrurile corect.

Au!

– Blestemul de a fi în locul potrivit la momentul potrivit e că, uneori, nu există lucrul corect de făcut. Am ajuns la trepte și mi-am întors șapca cu cozorocul în față ca să blochez soarele, în vreme ce ne uitam spre plajă. Privirea îmi urmări linia debarcaderului și mi se fixă pe silueta ce plutea lângă el.

– N-are nici un sens, comentă Juniper.

– Mie-mi spui?!

M-am aplecat în față, simțurile blocându-mi tot în afară de silueta aceea ce plutea în ocean, mai jos de noi. Se scufunda sub valuri și am început să număr în gând în vreme June îmi ținea o predică despre avantajele păstrării unei prietenii cu o fată.

Când am ajuns la patruzeci și nouă, silueta apăru din nou, doar ca să se scufunde încă o dată.

Fiecare fibră din corpul meu striga cu o inexplicabilă certitudine că acea siluetă era Allie.

Și se îneca.

CAPITOLUL 5

Allie

Dancegrl6701: *Trebuie să fie frumos să intri la fiecare curs intensiv pe care-l vrei.*

Ryandnzx: *Depune eforturi mai mari.*

Treizeci și trei.

Am numărat în gând, stând pe fundul oceanului cu ochii închiși în spatele ochelarilor, ținându-mă tare de gantera pe care o aruncasem cu douăzeci de minute înainte, ca să nu plutesc la suprafață.

Treizeci și patru. Oceanul mugea minunat în jurul meu, ridicându-se într-un crescendo cu fiecare val ce amenința să mă împingă spre mal înainte să scadă din nou. Zgomotul fu cel care îmi permise, în cele din urmă, să gândesc, să exist pur și simplu dincolo de insistențele necontenite ale tuturor celor din jurul meu, întrebând când mă întorc, întrebând cum mergea recuperarea, întrebând dacă mă întorsesem deja la bară.

Treizeci și cinci. Decât să mint, pur și simplu am plecat.

Treizeci și șase. Apa îneca totul în afară de senzația bătăii inimii mele și de minunata și dureroasa dorință de aer ce îmi amintea că încă eram în viață. De fiecare dată când presiunea mă aducea la suprafață să respir, nu numai că îmi reamintea că volumul plămânilor mei era ca naiba după luni întregi fără antrenament, dar mă și făcea să înțeleg adevărul ineluctabil că încă voiam să trăiesc.

Treizeci și șapte. Timp de două luni îngrozitoare, nu fusesem absolut sigură.

Treizeci și opt. „La naiba, e frig." Chiar ar fi trebuit să-mi iau costumul de scufundări. Apa era încă glacială în perioada asta a anului și pielea îmi evoluase de la înțepături la amorțeală.

Treizeci și nouă. Plămânii îmi ardeau. Îmi ieșisem din formă. Ar fi trebuit să rezist cel puțin un minut, dacă nu două, chiar și contra valurilor puternice.

Patruzeci…

Ceva mă apucă de încheietura mâinii şi trase, smulgându-mi mâna de pe ganteră şi umplându-mă de groază. Răsuflarea îmi explodă într-un urlet de bule şi am deschis ochii, căutând un rechin…

Apa a năvălit pe lângă mine când am fost trasă în sus prin cei trei metri de apă ce separau nisipul de soare. M-am împotrivit strânsorii – la naiba, în jurul meu erau *braţe,* trăgându-mi spatele la pieptul cuiva. Plămânii strigau după aerul pe care îl lăsasem atât de nechibzuit să iasă, dar braţele nu se clintiră.

Am ajuns la suprafaţă şi am gâfâit după aer, apoi mi-am înfipt repede picioarele în stomacul străinului şi l-am lovit, eliberându-mă din strânsoarea ca de menghină a braţelor lui.

– Ce naiba faci? am strigat eu întorcându-mă să-mi înfrunt atacatorul odată ce eram la câţiva metri distanţă.

– Te salvez! strigă bărbatul şi ochii lui verzi ca marea se aţintiră într-ai mei în vreme ce ne ridicam cu un val şi ne scufundam din nou.

Inima mi se poticni.

Hudson? Aveam hipotermie şi începusem să am halucinaţii?

Gravitaţia oscila. Era singura explicaţie pentru faptul că stomacul mi se înălţa pe valuri şi pentru că dintr-odată nu puteam spune dacă cerul era deasupra sau dedesubtul meu, pentru faptul că inima mea nu mai putea bate ritmic, iar eu încetasem să înot… şi m-am scufundat imediat.

Apa îmi trecu peste cap.

M-am speriat, apoi am revenit la suprafaţă când Hudson întinse mâna după mine. Scuipând la prima gură de aer, i-am îndepărtat mâna. Să dea naiba dacă aveam să-l las vreodată pe Hudson Ellis, fir-ar el să fie, să creadă că aveam nevoie de salvare.

– Nu mă înec, idiotule!

Ochii lui enervant de grozavi scânteiară.

– Eşti sigură de asta?

„La naiba, e chiar el." Părul castaniu-nisipiu era tuns scurt la tâmple şi doar uşor mai lung în creştet, în loc să-i cadă în ochi, dar vocea, felul în care se încrunta, chiar şi faptul că sărise în ocean complet îmbrăcat, totul îmi dădea de înţeles că nu aveam halucinaţii.

– Sigură că eşti idiot? Absolut. Şi sunt foarte sigură că nu mă înecam.

Anii înlăturaseră de pe chipul lui trăsăturile băiatului dulce pe care-l ştiam şi le lăsaseră pe cele ale unui bărbat în toată firea care devenise un străin. Un bărbat *frumos* cu o bărbie pătrată, puternică, buze pline pe care n-avusesem ocazia să le sărut şi ochi ce îmi bântuiseră visele timp de aproape zece ani. Şi la naiba cu ce mai rămăsese din bucăţile sparte, dar inima mea cea nebună îmi sări drept în gât!

– Atunci, cum i-ai spune la orice o fi fost? Arătă spre apă cu capul, mâinile fiind ocupate să bată apa, la fel ca ale mele. Pentru că nu arăta a înot.

– Îmi exersam capacitatea pulmonară! Cum de se întâmplase una ca asta? Incredibil!

Exact aşa era. Dintre toate momentele în care exersasem ce să-i spun dacă ar fi să dau peste el, ăsta era exact scenariul pe care nu mi-l imaginasem.

Fiecare emoţie pe care o ţineam închisă într-o cutiuţă de oţel când venea vorba despre Hudson se trezi la viaţă, inundându-mă cu neîncredere, şi dor, şi mânie… atâta mânie. De asta m-am agăţat când am înotat pe lângă el, îndreptându-mă spre scara montată pe al treilea pilon.

Trecuse atât de mult timp de când simţisem orice în afară de amorţeală, încât mânia era o binecuvântare.

– Stai, tu făceai exerciţii? Înotă în direcţia mea în vreme ce eu am găsit lemnul familiar şi am început să urc, ieşind din apă spre debarcader.

– *Făceam,* ăsta e cuvântul-cheie aici, i-am aruncat peste umăr, continuând urcuşul. Soarele nu se prea străduia să lupte contra brizei pe care o simţeam pe pielea îngheţată de ocean şi dinţii îmi clănţăneau când am ajuns în vârful

scării, apoi am apucat repede prosopul pe care îl băgasem printre scânduri ca să nu-l ia vântul.

– Apa are vreo zece grade!

Scândurile gemură sub greutatea lui în timp ce urca scara.

– Și eu am trei luni în care să mă recuperez în urma unei accidentări, deşi e de aşteptat să îmi mai ia încă şase. Mi-am înfăşurat prosopul şi l-am băgat sub braţe, mai mult decât conştientă că aveam pe mine un costum de baie întreg complet neatractiv, mai potrivit pentru un concurs de înot decât pentru o întâlnire întâmplătoare cu… mă rog, orice o fi fost Hudson pentru mine. Şi cine eşti tu să-mi ţii predici despre temperatura apei? Despre *orice?* Să nu mai vorbim că m-ai speriat de moarte…

– Am crezut că te *înecai,* repetă Hudson când capul îi apăru la marginea debarcaderului.

– Ai mai spus asta.

Mi-am strâns prosopul mai bine. S-a zis cu acea fantezie de răzbunare unde… ah *Doamne!*

Hudson ieşi pe debarcader – şi era *uriaş.* Avea puţin peste 1,80 când ne cunoscuserăm, dar câştigase cel puţin câţiva centimetri şi mai bine de nouă kilograme de ceea ce păreau a fi numai muşchi judecând după felul în care tricoul alb Bruins i se lipea de piept şi de abdomen când se ridică.

– Încercam să te salvez, Allie! Avea tupeul să se arate complet jignit, de parcă eu greşisem aici. Credeam că ai nevoie de ajutor.

Să mă salveze? După atâta vreme? Furia îmi înroşi gâtul, înţepându-mi obrajii cu fierbinţeala mult dorită.

– Da, păi, ai cam întârziat cu asta. Şi nu-ţi dau voie să-mi spui Allie. Nu-ţi *mai* dau voie.

La naiba, ieşi puţin mai agresiv decât intenţionasem.

El închise ochii de parcă era îndurerat şi trase adânc aer în piept înainte să-i deschidă din nou, şi privirea lui mă pironi locului.

– Ai ţinut în tine ceva timp, nu-i aşa?

Trecu o clipă, apoi alte câteva, în timp ce treceam în revistă toate direcțiile posibile în care se putea îndrepta discuția asta. Eram mult prea al naibii de obosită ca să mă cert cu el – cu oricine, de fapt.

– Cam zece ani, am recunoscut într-un final.

– E destul de corect, plus sau minus câteva luni.

Linia căzută a umerilor lui aproape că mă făcu să mă simt prost.

Aproape. Apoi mi-am adus aminte de șederea în spital și de recuperare… și de înmormântare – și mânia învinse cu bucurie vinovăția.

– Și, de fapt, ce faci aici? Mi-am mutat greutatea de pe glezna dureroasă. Repararea tendonului lui Ahile fusese executată de cel mai bun chirurg ortoped din țară, dar asta nu însemna că eram mulțumită de cât de lungă era vindecarea sau de pronosticul destul de pesimist. Aveam noroc că puteam deja merge fără ajutor, nu că aș fi recunoscut cu glas tare – în special nu față de Hudson.

– Aici locuiesc. Își trecu mâna prin părul ud, aruncând picături de apă în jur, apoi se uită în apă peste marginea debarcaderului. Și uite-așa am mai pierdut o șapcă!

– Încă ai obiceiul de a sări în ocean pentru a salva înotători în perfectă siguranță?

Mi-am trecut mâna peste coada de cal, storcându-mi părul de apa sărată.

– Unu la mână, nu erai în perfectă siguranță prima dată când am sărit după tine.

Își luă privirea de la apă, evident renunțând la șapca pe care o înghițise golful.

– Asta a fost acum unsprezece ani, am contracarat eu.

– Și, doi la mână, da, este meseria mea să sar în apă și să salvezi oameni, dar am crezut că m-am învățat să nu iau cu mine șapca favorită.

Își lăsă mâinile în jos pe lângă corp.

– Și sunt perfect capabilă să înot! am terminat eu, apoi am clipit. Meseria lui? Între noi se lăsă tăcerea în vreme ce

cuvintele lui mi se limpeziră în minte. Eşti salvamar, nu-i aşa? Ai reuşit.

Fata de 16 ani din mine se ridică şi îl aplaudă, dar fu repede redusă la tăcere de mizantropa care devenisem.

– Da. Buzele i se curbară în sus pentru o secundă şi apa picura de pe el pe debarcader. Probabil îi datoram un prosop sau ceva, având în vedere că intenţiile lui fuseseră nobile. Şi tu eşti o balerină de renume mondial. Îşi înclină capul într-o parte şi îmi căută ochii. Sau preferi o stea pe Seconds?

Am pufnit.

– Asta e numai de la Eva. Eu doar îi împrumut numele meu şi fac nişte videouri s-o ajut.

Acum, vorbeam despre Seconds? Asta era oficial discuţia cea mai suprarealistă din viaţa mea.

– Mi-am închipuit. Tu aşteptai, de fapt, lauda unei singure persoane, nu a milioanelor.

Răsuci tivul tricoului în mâini, storcând mai multă apă.

„Doar n-a spus asta." Mai mult ca sigur că terapeutul meu auzise tocmai de la New York.

– Sunt doar 1,1 milioane, am spus eu. Şi nu mă mai cunoşti destul de bine cât să spui ce gen sunt. Strângându-mi mai bine prosopul, am trecut pe lângă el pe debarcaderul îmbătrânit, recunoscătoare că tata îl construise lat de trei metri şi jumătate, aşa că aveam destul loc. N-ai răspuns la întrebare, Hudson. Ce cauţi acasă la mine?

„Să spun că-mi pare rău. Să-ţi explic de ce n-am sunat niciodată." Ăsta era visul, nu-i aşa?

Mă urmă pe debarcader şi pe platforma lată ce servise drept fundaţie a hangarului până când venise o furtună.

– Am jurat.

– Ce?

Am ridicat neîncrezătoare din sprâncene, uitându-mă spre el.

– Am mizat pe faptul că nepoata mea greşeşte şi tu nu eşti aici, aşa că acum îmi storc creierii pentru un plan de bătaie, sincer.

Îşi scutură apa din păr.

– Păi, îmi pare rău că *tu* ai picat prost.

Sarcasmul lansat în direcția lui era destul de puternic să reziste valurilor ce se spărgeau pe plajă când am început să urc scările ce duceau spre casă, cu Hudson doar cu o treaptă sau două în urma mea. Cam la jumătatea drumului, durerea din gleznă începu să zvâcnească și am cedat dorinței de a șchiopăta. Doar puțin, totuși.

– Nu te-aș fi deranjat, doar că... Se întrerupse. Ești bine? Juniper – e nepoata mea – a menționat că ești aici să te recuperezi.

În tonul lui era îngrijorare?

Nu, mulțumesc.

– Îmi amintesc numele ei. Caroline și Sean au adoptat-o în ultima vară în care am fost aici. Nu că sora lui Hudson știuse că eram prieteni și, chiar dacă ar fi știut, nu m-ar fi lăsat niciodată să mă apropii de copilul ei. M-am uitat înapoi și l-am văzut privind spre glezna mea, unde două cicatrici roz o mărgineau pe cea argintie, apoi am continuat să urc scările. Sunt bine.

– Tendonul lui Ahile? Din nou?

– *Din nou?* Mi-am răsucit capul, iar coada udă mă lovi pe umăr când m-am oprit să mă uit la el. Așadar, ai știut? O altfel de cicatrice s-a deschis în mine, lăsând să se scurgă o durere proaspătă, usturătoare, dintr-o rană ce nu se vindecase complet. Știai că a fost rupt în accident? Ai știut că *a avut loc* un accident? Toate temerile și gândurile urâte reapărură la suprafață. Știuse. Fir-ar să fie, *știuse* și, cu toate astea, nu mă căutase. În tot timpul ăsta, o parte din mine s-a întrebat dacă ai fost supărat pe mine pentru că nu am venit în noaptea aceea și de asta ai plecat fără să spui un cuvânt. Dar tu *știai* ce mi se întâmplase?

Gura lui se închise, într-o recunoaștere mută a vinovăției. Am căutat dincolo de durere orice emoție în afară de furie, dar am găsit doar un simțământ înecat, diluat de trădare pentru care nu aveam energie. Cred că preferam să nu fi știut cu certitudine.

– Allie... Ezită. Vreau să zic Alessandra – la naiba, nici asta nu sună bine.

Cum de avea el dreptul să se arate sincer distrus?

– Nu-mi arunca privirea aia! Am arătat spre fața înnebunitor de frumoasă, aproape scăpând prosopul. Bineînțeles că arăta mai bine odată cu trecerea anilor, în vreme ce trupul meu nu făcuse decât să se epuizeze. Nu aveam nici măcar 30 de ani și mă distrugeam. Nu poți avea onoarea de a arăta… distrus. Nu când se pare că m-ai abandonat de-a dreptul. Știi de câte ori ți-am dat mesaje? Te-am sunat de pe patul de spital?

Se albi la față.

– Nu există destule cuvinte în limba engleză să exprime cât de rău îmi pare, cât de rău mi-a părut și știu că nu e de-ajuns.

Erau cuvintele după care tânjisem atâta vreme, însă acum nu mai contau.

– Ai dreptate. Nu e de-ajuns. Nu vreau o scuză. Unghiile zgâriau asperitățile balustradei. Vreau o explicație de ce cel mai bun prieten al meu nu s-a deranjat să apară când aveam cel mai mult nevoie de el. Ai avut *zile* la dispoziție înainte de a trebui să te prezinți la instrucție.

El deschise gura, apoi o închise și își feri privirea.

– Dacă am fi ieșit împreună, aș fi pus asta pe seama unei despărțiri de tot rahatul – ceea ce e destul de nasol –, dar să-mi pierd cel mai bun prieten fără măcar un cuvânt?

Vocea mi se frânse. Nu exista o durere comparabilă. N-am lăsat niciodată pe *cineva* să se apropie total de mine, dar el fusese cel mai aproape.

– Eram un puști prost de 18 ani. Strângea cu atâta putere balustrada, că i se albiseră încheieturile degetelor și mușchiul maxilarului îi zvâcnea. Și am făcut ceea ce am crezut că era singura alegere posibilă – și a fost una greșită. Pe când am înțeles cât de greșită, eram la instrucție și știam că nu aveai să mă ierți niciodată.

Pieptul amenința să-mi cedeze.

– Erai un puști? Doar atât poți? *La naiba!* Hudson Ellis nu trebuia să știe cât de adânc mă rănise. Am împins durerea, gustul amar al trădării și speranța muribundă că avusese un motiv pardonabil pentru a dispărea într-o cu-

tie mentală şi am închis-o aşa cum făcusem cu durerea fizică în timpul repetiţiilor. Am refuzat să-i permit să mă atingă. Apoi mi-am întipărit pe faţă un zâmbet exersat.

– La naiba! mormăi el.

– Nu contează. Am ridicat din umeri, apoi am continuat să urc ultimele trepte. Poate că e exagerat să ne numim cei mai buni prieteni când, de fapt, am fost doar o chestie pasageră. Vara aceea s-a terminat. Nu-i nevoie să dezgropăm trecutul.

Cuvintele sunară goale, dar le-am rostit gâtuit. Mă convinsesem să cred minciuni mult mai mari decât asta.

– Ai tot dreptul la o explicaţie.

Stai aşa, în tonul lui era *mânie?* Nu m-am întors să mă uit. Cu cât mă îndepărtam mai repede de el, cu atât mai bine.

– Nu cred că mai vreau una. Nimic din ce ai putea spune n-ar îndrepta lucrurile. Aşa că hai s-o lăsăm baltă! Evident erai prea necopt pentru a face faţă la ce mi s-a întâmplat. Asta-i viaţa, nu-i aşa? Sunt aici doar vara asta. Tu ar trebui să te ocupi de… salvarea oamenilor. O să fie uşor să ne evităm.

Vântul se înteţi când am ajuns în capătul scărilor şi am străbătut peluza perfect întreţinută.

Am tresărit.

Ne aştepta o fetiţă, strângând la piept un telefon mobil, şi făcu ochii cât cepele când mă văzu. Era ceva familiar în felul în care îşi mişca nasul mic, rotund ca un nasture, în nuanţele arămii din ochi, dar nu îmi puteam da seama. O mai întâlnisem? La un spectacol? La un concurs?

Şi ce căuta în mijlocul curţii din spate?

Am clipit derutată când Hudson trecu de mine şi se duse în spatele fetei, punându-i mâinile pe umeri, înainte să îşi întoarcă ochii verzi spre mine într-o rugăminte neobişnuită pentru el. Hudson Ellis nu era un tip care să insiste pentru *ceva*.

– Sunt aici pentru că Juniper a vrut să te cunoască.

Ah! Era nepoata lui. Nu-i de mirare că arăta familiar. Bineînţeles, îmi arătase poze de când era bebeluş. Fusese o

drăguță, din câte îmi aminteam.

Juniper se holbă la mine și îi întinse telefonul.

– Ai salvat-o?

Riscă o privire spre Hudson.

El continua să mă privească cu acei ochi imploratori. Ce? De parcă aveam să fiu o nemernică față de un copil? Poate că-mi câștigasem reputația de persoană tăcută, poate chiar puțin distantă, dar niciodată meschină. Doar Hudson scotea asta din mine.

– Nu mă înecam, i-am răspuns eu fetei, apoi mi-am aranjat prosopul și am întins mâna. Poate că unchiul ei era un nemernic, dar nu era vina ei. Bună, Juniper! Am schițat un zâmbet când fața i se lumină. Își dădu din ochi părul bătut de vânt înainte de a-mi lua mâna în tăcere. Eu sunt…

– Alessandra Rousseau, știu, răspunse cu un zâmbet ce îi dezvăluia toți dinții. Ești cea mai tânără prim-balerină din istoria companiei Metropolitan Ballet, incluzând-o pe mama ta, care a fost o legendă în sine înainte de a se retrage, izbucni ea, cuvintele alergând, înghesuindu-se unul într-altul, în vreme ce ea mă strângea mai tare de mână. Performanța ta în *Julieta* a fost perfectă și execuția de *fouettés*[4] în *Lacul lebedelor* în ultima stagiune a fost memorabilă și tot ce vreau când o să fiu mare e să fiu ca tine.

Hudson tresări.

Ce? De parcă eu eram un model negativ? M-am zbârlit, dar n-am arătat.

– Păi, nu prea sunt balerină acum, dar mulțumesc!

Strânsoarea ei mai că îmi întrerupea circulația sângelui în degete.

Ea scutură din cap încrezătoare, fluturându-și buclele în vânt.

– Ești doar rănită. O să revii în următoarea stagiune.

Dând drumul mâinii, se luptă cu vântul în apărarea părului și pierdu.

– Ești foarte drăguță că spui asta. La naiba, trebuia ca nepoata lui Hudson să fie cel mai dulce copil din lume?

Bănuiesc că eşti balerină? Doamna Madeline e profesoara ta?

– Nu chiar.

Îşi muşcă buza de jos.

M-am uitat spre Hudson şi imediat am regretat. Faţa aceea, felul în care mă privea de parcă *mă* cunoştea, dincolo de acel scut protector pe care îl purtasem ani la rând faţă de toţi ceilalţi, îmi străpunse apărarea – şi am urât asta. Orice legătură fusese între noi cu ani buni în urmă – prietenie sau ceva ce ar fi putut fi mai mult – fusese destrămată, ajungând doar un fir, dar era încă acolo, la fel de enervantă şi de sigură ca fizica. „E timpul să-l rup şi să depăşesc momentul. Să tragem linie şi toate cele."

– Aici devine stânjenitor.

Privirea lui concentrată trecu peste trăsăturile mele de parcă avea nevoie să memoreze totul în amănunt, în cazul în care asta era ultima dată când mă vedea.

– Ah, abia acum intrăm pe tărâmul stânjenelii?

Am ridicat din sprâncene.

– Am înţeles aluzia. Nemernicul îşi stăpâni un zâmbet. Dă-i drumul şi întreabă! Hudson o bătu pe umeri pe Juniper. Eu mi-am făcut datoria şi te-am adus aici, dar ea nu poate accepta dacă nu întrebi.

Juniper îşi ridică privirea spre el cu un fel de încredere pe care i-o dăruisem şi eu odinioară şi nu m-am putut opri să nu mă topesc puţin şi să îmi fac o mulţime de griji. Ştiam ce face Hudson cu încrederea.

– Deci, Juniper, am spus eu, strângând lângă mine prosopul şi lăsându-mă pe vine la nivelul ei, ce ai vrea să mă întrebi?

Privirea ei se îndreptă spre mine şi mici pete arămii captară lumina soarelui, în timp ce ea trase adânc aer în piept.

– Vreau s-o convingi pe mama că balerinele nu sunt deloc persoane oribile.

„Nu mai spune!"

– Poftim?

– Crede că sunt toate nişte răsfăţate răutăcioase şi meschine – îşi scutură capul la fiecare acuzaţie – şi că, dacă fac balet, o să devin o arogantă încrezută cu probleme corporale exact ca turistele, izbucni ea şi se îmbujoră. Nu că *eu* aş crede că eşti arogantă! Ştiu că nu eşti.

– Aaa… Mulţumesc? M-am ridicat încet şi inima mi se umplu de durere la gândul că aveam să o frâng pe a fetiţei. Uite ce e, Juniper, mi-ar plăcea să te ajut s-o convingi pe mama ta. Sincer, mi-ar plăcea. Dar, oricât de grozavă e şi oricât de mult, evident, te iubeşte, dacă nu cumva s-a produs o schimbare drastică în ultimii zece ani, numele meu de familie nu e bun pentru treaba asta. Mama ta nu… iubeşte prea mult familia Rousseau.

Caroline ne disprețuise pe toți, în special pe mama.

– Nu, o urăşte doar pe sora ta mai mică, se repezi Juniper. Pe Eva, nu pe tine.

Hudson gemu şi ochii i se închiseră pentru o clipă.

– Păi, e bine de ştiut. Mi-am strâns buzele şi am luptat cu dorinţa iraţională de a râde, ceva ce nu mai făcusem de luni bune. Cu Eva trebuie să te obişnuieşti. În orice caz, mă tem că nu sunt persoana potrivită la care să apelezi. Ai avea mult mai mult noroc alegând o balerină dintr-o familie de localnici pentru a te ajuta s-o convingi. Şi tu probabil ai nevoie de un prosop. I-am adresat ultima replică lui Hudson, dându-mă înapoi cu un pas şi pregătindu-mă să mă îndrept spre casă. Anne trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta de la întâlnirea ei şi ar face urât dacă ar şti că am fost singură în ocean fără un costum de scufundări.

– Sunt obişnuit să… începu el.

– Nu, trebuie să fii tu! strigă la mine Juniper cu glasul strident din cauza panicii, fugind de lângă Hudson. Tu eşti singura de care va asculta! Nu doar pentru că eşti cea mai bună sau cea mai drăguţă, ci şi pentru că, dacă-i spui că ar trebui să dansez, o să mă lase! Va trebui!

Fiecare cuvânt deveni din ce în ce mai disperat până când practic ajunse să ţipe.

– Nu am genul ăsta de putere, am spus cu blândeţe.

– Doar ascultă-mă! se rugă ea. Cineva trebuie să *mă* asculte!

În piept îmi înflori o durere, apăsându-mi cu putere coastele. De câte ori îmi venise să strig exact acelaşi lucru?

– Juniper, o mustră încet Hudson, dar fetiţa ridică bărbia şi veni spre mine.

– Te înţeleg, am asigurat-o eu. De ce eşti atât de sigură că mamei tale îi pasă de părerea mea?

Juniper înghiţi şi se uită spre Hudson, care arăta la fel de nedumerit ca mine, apoi mă ţintui cu ochii ei căprui mari.

– Pentru că – îşi îndreptă umerii – tu eşti mama mea biologică.

CAPITOLUL 6

Allie

Bright2Lit: *Genele din familia asta sunt fenomenale. RousseauSisters4 sunteţi născute pe poante sau ce?*

Biologică *ce?*

M-am uitat spre Juniper, apoi m-am aplecat puţin, convinsă că nu am auzit bine.

– Nu înţeleg.

– M-am uitat la toate înregistrările tale, izbucni ea, cuvintele împiedicându-se unul de altul. Ne mişcăm la fel. Semănăm. Avem aceeaşi culoare la păr şi ochi şi acelaşi semn din naştere!

Juniper se întoarse, ajungând cu spatele la mine, şi îşi ridică părul, arătându-mi semnul roşu de la ceafă.

Exact la fel ca al meu.

Strângându-mi prosopul, m-am uitat spre Hudson, care se holba la nepoata lui de parcă îi mai crescuse un cap. Cred că era ceva nou şi pentru el.

– Juniper… am început eu.

– Să nu negi! se rugă ea, iar buza de jos îi tremură înainte să şi-o muşte din nou. Tu eşti mama mea. Ştiu că eşti. De asta iubesc baletul atât de mult. E în genele mele – ale noastre.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Ah, Doamne, avea să înceapă să plângă. Cum naiba aş putea s-o dezamăgesc mai blând?

– Doar că eu…

– Avem acelaşi zâmbet şi aceleaşi mâini, reluă ea, fluturându-şi mâinile spre mine. Şi ştiu că probabil eşti surprinsă să mă vezi şi n-ar fi trebuit să năvălesc peste tine, dar eşti ultima mea şansă.

– Dar eu niciodată n-am… am încercat din nou.

– Uite ce e, pot dovedi! Îşi dădu jos rucsacul, lăsându-l pe iarbă. Am făcut un test ADN şi nu trebuie decât să faci şi tu…

– Ai făcut *ce?*

Hudson veni lângă mine şi se uită spre nepoata lui.

– Am făcut un test ADN, evident. Fruntea i se încreţi, ca şi cum noi eram cei lipsiţi de logică aici, iar ea rămase imună la privirea pe care unchiul ei i-o aruncă.

– Mama ta ştie? întrebă el. Şi cum?

– L-am comandat online şi… începu ea.

– Lasă-mă să ghicesc! Ai adăugat câţiva ani la ziua ta de naştere? îi aruncă el, încrucişându-şi braţele la piept. Asta nu-i acelaşi lucru cu Seconds, Juniper.

– Dacă firmele nu voiau ca regulile să fie încălcate de către copii, le-ar fi făcut mult mai greu de încălcat, ripostă ea, încrucişându-şi la rândul ei braţele. Mi-am băgat un beţişor în gură şi l-am trimis înapoi. Scoase telefonul din buzunarul de la spate şi deschise o aplicaţie, apoi i-o arătă lui Hudson. Vezi? Şi bineînţeles că mama nu ştie. Ar lua-o *razna*. Spune că trebuie să aştept până când o să împlinesc 18 ani pentru a-mi găsi familia biologică, ceea ce e complet nedrept.

– N-ar fi trebuit să-ţi iau niciodată telefonul ăla, mormăi Hudson, luând aparatul şi uitându-se la aplicaţie.

– De parcă nu mi-aş fi dat seama în alt fel. Nu e ca şi cum biblioteca şcolii nu are computere – şi unchiul Gavin mi-a dat pentru Crăciun un card Visa preplătit.

– Isteaţă fată, am recunoscut eu, în ciuda circumstanţelor actuale.

– Sunt fata *ta*. Juniper se uită la mine cu o totală şi completă certitudine. Are sens. Tu m-ai dat surorii prietenului tău. Briciul lui Occam[5] şi aşa mai departe.

– Briciul lui Occam. Pe-aici se predă filosofie din secolul al XIV-lea în şcoala elementară? l-am întrebat pe Hudson.

El deschise gura, dar Juniper i-o luă înainte.

– Sunt în programul pentru supradotaţi şi talentaţi. Rosti răspicat fiecare cuvânt, evident jignită. Şi *chiar* e o şcoală foarte bună şi de aceea mama nu s-a mutat cu bunicii.

– S-a notat.

Mi-am şters fruntea cu mâna, ca apa sărată să nu-mi intre în ochi.

– Uite ce e, una dintre prietenele mele a fost şi ea adoptată. Discutăm despre asta tot timpul şi e evident că ştiu cum să folosesc internetul. Treaba este că nu sunt supărată pe tine că m-ai dat spre adopţie – deşi am totuşi nişte întrebări şi statisticile au dovedit că reduc timpul pe care voi fi nevoită să-l petrec la terapie. Clătină din cap. Şi, serios, o iubesc pe mama; este chiar grozavă, exceptând faptul că nu vrea să dansez, dar, dacă îi spui că ar trebui, o să asculte de tine. În ochi îi reapăru speranţa.

Umerii mi-au căzut şi am făcut singurul lucru pe care am jurat că n-o să-l mai fac niciodată: m-am uitat spre Hudson pentru ajutor.

El se încruntă în secunda în care privirile ni se întâlniră şi apoi se lăsă în genunchi în iarbă şi o apucă pe Juniper de braţe.

– Gândăcel, tu ştii că eu nu te mint niciodată?

– Da.

Se uită pe rând la amândoi.

– Allie – Alessandra – nu e mama ta biologică. Aruncă bomba cu grijă şi o parte din mine, care cu câteva minute în urmă ar fi vrut să-l azvârle de pe o stâncă, se înmuie. Ar fi imposibil.

– Nu ştii asta.

Glasul i se frânse.

– Ştiu. Clătină din cap. Ziua ta de naştere e pe 14 mai, a fost acum câteva zile, şi am văzut-o cu două luni înainte să te naşti. A fost aici în vacanţa de primăvară şi nu era însărcinată.

– Poate că n-ai observat, îl contrazise ea, apoi se uită spre mine de parcă s-ar fi aşteptat să îl corectez.

– N-am avut niciodată un copil. Am scuturat încet din cap. Îmi pare aşa rău, dar eu nu sunt cea pe care o cauţi!

– Nu te cred. Se încruntă şi roşeaţa îi cuprinse obrajii. Avem acelaşi semn din naştere!

– Semnele astea sunt comune…

– Şi pot fi ereditare! Am căutat online! Se smuci din mâinile lui Hudson şi îşi luă rucsacul, trăgând de fermoar. Câteva secunde mai târziu, scoase o cutie albă de mărimea unei mingi de softball învelite în plastic. Fă testul şi după aia o să te cred! Îmi întinse cutia. Este cel mai rapid de pe piaţă. Am verificat.

– Sunt sigură că ai verificat.

– Nu poţi să-i ceri să facă asta.

Hudson se ridică şi îşi trecu o mână prin păr.

Unele semne de nervozitate nu se schimbă niciodată. Dacă ar fi avut şapca pe cap, s-ar fi jucat cu cozorocul.

Pe alee scârţâi pietrişul şi ne-am întors cu toţii s-o vedem pe Anne cum îşi băga Mercedesul albastru în garaj.

Mă prinsese.

– Deci o să-l faci? întrebă Juniper, nedescurajată de sosirea surorii mele.

– De când plănuieşti asta? o întrebă Hudson.

– De patru luni, răspunse, uitându-se la mine. O să-l faci?

– Nu sunt mama ta, am spus eu încet.

– Dovedeşte!

A scuturat cutia şi am luat-o pentru că părea singurul lucru politicos de făcut. În ochii ei a strălucit victoria şi eu am clipit, şocată încă o dată de cel mai ciudat sentiment de *déjà-vu*. Trebuia să o fi întâlnit pe fetiţa asta undeva.

– Categoric nu. Hudson luă cutia înainte s-o pot prinde bine. Am terminat. Urcă în maşină!

– Unchiule Hud…

– Acum, Juniper! Cunoşteam bine tonul acela. Nu lăsa loc de proteste şi, după felul în care micuţei i se lăsară umerii, ştia şi ea.

Îmi aruncă o privire imploratoare, apoi îşi luă rucsacul cu amândouă mâinile, nu mai trase fermoarul şi se îndreptă în direcţia opusă locului în care se afla Anna, ducându-se spre partea de nord-est a casei.

– Îmi pare aşa rău!

Hudson o urmări pe Juniper cum dispărea după colţul verandei.

– Te rog spune-mi că nu ştiai…

Mi-am întors încet capul să mă uit la el.

– N-am avut idee, să dea naiba!

Uimirea era o expresie pe care nu eram obişnuită s-o văd la el. Am întins mâna după cutie şi, spre surprinderea mea, mi-o dădu.

– Chiar a comandat teste ADN.

– N-am ştiut că îşi caută mama.

Îşi stoarse tivul tricoului şi mi-am ferit privirea imediat ce am văzut pielea.

– Pot să-ţi aduc un prosop. L-am surprins privindu-mă neîncrezător. Ce? Pot să ignor faptul că m-ai distrus în adolescenţă şi să fiu manierată. Se cheamă maturitate.

Ne-am privit în ochi şi m-am silit să îmi readuc furia, să simt ceva ce mi-ar da şansa de a scăpa nevătămată din această întâlnire, dar tot ce am găsit fu epuizarea ce mă însoţise din ianuarie încoace.

– Am în maşină. Un prosop, adică. Îşi luă privirea de la mine şi arătă spre cutie. Fă-mi o favoare şi aruncă aia! Dumnezeu ştie pe cine o să mai sâcâie în viitor.

– Se rezolvă.

– Mulțumesc!

Anne și-a dres glasul de pe veranda din spate și amândoi ne-am întors cu fața spre ea de pe cealaltă parte a piscinei. Bătu darabana cu degetele pe balustradă, se uită scurt la Hudson și clătină din cap.

– Ne-am întors în urmă cu zece ani sau ce?

– Și eu mă bucur să te văd, Anne.

Hudson o salută ironic.

– Și tu ce faci… Ochii i se aprinseră și îndreptă un deget spre mine. Ai mers din nou la plajă să înoți singură, nu-i așa?

– Poate? I-am aruncat un zâmbet umil. Dar am fost în siguranță tot timpul. Și Hudson e acum salvamar, așa că nu era nici un motiv de îngrijorare.

Ea se uită când la unul, când la altul ca și cum eram din nou adolescenți și trebuia să ne acopere, ca mama să nu ne prindă că ne furișaserăm afară. Și de aceea el e ud, bănuiesc. Și mai este și îmbrăcat.

– Asta e din vina mea, recunoscu Hudson.

– Grozav! Clătină din cap sarcastic. O să vă… las să faceți orice ați face aici. Tocurile țăcăniră pe verandă în timp ce ea intră în casă. Hudson, fă-mi o favoare și măcar de data asta spune-i la revedere înainte de a pleca, da? Ar fi păcat să merg la închisoare pentru că am acționat în baza unor gânduri agresive vechi de zece ani când vine vorba despre moartea ta.

Ușa cu plasă se trânti în urma ei.

– Și acum trebuie să plec. Apucând cutia, am mers pe iarbă, ocolind piscina, lăsând fiecare întrebare pe care o pritocisem în tăcere de-a lungul anilor să îmi moară pe limbă.

– Allie! strigă el. Alessandra.

M-am oprit, dar nu m-am uitat înapoi. Ăsta era singurul mod în care supraviețuisem în ultimii zece ani, privind mereu înainte.

– Îmi pare cu adevărat și sincer rău! Pentru tot.

Am închis ochii şi am aşteptat să mă ajungă cuvintele, să aline rana încă deschisă ce refuza să se vindece, dar ele căzură în mine ca o monedă aruncată într-o fântână a dorinţelor, prea mici să facă vreo schimbare – strălucitoare, dar fără rost.

– Du-o cu bine acasă!

Am intrat în casă fără vreun alt cuvânt, strecurându-mă pe scările mochetate din spate şi pe holul lung, pe lângă camera Evei şi altarul ce fusese camera Linei, spre camera mea ce se afla în faţa camerei lui Anne.

Apoi am făcut duş, dând jos sarea şi şocul, şi am încercat să mă lepăd de orice gând legat de Hudson. Pielea mi se încreţise când am terminat şi am pus pe mine nişte colanţi şi un pulover uşor, ignorând toate lucrurile la modă pe care Anne le împachetase pentru mine. Nu era de parcă aveam pe cine să impresionez aici.

Când am intrat în bucătăria utilată profesional, mă întâmpină zgomotul unui cuţit pe tocător.

Anne aruncase jacheta asortată de la rochia bleumarin şi tăia furioasă morcovii dintr-o pungă. Ceva mersese foarte prost la întâlnirea ei.

Desculţă, am lipăit pe podeaua de lemn spre frigider, apoi am scos două sticle de apă şi m-am urcat pe unul din cele opt scaune de bar cu spătar înalt care stăteau lângă insula de marmură albă. Am deschis o sticlă, apoi am aşteptat să facă o pauză de la masacrarea legumelor înainte să i-o întind peste masă.

O prinse cu mâna stângă şi puse jos cuţitul cu dreapta.

– Mulţumesc!

– Cum a fost întâlnirea ta? am întrebat-o, deschizându-mi sticla.

– Finn vrea casa şi a spus că pot avea tot restul. Îşi feri privirea o secundă prea târziu pentru a ascunde licărul lacrimilor din ochi. Aşa că avocatul meu e de părere că a mers ca pe roate. O să ies din căsătoria asta mai bine din punct de vedere financiar decât cum am intrat, ceea ce e un câştig pentru unii, cred.

În jurul nostru se instală tristeţea groasă şi amară.

– Îmi pare așa rău, Anne!

Dădu pe gât apa ca pe tequila. Poate că asta ar fi trebuit să fie. Apoi luă cuțitul.

– Când nu-i poți da soțului tău singurul lucru pe care ți l-a cerut într-o căsătorie de opt ani, divorțează de tine. N-are de ce să-ți pară rău.

– Viața înseamnă mai mult decât să ai copii.

Am luat o înghițitură.

– Nu și pentru Finn. Atacă alt morcov. Înseamnă totul pentru el.

– Tu meriți pe cineva care crede că *tu însemni* totul.

Am ciupit eticheta, dorind să fie unul din ochii lui Finn.

Se opri.

– A spus că l-am dezamăgit. Cuțitul îi căzu din mână pe tocător și ea se prinse de marmura gri. Cât de aiurea e asta? Eu sunt cea care a trecut prin avorturi, fertilizare in vitro, hormoni și… Capul i se lăsă în jos. Dar *el* e cel care se simte dezamăgit. De parcă nu mi s-a frânt și mie inima?

M-am dat jos de pe scaun, am ocolit insula și am îmbrățișat-o.

– Nu ești o ratată. Ești o avocată dată naibii.

– Care a renunțat la profesie după un an pentru că Finn a fost de părere că asta ar ajuta la reducerea stresului și că aș putea rămâne însărcinată mai ușor. Pufni.

– Ești frumoasă, bună și deșteaptă și încă în o mie de alte moduri frumoase. Categoric, ești cea mai bună dintre noi.

Mi-am lăsat bărbia să se odihnească pe umărul ei.

Ea mă luă de braț și mă strânse, apoi își lăsă pentru o clipă capul lângă al meu.

– Sunt convinsă că sunt singura în stare să gătească acceptabil, așa că ce-ar fi să stai jos și să mă lași să termin de făcut supa de pui? S-ar putea să ai nevoie de ea după ce ai riscat o hipotermie.

Mă bătu ușor pe obraz cu mâna stângă și m-am retras la locul meu de lângă insula de bucătărie.

– N-au fost decât câteva minute. Piscina nu oferă aceeaşi rezistenţă ca valurile.

Am terminat sticla de apă şi am întins mâna după punga cu ţelină.

– Nu. Anne o luă şi o trase în mâinile ei criminale. Am văzut dezastrul pe care-l provoci tu în bucătărie. În afară de asta, tu trebuia să mă laşi să am grijă de tine, îţi aminteşti? De asta suntem aici.

– Suntem aici din cauza cerinţelor profesionale draconice ale mamei.

Mi-am tras un genunchi la piept şi m-am uitat cum Anne ataca ţelina.

– Adevărat.

Evident că am amânat termenul-limită impus de mama care stabilise regula că, o dată la trei ani, casa trebuia să fie folosită întreaga vară de cel puţin una dintre noi şi ocupată de toate trei pentru una dintre acele săptămâni. Bănuiesc că era felul ei de a se asigura că aveam să petrecem timp împreună, dar stăteam să mă întreb dacă nu era o mică răzbunare pe tata, pregătindu-ne pentru un eşec, astfel încât să pierdem casa pe care el o iubea.

Până acum, Anne fusese ocupată cu slujba şi cu soţul ei, apărând în casa de vacanţă doar pentru concursul Haven Cove Classic, în august, în vreme ce eu şi Eva fuseserăm prea ocupate la companie să putem veni. Poate că, dacă aş fi venit în ultimii doi ani, l-aş fi văzut pe Hudson mai devreme. De cât timp se întorsese?

„Nu contează. Las-o baltă!"

– Ţi-a spus Eva când vine? am întrebat-o eu.

– Cred că plănuieşte să rămână toată săptămâna cu concursul, dar sper să vină pentru 4 Iulie, răspunse Anne, răsturnând legumele în cratiţă. Ar face mai bine să apară, pentru că iubesc casa asta şi n-o s-o pierd.

– Ştii, ai putea locui aici tot anul, dacă ai vrea. Nu ne-ar deranja pe nici una dintre noi, dacă asta te face fericită.

– Şi să vă las pe amândouă în New York nesupravegheate? Zic pas. Vrei să-mi spui ce căuta aici Hudson Ellis?

Tonul blând şi privirea îngrijorată îmi aminteau de tata.

– Nepoata lui a vrut să mă cunoască. Restul era prea ridicol ca să o mai supăr după ziua pe care o avusese. Cred că o urmărește pe Eva pe Seconds.

– În parte e și contul tău. Luă din frigider un pui complet gătit și trânti ușa. Și ți-a explicat cumva dacă l-a înghițit pământul câtă vreme tu erai în spital? Sau poate că l-au răpit extratereștrii?

– Nu. Mi-am sprijinit bărbia de genunchi. Dar și-a cerut iertare.

– Păi, da, asta compensează pentru tot. Puiul ateriză cu zgomot pe tocător. I-ai spus să se ducă naibii?

Am schițat un zâmbet. Nu înjura niciodată.

– I-am spus că cel mai bine ar fi să ne ignorăm reciproc câtă vreme sunt aici. Au trecut ani. Am trecut peste asta.

– Hmm.

Se apucă de pui, mișcând cu îndemânare cuțitul.

– Ce vrea să însemne asta?

Urmăream fiecare felie, fascinată de eficiența ei.

– Înseamnă că nu-mi aduc aminte de vreun moment în care tu și Hudson să fi fost în același oraș și să vă fi ignorat. Înclină capul. Voi doi erați ca siamezii mai mult decât Gavin și Lina – și ei ieșeau împreună.

– Când mama nu era atentă.

Faptul că mă aflam în casa asta aducea totul înapoi cu o claritate de speriat, de parcă locul ăsta era o țintă pentru amintiri. Dacă nu eram atentă, se ascuțeau devenind cuțite. Mi-am întins brațele, dar mă cuprinse moleșeala obișnuită de prânz.

– Când mama nu era atentă, încuviință ea. Frate, ea și Gavin s-au furișat luni în șir în acea vară înainte ca ea să se plictisească și să-l părăsească. Își înclină capul într-o parte. Era în vara aia înainte să se alăture baletului din San Francisco? Sau companiei Metropolitan Ballet?

– Puțin din amândouă, dar în special CMB, am răspuns, pentru că nici una din noi nu avea să rostească „vara aceea înainte să moară".

Aproape că mi-a ieșit falca din încheieturi de la cât m-am chinuit să-mi înăbuș un căscat, fără succes. Probabil

că înotul mă obosise.

– Hmm. Puse cuțitul jos. Ai vorbit cu Kenna? Te-a căutat de cel puțin trei ori săptămâna asta.

– O s-o sun mai târziu, am mințit. Mă simțeam vinovată că îi evitam apelurile? Da. Aveam să remediez situația? Nu.

– E cea mai apropiată prietenă a ta, Allie, comentă Anne, dar urma de îngrijorare din vocea ei mă împiedică să izbucnesc.

– Și specialistul în ortopedie al companiei, i-am reamintit eu, luând sticla goală de apă și îndreptându-mă spre coșul de reciclare din cămară. Și amândouă știm că nu progresez așa cum vrea ea și va trebui să-l informeze pe Vasily. O să-mi scoată baletul cu Isaac din toamnă și nu pot risca asta. Nu mă lenevesc. O să fac tot. Pilates, antrenamentul de forță, banda de rezistență – dar nu sunt destul de puternică să merg pe semipoante.

– Nu ți-a trecut prin cap că poate vrea doar să stea de vorbă cu cea mai bună prietenă a ei? ripostă Anne în timp ce mă rezemam de ușa din stânga ei, odihnindu-mi puțin glezna. Nimeni nu crede că lenevești. Cred că tu nici nu ai habar *cum* să lenevești. Toată lumea din companie știe că muncești pe brânci în studio. E singurul lucru pe care-l faci. Am crezut că statul aici ar putea să te ajute să te relaxezi sau poate cel puțin să zâmbești…

– Ai trecut pe la mama când te-ai întors aici?

– Nu schimba subiectul!

Se uită la mine. I-am susținut privirea.

Dacă ar exista un concurs acasă la noi pentru cine poate menține o tăcere stânjenitoare pentru cel mai mult timp, eu aș fi pe locul întâi cu coroniță și amândouă știam asta.

– Da, m-am oprit la școală și am văzut-o pe mama.

Oftatul ei era un steag alb.

– Nu sunt sigură că i-aș spune școală.

Era mai mult ca un așezământ.

– Vrei să mergi la o plimbare după ce termin cu asta?

– Ce tranziție lină, dar cred că o să trag un pui de somn. Oboseala câștigă. „Se pare că așa se întâmplă mereu."

Somnul înseamnă vindecare și toate astea.

– Ce-ai zice să mergem la un film după cină? Rulează un maraton cu tineri actori și nimic nu te înviorează mai mult decât John Hughes[6].

Îmi adresă un zâmbet blând.

Doar gândul de a mă îmbrăca cu haine normale și de a investi suficientă energie pentru a juca rolul Alessandrei Rousseau în public mă făcu să îmi înăbuș un alt căscat.

– Poate mâine.

– Poate mâine, încuviință Anne și zâmbetul dispăru. Odihnește-te! O să mă asigur că nu dormi când vine timpul cinei.

– Mulțumesc!

Am ieșit din bucătărie și am urcat scările din față uitându-mă la galeria de instantanee înșirate pe pereți și m-am oprit la ultima. Tata ne prinsese pe toate patru stând una lângă alta la capătul debarcaderului, cu spatele la el, într-un rar moment când până și Eva stătea nemișcată.

Se postase cel mai departe spre dreapta, ținând brațele la spate și capul ei de 15 ani dat pe spate să îmbrățișeze soarele. Lina și Anne erau la mijloc, 19 și, respectiv, 18 ani, cu fețele întoarse una spre cealaltă, râzând, fără îndoială la o glumă știută doar de ele, în vreme ce eu cu cei 17 ai mei stăteam cu brațul Linei pe umerii mei și capul sprijinit de al ei, uitându-mă spre apă.

Doamne, cât de dor îmi era de acel sentiment, de acea pace liniștitoare și de acea siguranță a viitorului. Eram la fel de stabile ca pilonii debarcaderului atâta vreme cât eram împreună, înfruntând furtuna care era mama noastră, sprijinindu-ne una pe cealaltă pentru a echilibra greutatea când valurile așteptărilor ei amenințau să o tragă la fund pe una dintre noi.

Scurta senzație de pace dispăru repede când mi-am amintit că Lina murise la doar două săptămâni după ce tata înrămase poza. Viața era al naibii de nedreaptă. Ar fi trebuit să fie aici, sau pe o scenă în New York dansând *Giselle,* sau orice ar fi vrut să fie.

Ar fi trebuit să fie în viață.

Ar fi ştiut cum să o facă pe Anne să se simtă mai bine şi dacă să forţez sau să îmi odihnesc glezna. Ar fi ştiut cum s-o îndrume pe Eva şi cum să se descurce cu mama. Ne-ar fi arătat tuturor cum se face asta – să fii adult.

Am intrat în camera mea şi m-am trântit pe pat, apoi m-am băgat sub greutatea familiară şi liniştitoare a păturii trandafirii. La un moment dat, poate că trupul meu va recupera toată odihna pe care mi-am refuzat-o de-a lungul anilor. Până atunci, o să-l cedez somnului pe care era foarte hotărât să-l accepte cu sau fără consimţământul meu.

Întorcându-mă spre noptiera albă să îmi pun telefonul, am verificat să mă asigur că inelul cu ametist al Linei era pus în siguranţă în comodă şi am văzut testul ADN pe care Juniper mă rugase să-l fac. Mă străbătu un val de compasiune. Voia doar să ştie unde îi era locul în lumea asta.

Pentru câteva clipe, mi-a părut rău de Hudson. Fetiţa părea distrusă.

„Îmi pare cu adevărat şi sincer rău. Pentru tot."

Cel puţin îşi ceruse iertare. Fusese o vreme în care l-aş fi iertat, fără să-i pun întrebări, aş fi ştiut că ce îl împiedicase să vină la mine nu depinsese de el. Aveam mai multă încredere în el decât în surorile mele. Şi, la fel cum nu voi înţelege niciodată de ce Lina murise aşa tânără, de ce eu supravieţuisem accidentului şi ea nu, fusesem nevoită să mă împac şi cu faptul că nu aveam să înţeleg niciodată de ce Hudson plecase din viaţa mea fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

„Eraţi amândoi copii. Las-o baltă!"

Am luat cutia şi am citit pe dos. Părea destul de uşor. Tot ce trebuia să fac era să descarc aplicaţia, să îmi tamponez obrazul pe interior şi să trimit testul înapoi. Având în vedere că n-am avut niciodată un copil, nu era ca şi cum m-ar fi speriat rezultatele. La naiba, fusesem virgină până la aproape 20 de ani, cu mult după ce Juniper se născuse.

Poate că nu aveam să primesc de la viaţă răspunsurile de care aveam nevoie, dar puteam s-o ajut pe micuţă do-

vedindu-i că eu nu eram răspunsul la întrebarea ei.

Șase zile mai târziu, aplicația îmi trimise o notificare. Am rămas cu gura căscată.

CAPITOLUL 7

Hudson

OnPointe34: *Nu voi, tipilor, corectați o balerină profesionistă în comentarii. Plictisitor. Singura persoană mai bună decât RousseauSisters4 la asta e jumătatea lipsă a acelui duo. Hei, Eva, scoate-o pe sora ta înainte să trimitem o poteră!*

Am învârtit în palme sticla caldă de bere Yuengling, frecând muchiile neregulate ale sticlei de masă, în timp ce Kurt Cobain cânta despre o cutie în formă de inimă din jukeboxul antic din colțul barului, la care Gavin permitea să se cânte doar selecția lui de grunge sau uneori punk.

Șase zile.

Cumva, am reușit ca de șase afurisite de zile să nu-mi mișc fundul la Allie și să-i implor iertarea. Trecutul nostru cerea mai mult decât un simplu regret sau o scuză de rahat. Mult mai mult. Ce i-am făcut eu cerea sânge, târâre în genunchi și probabil o bucată din sufletul meu și nici măcar de astea nu eram sigur că ar fi fost de ajuns.

O lovitură în fluierul piciorului mă făcu să tresar și, de cealaltă parte a separeului prost luminat, Eric Beachman își ridică privirea, așteptând.

– Nu-i așa, Ellis? mă îndemnă el, uitându-se la femeia care stătea lângă mine.

„Da. La naiba!“ Trebuia să fiu la o întâlnire dublă. Era prima dată într-o săptămână când programul meu se potrivise cu al lui Eric să ieșim la o băutură și el o adusese pe

sora prietenei lui. Cum naiba o chema? Și ce întrebase Beachman?

– Nu știe răspunsul, spuse bruneta cu un zâmbet rapid, luminos.

Jessica – prietena lui Eric – mîji ochii spre mine.

– Fiecărui înotător îi place să se laude cu numărul de salvări avute. Eric mă ajută, dar în același timp îmi aruncă o privire gen îți-bați-joc-de-mine.

Mi-am dres glasul.

– De fapt, nu țin socoteala.

Uite, era ușor, chiar dacă în ultimele zece minute fusesem absent din conversație, ceea ce fusese modul meu de operare toată săptămâna. Eram prins cu ceva și mă gândeam la Allie. Comandam un echipament nou pentru magazin? Allie. Luam telefonul lui Juniper? Allie. Mă antrenam la piscină? Allie.

De obicei, îmi ocupa gândurile, dar acum era drept în față și *peste tot*.

– Cred că e modestie, spuse Beth – așa o chema – bătând darabana pe paharul gol și zâmbi larg. Îmi place asta la un băiat.

Allie știa că eram oricum numai modest nu. Știa că eram impetuos și înfumurat și atât de al naibii de arogant, dar mă plăcea oricum.

– Sunt sigur că îi place că ție îți place.

Eric luă o înghițitură.

Nu eram sigur că era așa. Beth era frumoasă, cu ochi mari albaștri și păr șaten moale ce bătea mai mult spre castaniu decât spre cafea neagră, ca al lui Allie…

„Încetează să le compari!“

Asta făcusem toată seara, comparând-o pe femeia amuzantă și sociabilă cu care eram acum cu femeia care îmi stabilise standardul cu doisprezece ani în urmă – și nu era corect. Am fost un măgar și ea nici măcar nu știa.

– Ce-ai zice să-ți aduc un alt pahar? m-am oferit ieșind deja din separeu chiar când Beachman protestă zicând că pentru asta existau chelnerițele.

Mi-am făcut loc prin mulțimea de vineri seară, salutându-i pe câțiva tipi de lângă panoul de darts cu care fusesem coleg de liceu și care nu ofereau nici un avantaj pentru mine și m-am îndreptat spre fratele meu – care nu era nici el mereu un avantaj. Gavin servea la capătul barului cu douăsprezece locuri, așa că am pus mâna pe unul din cele două locuri libere de la capătul îngust și m-am așezat.

– Ce naiba se întâmplă cu tine în seara asta?

Eric se așează lângă mine.

– Neatent.

Am îndoit cozorocul șepcii.

– Așa ai fost toată săptămâna, mă acuză el, apoi se uită peste umăr la un grup de tipi în genul corporatiști care strigau în cor la Gavin din colțul barului. E vreun motiv să fii într-un local fără pretenții într-un costum de două mii de dolari? mormăi el.

– Sunt sărbătorile. M-am uitat cum fratele meu se îndrepta spre șirul de clienți. Era cu vreo zece centimetri mai înalt decât mine, care aveam 1,87, ceea ce îi dădea un avantaj în spatele barului și posibilitatea de a vedea peste mulțime, dar eu îl depășeam cu vreo nouă kilograme de mușchi, care reprezentau un avantaj ori de câte ori trebuia să-l bat. Săptămâna viitoare va fi aglomerat aici.

Weekendul Zilei Eroilor marca întotdeauna începutul neoficial al afluxului de turiști și barul Grizzly Bear era un bun indicator al populației turistice actuale. Când se apropia 4 Iulie, în locul ăsta avea să fie mare îmbulzeală.

– Ești îngrijorat de rezultatul de la test?

Eric mă imită punându-și coatele pe marginea barului.

– Nu.

Rezultatele examenelor pe care le dădusem săptămâna trecută pentru a ne califica pentru promovare nu aveau să fie cunoscute decât peste încă două săptămâni, dar știam că reușisem.

– Ești îngrijorat că, deși ești pe listă și promovat, Cape Code nu e locul unde să avansezi, dat fiind că mai sunt încă unsprezece alți înotători, așa că va trebui să alegi o altă bază aeriană și să-ți părăsești familia?

Îmi aruncă o privire înțelegătoare.

– Ciudat de detaliat și de obicei corect, dar tot nu.

Însă *acum* devenisem îngrijorat.

– Vreau să zic, ai putea alege Port Angeles și să te cufunzi în apele Pacificului de Nord-Vest sau San Francisco și să afli de ce iubesc atât de mult California sau chiar în nord, la Sitka. Știi, așa cum ai vrut dintotdeauna. Își înclină ușor capul, așteptând reacția mea. Ăsta era talentul de bază al lui Eric – să descopere ce îl scotea din sărite pe un om și să îl protejeze dacă îl considera prieten sau să îl critice până la exasperare dacă nu era.

– Sunt bine aici.

A trebuit să stau în alte două baze de pe Coasta de Est până să ajung la Cape Code și nu aveam de gând să plec prea curând. Nu atâta vreme cât Caroline avea nevoie de mine.

– E din cauza fetei?

Eric încercă din nou în vreme ce Gavin lua comenzi lângă noi și fratele meu îmi aruncă o privire perplexă, ridicând din sprâncene.

– N-are treabă cu fata. M-am uitat cum Gavin turnă metodic două beri de la robinet, la câțiva pași distanță, cu capul înclinat în direcția noastră într-un unghi ce îmi dădea de înțeles că trăgea cu urechea. Beth e… în regulă.

– În regulă? Eric ridică din sprâncene. E de nota zece, și asta fără să fiu părtinitor ca aproape rudă prin alianță. E profesoară, ceea ce înseamnă că e deșteaptă – ai auzit cât de amuzantă e. În plus, se pare că te place – nu că ai avea ceva în neregulă –, așa că unde e problema?

M-am foit pe scaun.

– Nu e Allie Rousseau, răspunse Gavin în locul meu, glisând două beri spre grupul de corporatiști din stânga mea.

– Taci naibii din gură!

M-am uitat la fratele meu și m-am îndoit de planul meu de evadare. Era clar că avea chef să facă mișto de mine.

– Nu e. Gavin ridică din umeri şi se întinse după băutura de pe raftul de sus. Păr castaniu, zâmbet plăcut, micuţă. Clar genul lui, dar nu-i Allie. Turnă patru shoturi din sticla de tequila. Vezi tu, Bachman…

– Beachman, îl corectă Eric.

– Mă rog. Gavin împinse băuturile spre corporatişti, apoi luă tableta să înregistreze băuturile în contul lor. I-ai adus o tipă permanentă drăguţă…

– Vrea să zică o localnică, am intervenit eu.

– Dar frăţiorul meu aici de faţă se ţine de Allie încă de când avea 17 ani şi nici tu, nici eu, nici profa de acolo nu putem face nimic. Puse tableta pe barul din spate şi se răsuci cu faţa la noi, întorcându-şi invers şapca Grizzly Bear. De aia stă la barul meu în loc să comande de la locul lui. Arătă spre separeuri. Hudson poate fi cel mai dat naibii salvamar în viaţă de la Paza de Coastă a Statelor Unite, dar, dacă o pui pe Allie Rousseau în aceeaşi cameră cu el, o să se împiedice de propriile picioare.

– Cine e Allie Rousseau?

Eric se încruntă uitându-se când la mine, când la fratele meu.

– Trebuia să faci asta, nu-i aşa?

M-am uitat cu ochii mijiţi la fratele meu.

– E privilegiul sfânt al unui frate mai mare să-l facă de râs pe cel mai mic după bunul său plac.

Zâmbi cu nerușinare şi se întinse să ia un pahar mai mare de sub bar.

– Cine e Allie Rousseau? repetă Eric.

– Câteodată, nu ştiu dacă te iubesc sau te disprețuiesc.

Cu cât mă uitam mai urât, cu atât Gavin rânjea mai tare.

– Amândouă, frăţioare. Îmi trase borul şepcii pe cap de parcă aveam 12 ani, apoi turnă o bere. Nu-mi fac treaba dacă nu-s amândouă.

– Cine naiba e Allie Rousseau? repetă Eric cu glas strident.

Gavin ridică din sprâncene la mine, provocându-mă, şi îmi împinse berea.

– Eşti un măgar.

Am luat berea oferită.

– Alessandra Rousseau? Balerina? întrerupse tipul în costum aflat cel mai aproape de noi.

Toţi trei am întors capul, surprinşi.

– Ce? Tipul îşi slăbi cravata. Locuiesc în New York şi soţiei mele îi place baletul.

– Nu vorbeam cu tine, aproape că m-am răstit eu.

– Eu da. Beachman se întoarse complet. Mai spune-mi!

Am luat o înghiţitură mare de bere în vreme ce corporatistul îi arătă lui Eric ceva pe telefon.

– Lua-m-ar toţi dracii! Beachman împinse telefonul spre mine. Despre ea vorbeai?

O căutare pe Google afişase şase poze ale lui Allie, majoritatea pe scenă, silueta ei longilină fiind răsucită fără cusur în poziţii imposibile. Arătă spre fotografia oficială pentru companie, care era – bineînţeles – una de îţi tăia răsuflarea. Fotograful o surprinsese serioasă, cu ochii mari, ca şi cum aştepta următoarele lui indicaţii.

– Ea e, observă Gavin, începând o altă băutură şi ignorând ostentativ clienţii de la capătul barului care arătau de parcă mai voiau un rând.

Eric returnă telefonul şi îi mulţumi corporatistului înainte să îşi întoarcă scaunul spre mine.

– Şi nu mi-ai spus niciodată despre ea pentru că…

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Asta era clar pe lista dezavantajelor de a fi rămas în oraşul meu natal.

– Pentru că încă e îndrăgostit de ea.

Gavin îmi puse în faţă o băutură ce arăta dubios de asemănător cu ceea ce bea Betty, rom şi cola. Cu toate problemele lui la departamentul seriozitate, avea o memorie de elefant.

– Nu, nu sunt.

Nici măcar o altă înghiţitură nu îmi putea spăla gustul minciunii din gură.

– Ba da, eşti. Este, îi repetă el lui Eric încuviinţând din cap. Şi de aia nu vorbeşte despre ea.

– Fir-ar al dracului, nu încetezi odată?

M-am îndepărtat de bar.

– Ori e cel mai apropiat prieten al tău, ori nu e, pufni Gavin.

– Sunt.

Eric se aplecă în față ca un bătrân la frizerie, avid de bârfe deghizate în știri.

– Era cea mai bună prietenă a mea, am spus doar ca să-i închid gura lui Gavin. Părinții ei au o casă aici și ne-am cunoscut când eram adolescenți. Am fost apropiați timp de două veri și…

Nu-mi mai găseam cuvintele, ca de obicei. Tot ce se petrecuse în noaptea aceea fusese și încă era îngrozitor.

– Și era îndrăgostit de ea, șopti Gavin tare, înainte să toarne o altă bere.

– N-ai clienți? am întrebat arătând spre bar.

– N-ai o prietenă pe care o eviți? ripostă el, împingându-i o bere lui Eric.

– Adevărat.

Eric se încruntă, luând berea și uitându-se peste umăr spre separeuri.

– Treaba e, Bateman… începu Gavin amestecând vodcă cu suc de afine.

– Beachman, îl corectă din nou Eric.

– Așa am zis și eu. Gavin băgă un pai de cocktail și învârti. Femeia aia pe care tu ai fost atât de drăguț și ai adus-o pentru a face cunoștință cu fratele meu n-are nici o șansă. Niciodată n-a avut. Cel mai drăguț lucru pe care-l poți face pentru ea e să-i curmi suferința înainte ca el să facă un lucru cu adevărat prostesc cum ar fi să o scoată la o întâlnire.

– Nu-i adevărat.

M-am ridicat și m-am întins să iau berea.

– Ba da, e. Gavin se uită în direcția mea și împinse cocktailul spre Eric, acordându-i toată atenția și ignorându-mă pe mine. Vezi tu, Barman, am fost și eu în situația asta, am fost prieten cu o fată Rousseau – și e o pasiune fără seamăn.

Își feri privirea, apoi își drese glasul.

Am strâns tare berea, în ciuda condensului care se forma repede pe pahar. Nu eram singurul Ellis care nu vorbea despre acele veri.

– Dar surorile Rousseau dădeau întotdeauna senzația aceea de uită-te-dar-nu-atinge și aveau o mamă de genul le-atingi-și-o-să-te-distrug, și, în vreme ce eu am trăit dragostea fierbinte și strălucitoare înainte să renunț, Hudson încă e îndrăgostit, iar acum, că ea s-a întors în oraș, cu două săptămâni în urmă? Flutură din mână și scoase un sunet ca de bombă. Hudson e Steaua Morții și femeia aceea e Luke, pe cale să sară în aer.

– E o analogie de rahat.

Am mai luat o înghițitură și am socotit distanța de aici până la Allie. Poate că băusem o treime dintr-o bere. Puteam conduce.

– Chiar așa? Gavin înclină capul într-o parte. Am putea să spunem că tu ești *Titanicul* și ea e icebergul sau că ea e Oppenheimer și tu ești locul de experiment în New Mexico…

– Am priceput ideea.

Mi-am căutat portofelul.

– Stai așa, ai spus că ți-a plăcut și *ție* de Allie?

Eric se dădu jos de pe scaun.

– Doamne, nu! De sora ei mai mare. Niciodată Allie. Gavin mă privi și în ochii lui se perindară ani din viață în acea milisecundă înainte ca buzele să i se curbeze într-o strâmbătură. Allie era prea tânără pentru mine. Prea încordată. O drăguțică…

Am simțit cum spatele îmi deveni rigid.

– Dar prea prețioasă, mult prea decentă, prea tăcută, mult prea sfioasă…

– Prea a naibii de *a mea*, am izbucnit, aruncând o hârtie de douăzeci pe bar. Și nu era așa cum ai înșirat tu. N-ai cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Fierbințeala îmi urcă pe ceafă.

– Uite-l! Gavin ridică brațele în semn de victorie. Mă întrebam când o să te trezești.

Fir-ar al dracului, i-am dat *exact* ce urmărea, o reacție.

Atenția lui Eric se mută între noi ca și cum eram adversari într-un meci de tenis.

– Acum, ia-ți inima-n dinți și du-te să-i spui acelei brunete drăguțe că dă o probă pentru un rol ce a fost ocupat cu peste zece ani în urmă. Îmi împinse înapoi banii. Și știi că banii tăi nu-s buni aici.

– Cum de ai știut că s-a întors în oraș?

Am luat romul cu cola în mâna liberă, lăsând bancnota de douăzeci acolo unde era.

– Vorbele circulă repede. Gavin ridică din umeri și se retrase. Și nepoata noastră e o mare bârfitoare. Știi că o s-o urmărească pe femeia aia pentru un autograf.

Juniper. Bineînțeles. Ce altceva i-a mai spus?

– Mâine-dimineață stai tu cu ea, astfel încât Caroline să poată deschide, nu-i așa?

– Ai o tură de 24 de ore? ripostă Gavin pe când vocile din spatele lui deveniră mai gălăgioase, ca să-i atragă atenția.

– Da. De patru până la șase ori pe lună.

– Atunci, se pare că nu am de ales.

Mă salută cu două degete și se îndreptă spre celălalt capăt al barului, cu un prosop atârnând din buzunarul de la spate al pantalonilor cargo.

Eu și Eric ne-am îndreptat spre separeu.

– Totuși ce s-a întâmplat între tine și balerină? mă întrebă el în vreme ce ne făceam loc prin mulțimea care sporea.

De asta nu voisem ca el să știe. Beachman era un tip care voia să repare și acum eu reprezentam o problemă la care el credea că avea o soluție.

– Ne-am despărțit când aveam 18 ani, chiar înainte să plec la instrucție.

– Lasă-mă să ghicesc, ea nu-ți împărtășea sentimentele?

Stomacul mi se răsuci.

– Ea… Era complicat. Și cu asta, basta!

– Dar nu e basta dacă ea se întâmplă să fie aici când ești și tu. Ești chiar cel mai norocos tip pe care l-am cunoscut vreodată.

– Crede-mă! S-a terminat. Allie nu e genul care să acorde o a doua şansă. Sau să permită cuiva să se apropie cu adevărat. Le-am văzut pe Jessica şi pe Beth şi am vorbit mai încet. Sunt anumite situaţii de care nici măcar eu nu pot scăpa, prietene. Fă-mi o favoare şi las-o baltă!

Am tăcut când ne-am apropiat de separeu şi i-am aruncat lui Beth cel mai pocăit zâmbet al meu, aşezându-mă lângă ea, cu băuturile în mână.

– Poftim!

– Mulţumesc! Luă băutura, apoi îşi dădu părul după ureche. Deci ai crescut aici, aşa-i? Noi nu ne-am mutat aici decât când eram în anul trei. Cred că tu deja terminaseşi.

Am dat să încuviinţez, pentru că acele date se potriveau cu ce îmi spusese mai devreme, dar m-am oprit. Gavin avea dreptate. Puteam să ies la întâlniri cu femeia asta, chiar să mă distrez cu ea, dar până la urmă s-ar termina, pentru că nu i-aş da niciodată cu adevărat o şansă, cu atât mai puţin când Allie era la o distanţă de treisprezece minute cu maşina de aici.

– Da, am spus eu încet, observând apăsarea din piept în vreme ce gândurile mi se învârteau în minte. Îmi pare aşa rău, Beth, dar…

– Hudson?

Restul frazei muri, tăiată pe loc de sunetul vocii ei. M-am întors şi m-am uitat la nişte jeanşi ce mă făcură să simt o dorinţă nestăpânită de a le pipăi rotunjimile, am trecut de un pulover verde subţire ce îi cădea delicat de pe umăr – expunând o bretea roz-deschis – şi am ajuns la ochii preferaţi de culoarea whiskyului. Apăsarea din piept ajunse la un punct critic şi orice gând în afară de a o scoate de aici ca să îi pot cere iertare între patru ochi îmi zbură din creierul făcut varză.

– La naiba, tu eşti balerina! anunţă Eric.

„Lua-m-ar dracu' acum!"

Allie făcu ochii mari şi îşi luă privirea de la mine.

– Eu… sunt.

– Ce drăguț! Beachman râmji și întinse mâna. Eu sunt Eric Beachman, cel mai bun prieten al lui Hudson.

– Alessandra Rousseau. Mă bucur să te cunosc! Allie îi scutură mâna, dar nu zâmbi.

Nici măcar zâmbetul ei public, rafinat, prefăcut.

– Sau cred că ar trebui să spun noul lui cel mai bun prieten. Se strâmbă și ea se retrase să își țină cureaua poșetei cu amândouă mâinile. Nu că aș zice că el povestește despre tine că ești cea mai veche prietenă a lui sau că ești de înlocuit sau… Știi ce? O să îmi țin gura.

– Ar fi de preferat.

I-am aruncat o privire mortală. Măgarul mi-a răspuns cu un zâmbet.

– În regulă.

Allie se uită la noi patru și în cele din urmă mă privi – și am simțit o durere în coaste. Doamne, întotdeauna fusese așa în preajma ei? Să îmi fie greu să respir doar de la o privire? „Nu mai ai 18 ani – vino-ți în fire și fă-ți un plan!“

– Îmi pare așa de rău că vă întrerup, dar speram că aș putea vorbi ceva cu tine? Între patru ochi?

La naiba, da. Să dea dracu', da. Absolut. Planul ducă-se dracului. Orice ar vrea o să aibă.

– Sigur. „Ce vocabular grozav, tâmpitule!“ Mi-am abandonat berea și am ieșit din separeu, iar ea se dădu cu câțiva pași înapoi să-mi facă loc. În camera din spate?

Ea încuviință din cap, apoi se întoarse spre bar și o luă din loc. Mi-am ținut ochii departe de fundul ei și am folosit fiecare secundă pentru a-mi stabili posibilele răspunsuri la ce-ar avea ea de zis. Uitate erau logica și motivele foarte reale pentru care am evitat-o; fiecare scenariu pe care mi l-am imaginat începea și se sfârșea cu singurul lucru pe care nu l-am făcut pentru nici o femeie – să implor.

Deschise ușa de lângă colțul barului ca și cum nu ar fi trecut zece ani de când făcuse asta ultima oară și să dea naiba dacă nu m-am simțit din nou de 18 ani, ascunzându-mă aici cu ea în vreme ce Gavin era în tură, studiind

pentru testul de admitere şi râzând şi vorbind despre nimic şi despre tot în acelaşi timp.

Am intrat după ea, observând mirosul de purificator de aer şi de bere stătută şi am închis uşa în spatele meu. Pentru că, oricât de urât ar fi mirosit, era curat şi organizat, de la dulapul cu dosare din colţ la biroul din stânga mea. Acolo m-am aşezat, sprijinindu-mă de marginea mobilei surprinzător de solide, ca ea să poată vedea direct uşa şi să nu se simtă blocată.

– Locul ăsta arată exact la fel.

Se întoarse încet în lumina fluorescentă ce pâlpâia, observând detaliile spaţiului în acel fel liniştit şi atent ce o caracteriza. Am fost mereu de părere că supravieţuise în casa aceea pentru că era foarte receptivă, capabilă să prezică momentul când o furtună se îndrepta spre ea.

– Dar tu… Îşi încrucişă braţele la piept şi mă studie cu ochi ce îşi pierduseră flacăra de furie pe care o avusesem de înfruntat la ea acasă. Având în vedere felul superficial, aproape inexpresiv, în care mă privea, focul ar fi fost o binecuvântare. Ocupi mai mult spaţiu decât înainte.

– Câţiva centimetri în înălţime şi şcoala de salvamari au dus aici. Am schiţat un surâs. Şi tu arăţi bine. Mai mult decât bine.

Te dădea pe spate, cu ochi mari, buze arcuite şi cei mai drăguţi pistrui pe obraji. Fata despre care crezusem întotdeauna că era frumoasă depăşise cu mult această descriere ca femeie.

Pufni.

– Arăt de parcă nu am mai mers la cursuri de patru luni şi n-am dormit din copilărie.

Tonul era la fel de monoton ca privirea ei.

– N-ai ştiut niciodată să accepţi un compliment.

În ochi îi apăru o sclipire din flacăra aceea şi abia mi-am stăpânit bucuria. Era încă aici.

– Nu despre asta vorbim. Scutură din cap şi părul îi căzu în jurul feţei într-o perdea de un castaniu intens în timp ce scotocea prin poşetă. Părul ondulat era puţin mai lung, căzând câţiva centimetri mai jos de claviculă. Am

venit pentru că Anne a menţionat că Gavin încă lucrează aici şi m-am gândit că mi-ar putea spune unde să te găsesc.

– Ai venit să mă cauţi? Pe faţă îmi apăru un zâmbet larg. S-a zis cu strategia – mergeam pe instinct, sperând că nu avea să mă trădeze pentru prima dată.

– Păi, da. Cu o mână îşi dădu părul de pe faţă, în vreme ce cealaltă scoase telefonul. N-am ştiut unde altundeva să merg. Sau cui să-i spun. Sau cu cine ai vorbi tu.

– Despre?

M-am aplecat.

– Trebuie să discuţi cu Caroline. Nu sunt mama lui Juniper.

Degetele ei atingeau ecranul.

– Bineînţeles că nu eşti.

Nici nu mă mai gândisem la asta.

Ridică aceeaşi aplicaţie pe care o folosise Juniper.

– Se pare că sunt mătuşa ei.

CAPITOLUL 8

Allie

PointePrincess50363: *E chinuitor să te uiţi la acea tehnică Ballanchine. Adu-o înapoi pe sora ta să-ţi arate cum se face corect RousseauSisters4*

Două zile mai târziu, îmi îndoiam genunchii sub mine în fotoliul prea mare şi mă uitam la Hudson în livingul oficial, iar ticăitul pendulei umplea kilometrii de tăcere dintre noi marcând orele dimineţii târzii.

După ce Gavin intervenise după cam treizeci de secunde în conversaţia noastră de la bar, conveniserăm să ne întâlnim undeva unde să nu fim deranjaţi. Mă gândeam

că amânarea discuției ne-ar da timp să ne revenim sau cel puțin să o facem mai puțin jenantă. Greșisem.

– Cinci minute, rupse Hudson tăcerea.

– Poftim?

– Ar merge mai ușor dacă pentru următoarele cinci minute ai pretinde că nu mă urăști.

Se aplecă în față pe canapeaua cu dungi albastre și crem și își sprijini coatele pe genunchi, ignorând ceașca de cafea fierbinte de pe masa dintre noi. Cel puțin un lucru nu se schimbase în ultimii zece ani: purta o șapcă Bruins.

– Cinci minute n-o să ajungă și mă îndoiesc că ar face asta mai puțin stânjenitor.

– Hai să încercăm! Își scoase telefonul și îmi arătă cronometrul. Să punem cinci minute prima dată!

– Cinci minute. Bine. Mă gândeam că ești în uniformă după o tură de 24 de ore.

Mi-am tras mânecile puloverului peste palme. În curând avea să fie prea cald pentru gustul meu. Iunie se simțea aproape.

– Dacă vrei să mă vezi în uniformă, tot ce trebuie să faci e să mă rogi, zise el și pe buze îi apăru un zâmbet jucăuș.

Mi-am simțit obrajii calzi și mi-am ferit iute privirea. Flirtul fusese ceva rezervat pentru alte fete.

– Caroline vine?

– Nu i-am spus.

Zâmbetul îi dispăru.

Am înțepenit.

– În primul rând – ridică un deget – n-am văzut-o și ăsta e genul de lucru pe care trebuie să i-l spui în persoană. În al doilea rând, a fost categoric împotrivă ca Juniper să-și caute familia biologică înainte de a implini 18 ani, dar eu cred că Juniper are dreptul să știe lucruri precum istoricul medical, astfel că loialitatea mea e cam împărțită acum. În cazul în care lui Caroline îi ajunge la urechi faptul că Juniper te-a urmărit – să nu mai spunem că te-a și găsit –, o s-o pună pe fata asta sub lacăt cu cheie, astfel

încât o închisoare de maximă securitate ar fi o joacă de copii.

– Pentru că familia noastră e dracul gol?

Mi-am înclinat capul spre el și am încercat să nu las insinuarea să mă calce pe nervi.

– Pentru că e îngrozită că o să vină cineva și o s-o ia pe Juniper încă de pe vremea când agenția de adopții a căutat-o să i-o dea în plasament.

M-am zbârlit.

– Niciodată n-am fi…

– Știu asta. Tu știi asta. Dar e greu să stăpânești anxietatea cu logica. Își îndoi cozorocul șepcii și se uită în jos la modelul covorului pe care mama dăduse prea mulți bani. M-am gândit să adunăm cât mai multe fapte posibil, apoi să facem un plan înainte de a merge la Caroline.

Telefonul vibră pe brațul fotoliului și pe ecran apăru numele Kennei. Mi-am înghițit vina și am atins butonul de respingere a apelului. Era a doua oară pe ziua de azi când mă suna și, oricât de mult aș fi vrut ca ea să înceteze, probabil că m-aș afunda și mai mult în cuibul suferinței mele dacă nu m-ar mai căuta.

– Și apoi o lăsăm pe ea să decidă dacă vrea să-i spună lui Juniper.

Și între timp fetița va continua să se întrebe. Ce nasoleală! M-am mișcat și am luat sticla de apă de la marginea mesei din dreapta de parcă o auzeam pe Kenna în ureche predicându-mi despre hidratare. Mă durea glezna de la antrenamentul de dimineață – am forțat pe bicicleta statică în dimineața asta, apoi am forțat cam *prea* mult gamba progresând cu ridicările la un fel de semipoante.

– I-ai spus lui Anne?

Ridică din sprâncene.

– Ea e… sensibilă. Am trecut cu degetul peste eticheta sticlei și am analizat cât de mult să îi spun, cât de mult să îl las să se apropie. Cât de mult se schimba cineva în zece ani? Trebuia să recunosc, se putea spune că era ceva poetic de ironic la felul în care evoluaserăm într-un ciclu complet – de la confidenți la străini și înapoi la orice ar fi

asta. E în curs de a divorța și sentimentele ei legate de copii și maternitate... am vorbit uitându-mă la poza lui Anne ținând-o în brațe pe Eva pe când era bebeluș. Pentru ea e complicat acum.

Și de aceea programasem întâlnirea știind că ea nu era acasă.

Hudson încuviință din cap, uitându-se la colecția de fotografii alb-negru cu rame din argint de pe rafturile de cărți.

– Vrei tu să îi spui sau s-o fac eu?

Am descoperit că se uita la noi patru purtând tutu-uri, în vremea copilăriei. În ultimele două zile, mintea mi se frământase în legătură cu toate posibilitățile și ajunsesem de fiecare dată la același rezultat.

Juniper nu putea fi a Evei. N-o scăpasem din ochi mai mult de o săptămână în acei ani. Și Anne făcuse la fel. Plecase la facultate în aceeași lună când eu mă alăturasem companiei ca aspirantă – un an întreg înainte să termin liceul.

– Trebuie să fie a Linei. Oricât de inevitabil ar fi fost adevărul, tot nu-mi puteam închipui, nu puteam accepta că nu o cunoscusem pe sora mea mai mare atât de bine pe cât crezusem. Mi-am luat ochii de la fotografii și l-am surprins pe Hudson că mă privea, așteptând să-mi termin gândul.

Ăsta era unul dintre lucrurile care îmi plăcuseră întotdeauna la el. Când acționa, era hotărât, chiar nesăbuit, dar întotdeauna mai întâi mă asculta – ceva ce nici nu conștientizasem că îmi lipsise într-o casă cu patru copii și cu părinți ocupați.

– Dacă Juniper s-a născut în mai, atunci Lina trebuie să fi rămas însărcinată în septembrie, am spus încet, dând glas gândurilor care mi se învârtiseră în minte în ultimele 36 de ore. Adică atunci când s-a alăturat Baletului din San Francisco.

– Acolo unde voiai tu, așa-i? întrebă el încet, ridicându-se de pe canapea și mergând spre rafturile de cărți.

Mi-am mușcat buzele ca să nu pot nega.

– Chiar voiai. Se uită peste umăr, luând o ramă de argint care avea o fotografie cu Eva și cu mine de la concursul Haven Cove Classic de când aveam 16 ani. Mi-ai spus cândva că nu voiai să dansezi în umbra cuiva și, pentru că mama ta dansase la Paris și la Londra, orașul San Francisco era alegerea ta numărul unu.

– Eram acolo. Îmi amintesc. În cele din urmă m-am forțat și, ridicându-mă, am pus jos sticla cu apă și am ocolit măsuța de cafea, ducându-mă lângă el.

– Ce s-a schimbat?

Privirea îmi rătăci, trecând peste fotografiile profesionale, din care nouăzeci la sută erau cu noi în costum, ca și cum singurele momente demne de a fi prezentate publicului aveau loc când noi eram în spectacol.

– Știi ce s-a schimbat.

– A murit Lina. Își băgă mâinile în buzunarele din față. Așa că ai refuzat toate ofertele pe care le-ai primit în acea zi și ai acceptat compania Metropolitan Ballet, așa cum voia mama ta.

Mi se părea sau auzisem o urmă de dezamăgire în vocea lui?

– Nici pe tine nu te văd să fii în Sitka, am contrat eu.

Asta fusese mica noastră glumă despre un vis. El trăind la dracu'-n praznic, salvamar, și eu în San Francisco, venind în vizită când puteam.

– Și Sean a murit. Cancer. Am *ales* să mă întorc s-o ajut pe Caroline cu Juniper. Tu ai *ales* sau a fost doar mama ta, văzându-și visurile împlinite cu oricare dintre fete era potrivită atunci?

Își încrucișă brațele la piept.

– Tocmai își pierduse primul copil. Am *ales* să-i onorez dorințele. *Și asta a sunat prea defensiv.* Eram încă în primele noastre cinci minute. În orice caz, am văzut-o pe Lina de Crăciun, dar n-a spus nimic și nici nu arăta diferit. Următoarea dată când ne-am văzut a fost în acea vară. A refuzat reînnoirea contractului în San Francisco și a venit acasă cu trenul cu noi, în iunie, să se pregătească din nou pentru audiții la CMB. Era hotărâtă și concentrată,

dar se purta normal… fericită, în special după audiția din august. Primise invitația să se alăture companiei – și asta a fost când? Cu două săptămâni înainte de concursul Clasic? Am scuturat din cap. Știu că dovada e Juniper, dar nu pot să cred că Lina ar fi avut un copil și nu ar fi spus nici uneia dintre noi. Nici măcar lui Anne. Ele erau apropiate, mult mai apropiate decât sunt eu cu Eva. Dar, dacă nu cumva am o soră despre care nu știu, Juniper trebuie să fie a Linei.

– Există posibilitatea ca Anne să știe și să nu-ți fi spus?

Se legănă pe călcâie și se uită pe fereastră, apoi mormăi o înjurătură.

– Sigur, există întotdeauna și varianta asta, am admis eu. Dar de ce să păstreze secretul atât timp după ce Lina a murit? Nimic din toate astea n-are sens.

– Trebuie să fie o glumă.

Hudson se duse spre holul de la intrare.

– Ce s-a întâmplat?

M-am grăbit să îl urmez și picioarele în ciorapi imi alunecară pe hol.

Practic demolă intrarea când deschise ușa cu forța, dar eu m-am strecurat sub brațul lui și am văzut-o pe Juniper lăsându-și trotineta în fața treptelor verandei.

Ceva mi se aprinse în piept, apoi arse mocnit ca un foc de tabără început cu vreascuri umede, în vreme ce Juniper își desfăcu casca violet și o aruncă pe jos lângă trotineta abandonată.

– Trebuia să fii la școală, o mustră Hudson. Doamna Ashbury o să fie foc și pară când o să-și dea seama că ai șters-o.

Nasul ei rotund ca un nasture se ridică odată cu bărbia spre Hudson și soarele dimineții îi captă arama din ochii mijiți când se uită în jos spre el în timp ce urca treptele. Era neînfricată și hotărâtă și arăta mai mult decât puțin indignată. Flacăra din piept mi se răspândi și pielea mă furnică. Nu era un *déjà-vu*. Toate erau trăsături ale Linei pe care le recunoscusem ca fiind familiare fără ca, de fapt, să *văd* cu adevărat.

La dracu', am fost oarbă. Juniper arăta exact ca ea.

– I-am trimis aseară un e-mail de pe contul mamei spunând că mă duci la o programare în dimineața asta. Ajunse la verandă și se uită la Hudson. E superocupată cu gemenii Gibbons, așa că amândoi știm că nu plânge după un copil mai puțin în clasă.

– Știi parola mamei tale?

Hudson ridică din sprâncene spre nepoata lui.

Nepoata *noastră*. M-am uitat la părul ei castaniu ciufulit de vânt, la obrajii și la bărbia ei, observând asemănările cu sora mea.

– Juniper0514 nu e chiar greu de spart, îngână ea.

M-am lăsat pe spate, capul meu atingând brațul lui Hudson. Contactul îmi echilibră picioarele, dar nimic nu potoli bătăile inimii. Juniper nu era doar o notificare pe o aplicație sau o discuție de purtat, o întrebare de chibzuit. Era fiica foarte reală a Linei.

– Nu poți să lipsești de la școală și să umbli aiurea! Hudson își înăspri vocea. Nu e sigur!

– Bine. Juniper își încrucișă brațele la piept. Pentru că m-am expus la așa *muuulte* pericole parcurgând cu trotineta toate cele șase străzi de unde mama m-a lăsat la școală. Apropo, domnul Lobos te salută. Lucra în curtea din față când am trecut pe acolo. Tare înspăimântător!

Chiar și felul în care își dădea ochii peste cap îmi amintea de Lina. Cum de îmi scăpase asta? M-am clătinat și Hudson mă luă de mijloc înainte să mă pot face de râs căzând.

„Respiră! Trebuie să respiri!"

– Nu despre asta e vorba. Cum de ai știut că sunt aici? Încă am telefonul tău.

Vocea lui severă era în totală discordanță cu apăsarea blândă folosită ca să mă țină nemișcată.

– N-am știut că *tu* ești aici decât când ți-am văzut camioneta. Juniper arătă spre ultimul model de camionetă de un albastru regal de pe alee. Am venit s-o văd pe *ea*. Mâna îi zvâcni arătând spre mine. Doar pentru că mi-ai luat telefonul nu înseamnă că nu mă pot loga pe internet

când mama nu-şi foloseşte computerul. Le anunţă pe ambele persoane când găseşte o conexiune, să ştii. Se uită la mine şi expresia i se schimbă de la neînfricată la înţelegătoare când înghiţi şi îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup. Nu m-ai mințit. Nu eşti mama mea. Dar spune că suntem înrudite. Cum?

S-a zis cu aşteptatul lui Caroline.

Am tras adânc aer în piept şi m-am pregătit pentru schimbarea lumii.

– Sunt mătuşa ta.

– Chiar aveţi un studio de balet aici? întrebă Juniper zece minute mai târziu, uitându-se spre uşile duble din hol care păstrau intimitatea studioului.

– Da, avem. I-am dat un pahar cu limonadă, iar Hudson mă urmă cu paharul lui în mână, ieşind din bucătărie după sesiunea post-urgenţă-de-stabilire-a-unui-plan-de-acţiune, nu că vreunul din noi avea habar ce să facă. Am sorbit din paharul meu, sperând ca valul de dulce să oprească tremurul din genunchi şi senzaţia că sunt complet depăşită de situaţie. Tata a moştenit casa. Era locul unde iubea să fie. Dar singura soluţie pentru ca mama să accepte să ne lase să ne petrecem verile aici a fost să transforme ceea ce fusese o sală de bal într-un studio, astfel încât să nu pierdem lunile decisive de vară de antrenament. Întinzând mâna pe lângă ea, am răsucit mânerul şi am deschis uşa, arătând spre studioul în formă de L.

Juniper suspină şi ochii i se luminară într-un fel în care ai mei nu o făcuseră niciodată văzând acel spaţiu.

– Arată mai mic decât se vede din unghiul ăsta, pentru că merge de-a lungul casei. Am ocolit-o şi am intrat în studio, apăsând în trecere comutatorul din dreapta. Luminile se aprinseră, nu că ar fi fost necesare la ora aceasta a zilei. Spaţiul de şase pe nouă metri era perfect luminat de peretele de ferestre ce alcătuia faţa şi laterala de sud-est a casei şi linia continuă de oglinzi de pe cealaltă parte ajuta şi ea.

Podeaua strălucea. Oglinzile nu aveau nici o urmă de degete. Nu erau nici sticle de apă împrăștiate pe la ferestre sau genți de balet aruncate lângă perete. Difuzoarele încorporate în tavan erau silențioase și totuși am fost șocată de dorința copleșitoare de a mă grăbi spre bară înainte ca mama să mă prindă lenevind.

– E frumos, șopti Juniper cu respect, păşind înăuntru.

– Fără pantofi.

Am scuturat din cap.

– Ah, da. Limonada ajunse la buza paharului, dar nu se vărsă când ea își aruncă adidașii și se grăbi să intre, ca și cum exista riscul să îi retrag invitația dacă aștepta prea mult.

– Asta e valabil și pentru tine, i-am spus lui Hudson când el o urmă înăuntru.

– Îmi amintesc regulile. Arătă cu mâna liberă spre picioarele desculțe. Deși au trecut câțiva ani.

Mi-am ținut răsuflarea. Ultima dată când fuseserăm împreună în încăperea asta se uitase cum exersam ore întregi variațiunea din *Giselle*, pregătindu-mă pentru concursul Classic. Fusese suporterul meu numărul unu, motivul zăpăcelii mele maxime. La urma urmei, cine se putea concentra când Hudson Ellis era în încăpere?

„Tu poți, pentru că nu mai ești o adolescentă."

Juniper trecu pe lângă mine și se uită pe după colț, unde începea adevăratul spațiu.

– Și aveți și o sală de sport?

– Ultimii trei metri, am confirmat uitându-mă cum i se schimbă expresia de la uimire la curiozitate când am ajuns-o din urmă. Ce facem acolo ne ajută să reușim să perfecționăm apoi aici.

– Așa vă antrenați când nu sunteți la companie, observă Juniper punând limonada pe pervazul ferestrei și urcându-se pe echipamentul de Pilates de la marginea saltelei. Eva a făcut să pară ca și cum ai fi renunțat venind aici.

Am clipit și pașii mi-au șovăit.

– Urmărește Seconds, îmi reaminti Hudson în șoaptă, ajungând lângă mine.

Ah! Da.

– Vreau să zic, majoritatea balerinelor se refac în cadrul companiei lor. Îmi aruncă o privire atotștiutoare și trecu pe lângă greutățile libere stivuite lângă oglindă. Era în același timp o acuzație și o întrebare.

– Nu renunț. Spinarea îmi deveni rigidă când am înțeles implicațiile. Mă recuperez mai bine de una singură, fără – *concurența care salivează anticipându-mi declinul* – „ochii pe mine". Am mai luat o înghițitură din limonada acră și m-am adunat. În afară de asta, Eva știe cum funcționează algoritmul. Orice e controversat sau negativ aduce după sine replici.

Și ceea ce voia ea cu adevărat erau urmăritori.

– Deci te întorci pentru stagiunea de toamnă?

Juniper atinse cu degetele bara.

– Ăsta-i planul.

La timp pentru a debuta în *Equinox* în stagiunea de toamnă, atât timp cât lui Vasily îi plăcea ce vedea pe înregistrare și ne dădea undă verde.

– Te forțezi, nu crezi? Juniper traversă prin fața mea și a lui Hudson, apropiindu-se de fotografiile atârnate pe pereți în spațiile dintre ferestre. Michaelei DePrince i-a trebuit un an să se refacă și tu crezi că poți în nouă luni?

– Eu am avut o procedură mai nouă și sunt opt, dacă ții socoteala. Am urmat-o la perete. Va trebui să exersez în forță cu o lună înainte. Și știu șansele. Familia noastră învinge sorții.

– Familia noastră, șopti Juniper, ridicându-și privirea spre cea mai veche poză din încăpere. Toate patru eram în dresuri și costume de balet, cu părul strâns în coc. Eva nu putea avea mai mult de doi ani. Pe voi v-a botezat după prim-balerine, nu-i așa?

– Da. Mamei îi place să stabilească din timp așteptările.

– Alina e mama mea, nu-i așa?

Privirea i se duse spre sora mea cea mai mare.

Comentariul ăsta mă lovi ca un pumn în stomac.

– Ce te face să crezi asta? L-am simțit pe Hudson în spatele nostru, dar rămase tăcut pe când privirea lui Juni-

per se îndreptă spre poza de dedesubt, unde noi patru aveam costume de balet asortate și fuste. Eu aveam șapte ani, iar Lina – nouă, cu un an mai mică decât era Juniper acum.

Uitându-mă la cele două, mi se strânse ceva în piept. Asemănarea era stranie. Ar fi trebuit să observ din prima clipă în care o văzusem.

– Pentru o clipă, am crezut că ar putea fi Eva, spuse Juniper, mergând pe lângă ferestre, studiind fiecare fotografie. Forma ochilor e la fel și nu pare genul mămos.

Ochii bunicii.

– Forma ochilor tăi vine probabil de la mama tatălui meu, străbunica ta, şi faptul că urmăreşti pe cineva online nu înseamnă că îl şi cunoşti.

Deși nu prea puteam să-i contrazic observația.

Juniper se uită spre mine şi se opri ca şi cum îmi cântărea comentariul, înainte de a se întoarce la fotografii.

– Dar ai fi ştiut dacă ar fi avut un copil, aşa-i?

Şi ai părut destul de şocată să mă cunoşti.

– Adevărat. I-am urmărit privirea spre următoarea fotografie, unde doar trei dintre noi aveam costume, ținând buchete după un spectacol. Anne stătea lângă noi, zâmbind pentru fotografii, cu brațele libere. Renunțase la 14 ani, când mama îi spusese că nu avea să atingă niciodată nivelul cerut pentru a fi angajată de o companie.

Compasiunea îmi era egală cu invidia resimțită față de libertatea ei.

– Anne nu dansează, aşa că nu poate fi mama mea.

Juniper oftă în fața fotografiei și se mută la următorul perete.

– Nu așa funcționează, am ripostat eu, mergând după ea. Și poate dansa. E o balerină uimitoare. M-am zbârlit auzind scepticismul lui Juniper. E greu să creşti într-o casă ca asta. Greu să fii mare când…

Cuvintele mi se stinseră înainte s-o pot denigra pe sora mea.

– Când eşti înconjurat de extraordinar, completă Juniper, oprindu-se la următoarea fotografie.

Toate patru stăteam în fața locului în care se desfășurase primul concurs Classic, dar, din nou, doar trei aveam costume. Ea trecu pe lângă ultima fereastră și se uită la ultima fotografie.

Eu și Eva eram îmbrăcate pentru antrenament, predând un curs intensiv de vară, și Anne radia lângă noi într-o rochie neagră și un inel de logodnă.

– Câți ani aveai aici? întrebă Juniper luându-și paharul de pe pervazul apropiat.

– 20. Nu am putut să nu observ că nu zâmbeam și cu ochii și m-am întrebat dacă aș reuși să am acel zâmbet dacă cineva ar face acum o poză. Tocmai revenisem după prima dată când îmi rupsesem tendonul lui Ahile.

Ultimele cuvinte au ieșit ca o șoaptă.

Umerii lui Juniper se lăsară în jos și își ridică privirea spre mine, ținând limonada cu amândouă mâinile.

– Mama mea e Alina.

Afirmația era deopotrivă hotărâtă și plină de tristețe.

– Cred că da, am răspuns blând. Noi îi spuneam Lina. Era cea mai mare și avea cel mai strălucitor zâmbet, și râdea cel mai tare, și îmbrățișa cel mai bine – genul de îmbrățișare care te făcea să simți ca și cum dragostea se mișca prin osmoză, ca și cum îți putea insufla bucuria ei.

Gâtul mi se strânse.

Juniper se uită în spatele meu, acolo unde știam că stătea Hudson. Eram întotdeauna în stare să-l localizez într-o cameră, fără mult efort. Era un magnet, atrăgându-i pe toți și toate spre el – inclusiv pe mine. Așa fusese întotdeauna. El și Lina erau asemănători în privința asta.

– Și ea a murit.

Am încuviințat din cap cu stomacul răsucindu-mi-se, știind că probabil făceam un lucru greșit. Aici ar fi trebuit să fie terapeuți și Caroline, plus o sumedenie de alte forme de sprijin și oameni care știau ce să spună – cum ar fi Anne. În schimb, Juniper se pricopsise cu mine.

Și nu știam niciodată ce sau cât de mult să spun și de aceea întotdeauna preferam să tac.

– Cum s-a întâmplat? mă întrebă ea.

Am înghiţit şi stomacul mi se făcu noduri.

– Juniper.

În tonul lui Hudson se simţea o avertizare şi am auzit sunetul clar al unui telefon care vibra.

– Are dreptul să ştie, am spus peste umăr în timp ce el băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase telefonul.

Atinse un buton şi îl dădu deoparte. Cele cinci minute ale noastre se transformaseră în treizeci.

– Cum s-a întâmplat? repetă Juniper.

– A fost un accident de maşină.

Am împins cuvintele pe gâtul uscat.

– Partea asta a fost în ziare. Mâinile i se răsuciră pe paharul cu condens. Dar cum s-a întâmplat? Tu erai cu ea, nu-i aşa? Aşa s-a spus la ştiri.

– Nu-mi amintesc. Mi-am ridicat paharul, dar era gol, ceea ce nu era de mare ajutor pentru senzaţia de blocare a gâtului care punea stăpânire pe mine de fiecare dată când încercam să îmi amintesc acea noapte. Ştiu că ne întorceam după ce sărbătorisem concursul Classic. Mi s-a spus că a pierdut controlul la o curbă şi că am lovit un copac, iar eu… Trecusem de zeci de ori prin tot în terapie, pentru a mă ajuta să depăşesc acel moment, dar cuvintele îmi blocară căile respiratorii şi inima începu să îmi bată repede. Eu am trăit şi ea a murit.

„Ai lăsat-o acolo să moară.“ Vocea mamei ţipa în mintea mea.

În memoria mea scrâşneau cauciucuri. Sticla se spărgea. Metalul se contorsiona. Nu conta cât de mult lipsea din acea seară, momentul impactului îmi rămăsese întipărit. Şi fragmente din ceea ce îmi aminteam nu se potriveau cu raportul oficial, ceea ce mă făcea să pun la îndoială restul.

– Allie, mormăi Hudson, umplându-mi dintr-odată câmpul vizual. Schimbă limonada mea cu a lui. Uite, ia-o pe a mea!

Am dat-o pe gât şi m-am străduit să respir adânc şi egal. Era un alt motiv pentru care aveam limonadă în casă – gustul acru ar trebui să ajute la distragerea atenţiei

la începutul unui atac de panică – sau așa îmi spusese terapeutul meu.

– Ai tot dreptul să știi, îi spuse el lui Juniper. Dar, deocamdată, trebuie să schimbi subiectul.

– Sunt bine, am reușit eu să spun și i-am dat paharul înapoi. Mulțumesc! Am alungat amintirile ca și cum ar fi aparținut poveștii altcuiva și m-am uitat la Juniper. Avea buzele strânse și se încruntase, îngrijorată. Nu ai de ce să te simți prost, am asigurat-o. Dacă aș putea să-mi amintesc mai multe cu o oarecare certitudine, ți-aș spune.

– Cum de nu-ți poți aminti? întrebă Juniper.

Hudson înlemni și telefonul începu să îi vibreze din nou.

– M-am lovit la cap așa tare, că mi-am pierdut orice amintire din orele de dinainte de impact și apoi nu m-am mai trezit două zile.

Bravo! Mi-am ridicat părul și am înclinat capul ca să poată vedea cicatricea de-a lungul liniei părului.

– Ah. Îmi pare rău! Juniper se uită la Hudson și apoi la mine când el refuză un alt apel. Știi… știi cine e tatăl meu?

– Aș vrea să știu, dar nu.

Probabil se vedea cu cineva în San Francisco.

Juniper înregistră vestea încuviințând ușor din cap.

– O să-mi povestești despre ea – despre mama mea biologică?

Am încuviințat din cap.

– Dacă asta vrei. Probabil ar trebui să vorbim cu mama ta…

– Nu! strigă Juniper și, cumva, Hudson reuși să îi ia paharul din mână înainte să se verse pe jos. Nu poți!

Telefonul lui Hudson vibră din nou și am luat cele trei pahare din mâinile lui, sprijinind unul între antebraț și abdomen.

– Răspunde odată!

El îmi aruncă o privire de scuză, apoi răspunse, îndepărtându-se cu câțiva pași.

– Ce? Nu sunt de serviciu azi. Ce a făcut cu câinele? izbucni Hudson și amândouă ne-am răsucit pe călcâie pe când el își întoarse șapca cu cozorocul la spate.

Ah, exact de asta aveam nevoie, Hudson Ellis arătând mai atrăgător decât de obicei. Ce dracu' era la o șapcă de baseball cu cozorocul întors la spate de mă făcea să mă simt din nou ca de 17 ani?

– Categoric nu. Oftă. Sunt prins cu ceva, dar o să fiu acolo cât pot de repede. Închise și băgă telefonul înapoi în buzunar, venindu-ne în întâmpinare. Îmi pare rău de asta! Juniper, trebuie să-i spunem mamei tale! Îmi luă două dintre paharele de limonadă. Mulțumesc!

Am dat să-l întreb dacă era totul în ordine, dar să-mi amestec viața cu a lui Hudson mai mult decât era necesar era o idee proastă, având în vedere situația noastră actuală.

– Are dreptate, trebuie să-i spunem.

– Nu. Scutură vehement din cap. Dacă ai fi fost mama mea, s-ar fi simțit cumva obligată să te asculte, dar n-o să mă lase să te văd dacă știe că ești mătușa mea! În ochi i se oglindi panica. A spus clar și răspicat că nu mi se permite să-mi găsesc familia decât când o să am 18 ani.

Cred că Hudson nu exagera în legătură cu poziția lui Caroline. Am simțit o greutate în piept. Să aflu despre existența lui Juniper doar ca să îmi fie refuzată ocazia de a o cunoaște mă făcea să mă simt de parcă o pierdeam din nou pe Lina. „Și, dacă acea noapte ar fi decurs diferit, Lina ar fi fost cea care ar fi stat aici, nu eu."

– Dar ți-ai găsit deja familia, am spus încet. Deci, dacă nu ne este permis să te cunoaștem, atunci ce ne rămâne? M-am uitat la Hudson. Încotro mergem de aici?

Hudson își încordă maxilarul.

– Caroline merită să știe.

– Cum rămâne cu ce merit *eu?* replică Juniper, cu ochii înlăcrimați. Mama a vrut să mă adopte. Alina a vrut să renunțe la mine. *Amândouă* au primit ce au vrut. De ce

nu contează ce vreau *eu*? De ce să contez doar când voi avea 18 ani?

– Contezi, am şoptit, strângând paharul în mână.

Era nedrept, în toate privinţele.

– Contează ce vrei, bineînţeles, o asigură Hudson, ţinând cu o mână amândouă paharele şi mângâind-o pe păr cu cealaltă.

– Bine. Îşi şterse ochii cu dosul antebraţului. Pentru că vreau să-mi cunosc familia biologică.

– Nu văd cum este posibil fără să-i spui mamei tale, am zis blând.

– O să-i spunem, promise Juniper, mutându-şi privirea de la unul la altul. Dar nu încă. Mai întâi, trebuie să înceapă să te placă.

Asta n-o să se întâmple *niciodată*.

– Ceea ce ar convinge-o şi pe mama ta că nu toate balerinele sunt îngâmfate?

Hudson ridică dintr-o sprânceană, intuindu-i planul.

– Doi iepuri dintr-un foc, admise Juniper, ridicându-şi bărbia.

– Cred că subestimezi enorm ce crede mama ta despre familia mea… M-am încruntat la această scăpare. A noastră.

– O poţi face să se răzgândească. Între sprâncene îi apăru două mici linii şi îşi mişcă repede privirea, ca şi cum se gândea. Zâmbetul care îi apăru pe faţă era viclenie pură. Unchiul Hudson te poate aduce la petrecerea de ziua mea de naştere.

Stai aşa! Ce? Am simţit un gol în stomac.

– De obicei, e doar pentru colegi de clasă şi familie, îi reaminti Hudson.

– Ziua ta de naştere a trecut deja.

Îmi transpirară palmele doar la gândul de a fi oriunde în preajma lui Caroline cu un asemenea secret în cârcă.

– Noi sărbătorim întotdeauna ziua mea în weekendul cu Ziua Eroilor, ca toată familia să fie prezentă. Se întoarse spre Hudson cu un zâmbet mare pe toată faţa, ţopăind.

Și de aia e perfect! Adu-o ca iubita ta! Mama l-a lăsat anul trecut pe Gavin să-și aducă prietena.

Stomacul îmi abandonă corpul. *Iubita* lui?

– Categoric nu. Hudson ridică din sprâncene. Nu.

– Te prefaci doar. Juniper își înclină capul spre mine… exact ca Lina. Tu o să-mi poți cunoaște familia. Eu o să te cunosc pe tine și, odată ce mama descoperă cât de grozavă ești, o să-i spunem.

Am clipit. Comploturile, furișarea, lipsa de respect față de autoritate – asta era Lina toată, deși nu mă îndoiam de influența lui Hudson. Dar să ne prefacem astfel încât Caroline să ajungă să mă placă era ridicol și greșit.

– Juniper… începu Hudson.

Ceva se mișcă în cadrul ușii din spatele meu.

– Mi s-a părut că aud pe cineva aici!

Agitația din vocea lui Anne era palpabilă și m-am întors spre ea fără să mă gândesc și Hudson făcu la fel. Se uită în jur ținând în mână ceva ce părea a fi un ornament pentru masă, o vază înaltă plină ochi cu flori roz și verzi. Interesantă companie pentru… Sângele i se scurse de pe chip, făcând-o să arate albă ca varul în vreme ce se uita direct între noi.

– Lina?

Vasul îi scăpă din mâini și se făcu țăndări.

CAPITOLUL 9

Hudson

WestCoastPointe: *Nepotismul n-o să ajute tehnica asta, RousseauSisters4*

– O să faci asta! strigă Anne pe când urcam treptele verandei lui Allie pentru a doua oară pe ziua de azi.

Am ridicat din sprâncene, surprins. În toți anii de când cunoșteam familia Rousseau, nu o auzisem niciodată pe Anne ridicând glasul. Eva? Absolut. Lina? O dată sau de două ori. Dar Anne? Niciodată.

Probabil țipa la Allie, convingând-o să accepte planul lui Juniper. Îmi sări mustarul și Sadie scânci lângă mine în timp ce sunam. Mica golden retriever nu încetase să tremure de când o luasem de la cabinetul veterinarului, în urmă cu o jumătate de oră.

– E în regulă, i-am zis, aplecându-mă s-o mângâi.

Ușa se deschise și privirea furioasă a lui Anne trecu de la mine la Sadie.

– Unde e?

– Nu prea îmi place tonul ăsta, Anne, am avertizat-o. Ți-am spus că o duc înapoi la școală. Am vorbit încet, de parcă nu participaserăm cu toții la aceeași conversație cu o oră în urmă și conveniserăm că avem nevoie de o întrevedere numai între adulți. Anne fusese depășită numeric, dar ea participase totuși.

– Lasă-l în pace! îi ceru Allie dinăuntrul casei, pe un ton lipsit de vlagă, la fel cum fusese când venisem mai devreme.

Tonul mă făcu să vreau ca ea să țipe sau să strige, orice pentru a dovedi că era acolo.

– Are un câine. Anne se dădu laoparte, permițându-mi s-o văd bine pe Allie, care stătea pe a doua treaptă de jos a scării principale, cu brațele înfășurate pe după mijloc. Câinii nu au voie în casă.

– Sigur că da, hai să discutăm pe verandă! am propus.

Capul lui Allie se înclină în vreme ce privi spre Sadie.

– Mama nu e aici, așa că noi facem regulile. Lasă-i să intre!

Absența mamei era singurul motiv pentru care mi se permitea să intru pe ușa din față.

Anne oftă, apoi ne invită în casă cu o mișcare a mâinii.

– Dacă face mizerie, tu cureți.

– Bineînțeles. Am trecut pe lângă Anne, intrând în hol, și m-am așezat lângă Allie pe trepte, ca și cum era cel mai

firesc lucru din lume să stau lângă ea.

– Ți-ai adus câinele?

Allie se întinse peste genunchii mei și mângâie capul lui Sadie.

N-am fost niciodată atât de fericit s-o văd cum dă din coadă.

– Nu e a mea. Am salvat-o dintr-un accident cu o barcă acum mai bine de o săptămână. Stăpânul ei i-a spus veterinarului că n-are nici o intenție s-o ia, așa că iat-o aici! O cheamă Sadie.

– Bună, Sadie! șopti Allie și, ca prin minune, cățelul se opri din tremurat.

Își mută fundul direct spre Allie, se băgă între picioarele noastre și își puse capul în poala lui Allie.

– Ce îndrăzneață ești, așa-i?

Un zâmbet slab, dar autentic curbă colțurile gurii lui Allie și buzele mele o imitară.

Adevărul fie spus, era primul indiciu de amuzament sincer pe care îl văzusem pe fața ei de când o trăsesem afară din apă săptămâna trecută. Mă cuprinse îngrijorarea.

– Acum, că știm numele cățelului – Anne închise ușa –, vrei să-mi spui cum naiba a ajuns familia ta s-o aibă pe nepoata noastră?

– Încetează! o certă Allie blând. Nu e ca și cum el a avut un cuvânt de spus în ce a făcut Lina.

– Ești sigură de asta? Se rezemă de ușă și își încrucișă brațele. Ești tatăl lui Juniper?

Mâna lui Allie înlemni și eu m-am încordat.

– Asta ar fi imposibil din punct de vedere fizic, având în vedere că n-am atins-o niciodată pe Lina.

Am mijit ochii spre Anne. Pentru mine fusese întotdeauna doar Allie.

– Deci s-a întâmplat ca sora *noastră* să aibă un copil de care nimeni n-a știut și să îi dea copilul ăsta surorii *tale*?

Anne miji și ea ochii, uitându-se la mine.

– Am fost la fel de surprins ca tine când Allie mi-a spus despre rezultate.

– Am aflat doar cu o zi înainte, izbucni Allie şi imediat mi-am regretat vorbele, conştientizând ceea ce tocmai lăsasem să îmi scape.

– I-ai spus *lui* mai întâi? strigă Anne şi vocea i se frânse. N-a adus-o abia de dimineaţă?

– I-am spus lui mai întâi, răspunse Allie, cu mâna încă pe capul lui Sadie. Şi poate n-ar fi trebuit, dar el deja ştia…

– Ar fi trebuit să-mi spui *mie!*

Anne îşi afundă degetele în părul ondulat.

– Ştiu… şopti Allie.

– Cum de ai putut să-mi ascunzi asta? Lina noastră are un copil! zise Anne cu glas strident.

– Poate că, dacă ai lăsa-o să-şi termine fraza, ar fi mai deschisă cu tine.

Am lăsat să cadă lesa lui Sadie.

– Nu vorbi aşa cu ea!

Allie se înfurie, se îndreptă de spate şi amândouă surorile se uitară furioase la mine.

La naiba, am călcat unde nu trebuia. Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să mă bag într-o ceartă a surorilor Rousseau.

– Du-mă s-o văd! porunci Anne înainte să pot măcar rosti vreo scuză. Abia dacă am putut rosti cinci vorbe înainte s-o scoţi de aici de parcă eram duşmanul.

– Nici vorbă! Allie scutură din cap. E destul de rău că a venit aici fără ştirea lui Caroline. N-o să intrăm cu tăvălugul în viaţa fetiţei, ceea ce e exact ce…

– E sănătoasă? Fericită? Cum stă cu şcoala? Copiii sunt drăguţi cu ea la şcoală?

Anne lansă întrebare după întrebare.

– … Se va întâmpla dacă intervii, termină Allie, scărpinând-o pe Sadie sub bărbie.

– Da, am răspuns eu. Când obţine ce vrea. Decent. Şi, da, e foarte simpatizată, din ce aud. Şi Allie are dreptate. Te duci şi năvăleşti acolo şi Caroline o să te pocnească numaidecât cu un ordin de restricţie. Te va vedea ca pe o

amenințare – și e îngrozită de gândul de a o pierde pe Juniper.

– Am tot dreptul să-mi cunosc nepoata, contracară Anne.

– Nu, Caroline are tot dreptul să-și protejeze *fiica,* o contrazise Allie. Noi n-avem nici un drept când e vorba despre Juniper. Nu legal. Indiferent dacă ne place sau nu. Lina n-a lăsat-o cu noi și trebuie să existe un motiv pentru care Lina nu ne-a spus niciodată despre ea.

– Vreau doar să vorbesc cu ea.

Anne se prăbuși lângă ușă și umerii lui Allie se lăsară în jos.

Întreaga situație era un haos total.

– Caroline e o mamă excelentă și ar muri pentru fetița asta, am adăugat. E pe mâini bune.

– Și noi ar trebui să te credem pe *tine?* se răsti Anne la mine.

– Nu, o avertiză Allie pe sora ei. Dacă vrei să te cerți, ceartă-te cu mine!

– Sunt mai mult decât capabil… am început, doar ca să-mi închid gura când Allie ridică o mână.

– O să faci asta. Anne repetă solicitarea de mai înainte pe un ton mai blând, dar nu mai puțin hotărât. Te rog s-o faci, Allie! Doar să pretinzi că ești *orice* pentru Hudson dacă așa poți fi aproape de Juniper.

Allie era atentă la Sadie, de parcă Anne nici nu vorbea.

Era *așa* nedrept să-i ceară asta lui Allie, dar i-am respectat dorința și mi-am ținut gura.

– Chiar nu are unde să stea? întrebă Allie uitându-se înspre mine cu ochi posomorâți. Câinele?

M-am încruntat la schimbarea rapidă a subiectului.

– Nu. Nu încă, cel puțin. Proprietarul meu nu acceptă animale și turele de 24 de ore nu sunt bune pentru animale, dar o să găsesc pe cineva pentru ea.

– Nu poți s-o duci la un adăpost.

Tonul i se înăspri.

– N-aș duce-o.

Privirea mi se îndreptă spre Allie, examinând-o rapid. Părea epuizată. N-aveam habar cum arăta ea în mod obişnuit, aşa că nu puteam spune dacă mânca normal sau dacă cearcănele pe care le vedeam acum erau obişnuite, dar pariez că se antrena până cădea lată.

Familia ei nu ridicase niciodată piciorul de pe afurisita aia de pedală de accelerație.

– O s-o faci pentru *mine,* Alessandra, repetă Anne, făcându-mă să revin la discuție.

„Al naibii şantaj emoțional!"

Allie oftă.

– Chiar crezi că ea ne va interzice s-o vedem pe Juniper dacă îi spunem? mă întrebă, frecând-o pe Sadie după urechi.

Mi-am îndoit cozorocul şepcii şi m-am gândit temeinic.

– Sincer, nu ştiu. A fost exagerat de protectoare de când a murit Sean şi nu văd să se schimbe. Nu-mi place să recunosc, dar Juniper are dreptate într-o privință. Ai o şansă mai mare ca sora mea să te accepte dacă mai întâi te cunoaşte.

Dacă o să supraviețuim când chestia asta o să ne explodeze drept în față.

– Deci crezi că e o idee bună? întrebă Allie. Vrei să mă strecor în familia ta sub un fals pretext, ca să câştig bunăvoința surorii tale?

– E destul de oribil dacă o spui aşa. Mi-am întors şapca cu cozorocul la spate. Sunt în impas. Dacă ar fi fost oricine în afară de tine, aş fi spus să se ducă dracului. Dar e vorba despre *tine.* Mi-am înghițit nodul uriaş din gât. Cred că Juniper are dreptul să ştie de unde vine şi, dacă o facem pe Caroline să înțeleagă că nu trebuie să se teamă de familia biologică a fetei, pentru ea va fi o mare uşurare. Dar nu-mi place deloc gândul că va trebui s-o mint pe sora mea, iar dacă mama ta află…

Aveam aceeaşi senzație de gol în stomac de parcă încă eram băiatul de 18 ani.

– Mama e prea ocupată să predea ca să se deranjeze pentru noi, ne întrerupse Anne, iar Allie îşi feri privirea.

N-o să se bage. Vocea lui Anne se potoli în vreme ce ea mergea spre Allie. Juniper e ultima – singura – parte pe care o avem din Lina şi asta e şansa noastră s-o cunoaştem.

– Atunci, fă-o tu!

Allie o mângâie pe Sadie pe gât.

– Nu.

Cuvântul îmi scăpă înainte să-l pot opri.

– N-o să meargă, încuviinţă Anne. Nu se uită la mine aşa cum se uită la tine. E singurul motiv pentru care consider că planul ăsta mai degrabă… copilăresc ar putea să funcţioneze. Ar putea avea succes cu întregul şiretlic doar uitându-se înspre tine.

Era chiar aşa vizibil?

– Şi e o nebunie, continuă Anne, dar e tot ce avem şi Juniper nu greşeşte crezând că o poţi cuceri pe Caroline. Tu cucereşti pe *oricine* cu inima ta. Şi ce se poate întâmpla mai rău? Caroline descoperă şi suntem exact de unde am plecat, cu interdicţia de a o vedea pe Juniper. Nu-i nimic de pierdut, ci totul de câştigat. Du-te la petrecere, Allie! Te rog!

– N-o să-i schimb părerea într-o singură zi.

Allie nici măcar nu se obosi să-şi ridice privirea când Anne căzu în genunchi în faţa ei pe podeaua holului.

– Adevărat. Am încuviinţat din cap. La cum o ştiu pe sora mea, vor trece săptămâni, dacă nu luni.

– Atunci, o s-o faci atât cât trebuie ca s-o convingi. Anne îşi puse mâinile pe picioarele lui Allie şi începu să vorbească repede. Trebuie să ne asigurăm că Juniper e bine. Îi datorăm asta Linei. Şi, dacă eu nu pot fi cea care pune întrebări să mă asigur că fetiţei îi merge bine, o s-o faci tu pentru mine. Trebuie, Allie. Juniper te-a rugat şi să o refuzi ar fi ca şi cum i-ai refuza Linei…

– Asta e o lovitură sub centură, am întrerupt eu, iar Allie icni. Nu fac nimic de care Allie să nu fie sută la sută convinsă.

Anne se înfurie.

– În ce zi e petrecerea? întrebă Allie, uitându-se la mine.

– Nu trebuie să faci asta. Nici nu sunt sigur că ar trebui s-o facem. I-am căutat ochii, să prind o frântură din focul pe care-l văzusem când o scosesem din apă sau când o îmboldisem la bar, dar am văzut doar hotărâre aspră. Sau dacă putem.

– Putem. Își înclină bărbia ascuțită. Eu sunt aici și Lina nu e. E cel mai mărunt lucru din ce îi datorez. O să mă ajuți sau nu?

Mi-am mișcat maxilarul o dată. De două ori. I-aș fi spus orice ar fi vrut, doar să-i aduc înapoi acel foc din priviri. Doar Dumnezeu știe ce aș fi făcut să văd un zâmbet, să știu că era fericită după tot ce pătimise. Poate că să iasă din casa asta ca o oală sub presiune, să stea o vreme departe de studio cu familia mea ciudată, dar strâns unită, avea să îi provoace un mic râset. Am fi buni pentru ea, în special Juniper.

Dar să mă prefac că am o relație cu Allie? Mi se strânse pieptul în vreme ce ea aștepta un răspuns. Cum dracu' să pot fi așa aproape de ea fără să mă pierd? Poate că trebuia. Poate că asta era pedeapsa mea. Nu exista speranță pentru nici un fel de viitor între noi – dar poate că asta era șansa mea să mă revanșez măcar puțin în fața ei. Aș putea să o ajut să găsească acel foc, chiar dacă îl îndrepta spre mine.

– Sâmbătă la prânz. Acasă la ai mei. Acum, e casa lui Caroline. Alessandra, va trebui să fim perfect convingători ca s-o scoatem la capăt. Familia mea e deranjant de intuitivă.

– Bine. Se ridică și Sadie se ridică împreună cu ea. Cinci minute odată, da? Nu așa obișnuiai să-mi spui? Atâta timp cât îți respecți partea ta din înțelegere, pot pretinde că sunt într-o relație cu tine. Mă pricep tare bine să joc un rol. Își îndoi genunchii și luă lesa lui Sadie. Juniper trebuie să înțeleagă că o să mă întorc la New York la mijlocul lui august, așa că n-o putem întinde la nesfârșit. Dacă sora ta nu mă place până atunci, e o cauză pierdută. Allie ridică

din umeri. Dar noi doi am fost întotdeauna buni pentru o vară, corect?

Au! Asta mă lovi undeva pe lângă coaste.

– În regulă. Pe vară să fie! Cred că o s-o facem.

Am încuviințat din cap, angajându-mă total. Dacă asta voia, aveam s-o fac pentru ea, pentru toți, chiar și pentru Caroline. Și nu era de parcă trebuia să pretind că o voiam pe Allie. Oricum, se părea că nu mă pricepeam neam să ascund asta.

– Clar o să-mi respect partea, am adăugat.

– Bine, atunci, o să fiu acolo sâmbătă. Acum, eu și Sadie o să tragem un pui de somn. Nu-i nevoie să-i găsești un cămin. Sunt a ei acum. Allie începu să urce scările cu Sadie. Vocea ei, mișcările erau așa lipsite de vlagă, încât mi se strânse pieptul în vreme ce o priveam îndepărtându-se. Ah, și, Hudson? spuse ea din capătul scărilor, întorcându-se să se uite la mine. Ca să fii convingător fără umbră de îndoială, ar trebui să-mi deblochezi numărul, ca să poți da de mine, presupunând că de asta nu ai răspuns ori de câte ori am încercat să te sun.

– Da. Am simțit un gol în stomac, pentru că exact așa făcuse prostănacul de 18 ani care fusesem. Pot face asta.

Ea intră în dormitor și închise ușa.

– Cred că tocmai ți-a furat câinele.

Anne se ridică și își curăță genunchii.

– N-a fost niciodată al meu. Eu doar l-am salvat. Și nu mă puteam gândi la un loc mai bun pentru el. M-am ridicat și am coborât ultimele două trepte spre hol. Acum, ce se întâmplă cu Allie și de ce nu faci nimic în privința asta?

CAPITOLUL 10

Hudson

User936221: *Asta e o glumă, așa-i? Ținuta ta e total greșită, și nu mă face să încep cu brațele tale.*

Anne își strânse poalele puloverului în jurul ei, parcă protejându-se.

– Nu se *petrece* nimic cu ea. Și ajut. Refuză să se refacă în cadrul companiei, așa că sunt aici cu ea, să mă asigur că nu…

– Că depresia nu se agravează? Am dus o luptă cu instinctele mele să nu mă duc după Allie. Asta e, nu-i așa?

– Care e mâncarea preferată a lui Juniper? Își dădu o buclă după ureche și se holbă la mine fără să-mi răspundă. Schimb la schimb, Ellis.

Mi-am analizat opțiunile și Allie câștigă.

– Pizza. Are zece ani.

– Pizza. Repetă răspunsul meu, zâmbind trist. Și ai dreptate în privința lui Allie. Dar ia medicamente și merge la terapie. Nu e neobișnuit pentru sportivi când sunt răniți și nu pot face ceea ce iubesc. O să iasă din starea asta odată ce se întoarce pe scenă, așa cum s-a întâmplat și înainte.

Înainte. Mai trecuse prin asta și după accident. Mă dureau umerii sub greutatea unei vinovății meritate. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru ea atunci, dar eram aici acum.

– Care e filmul ei preferat? mă întrebă Anne.

Părea destul de inofensiv.

– *Star Wars*. Un maraton dacă e bolnavă. Episodul cinci dacă e timp doar pentru unul. Allie se vede cu cineva? Am închis imediat ochii, regretând. Nu contează. Uită că am întrebat!

Când am deschis ochii, Anne ridică dintr-o sprânceană.

– Nu, răspunse ea încet. Nu se vede. Nimeni nu rezistă mai mult decât pentru un flirt lejer și întotdeauna sunt alți dansatori. Spune că asta e din cauză că se concentrează la carieră sau se plictisește repede. Personal, eu cred că cineva i-a creat niște probleme de încredere de neînvins.

Asta mă lovi ca un pumn în plex.

– Acel cineva fiind eu.

– Asta e bănuiala mea. De ce se teme Juniper?

„Prea departe."

– Încearcă din nou! Nu primești detalii despre ce scrie în jurnal. M-am îndreptat spre ușă. Curios, azi am ieșit de aici mai mult decât am făcut-o în toată viața.

– Nu e corect, izbucni Anne. Ți-am spus despre depresie.

– Da. Am întins mâna spre mânerul ușii. Și se pare că eu protejez mult mai mult secretele lui Juniper decât o faci tu cu ale lui Allie. Întreabă altceva!

Ușa a scârțâit când am deschis-o.

– Ce vrea să se facă atunci când o să fie mare?

Am pufnit.

– O afurisită de balerină. E în parte Rousseau, nu-i așa?

Fiecare celulă din corpul meu ura să o lase pe Allie să uite de evenimentele zilei dormind, dar, cu cât rămâneam mai mult, cu atât Anne avea să îmi pună mai multe întrebări despre Juniper.

– Nu toate din familia Rousseau sunt balerine, ripostă Anne, ajungând la ușă când eu am ajuns la verandă. Ce câștigi făcând asta?

Am ezitat la scări.

– Fericirea lui Juniper. Posibila pace sufletească a lui Caroline și o șansă să capăt iertarea lui Allie.

– Cât de neobișnuit de altruist! Știi că te-am văzut, da?

Asta mă făcu să îi arunc lui Anne o privire peste umăr.

– În acea dimineață înaintea concursului Classic. Încheieturile i se albiră pe mânerul ușii. Ascuns cu Lina în holul din spate. Orice făceați, nu voiați ca altcineva să vadă.

Un mușchi al fălcii mi se încordă.

– Nu s-a petrecut nimic între Lina și mine.

– Și totuși familia ta a ajuns să o aibă pe fiica ei.

Anne se îndreptă de spate.

Uitându-mă spre cer, am mormăit o scurtă rugăciune să am răbdare, apoi am coborât treptele verandei.

– Știi, în adolescență, zidurile lui Allie aveau cam trei metri înălțime, destul cât doar să mă pot uita peste ele. N-

am fost niciodată atât de nesăbuit încât să cred că o să mă lase să intru de tot, nu la felul în care voi, fetele Rousseau, păstrați secrete una pentru cealaltă.

Allie mă lăsase doar în locurile unde se simțea destul de în siguranță pentru a le împărtăși. M-am întors la baza scărilor, să o privesc pe Anne.

– Dar, acum, zidurile alea sunt groase ca dracu' și au pe puțin șase metri, ceea ce e în regulă – știu să mă cațăr –, dar amândoi știm că acele cărămizi nu sunt toate numai din cauza mea.

Anne păli și își feri privirea.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Aproape că am uitat cât de bune sunteți voi și la mințit. Ce a făcut mama voastră? A așteptat o zi sau o fi fost o lună înainte să vrea ca Allie să îi ia locul Linei? I s-a permis măcar să se recupereze? De asta se antrenează acum până la epuizare?

Cu asta, am înjunghiat-o.

Felul în care Anne se dădu înapoi îmi spuse că atinsesem un punct sensibil.

– Întreabă omul care a plecat la instrucție fără ca măcar să treacă pe la spital.

– Da. Am încuviințat din cap, acceptând durerea adevărului pe care îl aruncase înspre mine. Am dat-o în bară. Dar tu ai recunoscut același lucru? Ar fi trebuit să fiu acolo, dar tu *ai fost*.

Am strâns din dinți.

– Eram… la facultate. Anne trase de pulover atât de tare, că mă așteptam să-l rupă. Și îi urmăresc antrenamentul – și pe *ea* – acum. Apreciez că faci asta, Hudson, dar să fie clar: Vreau să-mi cunosc nepoata, însă nu cu prețul distrugerii lui Allie. Dacă fie și doar te gândești să o rănești încă o dată pe sora mea, n-o să tac de data asta. O să-i spun că te-am văzut cu Lina.

– Dă-i drumul, spune-i! M-am dus spre camionetă. Bănuiam că Anne nu avusese nevoie de poante ca să învețe câteva lucruri de la mama ei. M-am uitat înapoi peste umăr și mi-am băgat mâna în buzunar după chei. Suntem

în aceeaşi echipă, Anne. Vreau ce-i mai bun pentru Juniper şi Allie. Singurul lucru unde interesele noastre diferă e când vine vorba despre Caroline, pe care o voi alege de fiecare dată în locul tău, aşa cum tu ţi-ai ales sora. Am gesticulat între noi, ocolind maşina. Aceeaşi echipă. Încetează să mă mai ataci! S-o părăsesc pe Allie prima dată m-a distrus cu adevărat.

– Eşti sigur că vine? şopti Juniper în acea sâmbătă sărind din camionetă.

– A spus că vine. Am întins mâna spre platformă şi am scos două dintre cele mai mari pungi pe care le avea magazinul 7-Eleven, ceea ce speram că erau de ajuns pentru Caroline. Şi nu ştiu ca Allie să fi minţit vreodată.

Juniper îşi muşcă buza de jos, dar în cele din urmă încuviinţă din cap.

– Şi crezi c-o poţi păcăli pe mama?

– Îţi faci griji de viabilitatea planului tău?

– Nu. Mergea cu un pas în faţa mea pe când ne îndreptam spre uşa bucătăriei pe aleea înghesuită. Dacă îmi fac griji că n-o să-ţi joci rolul şi deci o să-mi strici planul? Da.

– Încrederea ta în mine mă linişteşte. Am apucat mai bine pungile, pentru că începuseră să alunece. Temperatura era plăcută azi, douăzeci şi cinci de grade, nu era rău pentru sfârşitul lui mai, şi gheaţa începuse deja să se topească pe drumul spre casă. Vreun sfat despre cum să-mi îmbunătăţesc interpretarea?

Gavin ieşi din bucătărie cărând o tavă cu brioşe spre curtea din spate, dar nu eram îngrijorat că el auzise, pentru că ştia prea bine care era obiectivul lui Juniper în înşelăciune – şi anume, cel de a fi balerină.

Nu ştia însă despre relaţiile de familie.

– Fetelor le place când le aduci băuturi sau le întrebi dacă le e foame, predică ea cu părul fluturând în adierea vântului. Vântul se înteţise azi, ca pentru a anunţa furtuna pe care o aşteptam mâine. Cel puţin mamei îi plăcea când tata făcea lucruri ca astea.

– O să ţin minte.

Am prins mai bine pungile care alunecau.

– Și ar trebui s-o atingi. Perechile se ating întotdeauna pe spate sau se țin de mână. Se întoarse, cu arătătorul ridicat. Dar doar dacă ea spune că e în ordine.

– S-a notat. M-am mișcat spre casă. Poți ține ușa, te rog?

– Te ajut cu plăcere.

Ținu deschisă ușa bucătăriei și am intrat în haos.

– Alea sunt fețele de masă, îi spuse Caroline verișoarei noastre. Mesele din parc sunt scârboase în perioada asta – și, da, alea sunt clamele. Mulțumesc! Se întoarse spre unchiul nostru. Vrei să vezi dacă Gavin și-a aranjat spațiul și dacă e potrivit vârstei?

– Avem gheață.

Cei doi se grăbiră pe lângă noi în timp ce puneam gheața lângă chiuvetă.

– Hudson, scumpule! Mama își ridică mâinile imediat ce m-am întors și m-am aplecat pentru ca ea să-mi poată cuprinde obrajii pentru examinarea obișnuită. Avea 1,60 într-o zi bună, cu părul blond lung până la umeri ce se vedea argintat doar în lumina soarelui, riduri la colțurile ochilor verzi și ochelari alungiți cu rame cu picățele roșii. Ah, arăți bine. Mănânci destul?

– Întotdeauna.

Zâmbetul ei era molipsitor și m-am aplecat pentru o îmbrățișare pe când tata mă bătu pe spate.

– Iată-l! Tata mă îmbrățișă și el scurt, dar cu putere înainte să-mi dea drumul. Vreo salvare îndrăzneață în ultimul timp?

– Încetează, George! Mama îl atinse jucăuș pe braț cu dosul mâinii. Nu trăiește ca să-ți furnizeze ție povești de spus la o seară de poker.

Ochii tatei se luminară când o văzu pe Juniper.

– Fata zilei! O cuprinse într-o îmbrățișare, ridicând-o în aer ca și cum era încă la grădiniță. Mi-ai văzut cămașa?

– Salut, bunicule! Zâmbi și își dădu părul din ochi să citească râzând inscripția din paiete de pe cămașa care îți zgâria retina – CARNIVAL DIRECTOR. E grozavă!

Am zâmbit şi mai tare. Exact de aşa ceva avea nevoie Allie. Zgomot şi veselie.

– Juniper, scumpo, du-te sus şi îmbracă-te, ca să avem timp să-ţi prindem părul la spate! Sunt foarte sigură că l-am văzut pe unchiul tău despachetând Silly String[7] şi *nu* o să-ţi descurc chestia asta din păr.

Caroline arătă spre scări şi ridică din sprâncene.

– Acum!

Juniper alergă spre scări imediat ce tata o puse jos.

– Brioşele sunt pe masă, anunţă Gavin din uşă, dându-se laoparte să le evite pe mătuşa noastră şi pe două verişoare care se grăbiră să iasă cu braţele pline de baloane.

– Mulţumesc! Caroline îşi luă carneţelul şi scrise ceva pe hârtia care cu siguranţă avea căsuţe de bifat, perfect aliniate. În regulă, dacă putem instala toate standurile în următoarea jumătate de oră, suntem bine. Copiii încep să ajungă la amiază.

– Câţi aşteptăm anul ăsta? întrebă tata, ţinând-o pe mama de mijloc.

– Patruzeci şi doi. Aproape toată viitoarea clasă a cincea. Caroline îşi vârî creionul în păr, deasupra cozii de cal prinse sus. Cu familiile, sunt cincizeci şi nouă de oameni. Tată, ai destul pentru grătar?

– Şi mai şi rămâne, o asigură el.

– De fapt, sunt şaizeci.

M-am rezemat de bufetul de lângă chiuvetă.

Privirea lui Caroline se mută de la mine spre Gavin.

– Încă una? Nu tocmai te-ai despărţit de ultima?

– Nu eu.

Arătă înspre mine cu un rânjet nesuferit.

– Tu? Caroline lăsă carneţelul pe insulă. Tu ai o iubită?

– Da. „Acu'-i acu'." Oricât de mult îmi preţuiam onoarea, nu era de parcă ar fi fost prima dată când îmi minţeam familia ca să petrec timp cu Allie. Ea era excepţia fiecărei reguli pe care mi-o stabilisem pentru mine însumi.

– E Beth Pierre? Caroline îmi zâmbi cu atâta speranţă, că am tresărit în sinea mea. Ştiu că ai ieşit cu ea săptămâ-

na trecută.

– Nu. Nu e ea. Am scuturat din cap și am înjurat în gând.

„O hibă în plan."

– Aia n-a fost o întâlnire. Gavin băgă mâna într-o pungă deschisă de chipsuri de cartofi și scoase un pumn. Crede-mă! Am fost acolo. Beth și Jessica probabil au înțeles diferit situația, pentru că Beth a fost devastată să afle că Hudson era deja într-o relație.

Mințea cu mare ușurință.

– Ah! Carolina își lăsă ușor umerii în jos. Păi, și cine e?

– Alessandra Rousseau. Am bătut darabana pe marginea bufetului, să umplu liniștea copleșitoare ce se așternu când Caroline și părinții mei se uitară la mine.

– Adică fiica Sophiei și a lui Thatcher Rousseau?

Mama ridică din sprâncene de i se văzură pe deasupra ochelarilor.

– Da.

Am încuviințat din cap.

– Adică surorile Rousseau?

Caroline rămase cu gura căscată.

– Mă întâlnesc doar cu una dintre ele, dar da. Încetați cu toții să vă purtați ca și cum ar exista mai mult de o Alessandra Rousseau în orășelul ăsta! Știți exact despre cine vorbesc. M-am uitat în ochii fiecăruia dintre ei, oprindu-mă la Caroline. Și e stresată ca naiba în legătură cu ziua de azi, așa că voi *toți* o să fiți drăguți cu ea. Țin mult la ea.

La naiba dacă nu mă simțeam bine să-mi iau asta de pe suflet. O ținusem doar vreo unsprezece ani sau așa ceva.

Caroline se albi la față.

– Ții mult la ea? S-a întors în oraș de câteva săptămâni și deja ții mult la ea? Hudson, o să plece la sfârșitul verii. Ce e în capul tău? O *Rousseau?*

– Așa înțelegătoare, glumi sarcastic Gavin luând încă un pumn de chipsuri. Cu un sprijin ca ăsta, te mai miri de ce nu aducem mai multe fete pe aici.

– Ah, nu. Mama scutură din cap, se întinse și mă strânse de braț de două ori. Bineînțeles că o să fim drăguți. Își împinse ochelarii pe nas și se întoarse spre Caroline. Și nu ne putem alege părinții, Caroline.

Ușa se deschise și unchiul Jared – fratele tatei – intră grăbit.

– Suntem gata pentru gheață în răcitor… Ce se întâmplă?

N-am putut să nu observ că avea o cămașă împodobită asemănător pe care scria CARNIVAL OPERATOR. Să-mi ajute Dumnezeu dacă aveau una pe aici cu numele meu pe ea!

– Hudson aici de față tocmai ne spunea că iubita lui, o anume Alessandra Rousseau, o să ni se alăture, răspunse Gavin, evident distrându-se.

Unchiul Jared clipi, apoi râse gălăgios, traversând încăperea.

– E bună asta, Hudson. Și eu care credeam că Gavin e ăla cu farsele.

Cioc! Cioc!

Toți se întoarseră spre sunetul slab de la ușa cu plasă și Gavin se răsuci repede pe călcâie s-o deschidă.

– Vorbeam de lup… Bine ai venit în micul nostru iad personal!

Allie intră pe ușă și pulsul mi-o luă razna.

Picioarele ei incredibil de lungi erau expuse privirii într-o pereche de pantaloni scurți kaki strâmți ce îmi atraseră atenția pentru o clipă prea lungă ca să fie considerată platonică. Își suflecase mânecile cămășii albe și părul îi cădea în bucle până deasupra sânilor. Cum ar arăta răsfirat, în sfârșit, pe perna mea, cu mâinile mele afundate în el?

Mi-am alungat pe loc gândurile astea din minte.

Da, nu era nimic fals despre cât de mult o doream. Nu încetasem niciodată să mă gândesc la ea, îmi era dor de ea și visam să avem o șansă la o relație dincolo de o prietenie în spatele căreia amândoi ne ascunseserăm sentimentele.

Dar mi-am amintit… şi ea nu, ceea ce era atât un blestem, cât şi o binecuvântare.

Îşi ridică ochelarii de soare enormi în creştet şi dărui familiei mele un zâmbet nesigur ce nu-i ajungea la ochi, strângând o pungă de cadou lângă ea. Umerii i se relaxară când privirea i se opri asupra mea.

– Bună!

– Bună! Aşa ar fi trebuit să fie atunci, eu prezentând-o familiei mele, noi mergând împreună ziua în amiaza mare, în loc să ne strecurăm sub pavăza nopţii.

Asta am fi putut avea dacă eu aş fi fost destul de puternic să mă ţin de ea.

„Eşti suficient de puternic acum."

Dar eram cu zece ani şi o enormă greşeală prea târziu.

Îmi aruncă acel zâmbet fals, de spectacol, când am traversat bucătăria spre ea şi am scuturat din cap. Asta nu avea să meargă. Familia mea avea nevoie să o vadă pe ea, nu o mască pe care ea credea că ei se aşteptau să o afişeze. Am luat-o de mijloc şi am strâns-o la piept.

Zâmbetul ei prefăcut dispăru şi de pe buze îi scăpă un icnet slab, dar foarte real, în vreme ce ochii îi scânteiară. Iat-o! Chiar acolo în acea mică scânteie de surpriză ce se înteţi ajungând la indignare şi fu imediat alimentată de… Oare era *interes?*

Nu eram singurul care nu avea să simuleze atracţia.

– Iată-te! Am zâmbit. Mă bucur că ai reuşit să vii!

Dă încolo escaladarea zidurilor ei, o să le dărâm cărămidă cu cărămidă. Acest aranjament poate că era fals pentru ea, dar intenţiile mele erau foarte reale. Allie îmi dăruise vara asta şi eu aveam să o folosesc pentru a o aduce înapoi în viaţa mea.

– Doar nu te întâlneşti pe bune cu fratele meu.

Dacă nu cumva Caroline strica totul.

CAPITOLUL 11

Allie

Bway11te: *Controlul tău îți taie răsuflarea.*

Uluitor. Mai bună decât sora ta, să fiu sinceră.

Pentru o clipă, am uitat să respir. Am uitat de stresul dat de faptul că intram pe un teritoriu ostil – cui îi păsa de familia lui care se holba la mine, când Hudson mă strânsese la pieptul lui.

„Prieteni. Sunteți doar prieteni. Mai bine zis, foşti prieteni.“ Și asta era doar o prefăcătorie, dar, la naiba, îl simțeam *autentic*.

Poate că erau doar cuvintele de încurajare pe care mi le spusesem pe drum despre angajamentul pe care mi-l luasem sau faptul că mă sculasem de dimineață şi mă silisem să am grijă de felul în care arătam pentru prima dată în luni întregi. Ar fi putut fi şi pentru că nu mă mai culcasem cu nimeni încă de dinainte de *Giselle* – sau măcar să vreau asta –, dar întregul meu trup se trezise şi devenise interesat de Hudson ca de cineva care îmi declanşase dorința sexuală.

Avea altă şapcă Bruins, pantaloni scurți negri şi un tricou sport alb uni cu literele *SAR*[8] inscripționate pe pieptul masiv. Piept pe care *chiar* îmi doream să îl văd fără tricou.

– Iată-te! Zâmbi larg şi creierul îmi încetă să funcționeze când în obraz îi apăru acea gropiță. Mă bucur că ai reuşit să vii!

„Nu, nu, nu.“ Mi-am certat hormonii cei proşti şi supărători. Era ultimul om de pe pământ de care ar trebui să fiu atrasă, dar adevărul era că el fusese primul. Primul prieten adevărat, prima îndrăgostire, prima orice o fi fost… neîmpărtăşită, urmată de o primă şi îndelungată durere sufletească. Trebuia să *joc* rolul iubitei îndrăgostite nebunește, nu să mă îndrăgostesc de-a binelea.

– Doar nu te întâlnești pe bune cu fratele meu.

Caroline se încruntă spre mine.

Vraja se spulberă şi mi-am amintit că eram oricum în afară de singuri când Hudson se mută lângă mine şi îi aruncă o privire tăioasă surorii lui. I-am recunoscut pe membrii familiei lui din poze şi din scurtele momente când ne întâlniserăm în adolescenţă şi am strâns mai tare punga cu cadoul pe care îl adusesem pentru Juniper, afişând un zâmbet. Era doar un rol şi eu eram expertă în prefăcătorie. Nu era mare lucru.

N-ar fi fost prima dată când simţeam o atracţie pentru partenerul meu.

– Dacă eşti Caroline, atunci, da, am răspuns, când mâna lui Hudson îmi alunecă pe spate şi se opri pe şold. Am simţit pe spinare fierbinţeala născută din atingerea degajată. Apropo, sunt Alessandra.

Am fluturat dintr-o mână în loc să dau mâna cu fiecare, pentru că Hudson mă ţinea strâns lângă el. Toţi mă priveau cuprinşi de ceea ce părea a fi un mare şoc.

– Mai pe scurt, Allie, am adăugat, sperând ca asta să ajute.

Hudson deveni uşor rigid când se dovedi că nu.

– Dar spuneţi ceva, la naiba! zise Gavin din stânga mea, ţinând o pungă cu chipsuri. Faceţi din asta ceva la fel de stânjenitor ca un dans la gimnaziu. Salut, Allie!

Îmi dărui zâmbetul fermecător care o cucerise pe Lina într-o vară.

– Gavin.

Zâmbetul îmi stărui pe faţă.

– Şi tu ştiai?

Caroline se uită acuzator spre fratele ei.

– Bineînţeles că ştiam. Cine crezi că l-a încurajat s-o abordeze?

Scutură din cap.

Stai… mergeam pe povestea că Hudson mă abordase? La dracu'! Nu discutaserăm amănunte despre *povestea* noastră. Era prima zi a acestei şmecherii şi deja o dăduserăm în bară.

– Păi, mă bucur să te cunosc, Allie! Mama lui Hudson zâmbi călduros, apoi luă un carneţel şi îl împinse spre Ca-

roline fără ca măcar să se uite la ea. Toți suntem încântați că, în sfârșit, Hudson aduce pe cineva acasă. Se uită la fiica ei. Închide gura, dragă! Avem o petrecere de găzduit.

M-am uitat spre familia lui și fierbințeala îmi înțepă obrajii. Toți erau îmbrăcați în diverse tricouri și pantaloni scurți lejeri. Ar fi trebuit să întreb despre codul vestimentar.

– Hai să ducem asta la masa cu cadouri! sugeră Hudson. Caroline, mai avem o jumătate de oră până să ajungă lumea?

– Douăzeci și trei de minute, răspunse ea, uitându-se la mine ca și cum eram un păianjen veninos care se târâse puțin prea aproape și inspira teamă.

– Douăzeci și trei de minute, repetă Hudson, luând cadoul. Cu mâna pe șoldul meu, mă conduse afară din casă și pe o alee ce semăna mai degrabă cu o parcare. Ce face Sadie?

– E drăguță, chiar dacă sforăie. Sunt prea elegant îmbrăcată.

Ar fi durat prea mult să mă duc acasă și să mă schimb în ceva mai lejer, dar nu voiam nici să fiu deplasată.

– Arăți minunat!

Vocea îi era așa sinceră, că aproape l-am crezut.

– Nu trebuie să faci asta. Am vorbit încet, încât să audă doar el. Să-mi faci complimente.

– E doar adevărul, *Alessandra*.

Îmi strânse șoldul cu mâna.

– Nici nu trebuie să mă atingi acum. Nu ne vede nimeni.

Pietrișul aleii scârțâi sub tălpile adidașilor mei roz preferați pe când ne făceam loc printre mașini în drum spre curtea din spate.

– Te deranjează?

Ne-am strecurat pe aleea îngustă dintre casă și garaj.

– Nu. Da. Nu știu. Mă deranja cât de mult îmi plăcea având în vedere că trecuseră luni de când nu mai simțisem *ceva* asemănător cu dorința. Poate că avem nevoie de reguli de bază, am zis.

N-aveam să supraviețuiesc dacă el o să flirteze pe bune cu mine.

– Așa e. Stabilește-le tu!

Zâmbetul lui era destul de fierbinte să dea foc unui aisberg.

– Din ce îmi amintesc, respectarea regulilor nu e unul dintre punctele tale forte.

– În mod normal, aș susține că m-am maturizat de ultima dată când am petrecut timp împreună, dar, pentru că ofițerul meu superior ar fi de acord cu tine, o s-o las baltă. Stabilește regulile!

Zâmbetul lui se stinse când se opri la jumătatea drumului spre garaj și m-am uitat în toate părțile să mă asigur că nu era nimeni destul de aproape cât să audă înainte de a mă întoarce spre el. Ca adolescent, Hudson fusese întotdeauna periculos când zâmbea, dar să îmi acorde intensitatea întregii sale atenții? Era mortal ca adult.

Reguli. Da. La naiba, acum, trebuia să mă gândesc la ele.

– Poți să mă atingi în public ca să dăm impresia de sinceritate, dar asta-i tot.

Mi-am ridicat bărbia ca și cum aș fi dorit să compensez diferența noastră de înălțime.

– S-a notat. Lăsă mâinile să cadă de pe mine și am urât că le-am simțit imediat lipsa. Altceva?

Gândurile îmi goneau prin minte, căutând lacunele din planul nostru.

– Nu poți să ieși cu nimeni câtă vreme facem asta, altminteri ar strica totul. La naiba, se întâlnea cu cineva? Fata aia de la bar? Instinctul îmi spunea că nu, că niciodată n-ar fi fost de acord cu asta dacă ar fi avut deja iubită.

– Nu-i nici o problemă. Nu mă văd cu nimeni și, chiar dacă m-aș vedea, e greu să te concentrezi asupra altcuiva odată ce intri tu într-o încăpere, spuse el ca și cum era un simplu fapt.

Ce dracu'? Am ridicat din sprâncene.

– Nu spui lucruri ca astea.

M-am dat înapoi, lovindu-mă de garaj.

– Ai prefera să mint?

Ardoarea din ochii lui mă făcu să înghit.

– Nu asta facem?

– Doar pe toţi ceilalţi. Nu unul pe altul. Asta e regula *mea*. Se aplecă aproape de mine, dar nu mă atinse. Tot ce ne spunem unul altuia trebuie să fie adevărat.

– Pentru că eşti aşa bun la asta?

Ah, apăru mânia şi era mult mai sigură decât dorinţa. Am apucat-o cu ambele mâini.

– Ca şi cum eşti o carte deschisă? Se retrase oftând. Am dat-o în bară plecând fără să-mi iau rămas-bun. Am regretat în fiecare zi. Ăsta e adevărul. Poţi să accepţi asta atât cât să treci peste următoarele câteva luni?

O bucăţică din acea rană deschisă se închise, ca şi cum vorbele lui ar fi fost copci. Era o prostie să îl cred şi totuşi îl credeam.

– Pot.

– Eşti sigură că eşti pregătită să joci rolul ăsta special? Ştiu că e greu, dar scopul nostru principal ar trebui să fie să-i convingem că suntem împreună.

Ochii lui se aprinseră ca şi cum mă zgândărea intenţionat ca să obţină o reacţie din partea mea.

Să înceapă jocul!

Am pufnit.

– Haide! Odată ce stăpâneşti simularea unui orgasm, orice rol e uşor. Asta e floare la ureche.

El făcu ochii mari pentru o clipă, înainte să îşi controleze expresia.

– În regulă. Atunci, hai s-o facem!

Categoric am câştigat punctul.

Am mers în curtea din spate şi am rămas cu gura căscată.

Casa dădea spre Founder's Park şi toţi cei 8 000 de metri pătraţi fuseseră ocupaţi pentru petrecerea lui Juniper. Multe măsuţe fuseseră aranjate în jurul perimetrului, conducând spre mesele de picnic acoperite în culori vii.

– E cam mult, dar ne distrăm bine, spuse Hudson conducându-mă în parc, ce fusese transformat într-un carna-

val. Juniper, Mason şi Melody – ei sunt gemenii vărului meu – sunt singurii copii din familie, aşa că ne strângem cu toţii la zilele lor de naştere. Juniper a ales tema carnavalului, aşa că toată lumea a contribuit cu câte ceva.

Am trecut pe lângă o casă gonflabilă cu un tobogan cu obstacole.

– Caroline e responsabilă pentru asta şi ar fi trebuit să vezi cum s-a panicat când am crezut că prelungitorul n-o să ajungă. Un colţ al gurii i se ridică în vreme ce arătă spre măsuţa din dreapta. Mătuşa Jo şi unchiul Mark au un stand de aruncat cu săgeţi în baloane. Amândoi făcură cu mâna în vreme ce umflau baloane. Şi adolescenţii lor se ocupă de pictură pe faţă. Am făcut cu mâna spre copii când am trecut pe lângă ei. Uite, acolo – Hudson arătă spre măsuţele aliniate pe cealaltă parte –, avem o întrecere pe perechi, cu picioarele legate, măsuţa lui Gavin cu aruncatul de sticle şi trasul la ţintă cu tuburi cu săgeţi – aici nu am voie să particip, pentru că toţi ştiu că i-aş bate măr. Lăsă cadoul lui Juniper lângă alte câteva pe una dintre mesele de picnic, în vreme ce încercam să cuprind totul cu privirea. Gemenii aduc scaune pliante. Ceva legat de scaune muzicale.

– Familia ta… face asta? Mi se tăie răsuflarea. Familia mea nici măcar nu lua cina împreună.

– Vreau să spun, nu e un ceai la Plaza…

Îşi îndoi cozorocul şepcii.

– Este mai bine. M-am uitat la familia lui cum se agita, aranjând mesele.

– Ai face bine să te asiguri că aveţi standul pregătit, zise tatăl lui Hudson cărând o tavă cu mâncare acoperită cu plasă, trecând pe lângă noi spre un grătar aşezat lângă o masă plină cu farfurii. În vreme ce Gavin şi Caroline semănau cu mama lor, Hudson era tatăl lui întreg. Dacă invitaţii ajung aici şi nu eşti gata, Caroline o să-ţi scoată ochii.

– Ai dreptate. Ai aranjat grătarul?

Mâna lui Hudson se mişcă pe spatele meu şi terminaţiile nervoase luară foc, trimiţându-mi un fior pe şira spină-

rii.

– Știi doar. Ridică din sprâncenele argintii spre mine și arătă spre un scaun de camping liber lângă grătarul fumegând. Dacă îți face necazuri, vino încoace și stai cu mine!

– Da, domnule.

Nu m-am putut abține să nu încuviințez din cap când Hudson mă conduse mai încolo spre măsuța neocupată, puțin mai departe de mesele de picnic. Terenul era acoperit cu o saltea groasă de spumă în formă de pătrat de cam trei pe trei metri.

– Am cam împrumutat-o de la sala de gimnastică de la bază. Hudson se lăsă pe vine lângă… ceva de culoare bej și maro.

– Ce e asta?

– Suntem pe standul de luptă T-Rex. Se ridică, trăgând de capul unui costum care se desfăcu în fața lui.

– Standul de luptă T-Rex? am întrebat, convinsă că nu am auzit bine.

Erau încă cel puțin alte opt pe partea asta a saltelei.

– Poate că am exagerat puțin, dar am vrut să mă asigur că avem câte unul de fiecare dimensiune. Rânji și în obraz îi apăru gropița, golindu-mă complet de gânduri. Gropița aia fusese mereu slăbiciunea mea. Ăsta e al tău.

Am deschis și închis gura de câteva ori, căutând răspunsul corect.

– M-ai auzit, șopti Hudson, cu ochii sclipindu-i așa cum îi sclipeau odinioară când mă convingea să fac ceva ce nu aveam voie. Hai să dărâmăm câteva cărămizi din zidul ăsta al tău gros de un kilometru cu care te-ai înconjurat!

– Ăsta e scopul tău?

– Categoric. Rânji. Am promis că nu te mint. Nu ești alergică la distracție, *Alessandra*.

Am pufnit ironic.

– Baftă cu asta! Și nu sunt sigură că am încredere în ideea ta de distracție, având în vedere că sari din elicoptere, dar să te bat măr fără să fiu pedepsită nu e o idee rea. Mi-am mișcat buza inferioară, pentru că el avea dreptate,

costumele arătau... ciudat de amuzante. Totuși, nu pot risca să fiu nevoită să explic cum mi-am rănit din nou glezna într-un dinozaur gonflabil.

Vasily m-ar omorî.

– N-o să las să ți se întâmple nimic, promise el, și gropița i se adânci. Haide, Rousseau! Iubita mea l-ar pune pe ea și mi-ar trage o mamă de bătaie. Știu că vrei.

Destul de ciudat, cam voiam.

Cinci minute mai târziu, m-am simțit înconjurată de miros de vinil, privind printr-un pătrat liber în vreme ce mă aflam într-un costum de dinozaur ce tocmai era umflat și având un elastic strâns la încheieturile mâinilor și ale gleznelor, să țină aerul înăuntru.

– E ridicol.

Ce dracu' făceam?

– Și totuși, iată-ne! Hudson mă ocoli pe saltea, și el în costum, uitându-se afară prin fereastra de sub gura T-Rexului. Fă-o cum trebuie! Cred că se uită Caroline la noi.

– Doar nu te aștepți să mă reped la tine.

M-am învârtit ca să-l urmez și coada m-a dezechilibrat puțin. Glezna mi-a șovăit, cu o șoaptă de protest, dar nu mă durea.

– N-am nimic împotrivă să pierzi.

Se repezi spre mine și m-am ferit, dar costumele ni se ciocniră, aruncându-ne pe amândoi în lateral.

Am pufnit, încercând să îmi recapăt echilibrul, dar Hudson era deja lângă mine, împingându-mă în spate. La naiba, ce rapid era! M-am împiedicat și gravitația și-a luat răsplata făcându-mă să cad. Cu asta m-am ales dacă m-am îmbrăcat într-un costum gonflabil, ca o puștoaică de zece ani.

Costumul foșni și un braț mă cuprinse de spate, învârtindu-mă, așa că am căzut în față – pe pieptul lui Hudson, el luând greul impactului. Costumele noastre se goliră de aer mai repede decât durase să fie umplute și am simțit un alt braț care mă luă de sub coapsa stângă, ținându-mi genunchiul îndoit și glezna în siguranță.

– Am câștigat.

Rânji spre mine.

– Eu sunt deasupra.

Am pipăit cu mâinile, să găsesc cumva un avantaj în fața lui.

– Tot aș spune că e o victorie pentru mine.

Zâmbetul lui îmi spuse că îmi găsisem egalul în materie de actorie.

– Voi doi, prostiți-vă mai târziu! strigă mama lui Hudson. Sosesc copiii!

– Crede că ne prostim. Ochii lui luciră. Vezi? Funcționează.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am ridicat de pe el.

În următoarele optzeci de minute, am ajutat copiii – și câțiva adulți – să se îmbrace și dezbrace cu și de costumele de T-Rex, privind absolut fascinată cum se împingeau pe saltea. Am făcut tot posibilul să mă scald în fericirea oamenilor din jurul meu și nu m-am gândit la balet nici măcar o clipă până când mama lui Hudson a anunțat pauza pentru prânz.

– O să-ți aduc o farfurie, se oferi Hudson.

– Nu trebuie.

– Să am grijă de tine e tot ce pot face în aceste circumstanțe și e ceea ce părinții mei s-ar aștepta. Mă întorc imediat. Arătă spre singura masă de picnic pe care mai rămăsese ceva după copii și apoi dispăru în grămada care înconjura grătarul.

Am pășit peste banca de la masa de picnic, așezându-mă la mijloc.

– Alessandra! Juniper năvăli spre mine într-un șort roz aprins și un tricou în culorile curcubeului, cu un fluture turcoaz cu roz pictat pe obraz și părul împletit într-o coadă în stil franțuzesc. Ai venit!

– Ți-am promis că o să vin. Am făcut o grimasă văzându-i obrajii îmbujorați, emoția din ochi. Ea era singurul motiv pentru care mă aflam aici, dar nu puteam să mă comport ca atare. La mulți ani la petrecerea aniversară!

– Mulțumesc! Se așeză lângă mine, punându-și în față un suc și o farfurie de hârtie plină cu mâncare și dulciuri.

Stau cu tine.

– O ştii pe fata mea?

Caroline se aşeză în faţa mea, urmată repede de mama lui Hudson la stânga şi, spre uşurarea mea, Gavin la dreapta ei, fiecare punându-şi farfuria pe masă.

– Nu-i nevoie să vorbeşti pe tonul ăsta, zise mama lor, uitându-se la ea pe deasupra ochelarilor, dar îi lipsea tonul tăios pe care l-ar fi folosit mama mea.

– Cred că ar trebui să ştiu pe cine prezintă fratele meu copilului meu, răspunse Caroline în timp ce Hudson se aşeză la stânga mea şi tatăl lui ocupă ultimul loc lângă noi.

– Hei, Caroline… Hudson împinse o farfurie spre mine. Când o supraveghez pe Juniper în weekenduri, ca tu să poţi lucra, ne întâlnim uneori cu prietena mea. Acum, ştii.

Luă două sticle de apă din buzunare, punându-mi una în faţă şi ţinând-o pe cealaltă pentru el.

– Mulţumesc! Am luat cuţitul şi furculiţa pe care mi le pusese pe farfurie lângă o bucată de pui la grătar, o mare porţie de salată, legume proaspete cu puţin sos şi o *negresă*. O altă mică parte din rana deschisă în pieptul meu se strânse şi se închise. Îşi amintea mult mai mult decât m-aş fi aşteptat de la el.

– Gândăcel, eşti sigură că nu vrei să stai cu prietenii tăi? o întrebă Caroline pe un ton ferm.

– Nu. Mă simt bine aici. Juniper îmi aruncă un zâmbet. Mamă, ştii că Alessandra e o balerină faimoasă?

„Foarte subtil, Juniper.“ Cred că era timpul să îmi respect partea mea de promisiune. Mi-am tăiat puiul şi am aşteptat răspunsul lui Caroline.

– Serios?

Caroline înfipse furculiţa în salata de cartofi şi eu mi-am mestecat în linişte puiul.

– E cum ar fi… faimoasă în *toată lumea*. Juniper încuviinţă din cap şi îşi luă cheeseburgerul cu amândouă mâinile. Se spune că o să fie viitoarea *prima*[9]. Ştii că în lume sunt doar câteva.

O cantitate imposibilă din cheeseburger dispăru în gura ei.

– Aşa, şi ce face în Haven Cove? Caroline îmi adresă mie întrebarea. N-ar fi trebuit să fie în New York, trăind viaţa unei balerine faimoase în toată lumea?

– Mă recuperez după o accidentare. Mi-am băgat furculiţa în salată. Mi-am rupt tendonul lui Ahile într-un spectacol, în ianuarie.

Mi se păru doar mie sau îşi mai îmblânzise atitudinea?

– Aşadar, după ce te recuperezi, o să te duci înapoi?

Îi aruncă o privire lui Hudson.

– Ăsta-i planul, răspunse el, total indiferent.

Mi-am băgat mâncare în gură doar ca să fie plină în caz că ea mă mai întreba ceva. Anne ar fi fost mult mai bună la asta. Ea îi făcea întotdeauna pe oameni să se simtă în largul lor.

Caroline îşi miji ochii.

– Încă nu pot să cred că te întâlneşti cu ea. Flutură furculiţa spre noi. E ceva ciudat la asta.

– E ciudat doar dacă ea îl consideră atrăgător, tachină Gavin.

– Te rog s-o scuzi pe fiica noastră! Mama lui Hudson îi aruncă lui Caroline o privire care nu avea nevoie de interpretare. Probabil căldura i-a afectat bunele maniere.

– Cum v-aţi cunoscut?

Caroline îi dădea înainte şi Gavin se uita de parcă stătea în primul rând la un spectacol.

La naiba! Am simţit o piatră în stomac.

– Am salvat-o, răspunse Hudson, printre îmbucături.

– Ai căzut din iahtul lui tati?

Caroline ridică din sprâncene spre mine.

– Nu. De fapt, ţinem iahtul în Mediterană.

Gavin se înecă şi bău repede din suc.

Hudson îşi stăpâni un zâmbet.

– Era ieşită din golf cu o barcă găurită.

Când aveam 16 ani.

– Doar pentru că Eva avea să plece singură dacă nu mă urcam şi eu în barcă şi ea era responsabilitatea mea.

Am scuturat din cap amintindu-mi.

„Tu n-o să-ți părăsești sora și eu n-o să te părăsesc pe tine." În acea clipă îmi pusesem pe deplin viața în mâinile lui.

– Eva e sora ta mai mică, nu? întrebă Caroline. Cea care a vărsat pe jos milkshake-ul în cafenea pentru că nu-i plăcuse cum îl făcusem? Și care m-a lăsat să curăț în vreme ce ea și prietenii ei râdeau pe drumul spre studioul de acasă?

Da, asta se potrivea cu ceva ce ar face Eva.

– Caroline, izbucni Hudson.

Mi-am fluturat furculița deasupra salatei în vreme ce simțeam că mă îmbujorez, într-un val simultan de stânjeneală și furie protectoare.

– Îmi cer scuze, am spus încet. Era o adolescentă dificilă.

– Dar Alessandra e chiar drăguță, interveni Juniper. Ah, uite-o pe Maia! Mă întorc imediat!

Sări jos de pe bancă și alergă să-și vadă prietena.

„Trădătoarea."

– Ce-ți place la fratele meu? întrebă Caroline, studiindu-mi fața.

Hudson se încordă și eu am luat o înghițitură, dorindumi să fi fost alcool.

– E hotărât.

– Îți place că e… hotărât?

Se încruntă.

– Pentru că eu nu sunt, am recunoscut eu. Îmi trebuie mult timp să iau decizii și apoi mă îndoiesc de ele. E unul dintre defectele mele. Dar Hudson… M-am uitat spre el și m-am lăsat pradă amintirii – chiar îmi aminteam de el dincolo de umbra mâniei în spatele căreia îl țineam. Face o alegere, salvează, are acea aură de hotărâre pe care nu sunt sigură că o voi avea vreodată.

El întinse mâna și îmi dădu părul după ureche.

– Tot nu cred. Caroline scutură din cap. Care e culoarea ei preferată?

– Albastru.

Hudson lăsă jos mâna.

– Când e ziua lui de naştere?

Caroline lovea în farfurie.

– 25 aprilie, am răspuns, începând să mă înfurii. Că ei nu-i plăcea de familia mea era una, dar să mă inunde cu disprețul ăsta era cu totul altceva. Altceva?

– Caroline, încetezi în clipa asta! o mustră doamna Ellis.

– Te aştepți ca eu să o accept pe turista asta în familia noastră pentru următoarele câteva luni până când se satură de Hudson şi îl părăseşte? ripostă Caroline. Ce, vine şi în camping cu noi? O să vină în excursia de familie, să rişte să-şi rupă o unghie?

– Invitația e acceptată.

Hudson ridică din umeri.

Stai aşa! Ce?

– N-o să supraviețuiască primei nopți, ripostă Caroline.

La naiba! Nu fusesem niciodată în camping, dar sigur nu putea fi aşa chinuitor dacă oamenii mergeau de bunăvoie.

– Las-o mai uşor, Caroline! o avertiză Hudson. Familia Alessandrei nu glumeşte aşa cum o facem noi.

– Eu nu glumesc.

Ridică din sprâncene.

– Vrei să mă ajuți aici? îl rugă Hudson pe Gavin.

– Nu. Întinse mâna după ce mai rămăsese din hotdog. Te descurci mai bine decât m-am aşteptat.

– Vă purtați ca nişte copii, îi mustră domnul Ellis şi la masă se lăsă liniştea, în vreme ce Juniper reveni în fugă, aşezându-se la locul ei. Mă duc să termin ce mai e de pus pe grătar. Juniper, eşti gata să dai tortul şi înghețata? O să pregătesc eu tot dacă eşti gata.

– Da, te rog! Juniper încuviinţă din cap şi domnul Ellis se duse la grătar. Ea se întoarse spre mine, emoționată. Bunica a făcut brioşe, dar mama face cea mai bună prăjitură cu căpşuni pe care ai mâncat-o vreodată. Trebuie s-o guşti.

M-am încruntat.

– Ah, nu pot…

– Balerinele nu mănâncă prăjituri cu căpşuni, scumpo, spuse Caroline. Sau îngheţată, sau brioşe, sau orice altceva care ar putea să le pună un gram în plus pe trupuşoarele lor perfecte.

Am înălţat o rugă tăcută de iertare spre Lina, pentru că să dea naiba dacă nu mă săturasem.

– Nu mănâncă prăjitură cu căpşuni pentru că e alergică la căpşuni, izbucni Hudson. De aia i-am adus o negresă. Adoră ciocolata. Şi, înainte să începi cu alte rahaturi de-ale tale, hai să terminăm odată! Ziua ei de naştere e pe 17 martie. Filmul preferat e *Titanic*, pe care nu l-am înţeles niciodată bine, dar, în regulă, o să mă mai uit o dată. Preferă Bloch, nu Capezio[10] la poante. Preferă să urmărească apusul mai degrabă decât răsăritul, e enervant cum poate simţi gustul diferit al diverselor tipuri de apă îmbuteliată şi pune zahăr în cafea şi lapte în ceai. Şi e nehotărâtă doar pentru că prea mulţi îi spun ce cred că ar *trebui* să vrea şi ei îi place să-i facă pe toţi fericiţi în detrimentul ei. E de ajuns pentru tine, Caroline?

M-am uitat la el şi m-am silit să-mi găsesc răsuflarea. Îşi amintea toate astea? Cuvânt după cuvânt, închisese cumva rana pe care plecarea lui neaşteptată o lăsase în urmă. N-o vindecase, nici măcar nu prinsese coajă, dar oprise sângerarea.

– Ai fi putut să inventezi toate astea. Caroline scuturăă din cap. Şi sunteţi împreună de când? Două, trei săptămâni? Nimeni nu ştie toate astea despre altcineva.

Sângele îmi *clocotea.*

– Încetează! strigă Juniper, lovind cu mâinile masa de picnic. Băuturile se clătinară. Termină odată, mamă! Nu se cunosc de trei săptămâni, se cunosc de *ani* întregi.

Băgă mâna în buzunarul de la spate şi aruncă o poză pe masă.

Am icnit văzând poza. Eram în faţa clădirii unde avusese loc concursul Classic Haven Cove, în ziua în care câştigasem. Hudson mă ţinea pe după umeri în vreme ce eu ţineam la piept frumosul buchet de flori pe care mi-l adu-

sese. Zâmbetele noastre erau luminoase și fericite și arătam așa plini de speranță, că mă durea inima. Cei doi habar n-aveau ce îi așteptă peste numai câteva ore.

– Erau cei mai buni prieteni și el n-a adus-o niciodată aici pentru că știa că *tu o să te porți* așa față de ea și acum fix așa te porți. Și îmi strici petrecerea!

Alergă spre un grup de prieteni ai ei și la masa noastră se așternu o tăcere stânjenitoare.

Caroline se dezumflă uitându-se la poză. Apoi își ridică privirea spre Hudson, cu o scuză fără cuvinte, înainte să se ducă după Juniper.

– Petrecerile sunt mult mai antrenante când ești prin preajmă, Allie, zise Gavin și îi făcu cu ochiul.

Hudson luă rapid poza de pe masă și o băgă în buzunar.

– Juniper a scotocit printr-o cutie cu lucruri de-ale mele.

– Alessandra, îmi pare așa rău!

Vocea mamei lui Hudson se auzea departe pe când eu mă concentram la felul în care Caroline căzuse în genunchi în fața lui Juniper.

Juniper încuviință din cap de câteva ori la ce-i spunea Caroline și apoi o îmbrățișă strâns pe mama ei. La naiba, Juniper avea o mamă care își *cerea iertare*. Ce noutate!

Fir-ar al naibii, era un dezastru. Totul. Caroline nu numai că îmi ura familia, mă ura *pe mine*. Avea să îmi facă viața un chin atâta vreme cât pretindeam că eram iubita lui Hudson și aveam să îi trag pe toți la fund după mine. Deși mai rău era că avea dreptate. Ceva era în neregulă cu noi.

Tot ce reușise mica noastră strategie să facă azi era s-o necăjească pe Juniper, când, de fapt, intenția noastră fusese exact contrariul.

– Cred că o să plec.

M-am ridicat de la masă, luându-mi farfuria și apa cu mine.

– Allie – *Alessandra*. Hudson mă urmă în timp ce îmi aruncam gunoiul și îi mulțumeam tatălui lui pentru mâncare. Nu trebuie să pleci.

– Ba da.

Am încuviințat din cap, apoi mi-am scos cheile din buzunar și am început să străbat parcul spre casa lui Caroline.

– N-o abandona!

Hudson se ținea după mine.

– Nu o abandonez. M-am oprit chiar la intrarea spre curtea din spate. Dar azi nu e ziua în care să-mi impun prezența în fața lui Caroline. Ai văzut ce i-a făcut lui Juniper.

– Hudson! E timpul să scoatem tortul! strigă Caroline și, când m-am uitat înapoi, am văzut-o stând în mijlocul parcului.

– Ar trebui să pleci.

M-am silit să zâmbesc.

– Să nu-mi faci chestia cu zâmbetul fals!

Era, de fapt, un mârâit.

– Du-te! Am renunțat la zâmbet, rămânând cu fața inexpresivă. Se pare că e un maraton, nu un sprint. Când Juniper își deschide cadoul – e o cutie de bijuterii –, fă-mi o favoare și n-o lăsa pe Caroline s-o arunce doar pentru că are înăuntru o mică balerină. A fost a Linei.

– Alessandra, șopti el și m-am dat înapoi de lângă el, retrăgându-mă cât de repede mă puteau duce picioarele.

O oră mai târziu, Anne intră în casă și mă găsi ghemuită pe canapea, cu Sadie întinsă în poală.

– Cum a fost?

Își lăsă poșeta pe măsuță și se așeză în dreapta mea.

– Ca să zic așa, e îngrozitoare. Mi-am trecut degetele prin blana lui Sadie. Caroline, nu Juniper.

– Îmi pare rău! Anne se întristă. N-ar fi trebuit să te forțez. Nu mă gândeam, doar am reacționat. O mângâie pe Sadie pe cap. Ce vrei să faci? O să te sprijin indiferent de ce decizi.

– Azi? Renunț. Simțeam că fiecare celulă din corpul meu era epuizată, ca și cum viața ar fi fost suptă din mine.

Întreabă-mă mâine! Telefonul vibră pe măsuța de cafea și Anne se întinse după el. Dacă e Kenna, respinge apelul.

– Nu poți continua s-o eviți.

Luă telefonul și mi-l întinse.

– Ia să vezi cum pot. L-am luat și pieptul mi s-a strâns când am văzut că era un mesaj de la Hudson.

Hudson: *Știu că probabil ăsta e ultimul lucru pe care vrei să-l auzi, dar mama te invită la o zi pe plajă cu familia, să se revanșeze pentru spectacolul de rahat de azi.*

I l-am arătat lui Anne, apoi mi-am rezemat capul de canapea.

– Da, te rog înscrie-mă din nou drept țintă a lui Caroline!

Anne oftă, lipindu-și umărul de al meu.

– Greșim? Crezi că Lina ar fi vrut s-o lăsăm singură?

Gândul îmi săgetă inima ca vârful unui pumnal.

– Aș da orice s-o pot întreba.

– Și eu. Anne își aruncă pantofii și își întinse picioarele, așezându-le pe măsuța de cafea. De ce nu ne-a spus? Înainte de asta, aș fi jurat că n-aveam secrete una față de cealaltă. Tăcu. Să-i spunem Evei?

– Doamne, nu! Am scuturat din cap. Nu încă. Nu e tocmai cunoscută pentru discreția ei.

În plus, dacă exista vreo persoană pe care Caroline să o urască cel mai mult din familie, aceea era Eva.

– Ai dreptate. O scărpină pe Sadie după ureche și eu m-am uitat la mesajul de la Hudson, cântărind cât de multă tortură aș putea îndura. Cine mai știe? Lina a trebuit să spună cuiva, nu crezi? Tatălui lui Juniper?

Juniper ar fi vrut să mă duc la plajă. La naiba, conta pe mine.

– Habar n-am, am spus încet, ținând telefonul cu amândouă mâinile. Tot ce știu cu certitudine e că Lina iubea să danseze și, dacă fiica ei vrea să danseze, atunci îi suntem

datoare s-o ajutăm, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să port Kevlar[11] peste costumul de baie.

Allie: *O să fiu acolo.*

CAPITOLUL 12

Allie

Mtn2Creek: *Frate, ce mă bucur că n-am făcut niciodată balet! Arată a tortură, nu a pregătire.*

Soarele se ivise la orizont, schimbând pereții albi ai dormitorului meu în nuanțe delicate de roz şi portocaliu pe când deschideam ochii. Din camera mea se vedea cel mai frumos răsăritul.

Dar Hudson avea dreptate. Preferam apusul, preferam așteptarea acelor ore când puteam să mă strecor să-l văd sau să-l aduc pe furiș aici. Nu îmi scăpase ironia că trecuserăm de la totala ascundere a prieteniei noastre la simularea unei poveşti de dragoste.

Am gemut frustrată, dându-mi seama că voiam să îl văd, că deschisesem ochii de doar cincisprezece secunde şi deja mă gândeam la el.

Sadie îmi pufni în ureche şi se cuibări mai aproape.

În regulă, ea era motivul pentru care mă trezisem.

– În vreo jumătate de oră. Haide, ştii că te poți abține!

Mi-am pus mâna pe spatele ei şi m-am ghemuit în pernă.

Ea mă linse pe față.

– Încă cincisprezece minute? am rugat-o. Somnul devenise cel mai bun prieten al meu şi, poate, dacă era să fiu sinceră, un mecanism de adaptare ce se transforma rapid în dependență. Când eram inconştientă, nu existau accidentări ale gleznei, nici reabilitări, nici decizii de luat des-

pre cât de tare să mă forțez și când. Existau nenumărate posibilități și zero consecințe.

Salteaua mă înghionti când Sadie sări jos din pat, scuturându-și capul și zdrăngănind noile ei plăcuțe – una cu vaccinurile și cealaltă cu numele ei și numărul meu de telefon – pe noua zgardă, la un nivel de zgomot care îmi displăcu pe loc.

– Cinci minute?

Chiar mă târguiam cu un cățel?

Ea scânci de la ușă, avertizându-mă să mă dau jos din pat acum sau să curăț mizeria cu care urma să mă binecuvânteze.

– Bine, bine.

M-am silit să cobor din pat și mi-am dat jos pijamaua, apoi m-am îmbrăcat cu echipamentul obișnuit de antrenament de dimineață, băgându-mi telefonul în buzunarul lateral al colanților. Un obiect în mișcare rămâne în mișcare. Asta predica mereu mama și fetelor Rousseau nu li s-a permis niciodată să se *oprească* din mișcare.

Sadie țopăia și am deschis ușa cât de încet puteam ca să nu o trezesc pe Anne. Stătuse până târziu cu comitetul de planificare a galei companiei. 4 Iulie era peste doar o lună și ea era în perioada critică.

Nu avea sens să merg în vârful picioarelor pe hol când Sadie începu să alerge și ghearele i se loveau de lemnul dur pe când cobora în goană scările din față. Am făcut un ocol doar pentru a-mi lua o sticlă cu apă din frigider, apoi am mers cu Sadie pe holul central lung, trecând de sufragerie, birou și salon, spre ușa din spate, amintindu-mi buimăcită să introduc codul alarmei înainte să deschid ușa.

Sadie sări pe verandă și alergă spre iarbă.

Am închis încet ușa cu plasă, apoi m-am așezat pe scaunul de afară și am deschis sticla. Hidratarea, asta era prima regulă a dimineții. Am dat pe gât jumătate de sticlă, în ciuda răcorii matinale, și m-am uitat după Sadie, care adulmeca veselă pe lângă tufișuri. Nu fugise încă și venea întotdeauna când o chemam, dar relația noastră avea doar

o săptămână, așa că nu prea contam pe ea să fie un cățeluș exemplar.

Afară era frumos, norii reflectând rozul răsăritului de la furtuna din ziua anterioară. Doar când aproape am terminat apa mi-am deschis telefonul și am dezactivat opțiunea „Nu deranjați". Au apărut trei mesaje: două de la Eva și unul de la Kenna.

Kenna: *Dacă nu mă suni, o să trimit o echipă de căutare.*

Era prea devreme pentru vinovăția care însoțea mesajul, așa că l-am deschis pe următorul.

Eva: *Musai să încarci niște conținut despre reabilitare mâine. Lumea trebuie să vadă că încă trăiești.*

Eva: *Ar fi bine să corectezi și niște informații false.*

Am oftat și am dat clic pe videoul de pe Seconds pe care mi-l trimisese anexat la mesaj. Aplicația se deschise pe telefon și începu să redea un filmuleț cu o balerină cunoscută.

„Hai să discutăm despre cele patru motive pentru care balerinele suferă accidentări. În primul rând, fizicul." Videoul se mută pe un dansator vag cunoscut care cădea după ce revenise prea devreme după a treia înlocuire de genunchi. „În al doilea rând, tehnica." M-am încruntat când o balerină își distribui necorespunzător greutatea într-un arabesc și își răsuci glezna. „În al treilea rând, ghinion. Un *pas de deux* greșit și bărbatul și-a scăpat partenera. „Și, în al patrulea rând, suprasolicitarea."

Am simțit un gol în stomac văzând că am apărut pe ecran cu cele optsprezece piruete din variațiunea din *Giselle*. „Închide-l! Derulează mai departe! Acum." Nu conta că mintea mea respingea orice avertizare – nu puteam să nu mă uit, privirea îmi rămăsese fixată pe dezastrul care îmi încheiase stagiunea și poate și cariera. Iată aici era, secunda în care șovăisem și îmi pierdusem concentrarea când mi se păruse că îl văzusem pe locul gol. Vide-

oul nu înregistrase sunetul trosnetului tendonului, dar creierul meu completă partea lipsă în vreme ce țipam și colegele se grăbeau să mă scoată din scenă.

„Prim-balerina Alessandra Rousseau avusese deja o reparație a tendonului lui Ahile și se zvonea în companie că știa că era rănită și totuși continuase. Această decizie ar putea s-o coste o carieră de vis."

Videoul reveni la postarea inițială. „Deci ce părere aveți? Să fi fost ghinionul? Tehnica? Fizicul? Sau suprasolicitarea? Să îmi spuneți în comentarii."

Vrăjitoarea ne *etichetase* pe noi.

Ca o masochistă, am deschis comentariile.

Ballet4Life97: *Categoric suprasolicitare. Ce prostie din partea ei!*

Ryandnzx: *Ar putea fi fizicul. Arată puțin ieșită din formă.*

Ballet4Life 97: *Bine spus, cusăturile costumului par să plesnească.*

Dancegrl6701: *O a doua ruptură de tendon? Ar face bine să pună pe cineva în loc. Nu se mai întoarce.*

OnPointe34: *Fără glumă, da? Fă loc unei membre a corpului de balet.*

CassidyFairchilde1: *Ar putea să revină.*

Dancegrl6701: *Sigur, dacă vrea să predea. Dar balet? Nici vorbă. Nu ca prim-balerină.*

NYFouette92: *Din ce aud, deja o înlocuiesc.*

Bway11te: *Cum să dai cu piciorul unei cariere în felul ăsta?*

ReeseOnToe: *Păcat! E o personalitate în balet. Sper să se vindece.*

Tutucutex20: *A dracu' de idioată. Joacă jocuri tâmpite și alte alea.*

Bright2Lit: *Chiar dacă revine, n-o să fie niciodată sută la sută.*

WestCoastPointe: *Am întâlnit-o o dată. Încrezută și arogantă.*

OnPointe34: *Serios? Îmi închipui. Majoritatea copiilor starurilor sunt așa.*

WestCoastPointe: *Companiei îi e mai bine fără ea. Crede-mă! Divă.*

Am închis aplicația și m-am silit să respir prin durerea zdrobitoare și ascuțită ce îmi apăruse în piept. Recenziile oficiale din *The Times* nu știau nimic despre răutatea nepăsătoare a internetului.

Sadie urcă încet treptele și se cățără pe scaun, laba ratându-mi la limită coapsa în vreme ce îmi ocupa complet spațiul personal și se instala comod, învârtindu-se în spațiul îngust și prăbușindu-mi-se în poală.

Mi-am înfipt degetele în blana ei și am inspirat o dată, apoi încă o dată.

„Ar face bine să pună pe cineva în loc. Nu se mai întoarce." Oricât de mult am încercat să nu țin seama de comentarii, ăsta mi se înfipsese ca un ac de gheață în suflet și lăsase o urmă. De ce să-mi trimită Eva așa ceva? Nu își dădea seama că deja știam ce spune lumea?

– Nici măcar aici nu pot scăpa, am mormăit în vreme ce inima mi se liniștea.

Nu conta unde mergeam, internetul venea după mine. Era unul dintre motivele pentru care nu voisem un nenorocit de cont pe Seconds.

„Ar face bine să pună pe cineva în loc. Nu se mai întoarce."

Da, mă întorceam. Era atât de simplu și de imposibil.

– Hai să mâncăm ceva de mic-dejun!

Am luat-o pe Sadie înăuntru și am mâncat și i-am dat și ei, apoi am mers la sală. Singura persoană care să-mi spună ce puteam și ce nu puteam face eram *eu*.

– Hei, ești… Anne își băgă capul pe ușa studioului, îmbrăcată de zi cu pantaloni albi de in și un tricou polo albastru, ținând în mână o mică fotografie în ramă argintie.

Ce faci?

Se descălță și intră.

Mi-am mutat piciorul în față în prima poziție, ținându-mi mâna stângă pe bară.

– Ronde de jambe[12]. Tu ce crezi că fac?

Am repetat mișcarea, *tendu*[13] în față, cu poanta pe podea, apoi întinzându-l în lateral, după aceea înapoi, înainte să-l aduc din nou în prima poziție.

– E șapte dimineața. Studie mișcarea piciorului. De cât timp ești aici?

– Am început antrenamentul la șase. Am repetat mișcarea, testând tendonul lui Ahile cu fiecare flexare și întindere a piciorului. Durerea era minimă, orice-o fi însemnând asta. Cardio pe bicicletă, aparatul de Pilates, tot ce a prescris doctorul, am adăugat.

Fără semipoante.

– Rezultatul arată bine. Se apropie încet, uitându-se la mine ca și cum eram o sălbăticiune gata de zbor. Ce altceva ai făcut?

– M-am încălzit cu *fouettés* din *Lacul lebedelor*.

Înainte. Lateral. Înapoi. Poziția întâi. Mișcările erau imprimate în memoria mușchilor după decenii în studio, dar glezna nu prea ținea pasul cu programul.

– Ha, ha! Foarte amuzant. Își încrucișă brațele. Faci asta în fiecare dimineață?

Am încuviințat din cap.

– Când dormi tu, ca să evit predicile.

– Singură?

Își făcu, în mod vizibil, gura pungă.

– Acum, îmi ține companie Sadie.

Câinele își înălță capul din colț când își auzi numele, apoi se întoarse la mestecarea jucăriei.

– Credeam că lucrezi doar o dată pe zi, nu de două ori. În tonul lui Anne se auzi o urmă de dezaprobare. Trebuie s-o iei ușor cu glezna sau o să… Oftă. O să te antrenezi până la epuizare.

– Asta e ușor. Sunt obișnuită să stau în studio zece ore pe zi.

Nu făceam paşi mici; abia mă târam de unde voiam – trebuia – să fiu.

– Dacă îţi rupi din nou tendonul…

– Ştiu! Mi-am lăsat capul în jos şi mi-am scos balerinii cu talpa împărţită în două. Sunt conştientă că, dacă forţez şi plesneşte din nou, sunt terminată.

Unu. Doi. I-am aruncat în sacul de balet din pânză de sub pervazul ferestrei în timp ce traversam studioul.

– Dar, dacă nu forţez, dacă nu fac eforturi ca să mă vindec, tot sunt terminată. O să mă înlocuiască, Anne. Există întotdeauna cineva aşteptând în culise. Charlotte a dansat rolul meu toate cele cinci minute după ce m-au scos din scenă în noaptea aia. Mi-am luat sticla cu apă şi telefonul de pe pervaz, apoi am deschis mesajul Evei şi i l-am dat lui Anne.

– Eşti de neînlocuit, zise Anne blând. Nimeni nu-i capabil să îţi ia locul, Allie. Eşti un talent ce apare o dată la zece ani. Se uită la telefon. Ce e asta?

– Uită-te! M-am aşezat pe podea şi mi-am întins muşchii încălziţi în timp ce beam apă şi mă cuprinse ruşinea auzind vocea creatoarei de conţinut.

– E o porcărie! Anne se lăsă pe vine în faţa mea. Allie, spune-mi că ştii că asta-i o porcărie! Mi-a căutat ochii cu privirea şi, când n-am răspuns, a derulat în jos. Şi, *te rog*, spune-mi că n-ai citit comentariile astea odioase! Închise aplicaţia şi puse telefonul pe podea. De ce să-ţi trimită Eva aşa ceva?

– Sunt sigură că s-a gândit că m-ar motiva să mă antrenez mai intens. Ceea ce am făcut. Mi-am pus picioarele într-o poziţie fluture de întindere, călcâi la călcâi, apoi mi-am strâns gleznele spre piept. După ce m-a tăiat în bucăţele.

– Oamenii spun tâmpenii când nu pot fi traşi la răspundere pentru ce scot pe gură, mormăi ea.

– Au fost atât fizicul, cât şi suprasolicitarea. M-am relaxat. Tendonul nu s-a vindecat niciodată în întregime după accident şi am refuzat să încetinesc chiar şi când a devenit evident că trebuia s-o fac. Intenţionam să mă reabilitez

după stagiunea cu *Spărgătorul de nuci*, dar apoi Vasily mi-a oferit rolul Giselle şi nu m-am mai gândit decât că…

Mi-am lăsat umerii în jos.

– Voiai s-o faci pe mama mândră. Înţeleg.

– Da. Însă nu înţelegea. Odată ce Anne renunţase, presiunea dispăruse de pe umerii ei, doar ca să fie reîmpărţită între mine, Lina şi Eva.

Acum, cădea doar pe umerii noştri şi, dacă eu eram terminată, rămânea doar Eva.

– Că veni vorba despre mama. Se aşeză în faţa mea. M-am uitat aseară la fotografiile din camera lor.

– Te simţeai nostalgică?

Îmi dădu rama de treisprezece pe şaptesprezece centimetri.

– Ceva nu era în ordine cu Lina.

– Te referi la faptul că a ascuns întreaga sarcină de noi? Sau că nu ne-a spus niciodată că a avut un copil şi l-a dat spre adopţie? M-am uitat la poză, observând zâmbetul luminos al mamei şi al Linei, capetele lor înclinate unul spre altul în faţa unui afiş luminat cu reclama la *Don Quijote*. Ce-mi scapă aici? Mama a mers la San Francisco s-o vadă pe Lina în spectacol. Cu toţii ştim asta.

– Sunt în jachete de iarnă. Anne se ridică în genunchi şi bătu cu degetul în sticla din partea de sus a ramei, unde posterul avea înscris *MARTIE 3–13*.

– Ah! M-am uitat din nou la poză, căutând orice semn al sarcinii Linei sub jacheta groasă matlasată cu puf de gâscă, însă nu am văzut nimic. Ar fi trebuit să fie în şapte luni.

– Corect. Îşi scoase telefonul, intrând pe internet. Şi mi-am adus aminte că eram în vacanţa de primăvară de la facultate în săptămâna aceea şi mama nu m-a lăsat să merg cu ea. Zicea că avea nevoie să fie doar ea şi Lina, ca să-i limpezească mintea, pentru că ea era doar în şcoala de dans a companiei. Era dezamăgită că nu era încă ucenică, să nu mai vorbim despre corpul de balet. Îşi întoarse telefonul să îmi arate distribuţia pentru stagiunea aceea.

Lina nu e aici. Derulă nişte programe până în toamnă. E aici. Derulă. Şi aici. *Spărgătorul de nuci*. Chiar şi aici – Lina Rousseau, şcoala de dans a companiei. Apoi a dispărut. Mama a adus poza aceea acasă, dar Lina nu este trecută în program.

– Au regizat poza. Inima începu să îmi bată cu putere. Mama ştia despre Juniper.

Anne încuviinţă din cap.

– Îmbracă-te!

CAPITOLUL 13

Allie

User45018: *Bineînţeles că au intrat. Uite cine este mama lor!*

CassidyFairchilde1: *Poate că ea a deschis uşile, dar ele s-au menţinut înăuntru.*

– Anneli Myers şi Alessandra Rousseau, în vizită la Sophie Rousseau, îi spuse Anne gardianului staţionat în faţa Institutului Brookesfield.

Faţa lui palidă dispăru în spatele unei şepci negre de baseball cât timp el se uită la tabletă, apoi reapăru.

– Intraţi!

– Mulţumesc, răspunse Anne, apoi ridică fereastra Mercedesului când poarta se deschise în faţa noastră.

Gazonul era gros şi verde în interiorul aleii circulare, tufişurile tunse la perfecţiune de-a lungul părţii drepte a aleii în timp ce străbăteam cu maşina cele câteva sute de metri până la proprietatea întinsă pe care mama hotărâse să o facă reşedinţa ei. Era un conac din Epoca de Aur, construit de un magnat al petrolului cu peste o sută de ani în urmă şi renovat în ultimele decenii.

Anne parcă în mica parcare de lângă aripa de nord şi ne-am dat jos din maşină, amândouă oprindu-ne puţin să ne întindem. Nu fusese o călătorie rea, doar de vreo oră şi jumătate din Haven Cove pe coastă, dar aveam o bănuială că Anne fusese încordată tot drumul până aici, la fel ca mine.

– Eşti gata? întrebă ea, strângând cureaua poşetei.

– Suficient. Hai să mergem! Mi-am pus mica poşetă pe după gât, ca poştaşii, şi am mers pe aleea şerpuită, apoi în sus pe treptele largi şi printre stâlpi, spre verandă.

Telefonul îmi vibră în vreme ce aşteptam să fim lăsate să intrăm şi am verificat repede mesajul.

Hudson: *Mai mergi mâine la plajă?*

Corect, mâine era. Doar gândul la asta mă obosi.

– Totul e în regulă? întrebă Anne ridicându-şi ochelarii de soare pe creştet.

– Hudson vrea să ştie dacă mai vreau să merg mâine la plajă pentru distracţia în familie.

Degetele îmi tastau.

– Şi mergi?

Se încruntă îngrijorată.

Era greu de explicat că gândul de a mă face prezentabilă două zile la rând, efortul de a da impresia că mă distram, pentru că asta aştepta toată lumea, era al naibii de descurajator. Era unul dintre motivele pentru care părăsisem New Yorkul pentru casa de vacanţă.

– Da. O să fie bine s-o văd pe Juniper.

Şi pe Hudson.

Uşa zbârnăi de două ori şi Anne o deschise. Am intrat în holul de marmură, ornat cu statui romane, şi am dat actul de identitate, să ne înregistrăm. Doar patru oameni aveau voie s-o deranjeze pe mama.

Apoi am aşteptat.

Allie: *Va fi şi pugilism verbal?*

Hudson: *Doar dacă foloseşti cuvântul pugilism.*

Allie: *Ăsta nu-i un răspuns.*

Hudson: *Caroline se va purta cum trebuie.*

Cum trebuie însemnând poate să se mulțumească doar să se holbeze la mine.

Allie: *O să vin.*

Hudson: *Trec să te iau la amiază.*

Ca o întâlnire, pentru că se credea că eram împreună.

Allie: *În regulă.*

Mi-am băgat telefonul înapoi în buzunarul de la spate.

– E liniște, observă Anne, uitându-se la holul pustiu întâi spre dreapta, apoi spre stânga. Probabil acum sunt ore.

– Când ai trecut ultima dată pe aici? Mi-am netezit cutele bluzei negre, dar nu era nimic de făcut cu pantalonii care se șifonaseră de la statul în mașină.

– Weekendul trecut. Anne zâmbi pe când o femeie cu un coc impecabil și un carnețel se grăbi pe lângă noi. Tu?

– Acum ceva mai mult de o lună. Am întins mâinile verificând dacă mi-am curățat toată murdăria de sub unghii. M-a lăsat să stau suficient de mult pentru a-și exprima dezamăgirea, apoi m-a dat afară. A spus că întârzie la ore.

– Cam așa, mormăi Anne pe când Rachel – cea mai nouă dintre acolitele mamei – se apropia pe scara largă mochetată din fața noastră. O să se înfurie că suntem aici într-o zi de lucru.

– Ce mă bucur să vă văd, fetelor! exclamă Rachel, cu zâmbetul încrețindu-i colțurile ochilor și gura. Puloverul albastru-deschis se potrivea cu ochii și părul roșu era strâns într-un coc îngrijit. Are niște timp înainte de următoarea oră. De ce nu urcați? Ne conduse pe scările mochetate care se curbau la palier, apoi continuau spre etajul al doilea.

– A mai trecut cineva pe aici? întrebă Anne, încheieturile imitându-l foarte bine pe Casper[14], crispate pe cureaua poşetei.

– Domnişoara Eloise a trecut acum vreo două săptămâni, dar, dacă întrebi dacă sora voastră a fost aici...

Rachel scutură din cap.

– Bineînţeles că n-a fost, mormăi Anne.

Am cotit la stânga în aripa de nord, trecând pe lângă câteva camere cu uşi închise de unde se auzea muzică clasică.

– Şi în ce stare de spirit e azi? am întrebat, cu stomacul în piuneze.

În cele mai rele zile ale ei, mă limitam la răspunsuri cu da sau nu când catadicsea să-mi vorbească, în special după *ce o făcusem de râs* când căzusem, în ianuarie, dar pentru Anne era, de obicei, binedispusă.

– Până acum, e o zi bună, spuse Rachel încuviinţând din cap gânditoare. A ţipat la un membru nou al personalului, dar întârziase.

– De înţeles.

Anne păli când Rachel deschise uşile duble cu şase lambriuri ce dădeau în apartamentul mamei.

Era decorat în culori pastel, fiecare piesă fiind aleasă de mama lor, de la aranjamentul elegant al zonei de şedere cu canapeaua capitonată de două locuri şi fotolii asortate la tăblia patului plin de perne, capitonată asemănător. Pereţii erau acoperiţi de fotografii în alb-negru cu noi şi mama în diferite perioade ale carierei noastre. Singura poză cu tata stătea pe noptieră şi sticla avea urme de degete.

Mama stătea în celălalt capăt al apartamentului, lângă ferestrele enorme, cu chipul îndreptat spre noi, pictând încă o imagine a încă unei balerine. Părul era prins îngrijit la locul lui şi pantalonii negri pe corp şi bluza roz nu aveau nici o urmă de pată de vopsea din ce puteam vedea.

– Sophie, spuse încet Rachel. Fetele tale sunt aici şi ai cam douăzeci de minute înaintea următoarei ore.

Ne atinse pe spate, apoi se strecură pe uşă, lăsându-ne singure cu mama.

Eu și Anne ne-am uitat una la cealaltă și, când am ridicat mâinile, la fel a făcut și ea.

„Unu. Doi. Trei." Am murmurat încet, apoi am întins palma.

Anne avea două degete ridicate.

Foarfeca taie hârtia[15]. La dracu'!

– Mamă? Am înaintat pe podeaua lucioasă de lemn, trecând pe lângă zona de conversație, aflată pe dreapta, și ușa de la baie de pe stânga, oprindu-mă cam la trei metri distanță. Eu și Anne trebuie să vorbim cu tine.

Își întoarse capul spre mine și mă măsură cu privirea ei paralizantă, oprindu-se la adidași. Deschise, apoi închise gura, ca și cum nu îi venea să creadă ce aveam în picioare.

Uf! Am lăsat să-mi scape un oftat și i-am aruncat lui Anne o privire.

– A cincea![16] strigă mama.

Mi-am așezat picioarele împreună în direcții opuse, dreptul înaintea stângului.

– Picioare neglijente.

Reveni la aplicarea liniilor delicate ale fustei balerinei.

Cel puțin critica fusese scurtă și concisă.

– Voiam să te întrebăm despre Lina.

Pensula se opri pentru o clipă înainte de a continua ca și cum n-aș fi scos un cuvânt.

Prostește, i-am dat înainte. Poate că nici nu voia să vorbească despre ea, dar aveam nevoie de răspunsuri.

– Eu și Anne am fost la casa de vacanță, așa cum ai vrut, i-am spus, sperând că promisiunea îndeplinită ar putea s-o binedispună oarecum. Cea din Haven Cove.

– Studioul trebuie cerat. Continuă să picteze. E plictisitor. Fără viață.

– O să-l facem, i-am promis.

– La fel și dansul tău. Plictisitor. Fără viață. Luă cana cu apă și curăță pensula. Asta nu se repară.

„Ah, și uite-așa am ajuns la partea de insulte a vizitei." Excelent! M-am uitat peste umăr la Anne, cerându-i ajutorul.

– Și Allie se vede cu Hudson Ellis, spuse Anne, venind în direcția mea, deschizându-și poșeta din mers.

Pensula mamei s-a oprit în vopseaua roz și am tresărit, deși știam planul. Dacă mama știa despre Juniper, exista o șansă să știe și cine o creștea.

– Băiatul ca râul?

Din vorbele ei curgea disprețul.

– El e. Am reușit să nu oftez. Prima dată când mama mă prinsese cu Hudson pe plajă, îmi spusese: „Băiatul ăsta e ca râul. Frumos de privit, dar nu înotăm aici".

A doua oară când mă prinsese, fusesem pedepsită să nu ies din casă pentru două săptămâni și să fac ore suplimentare în studio.

– Mă bucur să te văd, mamă, spuse Anne și puteam doar spera ca ea să aibă mai mult noroc.

Mama o examină, apoi zâmbi.

– Anne.

Simțeam acea licărire de speranță din piept amestecată cu puțină invidie.

– Bună, mamă! Anne veni între noi, apoi se aplecă și o sărută pe mama pe obraz. Nu-i așa că Allie arată grozav? Deja e înapoi în studio. O să se întoarcă pe scenă în cel mai scurt timp.

– La toamnă, am spus eu, ieșind din poziția a cincea. S-ar putea ca Vasily să prezinte baletul căruia Isaac Burdan i-a făcut coregrafia pentru mine.

– A doua, se răsti ea.

„Pe bune?"

Anne îmi aruncă o privire rugătoare și mi-am aranjat picioarele în poziția a doua.

– Vasily alege interesele *lui*, îi spuse ea lui Anne, încruntându-se când se uită din nou la mine. Neglijent.

Pentru numele lui Dumnezeu, eram perfect aliniată.

– O place pe Allie, spuse încet Anne. Întotdeauna a plăcut-o.

– A plăcut-o pe Lina. Încleștă mâna pe pensulă. Allie nu e prim-balerină.

„Grozav!“ Nici Lina nu era şi, având în vedere că Lina mersese la New York şi îl rugase să se mai gândească după primul an în care nu îi oferise un contract, aş fi susţinut că am o poziţie mai bună dacă asta ar fi îmbunătăţit situaţia cu mama. Dar, aşa, eram pur şi simplu doar fata care căzuse în faţa întregului New York.

Am făcut greşeala de a ofta.

– A treia! izbucni mama.

Mi-am pus picioarele în unghi şi aşteptările aşijderea. Puteam să fiu cea mai tânără prim-balerină din istoria companiei, să am roluri create doar pentru mine, să câştig aprecierea criticilor, dar, până nu mi se acorda acel titlu rar, nimic din toate astea nu conta în ochii mamei.

– Linii neglijente. Picioare neglijente. Şi le mută pe ale ele în poziţie. A treia.

Mi-am corectat poziţia, deşi era perfectă.

– A treia.

Privirea ei îmi ridică părul de pe ceafă înainte ca mama să se întoarcă spre pictură.

– Mamă, ştiu că trebuie să te duci la oră în curând. Anne luă poza înrămată din poşetă şi i-o arăta mamei. Voiam doar să te întrebăm despre poza asta.

Mama se uită la poză.

– Lina.

Pe faţă îi apăru un zâmbet.

– Ştiai că era însărcinată? întrebă Anne.

Mama înlemni şi la fel şi inima mea. Clipi o dată, apoi se răsuci pe călcâie spre pictură, ieşind din poziţie. Ne exclusese. Nu aveam să ajungem nicăieri cu ea.

– În poza asta cu voi două, Lina era însărcinată în şapte luni. Ştiai? încercă Anne din nou.

– Mamă, vorbeşte cu noi! am rugat-o încet.

– A patra!

M-am mişcat corespunzător.

Anne inspiră adânc.

– Lina a avut un copil?

Mama scutură din cap şi pensula alunecă, stropind cu roz ceea ce fusese o cortină roşie pe scenă.

– Acum, e stricată. Aruncă pensula în paharul cu apă. Ieşiţi! Am ore.

Inima îmi bubui în urechi. *Fir-ar,* ştia.

– Lina a avut un copil. Am ieşit din poziţie. O cheamă Juniper.

– Nu mai întrebaţi! Niciodată.

Mama aruncă vorbele răspicat.

– Trebuie! Ai ajutat-o să renunţe la copil? Anne insistă. De ce nu ne-ai spus?

– Cine e tatăl? am adăugat, tăcând când uşa se deschise în spatele nostru.

– Hei, fetelor, spuse Rachel din uşă. Sophie, Elle Gibbons speră că o să ai câteva minute să te uiţi la ea cu variaţia Aurora[17] înainte de oră.

– Nu. Mama îşi luă pensula şi o afundă în roşu, apoi începu să acopere greşeala roz. A cincea.

Înfrântă, mi-am dus picioarele în poziţie şi Anne băgă la loc poza în poşetă. Amândouă aveam încredere în Rachel, dar acest secret era mai mare decât noi.

– Tatăl Ellei e un sponsor important, îi reaminti Rachel mamei. Va dura doar un minut.

– N-am terminat discuţia asta, îi spuse încet Anne mamei.

– Ba da, o contrazise mama. *Tendu.*

M-am supus, cu tot cu încălţările.

– Trebuie să ştim, am şoptit.

– *Relevé*[18]*!* ceru ea, luând cana cu apă într-o mână şi băgând acolo pensula, cu celelalte, s-o spele.

– Nu pot.

Am scuturat din cap. Încă nu puteam să mă ridic pe vârfuri.

– Poate că ne mai poţi acorda o secundă? ceru Anne, trecând de mine şi înaintând spre Rachel.

– O să se dea peste cap întregul program, replică Rachel, scuzându-se.

– *Relevé!*

Mama mă săgetă cu privirea.

– Nu pot, mamă. Glezna nu e pregătită încă.

Mi-am relaxat postura.

Ea azvârli cana spre mine, cu apă cu tot. Plasticul lovi cu putere podeaua la câțiva pași de mine și apa sări în toate părțile, udându-mi picioarele. Am așteptat să mă cuprindă stânjeneala, mâhnirea că o dezamăgisem încă o dată, dar n-am simțit nimic.

Ea era apa și eu eram acum o sită. Amorțeala avea și ea avantajele ei.

– Mamă! strigă Anne.

– Ah, Allie.

Rachel alergă pe lângă mine spre baie, apoi ieși cu un prosop roz pe care mi-l întinse.

– Mulțumesc! Mi-am șters picioarele, cu părere de rău pentru adidașii mei, care acum erau stropiți cu vopsea și cu apă.

– Îmi pare așa rău! Rachel se uită peste umăr la mama. Sophie, cum de-ai putut face asta?

Îndreptându-mi ținuta, m-am uitat drept spre mama.

– Cu ușurință. Deși, de obicei, nu în public.

Rachel icni și mama își încleștă mâinile.

La naiba, nu ar fi trebuit să zic asta.

– Ar fi trebuit…

Fața mamei se făcu roșie și ea închise gura în vreme ce se uita la poza Linei din stânga mea.

– Dă-i drumul și spune! Mi-am ridicat bărbia. N-ar fi prima dată și poate că te va face să te simți mai bine.

Cel puțin una din noi s-ar simți.

– Mamă, o avertiză Anne.

– Ar fi trebuit… Împunse aerul cu degetul în direcția mea, rostind răspicat fiecare silabă. … să fi fost tu.

– Mamă! strigă Anne. Retrage ce-ai spus!

– Da. Am dat drumul aerului din piept în timp ce cuvintele îmi zdrobeau inima într-un pumn plin de cuie ascuțite, sfâșiind locurile despre care aș fi putut jura că erau prea groase de la cicatrici pentru a simți, dar chiar și amorțeala își avea limitele ei și durerea era acută. Crudă. Devastatoare. În majoritatea zilelor, aș vrea să fi fost eu, am răspuns sincer, furia punând stăpânire pe mine.

Știa despre Juniper și nu ne spusese. Nu ne-ar fi spus.

– Allie, nu, șopti Anne, întinzându-se după mâna mea și ținându-mă strâns. Niciodată asta.

– Dar nu am cum să nu mă întreb ce ai fi făcut dacă nici Lina nu s-ar fi ridicat la înălțimea standardelor tale imposibile. Pe cine ai fi dat vina atunci?

Mă țineam cu o mână de prosop ca de un colac de salvare și de mâna lui Anne cu cealaltă.

– Pleacă *acum!*

Mama mă dădu afară fără vreun alt cuvânt, ieșind din apartament cu Rachel urmând-o grăbit.

– Chiar și acum, o va proteja pe Lina față de oricine altcineva, mormăi Anne.

Mama nu avea să ne ajute. Eram pe cont propriu.

CAPITOLUL 14

Hudson

Ballet4Life97: *Arăți ca o operă de artă. Acel* fouetté? *Superb!*

Allie Rousseau arăta mișto de tot stând pe scaunul pasagerului, uitându-se pe fereastră ca și cum o făcuse de o mie de ori, ținându-se de mânerul mașinii când am intrat pe drumul denivelat ce ducea spre plajă.

Și mă sileam să mă concentrez atât la drum, cât și la ce spunea Beachman din spate. El era planul meu de rezervă, o a doua pereche de ochi și urechi care s-o păzească pe Allie în caz că sora mea decidea să își încalce promisiunea de a se abține.

– Deci ne urcăm pe vasul ăla, așa-i? Și e vorba despre valuri de nouă metri, continuă Beachman.

Allie se întoarse cu totul spre spate, ochelarii ei supradimensionați făcând imposibil să ghicesc ce gândea.

– Erau mai degrabă şase, l-am corectat eu.

– Totuşi, valurile sunt al dracului de înalte! Beachman se aplecase spre faţă. Şi barca asta de pescuit se leagănă ca un dop, luând apă din toate părţile, şi Ellis aici de faţă evită cumva punctul de observaţie când aduce sus echipajul.

– Asta face mai degrabă pilotul decât eu.

Am trecut de punctele aglomerate pline de turişti şi drumul deveni accidentat de la nisip.

– Nu contează. Beachman îmi făcu semn cu mâna. Deci ajunge la ultimul tip când vine valul ăsta peste bord şi al dracu' căpitan *sare*.

Allie a deschis gura şi eu m-am silit să mă uit pe unde conduceam.

– Da? Aşa că Rafferty preia comanda şi îi spune lui Hudson că trebuie să reanalizăm situaţia, pentru că e întuneric ca dracu' şi căpitanul se prea poate să fi fost tras sub carenă.

– Exagerează. Văzusem.

Noua zonă de recreere apăru şi am zărit jeepul mamei şi al lui tata parcat acolo. În ciuda duşurilor şi a băilor refăcute ce în mod normal ar fi atras turiştii, această parte a plajei era încă cel mai bine păstrat secret din Haven Cove.

– Ai văzut pe dracu', ripostă Beachman. În orice caz, Ellis începe să susţină că poate ajunge la el, dar eu începusem ridicarea, pentru că, ştii, ordinele.

– Şi tu eşti înotător? întrebă Allie.

– Nici vorbă. Îmi respect viaţa şi, drept urmare, sunt mecanic de zbor. Înotătorii sunt nebuni de legat. Fără supărare. Mă bătu pe umăr cu mâna pe când ne apropiam de zona marcată cu conuri desemnată a fi parcare.

– Nu mă supăr.

– Deci, în clipa în care Ellis se îndepărtează de vas, nemernicul se deconectează de cablu şi cade cam opt metri în apă.

Allie ridică din sprâncene pe deasupra ochelarilor de soare.

– Exact. Beachman ridică mâinile în aer. Aşa că acum mă chinui să pregătesc coşul şi Ellis e acolo jos în valuri

de nouă metri.

– Șase, l-am corectat eu.

– Și stai să vezi – îl *găsește* pe căpitan. Vasul începe să se ridice și toată chestia aia a dracului se răstoarnă într-o parte și puntea de observație trebuie să fi fost la jumate de metru sau un metru distanță de Ellis când s-a prăbușit.

– Ah, Doamne! șopti Allie.

– A fost la mai mult de trei metri. Am aruncat o privire peste umăr spre el. Încetează să exagerezi!

– Spui tu povestea? Sau eu? Beachman își duse o mână în dreptul inimii. Deci valul ridică din nou barca și Ellis începe să tragă măgăoaia aia uriașă prin apă ca și cum nu era mai mare decât un copilaș, încercând să se distanțeze de carenă și întregul vas apare din nou deasupra, ca și cum era un joc video. Cred că chestia aia a venit după el de cel puțin trei ori înainte de a-l ridica pe căpitan, apoi încă o dată înainte ca Ellis să se întoarcă la bord. Rafferty era supărat rău.

Am parcat camioneta.

– Când a fost asta? mă întrebă Allie, desfăcându-și centura de siguranță.

– Aseară în largul coastei Maine, răspunse Beachman. Îți spun, Ellis aici de față e cel mai norocos ticălos pe care l-am cunoscut în viața mea.

– Aseară? Allie se rezemă de consola dintre noi. Ai fi putut să anulezi ieșirea de azi.

– Toată lumea trăiește și eu mă simt perfect, am asigurat-o, desfăcându-mi centura. Doar o altă zi la slujbă.

– Posibila moarte e doar... ceva obișnuit pentru tine.

– Cam așa ceva, am zis, încuviințând din cap.

Ea se uită la mine pentru alte câteva clipe, dar blestemații de ochelari ascundeau orice s-o fi văzut în ochii ei. Ceva la ea nu era în regulă azi.

– Hai să mergem, porumbeilor! strigă Beachman în camionetă înainte să închidă ușile.

– El... ăăă... știe, da? întrebă Allie.

– Că ne prefacem că suntem împreună pentru ca Juniper să se înscrie la balet? Categoric. Aprobă total. Beach-

man a fost mai mult decât entuziasmat să faciliteze ceea ce el a văzut drept o rezolvare a problemei pe care o reprezentam eu. Am lăsat restul deoparte.

– Bine. Cu cât mai puțini oameni trebuie să mințim, cu atât mai bine.

Și-a pus o pălărie de soare cu boruri mari și am coborât în soarele după-amiezii. Douăzeci și cinci de grade erau multe pentru perioada asta din an, dar nu mă plângeam de căldura sau de cerul senin.

– Te simți bine? Mi-am înclinat capul. Ești mai tăcută decât de obicei.

– Da. Sunt bine. Ieri am avut o zi de rahat și chiar nu vreau să mă gândesc la asta.

Își puse pe umăr sacul de plajă cam jumătate cât ea.

– Nici să nu vorbești despre asta, am intuit eu.

– Categoric nu.

Scuturâ din cap, ceea ce nu mă surprinse. Allie era mai greu de descifrat decât un cub Rubik.

– Atunci, dă-mi voie să te amuz cu nisip, apă și ce sper că ar putea fi și puțină distracție.

M-am îndreptat spre plajă.

– O distracție sună perfect, de fapt.

Îmi făcu onoarea să nu simuleze un zâmbet.

Am împărțit între mine și Beachman ce trebuia cărat și, câteva minute mai târziu, traversam cu greu nisipul trecând de zona de recreere placată cu gresie cu verandă de jur împrejur, ajungând la plajă, unde ne așteptau părinții mei și Caroline.

Tata se întrecuse pe sine, ca de obicei, plantând patru umbrele de plajă uriașe – ale căror margini fluturau cu fiecare adiere de vânt – și sub fiecare erau două scaune de camping cam la șase metri de apă.

– Să înceapă jocul! mormăi Allie, ținându-și cu mâna pălăria pe cap.

– Îți sunt alături, i-am promis pe când ne apropiam.

În față, în spate, oriunde avea nevoie de mine.

Mai erau doar câteva familii în porțiunea asta de plajă și am savurat liniștea. În câteva săptămâni, nu avea să mai fie nici un loc liber, pentru că urma să fim în toiul sezonului.

– Hudson! Mama se ridică de pe scaun în timp ce lăsam răcitorul lângă cel al tatei, apoi mă îmbrățișă scurt. Allie!

Se întoarse și o luă în brațe.

Allie înlemni pentru o secundă, apoi îi răspunse la îmbrățișare cu stângăcie.

– Doamnă Ellis.

– Spune-mi Gwen, dragă! Mama se retrase și o strânse de umeri pe Caroline, apoi rânji spre Beachman. Eric! Nu te-am văzut de mult!

– Doamnă E.

Aproape că o înghiți pe mama într-o îmbrățișare.

– Bănuiesc că părinții ei nu se dădeau în vânt după îmbrățișări, spuse încet tata, de lângă mine.

– Ea e afectuoasă. Tonul mi se înăspri. În special cu surorile ei.

– N-am spus că nu e. Tata mă bătu pe spate. Este rezistentă, trebuie să recunosc.

– Pentru că a crescut cu Thatcher și Sophie? am întrebat, observând că sora mea nu își ridicase privirea din carte, de sub a treia umbrelă.

– Thatcher nu era rău, cugetă tata. Venea la cafenea în fiecare dimineață să citească ziarele și comanda o cafea neagră tare. Întotdeauna spunea lucruri drăguțe despre fetele lui. Despre a ta în special, deși avea o slăbiciune îndeosebi pentru cea mai mică. Spuneam că Allie e rezistentă pentru că a revenit după ce Caroline și-a vârât ghearele în ea. Probabil că ține la tine.

– E incredibilă, am spus, uitându-mă cum Allie se așeză fără teamă pe scaun lângă Caroline, punându-și sacul între ele două.

– Trebuie să fie dacă ai simțit nevoia s-o ascunzi de noi când erați copii.

Îmi aruncă *privirea aia,* cea care dădea de înțeles că era dezamăgit, dar n-avea de gând s-o spună cu glas tare.

– Tu n-ai fost niciodată problema. Am deschis răcitorul și am luat două sticle cu apă. Mă rog, poate Caroline a avut o legătură cu asta.

– A urât familia aia încă din ziua în care Sophie Rousseau a făcut-o pe Madeline s-o scoată pe cea mai bună prietenă a lui Caroline din clasele de avansați pentru a-i face loc celei mai mari fete. Cum o chema?

Tata își frecă bărbia proaspăt rasă.

– Lina. M-am încruntat. Nu-mi amintesc de asta.

– Ah, a fost cu ani în urmă. Erai mic. Între fete cred că erau șapte sau opt ani, ceea ce a demarat toată chestia. Sophie a construit studioul în anul următor și a început să îi aducă pe acei profesioniști să predea și așa s-a născut Classicul. Grozav pentru economie, dificil pentru localnici.

Tata potrivi prima umbrelă să o acopere mai bine pe mama în timp ce ea se așeză.

M-am îndreptat spre Allie și i-am dat apa, uitându-mă când la ea, când la Caroline, să văd dacă începuse vărsarea de sânge. Nu eram prea departe de a o arunca pe sora mea în apă pentru felul în care se purtase cu Allie la petrecere.

– Mulțumesc! Allie luă sticla și m-am așezat lângă ea. Beachman se întinsese deja pe scaunul din stânga. Nu pot crede că-ți amintești ce apă îmi place.

– Îmi amintesc totul. Mi-am întors șapca cu cozorocul la spate și Allie și-o puse pe a ei jos, fixând marginea cu sacul de plajă. Să mă holbez la ea în timp ce își strângea părul într-un coc lejer nu se făcea, așa că mi-am îndreptat privirea spre Caroline. Unde-i Juniper?

– Pe drum. Caroline întoarse o pagină din carte. De câteva luni își petrece dimineţile de duminică împreună cu Gavin, ceea ce e de mare ajutor, ca să-mi fac treburile sau să fac curățenie în casă fără ca mica furtună să arunce totul în calea ei imediat ce plec. Le dau timp să se apropie, deși a trebuit să mă asigur că n-o învață să stea în mâini și să bea din vreun butoi sau din astea. N-a întârziat nici măcar *o dată* în dimineţile de duminică.

La naiba, asta era impresionant pentru Gavin.

– Ar putea veni în fiecare duminică la noi, dacă ai locui mai aproape, strigă mama de la locul ei. Sau aș putea veni să te ajut la spălat rufe sau gătit. Să știi că nu ești singură.

Nu era prima și nici a suta oară când îi propuneau asta.

– Îi am pe Hudson și Gavin, răspunse Caroline. Nu sunt singură.

De asta trebuise să pun Cape Cod ca primă alegere a bazei de serviciu când fusesem întrebat despre opțiunile pentru luna viitoare. Am blocat izbucnirea de nerăbdare că avea să fie nevoie să aștept cel puțin încă trei ani înainte să solicit Sitka. Poate până atunci Juniper și Caroline aveau să se descurce pe cont propriu și aș putea să fiu unchiul cu distracții, în loc de cel necesar.

– Juniper e grozavă. N-am cunoscut niciodată un copil de vârsta asta așa deștept.

Allie se descălță de sandale și își băgă degetele în nisip. Caroline se sili să zâmbească, dar pierdu lupta.

– E o mare figură. I-ai dat deja telefonul înapoi, Hudson?

Am simțit un nod în stomac.

– Telefonul?

Allie se lăsă pe spate, retrăgându-se din linia de foc.

Caroline se uită la mine pe deasupra ochelarilor de soare.

– Haide! Sunt ocupată, dar nu complet absentă. Te-am lăsat doar să crezi că ești în avantaj.

– De când știi?

– De prima dată când s-a conectat la Wi-Fi, răspunse Caroline. Ce a făcut de i l-ai luat?

– Cred că asta pică în categoria *privilegiul unchiului.*

M-am așezat mai bine pe scaun.

– Hmm. Se uită dincolo de noi și zâmbi. Bună, scumpo!

Juniper alergă pe nisip cu sandalele în mână și o îmbrățișă pe mama ei.

– Bună, mamă!

Gavin venea după ea și lăsă rucsacul lui Juniper pe următorul scaun gol.

Dându-se înapoi, Caroline o mângâie pe cap pe Juniper, netezindu-i părul.

– Ce-i în părul tău? E complet lipicios.

Se uită acuzator spre Gavin.

– Tocmai m-am folosit de atuul cu *privilegiul unchiului,* dacă te ajută, i-am spus.

– *Privilegiul unchiului,* declară Gavin, aruncându-și o mână în aer. Mă bucur să te văd, Allie!

– Bună, Gavin!

Allie flutură o mână.

– Allie! Juniper o luă de mână. Vrei să mă ajuți să construiesc un castel de nisip?

– Sună distractiv.

Gura îi schiță un zâmbet.

– Mamă, și tu! declară Juniper.

Ah, la dracu'! „Hai că începem!"

Zece minute mai târziu, noi patru eram în genunchi cu un sac de jucării pentru nisip, construind un castel, în vreme ce Beachman și Gavin își aruncau un frisbee în apropiere. Allie își scosese obișnuita ei cămașă, expunând un tricou negru la care încercam ca naiba să nu mă holbez.

– E bine. Juniper supraveghea, în vreme ce eu ridicam găleata de pe nisipul umed ce urma să servească drept turn central. Și la tine, Allie.

– Mulțumesc!

Pe față i se văzu un zâmbet în vreme ce făcea la fel cu o găleată mai mică.

Am început imediat s-o umplu din nou pe a mea, străduindu-mă să nu mă uit la Allie, ca și cum ar fi putut dispărea dacă mi-aș fi ferit privirea prea mult.

– Ai făcut multe castele de nisip vara? întrebă Juniper. Cu surorile tale?

– Nu prea. Allie se lăsă pe călcâie, ținând găletușa verde în poală. Nu aveam prea mult timp de joacă și, când aveam, ne plăcea să căutăm scoici sau să citim pe debarcader.

– Sau să vă furișați și să priviți stelele, am spus eu.

– Sau să ne furişăm şi să privim stelele, încuviinţă Allie, cu ochii ascunşi în spatele acelor afurisiţi de ochelari.

– Pentru că dansaţi tot timpul?

Juniper săpa în nisip, continuând şanţul, şi Caroline se opri în mijlocul umplerii unei alte găleţi cu nisip.

– Da. Allie îşi împinse ochelarii pe nas. Ne lua mai mult timp pe măsură ce creşteam şi, în cele din urmă, ajunseserăm la cam zece ore pe zi între sala de gimnastică şi lecţiile cu oricine ne aducea mama pentru acea sesiune, apoi repetiţii după-amiaza.

În timpul acelor veri, ea fusese în acelaşi timp euforică şi nefericită şi nu înţelesesem decât după primele situaţii critice cu care mă confruntasem când eram în larg. Să iubeşti ceva ce acţiona activ pentru distrugerea corpului tău era o pacoste.

– Se pare că nu prea ai apucat să fii copil, observă Caroline, reluându-şi munca.

Allie se uită la mine, apoi la Juniper.

– Trebuie să existe un echilibru. Luă cu mâna nisip ud şi îl aruncă în găleată. Nu sunt sigură dacă aş fi ceea ce sunt dacă mama nu ne-ar fi forţat aşa cum a făcut-o. Dar mai cred şi că baletul ar fi putut fi o parte majoră a copilăriei noastre fără a fi *întreaga* noastră copilărie. Ar fi fost bun un echilibru şi cred că de asta tata ne-a vrut aici în fiecare vară, tocmai pentru a forţa acel echilibru, dar mama a construit studioul şi… Oftă. În fine, iubesc baletul, dar n-am ajuns niciodată să ştiu cine sunt fără el.

Ceea ce probabil era şi motivul pentru care cedase acum.

– Cam la fel cu cafeneaua, zise Caroline. Înţeleg.

Eram încă acaparat de mărturisirea lui Allie. Într-adevăr, strălucea ca o stea pe scena aceea, dar lumina fiecare încăpere în care intra, indiferent dacă era pe poante sau nu. Am scuturat din cap.

– Eşti deşteaptă, am spus, ştiind al naibii de bine că ar fi trebuit să-mi ţin gura, că ştergeam diferenţa între ceea ce ea considera o relaţie falsă şi sentimentele mele foarte reale.

– Sau să ne furişăm şi să privim stelele, încuviinţă Allie, cu ochii ascunşi în spatele acelor afurisiţi de ochelari.

– Pentru că dansaţi tot timpul?

Juniper săpa în nisip, continuând şanţul, şi Caroline se opri în mijlocul umplerii unei alte găleţi cu nisip.

– Da. Allie îşi împinse ochelarii pe nas. Ne lua mai mult timp pe măsură ce creşteam şi, în cele din urmă, ajunseserăm la cam zece ore pe zi între sala de gimnastică şi lecţiile cu oricine ne aducea mama pentru acea sesiune, apoi repetiţii după-amiaza.

În timpul acelor veri, ea fusese în acelaşi timp euforică şi nefericită şi nu înţelesesem decât după primele situaţii critice cu care mă confruntasem când eram în larg. Să iubeşti ceva ce acţiona activ pentru distrugerea corpului tău era o pacoste.

– Se pare că nu prea ai apucat să fii copil, observă Caroline, reluându-şi munca.

Allie se uită la mine, apoi la Juniper.

– Trebuie să existe un echilibru. Luă cu mâna nisip ud şi îl aruncă în găleată. Nu sunt sigură dacă aş fi ceea ce sunt dacă mama nu ne-ar fi forţat aşa cum a făcut-o. Dar mai cred şi că baletul ar fi putut fi o parte majoră a copilăriei noastre fără a fi *întreaga* noastră copilărie. Ar fi fost bun un echilibru şi cred că de asta tata ne-a vrut aici în fiecare vară, tocmai pentru a forţa acel echilibru, dar mama a construit studioul şi… Oftă. În fine, iubesc baletul, dar n-am ajuns niciodată să ştiu cine sunt fără el.

Ceea ce probabil era şi motivul pentru care cedase acum.

– Cam la fel cu cafeneaua, zise Caroline. Înţeleg.

Eram încă acaparat de mărturisirea lui Allie. Într-adevăr, strălucea ca o stea pe scena aceea, dar lumina fiecare încăpere în care intra, indiferent dacă era pe poante sau nu. Am scuturat din cap.

– Eşti deşteaptă, am spus, ştiind al naibii de bine că ar fi trebuit să-mi ţin gura, că ştergeam diferenţa între ceea ce ea considera o relaţie falsă şi sentimentele mele foarte reale.

Allie se lăsă pe călcâie.

– Ce?

– Am spus că eşti deşteaptă. M-am înverşunat uitându-mă în propria reflexie din ochelarii ei de soare, dorind să-i văd ochii. Şi bună, protectoare, atentă, plină de compasiune, un oximoron al ezitării şi al curajului şi încă în o mie de alte moduri ce n-au nimic de-a face cu baletul. Am ştiut toate astea despre tine în primele cinci minute de când te-am cunoscut şi nu erai nici pe departe lângă un studio.

Allie deschise gura.

Caroline îşi făcea de lucru la găleată.

– Mama nu mă lasă să fac balet, anunţă Juniper, săpând la şanţ pe lângă genunchii lui Allie.

„Fir-ar, tocmai a deschis discuţia asta."

Allie se uită în jos la Juniper în timp ce se târa, încruntându-se.

– Spui asta de parcă nu îţi dau să mănânci. Caroline termină de umplut găleata. Îi dau de mâncare.

– Pot să întreb de ce?

Allie se purta de parcă tocmai auzise asta pentru prima dată.

„La naiba, ce bine joacă teatru!"

Caroline băgă mai mult nisip în găleată.

– În primul rând, e scump. În al doilea rând, n-am timp să fiu una dintre mamele alea care bârfesc cu celelalte despre al cui copil e mai bun decât restul şi, în al treilea rând… Termină găleata şi o dădu deoparte. Singurele balerine pe care le cunosc nu sunt oameni cu care mi-aş dori cu adevărat să-mi petrec timpul.

– Caroline…

La dracu'! Promisese.

– Nu. Allie ridică mâna. Îi apreciez sinceritatea. Aş putea spune şi eu asta despre o mulţime de sporturi. Dar ar fi păcat să judeci toate balerinele pornind doar de la cele câteva pe care le-ai cunoscut, chiar dacă sunt inclusă şi eu în eşantionul tău.

Caroline înaintă, apoi lăsă găleata jos înainte de a se uita spre Allie.

– I-am promis fratelui meu că o să-ți dau o șansă și că n-o să te judec din cauza acțiunilor familiei tale. Pentru că adevărul e că nu te cunosc.

– Pare un punct bun de plecare, pentru că nici eu nu te cunosc.

Allie mai aruncă o mână de nisip în găleată.

Mi se strânse pieptul. La naiba, eram mândru de ea. Venise momentul să întrerup discuția asta acum, când ieșise pe locul întâi.

– Cred că avem nevoie de niște apă.

– Nisipul e deja ud aici.

Juniper săpa în spatele castelului.

– Nu asta am vrut să spun.

Am scuturat din cap spre Allie, zâmbind încet. Cu o zi în urmă avusese o zi de rahat și, dacă exista vreo șansă să mă pot ține de promisiunea unei distracții, mă foloseam de ea.

Sprâncenele i se ridicară deasupra ochelarilor de soare și imediat se lăsă pe vine, apoi se ridică.

– Cunosc privirea asta, Hudson, și e frig.

Își scoase sandalele și se uită spre dreapta, căutând o cale de ieșire.

– Aș riposta spunând că e neobișnuit de cald.

M-am ridicat și mi-am scos cămașa, apoi am aruncat-o pe nisip. Urmară și ochelarii de soare.

Ea se dădu înapoi cu câțiva pași, apoi se răzgândi și se uită drept la mine, cu gura ușor deschisă.

I se oprise puțin respirația? *La dracu'!* Nu puteam să-i văd ochii, nu puteam să-i citesc expresia.

– Eu aș arunca ochelarii, dacă nu vrei să-i pierzi, am avertizat-o, pășind peste prosopul lui Caroline și abia evitând șanțul.

– Hudson Ellis! mă atenționă Allie, dându-se înapoi cu câțiva pași, dar nu spusese nu.

Amândoi știam că acel singur cuvânt m-ar fi oprit pe loc.

– Pe bune! Par a fi nişte ochelari drăguţi.

Am rânjit cu toată gura.

– Serios, cu gropiţă? mormăi ea, luându-şi ochelarii de la ochi şi aruncându-i lângă găleată. Nu-i cinstit.

– N-am spus niciodată că joc cinstit.

Asta fu toată avertizarea pe care o primi înainte să alerg direct spre ea.

Ea ţipă când am luat-o pe sus şi am aruncat-o pe un umăr.

– Cred că glumeşti!

– Nicidecum. Am mers direct spre valuri, tăind-o printre Gavin şi Eric. Nu glumesc niciodată când e vorba despre tine.

– Jur că, dacă mă arunci în apa asta…

Mâinile luptară să se agaţe de spatele meu, împingându-se în sus ca să nu atârne.

– O să ce? Să trăieşti puţin? Să te răcoreşti puţin? Să te uzi puţin?

Am intrat în apă şi răceala ei mi-a cuprins gleznele.

– Of! Mă ud puţin? Doar atât poţi? Reuşi să îşi ducă mâinile murdare de nisip pe umerii mei şi mi-am strâns mâinile pe spatele coapselor ei ca să nu alunece în apă în timp ce se ridica. Sunt dezamăgită. Trebuie să mai lucrezi la tehnică, Ellis.

– Nu mi-ai văzut niciodată tehnica, Rousseau. Apa îmi ajunse până la genunchi şi am continuat să merg. La dracu', era rece în perioada asta a anului. Crede-mă, dacă aş încerca, ai şti.

– Tipii cu tehnică nu arată ca şi cum ar încerca, ripostă ea când urechea îi atinse coastele.

– Trebuie să încetezi să mai ieşi cu balerinii ăia! Dacă nu-ţi poţi da seama când cineva se străduieşte de nu mai poate pentru tine, atunci nu te merită.

Mă atinse un val şi Allie icni când îi udă picioarele.

– E rece ca gheaţa!

– Te înviorează, aşa-i? Am lăsat-o să alunece câţiva centimetri când lovi următorul val şi ea ţipă. Te face să simţi că trăieşti.

– O să fii mort dacă mă arunci în apa asta! Mă luă complet prin surprindere, desprinzându-se din strânsoarea mea, şi mă prinse cu picioarele de mijloc. Coapsele ei puternice se încleştară în jurul meu şi mâinile se zbătură ca şi cum nu ştia ce să facă cu ele.

M-aş fi prăpădit de râs dacă n-aş fi fost distras de senzaţia care îmi fură gândurile când am simţit trupul ei lângă al meu. Pielea ei caldă, moale mă făcu să fiu conştient de prezenţa ei, trimiţându-mi fiori prin toate locurile unde ne atingeam.

– N-o să te las să cazi, i-am promis, ridicându-mi mâinile s-o ţin de coapse, ferindu-mă de fundul ei perfect.

Ea se dădu înapoi, uitându-se drept în ochii mei, în vreme ce îşi ţinea mâinile aproape de umerii mei. În acele adâncimi de culoarea whiskyului erau o ardoare şi un licăr de interes care îmi atraseră atenţia pe când răsuflarea i se acceleră.

– Să ştii că mă poţi atinge. Veni un alt val, dar n-o atinse pe Allie. Ţi-am promis distracţie.

– Să foloseşti sexul drept distracţie devine complicat.

Îşi trecu limba peste buza de jos, apoi o muşcă încet.

– Cine a spus ceva despre sex? Am strâns-o mai tare de coapse în vreme ce ochii urmăreau mişcarea. Voiam să mă aplec şi să sug buza aia, voiam s-o urmăresc cu limba mea, voiam să mă afund în gura ei şi să ştiu, în sfârşit, ce gust avea. Eram obişnuit să tânjesc după lucrurile pe care nu le puteam avea niciodată când era vorba despre Allie, dar felul în care ea mă privea acum mă făcu să mă întreb, mă făcu să vreau. Încercam doar să te salvez să nu arăţi ca un Frankenstein ciudat cu mâinile în aer.

Ea pufni.

– Mă supuneam condiţiilor înţelegerii noastre. Regulile spun că mă poţi atinge în public, îmi reaminti ea. Nu că eu pot să te ating. N-aş vrea să profit de tine în înflăcărarea momentului.

– Deci admiţi că e un moment?

La naiba, buzele ei erau la doar câţiva centimetri de ale mele! Credeam că înţelesesem ce înseamnă dorinţa, dar,

de fapt, nu era așa. Nu până în momentul ăsta.

– Recunosc că tu aveai un moment.

– Ce obsedată ești de amănunte! Mi-am luat privirea de la gura ei și am văzut că mă privea. Privirile noastre se întâlniră și... se înfierbântară. Înțelegerea se modifică. Regula mea e că tu poți să mă atingi oricând vrei, Alessandra. În public. În particular. Nu contează pentru mine. Pe orice parte a mea. Cu orice parte a ta. Oricând vrei. Un alt val de apă rece îmi lovi coapsele și mi-am dorit să fie câțiva centimetri mai sus. Acum ar fi bine, pentru că tot dăm un spectacol și așa mai departe.

Își puse mâinile pe umerii mei, atingându-mă ușor.

– Ei bine, dacă e pentru spectacol, șopti ea și degetele îi alunecară pe pielea mea, apoi se uniră la ceafă.

Mă săgetă dorința și am tras-o mai aproape din pur reflex. Nimic mai mult decât o atingere, decât senzația ei în brațele mele și un foc îmi străbătu venele. Exista un motiv pentru care nu flirtasem niciodată cu ea în adolescență, nu depășisem niciodată limita. Știusem instinctiv că, dacă aș fi atins-o, nu i-aș mai fi dat drumul niciodată.

La naiba, habar nu avusesem ce să fac cu ea atunci, dar acum știam. Știam sute de feluri în care să o *distrez* și bănuiam că ea ar fi făcut ca fiecare dintre ele să pară nounouț.

Își băgă mâinile în părul meu, oftând, și mi se tăie răsuflarea.

Se uită la gura mea și își depărtă buzele, apoi clipi de două ori.

– Mă duc înapoi la mal.

Coapsele ei alunecară când își desfăcu gleznele și eu mi-am slăbit strânsoarea.

– O să te duc eu, am protestat, reținându-i un geamăt când ea alunecă pe corpul meu.

Să înghețe în apă nu făcea parte din planul meu.

– Știu cum e cu apa rece. Mâinile ei îmi atinseră pieptul când picioarele ajunseră la nisip, apa oceanului ajungându-i până la talie. Așa cum spusese, nici măcar nu tresări, chiar și când un val veni și îi udă tricoul până la coaste. Și

tu probabil ar trebui să mai stai pe aici un minut înainte să te întorci.

Un zâmbet ironic îi arcui gura când se dădu în spate spre țărm, cu ochii sclipind când își dădu jos cămașa.

Al naibii să fie de bikini roz!

Văzându-i rotunjimile sânilor am simțit că salivez și curbura taliei mă făcu să-mi strâng degetele. Avea dreptate. Aveam nevoie de câteva minute pentru că aveam o erecție de zile mari.

– Simți asta? întrebă ea, înclinându-și capul în timp ce continua să se retragă.

– Ce? am răspuns eu stânjenitor de uluit văzând-o în afurisitul ăla de costum de baie.

– Tehnică, Hudson. Întinse mâinile, încă ținând tricoul. Tehnică fără efort.

Se întoarse și se îndreptă spre țărm și am încetat să îmi stăpânesc rânjetul și m-am dus spre apa adâncă, să mă răcoresc. Nu știam ce fusese mai sexy: alunecarea delicată a degetelor ei pe pielea mea sau scânteia de viață pe care i-o văzusem în ochi în vreme ce se dădea înapoi.

Pentru o clipă, acolo, o văzusem pe ea.

„Tu ești motivul pentru care ea…“ începu conștiința mea, dar am făcut-o să tacă pe afurisita asta afundându-mă rapid sub valuri și udându-mi capul. O distracție, asta fusese. Nimic din astea nu fusese adevărat pentru ea, doar se jucase cu mine și îmi plăcuse fiecare moment. Chiar mă gândisem să îi trimit o invitație gravată să se mai joace puțin.

Doar când îmi mi-am recăpătat controlul asupra corpului – și asupra gândurilor – m-am îndreptat spre mal. Allie nu se vedea nicăieri.

– Unde a plecat Alessandra? am întrebat-o pe Juniper în timp ce ea continua construirea castelului împreună cu Caroline.

– Mi-am uitat pălăria de soare în mașina unchiului Gavin și a spus că o s-o ia ea, pentru că își lăsase telefonul în a ta, răspunse Juniper, scoțând nisipul de sub podul pe care-l construia.

– Ce drăguț din partea ei!

– Pentru că e drăguță.

Juniper îi aruncă o privire mamei ei și se mută la turnul principal.

Caroline își dădu ochii peste cap când Juniper nu se uită, dar nu scoase nici un cuvânt contra lui Allie în timp ce lucram în continuare la castel.

După câteva minute și două turnuri, Allie reveni, cu bikiniul acoperit de o rochie de plajă roz lipită de trup ce aproape că mă făcu să îmi muşc degetele. Își lăsă telefonul pe scaun, apoi veni spre noi cu o privire pe care nu o puteam descifra.

Între sprâncene îi apăruseră două riduri.

– Totul e în regulă? am întrebat ridicându-mă, în vreme ce Gavin trecu în fugă pe lângă noi.

– Da, răspunse ea, din nou cu acea voce inexpresivă. Uite, scumpo!

Zâmbetul fals îi arcui gura când îi dădu lui Juniper pălăria și mie mi se ridică părul pe ceafă.

– Mulțumesc!

Juniper și-o îndesă pe cap, prinzându-și panglicile sub bărbie.

– Cu plăcere!

Allie se dădu înapoi în direcția mea.

– Atenție! strigă Beachman și mi-am aruncat mâna în fața capului lui Allie, prinzând discul Frisbee la câțiva centimetri de fața ei.

Ea clipi iute, uitându-se la discul galben fluorescent.

– Sfinte Sisoe!

– Fii atent unde arunci chestia aia!

M-am îndepărtat de Allie, mi-am flexat încheietura mâinii și l-am aruncat înapoi spre Eric.

– Mulțumesc! Își drese glasul. Că vorbeam despre reflexe.

Mi-am înclinat capul, ajungând cu gura lângă urechea ei.

– Unii i-ar spune tehnică.

Ea pufni, făcându-mă să rânjesc. Era sunetul care se apropia cel mai mult de un râs pe care îl scosesem vreodată de la ea și am luat-o drept victoria mea pe ziua de azi.

După-amiaza trecu repede. Mama și tata lăudară castelul de nisip și o luară pe Juniper la o plimbare pe plajă, în vreme ce Gavin moțăia. Allie o întrebă pe Caroline despre cafenea într-un schimb de cuvinte surprinzător de pașnic, ce mă făcu să fiu ciudat de optimist.

Apoi am privit complet hipnotizat cum Allie îi arătă lui Eric cum să facă un arabesc – stând pe piciorul stâng și ridicându-l pe cel drept la spate, într-un unghi ce te lăsa mască.

Doamne, cât era de frumoasă!

– E grațioasă, recunosc, spuse Caroline.

– Mai degrabă rafinată. Când eram mai tineri, obișnuiam s-o urmăresc ore întregi când făcea exerciții.

M-am aplecat în față, sprijinindu-mă coatele pe genunchi.

– Te-a pus s-o urmărești exersând?

Caroline adună jucăriile lui Juniper.

– Allie nu m-a pus să fac nimic. N-o întoarce așa! Am râs când Eric își încercă talentul cu figura aia și căzu cu fața în nisip. Voiam să fiu oriunde era ea, ceea ce însemna să mă ascund în studioul lor ori de câte ori mama ei nu se uita. Dar și ea s-a ascuns în Grizzly Bear sau în dormitorul meu, să stea cu mine. Cu coada ochiului, am surprins-o pe Caroline privindu-mă. Scara aia de la fereastra mea nu era la fel de bună ca o scară de incendiu.

– Adu-mi aminte să n-o las niciodată pe Juniper să aibă camera aia! mormăi ea.

Cam pe la patru, am făcut curățenie unde am stat și l-am ajutat pe tata să care umbrelele la mașină. După ce am împachetat tot în camionetă, m-am îndreptat spre zona de recreere să mă spăl pe picioare, ca să nu aduc nisip în mașină.

Odată ce am scăpat de nisip, m-am îndreptat spre marginea debarcaderului și m-am uitat spre ocean, așteptând-o pe Allie. Rezistaserăm o întreagă după-amiază cu fami-

lia mea fără ca Allie să fugă și cu Caroline ținându-și gura.

În plus, dacă mă gândeam că o avusesem pe Allie lipită de mine în apă, fusese o zi al naibii de bună, chiar dacă după aceea o simțisem îndepărtându-se de mine.

– Ce bine că ești încă aici! Caroline se apropie de balustradă, să stea lângă mine, adunându-și părul blond și lung într-o coadă de cal. Voiam să vorbesc cu tine.

– Ce s-a întâmplat? Dacă vrei să stau cu Juniper acum, că se termină școala, probabil o să pot să îmi schimb turele în funcție de program.

La urma urmei, de aia trăiam aici.

– Nu e asta. Mâinile i se încleștară pe balustradă. Ești fratele meu mai mic și te iubesc. Știi asta, da?

– Care-i problema?

M-am încruntat.

– I-am dat o șansă. O șansă adevărată. Fața i se strâmbă într-o expresie de suferință jalnică. Și e minunată, dar nu poți să te vezi cu ea, Hudson.

CAPITOLUL 15

Allie

Andreamaaay: *În momentul ăsta, încep să mă întreb dacă sora ta mai trăiește, RousseauSisters4.*

User60981: *Dacă nu, poate că există un loc liber la companie!*

Mi-am pus piciorul sub dușul aflat la înălțimea genunchiului și l-am curățat, atentă să nu stropesc tivul rochiei subțiri roz, lungi până la genunchi, mișcându-mi degetele de la picioare să-mi scot nisipul dintre ele. Oricât m-aș fi temut de ziua de azi, fusese… distractivă.

Să-mi petrec timpul cu niște oameni care clar se iubesc, să construiesc un castel cu Juniper, chiar să flirtez cu Hudson – ceea ce n-aș fi crezut niciodată că voi fi destul de curajoasă să fac – fusese surprinzător de plăcut și foarte diferit de a fi cu familia mea.

Și nu m-am gândit la balet, cel puțin nu la părțile dificile, nici măcar o dată. Chiar şi să mă dau mare în fața lui Hudson când am făcut demonstrația aia pentru Eric fusese o experiență grozavă. Nu m-am gândit la viteza recuperării mele, nici nu m-am stresat că cineva îmi vânează locul, nici nu m-am îngrijorat că poate Vasily nu va monta baletul nostru dacă nu mă întorc complet refăcută. Sigur, am ratat antrenamentul de după-amiază, dar oricât de mult ezitam să recunosc, meritase.

Era balsamul perfect pentru a-mi alina rănile pe care mi le provocase mama ieri.

Mi-am spălat celălalt picior, apoi m-am uitat spre parcare. Jessica trecuse să-l ia pe Eric după ce terminase cu munca și Hudson încă nu era la camionetă, ceea ce însemna că probabil mă aștepta. Apa se opri automat și mi-am băgat piciorul în sanda, apoi m-am îndreptat spre punctul de observație din zona de recreere în formă de diamant, trecând pe lângă patru intrări separate spre dușurile private în stânga și apropiindu-mă de colțul construcției.

Doar un singur moment mi-a amărât ziua și încă nu știam cum să procedez cu ceea ce găsisem în mașina lui Gavin. Sau dacă aveam dreptul sau responsabilitatea să fac ceva.

– Ai spus că n-o să faci asta!

Vocea lui Hudson mă opri locului.

– Am spus că o să-i acord o șansă, ceea ce am făcut, ripostă Caroline și inima îmi încremeni.

Poate vorbeau despre altcineva. Exista o șansă, corect? Mi-am apăsat mâinile de peretele cel nou și m-am lipit de clădire, uitându-mă pe după colț.

– Și nu e că n-ar fi frumoasă, sau deșteaptă, sau bună cu Juniper, continuă Caroline, uitându-se la Hudson cu o

expresie chinuită.

– Știu foarte bine cât de grozavă e Allie, o întrerupse el, încrucișându-și brațele la piept.

Și eu care speram că nu era vorba despre mine.

– ... Pentru că e în toate felurile astea. Și, în orice alte împrejurări, aș spune că e fabuloasă.

Cel puțin arăta supărată de situație.

– Orice împrejurări în care nu e o Rousseau. El scutură din cap. Ești absolut incredibilă.

Fericirea zilei se topi ca și cum n-ar fi existat de la bun început. Întotdeauna avea să se ajungă acolo cu ea, nu-i așa? Poate ăsta era blestemul orașelor mici – nu ți se permitea niciodată să fii mai bun decât rolul care ți se atribuia.

– Faptul că familia ei e dezgustătoare n-are nimic de-a face cu ce încerc să-ți spun.

Întinse mâna spre el și el se dădu înapoi înainte ca ea să îl poată atinge.

Dezgustătoare? Am simțit că mă înfurii. Eram o Rousseau. Numele meu de familie deschidea uși în fiecare companie de balet din lume și ar face același lucru pentru Juniper dacă ea ar dori.

– Într-o zi, o să regreți că ai rostit *vreodată* cuvintele astea, promise Hudson și stomacul mi se făcu ghem.

Caroline n-avea idee că își vorbea de rău propria fiică.

– Ascultă ce îți spun, Hudson! Te rog! Tonul ei rugător mă izbi drept în piept. I-am *simțit* disperarea să fie înțeleasă de fratele ei ca și cum ar fi fost a mea. E minunată. Doar că nu este pentru tine.

Am zgâriat peretele cu unghiile.

– Să nu începi cu prostia aia cum că o-să-plece-la-sfârșitul-verii! Își îndoi cozorocul șepcii. Suntem adulți capabili să luăm decizii legate de relațiile la distanță, sau de mutare, sau de o sută de alte moduri de a fi împreună cu persoana cu care vrem.

La naiba, își apăra bine poziția. „Și eu care credeam că sunt o bună actriță."

– Și tu crezi că te vrea pe tine? îl provocă Caroline.

Fiecare mușchi din trup mi se crispă și m-am îmbujorat ca și cum mi s-ar fi trântit asta drept în față. Să-l doresc pe Hudson nu fusese niciodată problema. Să rămână prin preajmă era.

– Sunt al naibii de sigur și o cunosc pe Allie mai bine decât multe alte persoane.

Pe falcă i se zbătu un mușchi și își vârî mâinile în buzunarele din față ale pantalonilor. Trecuseră ani de când nu-l mai văzusem pierzându-și cumpătul, dar semnele erau aceleași. Avea să explodeze.

– Ai *cunoscut*-o, îl corectă ea. Ai cunoscut-o acum zece ani. Am făcut niște săpături...

Nu-mi mai simțeam stomacul. Ce săpături?

– *Ce* dracu' ai făcut? Își lăsă brațele în jos. Dacă nu ai fi fost sora mea, așa aș fi terminat cu tine!

Cunoșteam prea bine sentimentul.

– Iese doar cu balerini. Doar oameni din profesia ei, pe micul ei nivel de elită și cu aceleași venituri. Și tu nu ești vreunul dintre ăștia.

Găsise toate astea pe internet? Cam cât mai trebuia să stau aici și să ascult? Furia îmi clocotea în piept.

– Știu deja asta. Ridică din umeri, cu mâinile încă în buzunare. Și ce? Până acum, am ieșit doar cu femei despre care știam că nu aveau să-mi ceară un inel. Lucrurile se schimbă și nu-mi pasă cu cine s-a întâlnit înainte, pentru că acum e cu *mine*.

În regulă, asta era cam excitant. De-a dreptul excitant... dacă nu ne-am preface.

– Nu te vrea! strigă Caroline. Trebuie să o rupi cu ea înainte să devină prea serios. M-am uitat la ea toată ziua. M-am uitat și la petrecere. Tu o atingi, întinzi mâna spre ea, îi aduci de mâncare și ai grijă de ea, dar ea nu face la fel. Te-a invitat la petrecerea uriașă pe care compania ei de balet o dă în fiecare vară?

M-am dat înapoi și mi-am rezemat fruntea de perete, închizând ochii, în vreme ce mânia ardea mai fierbinte cu fiecare acuzație pe care o rostea Caroline, subliniind toate felurile în care îl dezamăgisem deja pe Hudson. El con-

vinsese pe toată lumea şi eu nu îmi jucasem partea mea din rol.

„Ar fi trebuit să fi fost tu." Cuvintele mamei îşi croiră drum înlăuntrul meu. Se părea că eşecul era tema săptămânii pentru mine. I-am dezamăgit pe Hudson şi pe Lina şi acum le dezamăgeam pe Juniper şi pe Anne.

– N-am discutat despre asta *încă,* ripostă Hudson.

– Exact. Hudson, ea nu te atinge. Aş putea chiar spune că se dă peste cap să evite să te atingă – şi nu aşa se poartă o femeie cu bărbatul pe care-l doreşte.

S-o ia dracu'! Ăsta nu era un eşec; era ceva intenţionat. *Chiar* îl doream şi de aceea aveam grijă să nu îl ating, să nu cedez în faţa energiei dintre noi, să nu fac o greşeală care m-ar distruge din nou la sfârşitul verii. Fir-ar, deja stricasem planul, deoarece – ca de obicei – eram prea precaută?

– Deci ea e o persoană retrasă…

Şi încă îmi lua apărarea. „Fir-ar să fie!"

– Nici măcar nu îţi zâmbeşte! Nici măcar o dată. Poate că sunteţi prieteni buni şi poate că e plictisită sau singură, dar îţi spun că nu e implicată ca tine şi o să îţi zdrobească inima dacă nu o rupi cu ea.

„E de ajuns." M-am depărtat de perete şi am inspirat să mă îmbărbătez.

– E ultima dată când discutăm despre asta, o avertiză Hudson. Nu mă despart de Allie. Nici azi. Nici mâine. Niciodată, dacă am un cuvânt de spus. Să renunţ la ea a fost cea mai gravă greşeală pe care am făcut-o în viaţa mea şi să fiu al naibii dacă neputinţa ta de a vedea ce se petrece în jurul tău o să mă coste singura şansă pe care o am să fiu cu ea.

Inima îmi bubuia când m-am depărtat de perete. Era timpul să-mi respect partea mea din învoială. „Doar un rol. E doar un rol." Dar nu era.

Silindu-mă să zâmbesc blând, am cotit.

– Aici erai!

Hudson se albi.

– Alessandra…

– Eu aşteptam la maşină.

Înainte să-mi pierd curajul, m-am dus direct spre el, m-am ridicat pe vârfuri cât îmi permiteau gleznele, i-am cuprins faţa nerasă în mâini şi l-am sărutat.

Am simţit cum i se opreşte respiraţia şi m-am rugat să nu fi exagerat. Nu conveniserăm niciodată să ne sărutăm. Sau să nu ne sărutăm. Dar iată-mă, apăsându-mi buzele pe ale lui – în sfârşit. Am zăbovit preţ de o secundă, destul de mult ca pulsul s-o ia razna, ca gura să înregistreze moliciunea gurii lui, apoi m-am pregătit să mă retrag şi să înfrunt consecinţele atacului meu neaşteptat.

Braţul lui mă luă de mijloc şi mă sărută şi el o dată, de două ori, apoi îmi supse blând buza inferioară şi îşi trecu dinţii peste ea, trezindu-mi fiecare terminaţie nervoasă din trup şi făcând să mi se taie respiraţia.

Dumnezeu să mă ajute, se termină înainte să fiu pregătită să se termine.

Îşi înălţă capul şi se uită la mine de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

– Am terminat discuţia, Caroline.

Nu îşi luă privirea de la mine.

Nu îmi imaginam o viaţă în care să mă pot sătura vreodată să mă uit în ochii lui.

– Am plecat deja, mormăi ea.

Zgomotul paşilor ei se stinse în vreme ce eu şi Hudson stăteam acolo, uitându-ne unul la altul.

– M-ai sărutat.

Se uită la gura mea.

– Te-am sărutat. Vocea mi se transformă în şoaptă şi mi-am luat mâinile de pe faţa lui. Mersesem prea departe. Eşti supărat?

– Supărat? Luă mâinile de pe mijlocul meu şi se retrase cu un pas, lăsând o oarecare distanţă între noi. Simt o mulţime de lucruri acum, dar nu ştiu ce să spun despre supărare. Depinde de cum răspunzi la asta: Ai auzit cearta?

– Da.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, aş fi ezitat, aş fi cântărit ce răspuns voia să audă, dar fusesem de acord să-i spun adevărul.

– Fir-ar! Se rezemă de balustradă şi îşi întoarse şapca. M-ai sărutat pentru că erai supărată pe Caroline.

– Da. Vântul se înteţi şi mi-am ţinut tivul rochiei lipit de coapse. Oarecum.

O familie cu doi copii mici urca treptele dinspre plajă şi se îndrepta spre punctul de observaţie, oprindu-se să admire peisajul cam la trei metri distanţă.

Hudson mormăi o înjurătură, apoi se depărtă de balustradă, luându-mă de mână din mers.

– Nu discutăm despre asta aici.

Inima mi-o luă la galop în vreme ce îl urmam pe lângă clădire şi prin prima uşă pe care o deschise. „Jucai un rol." Dar oare aşa era? Apărură sentimente complicate, haotice şi m-am străduit să construiesc apărarea ce mă ţinea în viaţă, dar era imposibil când încă mă furnicau buzele de la acel sărut.

Îmi dădu drumul la mână şi apăsă comutatorul, luminând duşul privat placat cu gresie verde cu alb, apoi închise şi încuie uşa. Sunetul încuietorii îmi reverberă în cap.

Eram singuri, ceea ce însemna că trebuia să aleg dacă aveam să joc rolul şi să râd de ce tocmai se întâmplase sau să fiu cinstită şi să îi dăruiesc o parte adevărată din mine, ştiind că s-ar putea să n-o mai capăt niciodată înapoi.

– Ai auzit ce a spus şi ai vrut să demonstrezi ceva.

Îşi băgă din nou mâinile în buzunare şi se rezemă de uşă.

– Da.

Era adevărul. În mare parte.

Muşchiul de pe maxilar i se zbătu şi îşi lovi ceafa de uşă, uitându-se la tavan.

– Aş zice că asta înseamnă că acum eşti supărat. Unde dispăruse curajul meu de adineauri? Doamne, era mult mai uşor când puteam să îmi spun că ne prefacem, dar mi se părea că era prea real în încăperea asta mică.

– Nu așa ar fi trebuit să fie primul nostru sărut.

– N-am crezut niciodată că ești genul romantic.

Am dat-o în bară cu gluma.

– Am așteptat unsprezece ani să te sărut. Încetul cu încetul, își lăsă capul în jos, țintuindu-mă locului cu acei ochi verzi. Unsprezece ani în care m-am gândit cum ar fi să încalc limita, imaginându-mi toate felurile… Scutură din cap. Tu măcar ai vrut? Sau a fost doar că să demonstrezi că ea a greșit?

– Te-ai gândit timp de unsprezece ani la cum ar fi să mă săruți?

Mi se strânse pieptul.

– Da. Tu ai vrut asta? repetă el.

Acum, era categoric momentul să mă protejez și să mint. Dar nu puteam. Nu față de Hudson.

– Da. Confesiunea mea răsună în camera cu gresie. De ce crezi că am plecat de lângă tine așa repede când eram în apă? Nu ar trebui să vreau să te sărut. Doar ne prefacem, îți amintești?

– Nu în momentul ăsta.

Ochii i se întunecară și pulsul mi se acceleră.

– Ce vrea să însemne asta? Fierbințeala îmi înțepă obrajii. Niciodată nu se uitase la mine așa, ca și cum eram cineva pe care îl dorea – nu, după care tânjea. De fapt, nu eram sigură că vreun bărbat cu care fusesem mă privise vreodată în felul ăsta, cu așa o dorință evidentă.

– Înseamnă că vreau cinci minute.

Scoase telefonul din buzunar și atinse ecranul.

– Când ne prefacem că ce? Mi-am încrucișat brațele și m-am silit să-mi controlez inima ce o luase la galop. Că nu te urăsc? Că aranjamentul ăsta e real? Ce roluri jucăm?

Orice mască era mai bună decât nici una.

– Cinci minute în care *nu* ne prefacem. Doar tu și eu. Îmi arătă cronometrul și apăsă pe start. Cifrele începură să alerge în numărătoarea inversă și el și-l băgă înapoi în buzunar. Poți face asta?

– Cinci minute. Am strâns în pumni rochia doar ca să mă asigur că nu eram dezbrăcată, așa cum mă simțeam.

Bine. Fără să ne prefacem.

El încuviință din cap.

– Acum, ar fi momentul să pleci dacă nu vrei asta. Se îndepărtă de ușă și înaintă încet, dându-mi suficient timp să plec. Să protestez. N-am făcut nici una, nici alta.

Ridicându-mi bărbia, m-am retras cu un pas, lovindu-mă de chiuvetă, în vreme ce el își întinse mâinile spre mine.

– Încă ești aici. Își puse mâinile de-o parte și de alta a mea, prinzându-mă între brațele lui, apoi aplecându-se spre mine.

– Încă sunt aici. Privirea mi se duse spre gura lui și m-am străduit să respir. Ar trebui să plec, dar nu mă puteam hotărî să ies pe ușa aia. Ce vrei, Hudson?

– Vreau acel prim sărut. Îmi cuprinse obrajii cu palmele și își trecu degetul mare peste buza inferioară. Tu vrei?

– E o idee proastă.

Ah, *Doamne!*

– Vrei? repetă el.

Să-l sărut – să-l sărut de-adevăratelea – ar fi complet și total nesăbuit, și cuvântul ăsta nu era *niciodată* valabil în cazul meu. Dar voiam să îl sărut mai mult decât voiam siguranța singurătății mele. L-am privit în ochi și mi-am desfăcut brațele, punându-le pe pieptul lui.

– Da.

– Allie, îmi șopti numele, coborându-și capul.

Apoi mâna îi alunecă pe ceafa mea și el mă sărută.

Da. Asta era exact ce voiam, gura lui mișcându-se peste a mea, *cu* a mea, apăsarea dureros de dulce. Îmi mângâie mijlocul buzei inferioare cu limba și eu am deschis gura pentru el.

El gemu și am alunecat într-o pură nebunie. Mă devora cu mișcări pricepute ale limbii, revendicând fiecare părticică sensibilă a gurii mele și distrugându-mi lumea atât de atent construită.

Mâinile mi s-au grăbit spre cămașa lui și în jurul gâtului, trăgându-l mai aproape. Pielea îmi era străbătută de energie și i-am răspuns la sărut cu o dorință veche de un

deceniu, în timp ce între noi explodă ardoarea, nedomolită și primejdios de nestatornică. Strânsoarea lui se mută chiar sub fundul meu și mă ridică pe marginea chiuvetei, ținându-și gura lipită de a mea, răpindu-mi gândurile și logica și înlocuindu-le cu o nevoie presantă pe care nu eram sigură că aveam să fiu vreodată în stare să o potolesc.

Sfinte Sisoe, era *bun* la asta!

Îmi desfăcu coapsele și se mută între ele, lipindu-și gura de a mea iar și iar, mișcându-și degetele prin părul de la ceafă și înclinându-mi capul pentru a adânci sărutul. Fu nevoie de doar câteva secunde ca sărutul să scape de sub control – și am permis amândoi asta. I s-au adăugat mâini ce căutau și respirații întretăiate, prea disperați după mai mult pentru a ne opri pentru un lucru atât de banal precum aerul.

I-am mușcat buza inferioară.

El îmi supse limba în gura lui și am gemut.

I-am dat șapca jos și mi-am trecut degetele prin părul lui, ținându-i capul lângă al meu.

El își băgă mâna sub rochie și de-a lungul lateralei coapsei, apoi mă apucă de șold și mă trase mai aproape de el. Ah, Doamne! Era tare și fierbinte și atât de *chiar acolo*.

– Hudson, am scâncit și el răspunse sărutându-mă mai tare, mai profund, mai mult, până când i-am știut gura ca pe a mea și gustul de sare și de Hudson îmi fu imprimat în memorie.

Da. Atât de mult *da*. Așa trebuia să se simtă un sărut. Cum am trăit douăzeci și șapte de ani fără să simt acest iureș al bătăilor inimii? Această foame copleșitoare? Îl doream. Aveam *nevoie* de el. Era ardoare și căldură, iar eu fusesem atât de al naibii de rece pentru prea multă vreme. Ar fi putut să ceară orice și eu i-aș fi dat, atâta vreme cât nu se oprea din a mă săruta. Voiam să dăruiesc, voiam să simt fiecare părticică din pielea lui pe a mea, voiam să îmi dea laoparte costumul de baie și să mă atingă.

Voiam totul.

Își desprinse gura de a mea doar pentru a mă săruta pe gât, întorcându-se în locurile ce mă făceau să icnesc, sugând unde gemeam. Mi-am înfipt unghiile în ceafa lui când buzele lui mi-au atins clavicula și mi-am legănat șoldurile, făcându-ne pe amândoi să gemem când ne-am frecat.

Asta nu era chimie. Asta era ardere. Și eu voiam asta.

– Ești atât de a mea, șopti el înainte de a-mi lua din nou gura.

Mi-am agățat glezna de șalele lui și strânsoarea deveni mai puternică în timp ce îl sărutam iar și iar, ca și cum unsprezece ani de visuri ar fi putut încăpea în acest unic moment.

Unsprezece ani. Am fi putut să avem asta – să ne avem unul pe celălalt – în tot acest timp.

Dar el plecase. Fără vreun cuvânt. Ca și cum anii noștri de prietenie nu însemnaseră nimic.

Am țipat din cauza durerii bruște din piept și Hudson întrerupse sărutul, amândoi gâfâind cu putere, iar ochii lui îmi căutară privirea.

– Allie?

Vederea mi se tulbură și am simțit înțepătura lacrimilor în ochi.

– Mi-ai zdrobit inima. Poate că eram doar prieteni, dar mi-ai *zdrobit* inima.

Pieptul i se ridică atunci când își lăsă fruntea pe a mea și degetele îmi mângâiară blând ceafa.

– Știu.

– Cum de ai putut să-mi faci asta?

Ar fi trebuit să îl împing, dar, în loc de asta, l-am tras mai aproape, ca și cum faptul că mă agățam de el acum l-ar fi putut cumva forța să rămână atunci.

– Îmi pare atât de al naibii de rău! Mă sărută apăsat pe frunte. Atât de rău!

Alarma sună din buzunar.

– La dracu'!

Își luă telefonul și opri alarma.

Cinci minute. Doar atât durase? Cum de mă descoperise atât de complet în doar cinci minute afurisite? Ce s-ar fi putut întâmpla în alte cinci? De ce eram atât de al naibii de slabă când era vorba despre el?

– Allie.

A încercat să se uite în ochii mei, dar nu i-am dat voie. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am împins.

– Timpul s-a scurs.

Oftatul lui frustrat răsună în întreaga încăpere, dar se dădu într-o parte, oferindu-mi o mână să cobor de pe chiuvetă. Am ignorat-o şi am sărit singură, apoi am ieşit din cameră cu picioarele tremurânde.

„Asta nu se poate întâmpla din nou." Mi-am repetat cuvintele iar şi iar în minte când Hudson mă conduse acasă în cea mai încordată şi tăcută călătorie cu maşina din viaţa mea. De ce făcusem asta?

Hudson opri în faţa casei mele şi mi-am luat sacul de plajă, întinzând mâna spre mânerul uşii.

– O să fim bine? a întrebat el când am deschis uşa.

– Nu există „noi" de-adevăratelea, îţi aminteşti? Am coborât din camionetă. Dar, dacă întrebi dacă o s-o pedepsesc pe Juniper pentru decizia mea tâmpită, atunci sigur că nu.

Folosindu-mă de cot, am închis uşa maşinii, apoi m-am îndreptat spre treptele verandei.

„Trebuie să te stăpâneşti până când intri."

Uşa cu plasă a scârţâit când am deschis-o şi, spre surprinderea mea, Sadie nu veni în fugă de la ce mesteca inevitabil disperată.

Mi-am lăsat sacul de plajă pe podeau la intrare şi m-am înmuiat toată. Stăpânirea de sine mă părăsi complet, lăsându-mă vulnerabilă, ca un cablu neizolat.

Doar cinci minute îi trebuiseră să dărâme zidurile pe care le ridicasem de-a lungul anilor, iluzia că furia şi apatia erau singurele emoţii pe care le puteam avea faţă de Hudson.

Mi-am deschis ochii la sunetul ghearelor lui Sadie pe parchet şi m-am întors la dreapta spre living.

Cinci minute. Doar atât durase? Cum de mă descoperise atât de complet în doar cinci minute afurisite? Ce s-ar fi putut întâmpla în alte cinci? De ce eram atât de al naibii de slabă când era vorba despre el?

– Allie.

A încercat să se uite în ochii mei, dar nu i-am dat voie. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am împins.

– Timpul s-a scurs.

Oftatul lui frustrat răsună în întreaga încăpere, dar se dădu într-o parte, oferindu-mi o mână să cobor de pe chiuvetă. Am ignorat-o şi am sărit singură, apoi am ieşit din cameră cu picioarele tremurânde.

„Asta nu se poate întâmpla din nou." Mi-am repetat cuvintele iar şi iar în minte când Hudson mă conduse acasă în cea mai încordată şi tăcută călătorie cu maşina din viaţa mea. De ce făcusem asta?

Hudson opri în faţa casei mele şi mi-am luat sacul de plajă, întinzând mâna spre mânerul uşii.

– O să fim bine? a întrebat el când am deschis uşa.

– Nu există „noi" de-adevăratelea, îţi aminteşti? Am coborât din camionetă. Dar, dacă întrebi dacă o s-o pedepsesc pe Juniper pentru decizia mea tâmpită, atunci sigur că nu.

Folosindu-mă de cot, am închis uşa maşinii, apoi m-am îndreptat spre treptele verandei.

„Trebuie să te stăpâneşti până când intri."

Uşa cu plasă a scârţâit când am deschis-o şi, spre surprinderea mea, Sadie nu veni în fugă de la ce mesteca inevitabil disperată.

Mi-am lăsat sacul de plajă pe podeau la intrare şi m-am înmuiat toată. Stăpânirea de sine mă părăsi complet, lăsându-mă vulnerabilă, ca un cablu neizolat.

Doar cinci minute îi trebuiseră să dărâme zidurile pe care le ridicasem de-a lungul anilor, iluzia că furia şi apatia erau singurele emoţii pe care le puteam avea faţă de Hudson.

Mi-am deschis ochii la sunetul ghearelor lui Sadie pe parchet şi m-am întors la dreapta spre living.

Kenna stătea în prag, îmbrăcată într-o bluză fără mâneci de culoarea ciocolatei, o nuanță mai deschisă decât brațele ei încrucișate, și o privire care spunea doar-să-îndrăznești-să-mă-enervezi, o singură sprânceană ridicată, în vreme ce Sadie dădea din coadă lângă ea.

– Ți-am spus că o să trimit o patrulă să te caute.

Era aici. Cea mai bună prietenă a mea ignorase apelurile refuzate, mesajele rămase fără răspuns și bătuse tot drumul de la New York, unde se îngrijea ortopedic de o întreagă companie de balet. Era aici, elegantă și rezervată, iar eu eram o afurisită de *epavă*.

M-am prăbușit, acoperindu-mi fața cu mâinile.

Kenna oftă.

– Ei bine! La dracu'!

CAPITOLUL 16

Allie

NYMargot505: *Încep să cred că Alessandra Rousseau ar putea fi, de fapt, moartă sau așa ceva. Știe cineva dacă i se ocupă locul deja?*

– Asta-i… mult, remarcă Kenna pe când stăteam cu spatele spre stâncă, o oră mai târziu, aruncând mingi de tenis în curte, ca Sadie să le aducă.

– Sunt o persoană groaznică, nu-i așa?

Mi-am tras mânecile treningului peste palme.

– Crezi că există vreo șansă să onorez întrebarea asta cu un răspuns?

Se uită chiorâș spre mine, în timp ce Sadie alergă înapoi spre noi.

– Mă simt groaznic.

Am luat de la Sadie mingea care încă nu avea mâzgă pe ea și am aruncat-o din nou, atentă să n-o azvârl spre pisci-

nă. Se dovedi că golden retrieverilor le place apa şi le ia o veşnicie să se usuce.

– Pentru că ai sărutat un bărbat care te-a ţinut în şah aproape jumătate din viaţa ta? Pentru că i-ai dat târcoale mamei acelei fete fără ca ea să ştie, ca s-o manipulezi? Sau pentru că ai fugit de sprijinul acordat în vreme ce erai în reabilitare pentru o accidentare serioasă, ai refuzat să răspunzi la blestematul ăla de telefon şi m-ai forţat să închiriez o maşină şi să conduc – ceea ce n-am mai făcut de când m-am mutat înapoi în Manhattan – de la cel mai mic aeroport din lume, pentru că nu există Uber în staţiunea asta numită Nicholas Sparksville[19]?

Îşi dădu părul lung şi negru peste umăr pe când vântul se întetea.

Am simţit în gură un gust acru văzând cu ochii minţii imaginea înfăţişată de ea. „Nimic nu se compară cu a fi criticat."

– Da, am spus eu în cele din urmă. Toate astea. Sadie găsi mingea de un galben aprins şi alergă înapoi pe iarbă şi în jurul piscinei. Ce ar trebui să fac? În legătură cu *oricare* dintre astea?

– De ce te aştepţi să ştiu eu?

Se aplecă şi luă mingea de la Sadie.

– Pentru că eşti cea mai deşteaptă femeie pe care o cunosc. Ai absolvit facultatea la 20 de ani şi ai terminat studiile medicale la 23, pentru numele lui Dumnezeu!

Eu nici măcar nu am fost la facultate. Compania mi-a acaparat viaţa la 17 ani, acelaşi an în care mi-am obţinut pe internet diploma de liceu.

– Şi sunt doctor de medicină sportivă, nu psihiatru. Aruncă mingea, care ateriză undeva în vecinătatea tufişurilor. Şi ce naiba a fost în capul tău să-ţi iei un câine? Ştii că Vasily n-o s-o lase să intre în studio. Omul ăla urăşte orice are legătură cu bucuria. Şi tu stai acolo aproape 12 ore pe zi. Eşti un dezastru, Allie.

– Ştiu. M-am uitat la Sadie scormonind după minge şi mi-am dorit să fie aşa uşor să fii fericit. Ce face Matthias?

Pe faţă îi apăru un zâmbet.

– Încă e iubitul perfect. Încă stă puțin prea mult la spital, dar e de așteptat de la rezidenții la chirurgie. Și nu schimba subiectul! Viața mea nu e o catastrofă. Ce face mama ta?

Sadie alergă înapoi, sărind peste un șezlong.

– E rea. Rachel a spus că mama ta a fost s-o vadă cu două săptămâni în urmă. Eloise era singura altă persoană căreia mama îi dăduse acces în campus. Dansaseră împreună pentru aproape zece ani. E bine?

– Zice că da. Kenna oftă. Se aruncă în toată prostia aia cu comitetul pentru companie. Cred că vrea să compenseze absența mamei tale și se ține ocupată pentru a evita realitatea faptului că cea mai bună prietenă a ei nu mai revine la New York.

– Și totuși, nu ești psihiatru. Sadie aruncă mingea la picioarele lor, cu limba atârnând într-o parte, gâfâind. Chiar îmi pare rău că nu te-am sunat!

– Știu că-ți pare rău. Nu e o scuză, dar și eu m-am dat dispărută pentru tine de câteva ori.

– Pe vremea când erai rezidentă. Nu-i același lucru. Existau prieteni care își puteau da seama când aveai o zi proastă. Eu și Kenna știam dacă cealaltă avea un *an* prost. E ultima dată, am spus către Sadie, apoi am aruncat mingea cât de tare puteam. Ai de gând să mă întrebi despre gleznă?

– Nu, dacă nu vrei să vorbești despre asta. Kenna se uită spre mine. Nu sunt aici în calitate de doctor al companiei. Sunt aici ca prietenă a ta. Hârtiile spun că am trei zile de concediu din motive personale. Nimeni nu știe că sunt aici cu excepția lui Matthias.

M-am cuprins de mijloc cu brațele și m-am uitat de la Sadie la întinderea vastă a oceanului de sub stâncă. Oceanului nu i-ar păsa dacă dansam sau mă retrăgeam, dacă l-am sărutat pe Hudson sau am plecat. Valurile vor veni indiferent de relația mea cu Juniper și vor continua să vină cu mult după ce noi vom fi doar amintiri. Într-un fel, lipsa mea de importanță era destul de reconfortantă încât să pot spune, în sfârșit, adevărul.

– Îmi tot spun că voi fi bine, dar nu știu dacă voi reuși să revin după asta. Am șoptit mărturisirea, lăsând-o să-mi scape de pe buze pentru prima dată. Dându-i glas… dându-i putere. Știu doar că nu mă pot recupera acolo, în vreme ce fiecare solistă mă privește și speră, conștient sau nu, că nu voi putea.

– De înțeles. Se uită prin curtea din spate. Nu sunt sigură că să te ascunzi aici va ajuta. Nu contează ce fel de echipament ai aici, din punctul meu de vedere nu e un înlocuitor.

– Asta știu.

Am luat mingea de la Sadie și am mângâiat câinele pe cap.

– Vrei să te ajut? se oferi Kenna.

Un fulger de speranță mi se aprinse în piept, dar se stinse repede.

– Nu mă pot recupera în New York și clar Vasily nu te-ar lăsa să vii aici să lucrezi doar cu mine. Ești prea importantă pentru companie.

– Ăsta nu-i un răspuns. Și ai fi uimită de ce-ar face Vasily pentru tine. Are baletul tău *Equinox* pe lista scurtă pentru toamnă și nici nu te-ai întors *încă*.

Se ghemui lângă Sadie, acoperindu-și pantalonii perfect croiți cu păr de câine.

– Aș fi recunoscătoare dacă m-ai verifica atât timp cât ești aici.

Poftim, am cerut ajutor.

– Atunci, uite ce o să facem! Se ridică în picioare, apoi pe vârfuri și se uită peste curtea din spate, spre plaja de jos.

– Ce cauți?

M-am uitat și eu.

– Doar mă uit să văd dacă un bărbat de vârstă mijlocie se plimbă pe plajă, în căutarea mântuirii și a unei sticle cu vechi scrisori de dragoste[20].

Am pufnit.

– Nu pufni la mine, Alessandra! Am condus prin oraș. Amândouă știm că, odată ce se apropie Ziua Recunoștin-

ței, o să fie un surplus de crescători de pomi de Crăciun care abia așteaptă să smulgă sufletul unei fete din Manhattan și s-o învețe adevăratul sens al sărbătorii.

Se scuturâ dezgustată.

Ne-am întors să mergem spre casă și am văzut-o pe Anne ieșind pe ușa din spate, ținând în mână un alt aranjament central. Tresări, apoi zâmbi.

– Kenna! Nu știam că vii!

Kenna afișă un zâmbet pe care nu îl doream nici pentru cel mai mare dușman al meu.

– Cum merge treaba, soră permisivă?

– O să schimb setarea și o să vedem cum faci, spuse Kenna două zile mai târziu, pe când stăteam întinsă pe trambulina din sala de gimnastică.

Până acum, era setată la mai puțin decât greutatea corpului meu.

– Sună ca o adevărată tortură. Hai s-o facem!

Am strâns mâinile pumn pe lângă mine și mi-am apăsat picioarele în platformă.

– Prefer să te chinuiești aici decât să cazi. Kenna apăru de lângă aparat. Și, din ce am văzut, ești pregătită. Se duse spre capătul platformei, apoi se aplecă puțin, cu privirea concentrată la picioarele mele. Îndoaie genunchii în *plié!*

M-am aplecat, protecția de umăr a aparatului alunecând cu mine.

– Întoarce-te pe semipoante! ceru Kenna.

Mi-am mutat greutatea pe vârfurile picioarelor, concentrându-mă la articulația piciorului și stabilizându-mi glezna. Tot ce aveam mai jos de mijloc se plânse, dar nu m-am obosit să ascult. Era al doilea antrenament al zilei și, după ședințele complete de ieri, corpul meu îmi amintea cât de ieșit din formă era.

– Sus în *relevé!* comandă ea.

Glezna dreaptă amenința să tremure, dar m-am întins, îndreptându-mi picioarele, în timp ce platforma adăugă rezistență, să simuleze greutatea corpului. Pe frunte îmi apărură broboane de transpirație.

– Te cam urăsc acum! am strigat eu.

– Bla, bla. Şalele jos!

Mi-am adus încet călcâiele pe platformă.

– Se simte de parcă o să se clatine.

Se auzi zgomot de paşi, ritmul lor spunându-mi că era Anne.

– La un moment dat, va trebui să începi să ai încredere în corpul tău. Kenna se ridică, încrucişându-şi braţele la piept. Execută din nou!

– Eşti sigură că trebuie să stea în *relevé?*

Anne se încruntă când ajunse lângă Kenna.

– Sunt sigură că sunt singurul medic din încăpere, ripostă Kenna.

– Nu vă certaţi!

M-am detaşat de durere şi am mai făcut o repetare.

– Nu e o ceartă când câştig în mod automat. Repetă! Kenna îmi studie glezna pe când repetam mişcarea. Pari stabilă.

– Are dureri, protestă Anne.

– Şi? Spune-mi o dată când baletul nu ţi-a provocat durere. Kenna se mută spre dreapta mea şi se ghemui când am repetat mişcarea. Am examinat-o ieri-dimineaţă şi din nou aseară, după antrenament. Nu e nici pe departe la sută la sută, dar e pregătită să înceapă urcuşul. Au trecut aproape cinci luni de la operaţie şi a făcut o treabă grozavă reconstruindu-şi muşchii gambei. Îi lipseşte doar încrederea.

– Încetează să vorbeşti despre mine ca şi cum nu aş fi aici!

Am făcut încă o dată schema şi telefonul vibră pe salteaua de gimnastică din dreapta capului.

– Tu continuă să lucrezi şi eu o să mă uit la telefon, zise Kenna şi puse mâna pe el, în vreme ce eu mă ridicam în *relevé*. Off, dacă nu-i al patrulea mesaj de la unul Hudson Ellis de când am venit aici!

– Ce spune?

Anne se aplecă în faţă.

– Ador să fiu spectator al propriei vieți, am mormăit eu, lăsându-mă încet jos.

– Atunci, încetează să fii spectator şi fă ceva!

Kenna îmi dădu telefonul.

Hudson: *Putem vorbi?*

Hudson: *Te rog?*

Hudson: *Am spus că îmi pare rău?*

Astea toate veniseră în ultimele 36 de ore.

Hudson: *Să clarific, lucrurile pentru care îmi pare rău nu includ că te-am sărutat.*

Uf! Ar fi fost mai uşor să îl ignor dacă nu aş fi retrăit acel sărut de fiecare dată când închideam afurisiții ăştia de ochi. Am oftat şi m-am ridicat, stând călare pe maşinărie.

– Hai să mâncăm de prânz!

Am mâncat pe insula de bucătărie şi am lăsat mesajele fără răspuns, pentru că nu ştiam ce să spun.

– E chiar bun, Anne. Kenna stătea la dreapta mea şi mai luă o bucată de somon. Mulțumesc pentru masă!

– Cu plăcere! E bine să fii util, răspunse Anne dinspre stânga, băgând furculița în aperitiv. Şi ştii ce? Nu sunt permisivă.

Am gemut şi m-am aplecat să-mi potrivesc jambierele, pentru că aveam senzația că mă aşteptau exerciții la bară după prânz.

– Încă te gândeşti la asta, nu-i aşa? spuse Kenna.

– Murea în New York, ripostă Anne, aplecându-se să privească dincolo de mine.

– Oare? întrebă Kenna. Sau tu erai aceea?

Furculița îmi atinse farfuria cu un zăngănit.

– Nu făcea nimic altceva decât să lucreze, să-şi pună gheață pe gleznă şi să doarmă. Eva n-o putea scoate nici măcar să meargă la studio ca să mai comunice cu oamenii. Aşa că, da, am adus-o aici, la casa noastră de vacanță, unde avem o sală completă de sport cu aceleaşi echipamente de reabilitare pe care le are şi compania, un studio

complet de balet – plus o schimbare de decor. Dacă tu crezi că asta înseamnă că sunt permisivă, atunci e în regulă. Anne își aruncă în aer mâinile. Sunt permisivă.

– Anne! am mustrat-o eu.

– Și eu care credeam că tu erai mereu cea stabilă, mormăi Kenna.

– Dar știm amândouă că aș face orice pentru Allie, continuă Anne. Inclusiv să plec din Manhattan și să jonglez de aici cu tot pentru gală. Și, da, vreau să se recupereze, o vreau înapoi pe scenă dacă acolo vrea să fie, dar pentru mine e mult mai important să fie fericită decât să fie prim-balerină.

Se așeză din nou.

– Trebuie să fiu de față la discuția asta? am întrebat.

– Toate sunt argumente valabile, încuviință Kenna. Cu toate astea, ești permisivă. Ești o soră grozavă, Anne! Doar că nu ești instructor de balet.

– Asta nu pot nega. Anne oftă și încetă să mai împungă peștele. Dar Allie a depășit stadiul studioului lui Madeline, glumi ea.

Însă studioul lui Madeline nu putea fi singurul studio de aici. Nu cu programul exclusiv de după-masă pe care îl respecta.

– Cine mai predă pe aici? am întrebat. Nu pentru mine, doar mă întrebam care dintre studiouri primesc invitații pentru Classic.

Asta era peste două luni.

– Sunt câteva, spuse Anne. Gerard's, Winnie Waters, Quinn Hawkins…

– Quinn Hawkins a deschis un studio? am întrebat, ridicând mirată din sprâncene.

– Da, cam cu un an în urmă. Flutură furculița. E în Cedarville. De ce? Când ai văzut-o ultima dată?

– Nu de la ultimul an al Evei la Classic. Avea 18 ani, dacă îmi amintesc bine. Deci acum șapte ani? Sunt aproape sigură că a ieșit a doua.

Anne încuviință din cap.

– Cred că am auzit că și-a rupt ligamentul sau așa ceva. Oricum, asta i-a terminat cariera destul de repede.

– E trist, am mormăit.

– Întotdeauna este, încuviință Kenna. Dar nu este vorba despre tine.

Am terminat prânzul și apoi Kenna m-a trimis la bară.

Desculță, mi-am luat locul pe care l-am avut mereu, al treilea panou cu oglindă, și m-am pregătit pentru durere.

Ea lucra cu mine cu hotărârea unui instructor, așa cum fusese și mama ei, și cu ochi de medic, pe când Anne privea agitată, notând exercițiile asupra cărora Kenna voia să mă concentrez în următoarele câteva săptămâni.

– Nu pot. Am scuturat din cap după ultima comandă.

Pe ceafă îmi alunecau broboane de transpirație și fiecare mușchi din corp îmi țipa.

– Poți, mă corectă ea. Doar că nu vrei, ceea ce cred că e jumătate din problemă.

Bătu darabana pe bară.

– Nu-i adevărat, am ripostat, aproape răstindu-mă.

– Dovedește!

Arătă spre picioarele mele.

Mă cuprinse frica și mă strânse cu putere.

– Haide! Ai mai fost aici. Știi cum se simte. Se aplecă și își coborî vocea. Și nimănui din încăperea asta nu-i pasă dacă nu iese perfect. Sophie nu-i aici. Dacă nu vrei asta, nimeni nu te va învinovăți. Vrei să te retragi devreme? Să scapi de tirania companiei? O să trimit un e-mail să anunț că e un accident care pune capăt carierei. Sunt lângă tine. Dar, dacă există vreo șansă ca încă să vrei poziția de prim-balerină, atunci să-i dăm drumul! Timpul de odihnă s-a terminat și e vremea efortului. Ce vrei, Allie?

De ce mă întreba toată lumea asta în ultimul timp?

M-am uitat la poza cu noi patru, la zâmbetul strălucitor și contagios al Linei, apoi la Anne, care scria ceva în carnețel. Dacă oricare din ele ar fi fost în locul meu, ar fi luptat ca dracu' să-l păstreze.

Mama nu avea să accepte nimic altceva decât să mă întorc ca prim-balerină la compania ei.

Mi-am mutat picioarele în prima poziție și m-am lăsat în jos în *semiplié,* ignorând arsura de deasupra călcâiului drept. Coastele strânse. Umerii jos. Apoi m-am ridicat pe vârfuri în *relevé.*

Durerea săltă în spatele gambei, surdă, dar insistentă. Am alungat-o cu metoda uzuală, pretinzând că era ceva banal, și mi-am încordat coapsele și abdomenul. Mușchii coapsei și fesierii îmi amintiră că trecuse mult prea mult timp.

Dar glezna nu îmi ezită, nu se clătină și nici nu tremură. Era supărată, dar își făcu treaba pe care i-am dat-o.

Kenna zâmbi.

– Repetă!

Am făcut toate exercițiile pe care mi le-a dat și, pe când am terminat, glezna îmi zvâcnea cu o insistență pe care nu o puteam opri.

– Pune-i gheață! Arăți mult mai bine decât crezi, spuse Kenna în vreme ce executam întinderile de după exerciții. La douăzeci de săptămâni după operație? Poți să strălucești la gală. Asta ar trebui să le reducă la tăcere pe Charlotte și pe celelalte clevetitoare.

– În două săptămâni? întrebă Anne.

– Gala e peste două săptămâni?

M-am așezat cu picioarele încrucișate, apoi m-am aplecat, ca să-mi relaxez spatele.

– Da. Anne mijì ochii. Și am lucrat pentru asta luni întregi, așa că nici să nu te gândești să nu mergi! O să fii la muzeul ăla chiar dacă trebuie să te târăsc eu însămi acolo.

– Vezi, abia *asta* nu înseamnă să fii permisivă, spuse Kenna rânjind.

– Nu-i ține partea! Am scuturat din cap și m-am ridicat. Bineînțeles că o să merg. Vasily mi-a trimis un e-mail în dimineața asta spunând că vrea să discute cu Isaac și cu mine, ceea ce înseamnă că e despre *Equinox.*

– Aș spune că, dacă ai un rol creat special pentru tine, merită să-l iei.

Kenna se așeză pe mingea verde de echilibru.

– Am confirmat deja pentru tine și Hudson.

Anne își băgă carnețelul la subsuoară.

Hudson? Stomacul îmi tresăltă – și nu erau fluturi. Ci mai degrabă viespi.

– Nu-l iau pe Hudson. Sunt aproape sigură că pretinsa noastră relație există doar pe plan local.

Să îl iau pe Hudson la New York? Chiar dacă ar vrea să meargă – ceea ce mă îndoiam –, asta ar însemna să îl las să intre în viața mea reală… unde ar putea să mă rănească din nou dacă ar vrea.

– Ah, ba da, îl iei. Anne încuviința din cap la fiecare cuvânt. Mi-ai spus că sora lui deja a făcut caz din asta.

– Da, ai spus.

Kenna sărea pe minge.

– O să fie fotografi și ziariști…

– Exact. Anne flutură pixul spre mine. Caroline o să vadă pozele și o să fim cu un pas mai aproape de a o face să accepte relația voastră și, prin extensie, familia noastră. Ceea ce, în caz că nu ai observat, nu merge bine – și suntem cam pe ultima sută, pentru că o să te întorci la New York în august.

– La fel și tu. Și toți vor vedea pozele. Tu îmi ceri să mă afișez în public cu o relație ce nu există. Mi-am întins picioarele. Puțin ajutor aici?

M-am uitat spre Kenna.

– Cred că toată situația e o bombă cu ceas. Dar, dacă există o șansă să văd că bărbatul care a sabotat practic fiecare relație pe care ai avut-o – fără să știe – se străduiește să se potrivească în lumea ta pentru o seară, atunci sunt de partea lui Anne de data asta. Ar putea fi o seară amuzantă.

– Mulțumesc!

Anne zâmbi și își îndreptă umerii, apoi înclină capul într-o parte.

– O bombă cu ceas ce o să-ți explodeze în față, zise Kenna. Înțeleg că e fata Linei și probabil ai niște sentimente complicate vizavi de faptul că e ultima bucată din ea care mai trăiește, despre care categoric ar trebui să vorbești cu psihoterapeuții tăi, dar ascultă-mă! Opri mingea

sub ea. Dacă ar fi fiica ta, ce ai simți despre șmecheria asta care are loc aici? Și ce-ai face când ar ieși la iveală?

Am tresărit. Mă gândisem și eu la asta.

– Dacă ar fi a mea... Vocea lui Anne ezită și pieptul mi se strânse când ea își drese glasul și se strădui să se calmeze. Mi-ar plăcea să cred că aș fi fericită că există mai mulți oameni în lume care o iubesc. Și n-aș fi așa susceptibilă că aceste acțiuni îndoielnice din punct de vedere moral sunt necesare. Vrem doar să ne cunoaștem nepoata.

Kenna se uită spre mine.

– Îmi pasă de ce vrea Juniper. Mi-am luat sticla cu apă și m-am ridicat. Nu mi se pare corect să mai aștepte încă opt ani pentru a-și afla istoricul medical sau de unde vine. Și, da, am niște sentimente foarte complexe legate de ce îi datorez Linei și dacă asta include sau nu s-o ajut pe fiica ei să danseze așa cum a făcut ea.

– Nu invidiez poziția pe care o are nici una din voi, recunoscu Kenna, ridicându-se. Cred că am terminat pentru azi.

– Te-ai descurcat grozav, Allie. Mă duc să iau niște gheață pentru glezna ta.

– Mulțumesc!

– Pentru asta sunt surorile mai mari și permisive.

Anne ieși din studio și Kenna veni spre mine.

– Ar trebui să începi să sari pe trambulină, să-ți exersezi rezistența.

Am încuviințat din cap.

– Mulțumesc că ai venit aici!

– N-ai de ce. Ai fi făcut la fel pentru mine. Se uită spre ușa deschisă. Două lucruri. Ești autorizată medical pentru poante. N-am de gând să te tratez ca pe un copil spunându-ți cât de încet s-o iei. Tu îți cunoști corpul. Fă ce vrei cu această informație!

Am luat rapid o gură de apă, să mă ajute să înghit nodul care îmi apăruse brusc în gât.

– Și al doilea?

– Nu-i *datorezi* Linei nimic, spuse ea încet. Nu în ce o privește pe Juniper sau pe mama ta, pe surorile tale sau

cariera ta.

Doar că îi datoram.

– Eu sunt cea care a scăpat, am şoptit.

– Să trăieşti pentru ea n-o s-o aducă înapoi.

Îmi aruncă un zâmbet trist şi atotcunoscător, apoi ieşi din studio, lăsându-mă cu iureşul gândurilor mele.

Am închis ochii, apoi m-am concentrat, vrând să se potolească haosul ca să pot lua deciziile necesare, începând cu cele mai uşoare.

Mai întâi, dacă primisem undă verde pentru poante, aveam să încep de a doua zi şi cu asta, basta!

În al doilea rând, am luat telefonul şi i-am dat mesaj lui Hudson.

Allie: *Gala companiei e peste două săptămâni şi jumătate. 28 iunie, la New York. Costum şi cravată. Probabil e o idee bună să vii cu mine.*

În al treilea rând, am deschis o pagină de internet şi am dat o căutare.

Hudson: *E ca şi făcut.*

Am deschis site-ul web şi am selectat tabul de agendă. În clipa în care s-a deschis, am derulat, apoi am oftat, simţind o absolută frustrare mânioasă.

– La naiba, Juniper!

CAPITOLUL 17

Hudson

OnPointe34: *Cine a spus că poţi arăta bine în ţinuta aia a minţit.*

Bright2Lit: *Este o prostie ce zici. E genială în costumul ăla.*

OnPointe34: *Costumul ăla se gândește să se sinucidă.*

– Arăți de parcă te duci la bal.

Eric râse întinzându-și brațul pe spatele canapelei de catifea verde din mijlocul magazinului Franklin's Formalwear.

– Era mai scund la bal, mormăi însuși domnul Franklin, apreciind cum îmi stă cel de-al treilea smoching probat în dimineața asta.

– Tot nu înțeleg de ce nu-ți place smochingul alb. Își aduse glezna peste genunchi. Femeilor le place atmosfera aia de *Ofițer și gentleman*. Cel puțin lui Jess îi place.

– Allie a spus costum negru și eu fac ce spune ea.

În special pentru că această invitație fusese singura comunicare pe care o avuseserăm de la weekendul trecut. Fusese prima și singura dată când o femeie nu îmi răspunsese la un mesaj sau la un telefon după ce o sărutasem. „Că tot vorbeam despre dezumflarea egoului."

Sărutul în sine nu fusese problema – fusese dincolo de perfecțiune. Pentru o secundă, ea fusese acolo cu mine, înfocată și restul. Fără mască, fără ziduri, doar Allie. La dracu', încă puteam să o gust, încă îi simțeam zbaterea pulsului sub buzele mele, încă îi auzeam geamătul ce mi se dusese direct în penis. Ne aprinseserăm în secunda în care gurile ni se întâlniseră, și, oricât de mult aș urî să fiu mărturia dureroasă a suferinței pe care i-o provocasem, fusesem recunoscător că se oprise atunci când o făcuse. Controlul îmi ajunsese la limită și prima dată când aveam să o pătrund nu avea să fie într-o cabină de duș publică. După acel sărut, am știut că avea să existe o primă dată. Și o a mia dată. N-am simțit niciodată în viața mea o chimie ca asta. Eram un final inevitabil.

Știind-o pe Allie, ăsta era motivul pentru care nu mă sunase: faptul că acel sărut fusese pe bune. Și, în vreme ce sărutul mă făcuse să îmi dau seama că voiam ca *noi* să fim

pe bune, chiar dacă doar pentru o vară, pe ea o speriase teribil.

– Întoarce-te!

Domnul Franklin arătă cu degetul arătător și m-am răsucit, tresărind când m-am uitat în oglindă.

– Putem să scăpăm de partea cu papionul?

Mă simțeam ca și cum aveam nevoie doar de un iepure și de o pălărie pentru a termina reprezentația îmbrăcat așa.

Domnul Franklin se uită la mine roată, întâlnindu-mi privirea în oglindă.

– E elegant și cu o cravată normală.

Slavă Domnului!

– Petreci weekendul în New York? întrebă Eric, navigând pe telefon cu o mână.

– Habar n-am.

Urma să stăm împreună? Separat?

El râse.

– E uimitor să văd că n-ai nici un control în situația asta.

– Mă bucur că te distrezi. M-am întors din nou când domnul Franklin mi-a cerut. Am permisia aprobată, așa că, dacă vrea să rămână peste weekend, o să stăm peste weekend – și am studiat site-ul companiei, așa că sunt pregătit să-i cunosc prietenii.

Ideea de a-i cunoaște viața, apartamentul, munca mi se părea fascinantă. Singurul nostru timp petrecut împreună fusese motivat de Juniper. Allie nici măcar nu fusese acasă la mine. „Dacă are să rămână casa ta."

– A apărut ceva?

Eric scutură din cap.

– Ar fi trebuit să se afișeze. Pe cuvânt că fac asta doar ca să facă mișto de noi.

Domnul Franklin îi aruncă o privire dezaprobatoare, nu că Eric ar fi observat pe când dădea refresh în mod repetat.

– Doar n-o să afișeze rezultatele duminică.

Eram disperat să știu și mă temeam în același timp.

– Firește că nu ești agitat. Eric lăsă telefonul pe canapea. Toți știm că ai trecut cu brio. Singura întrebare e cât de sus ești pe lista de promovări.

Și ce baze aș trece pe lista de solicitări ce avea termen peste opt săptămâni. „Trebuie să rămâi aici." Dar oare așa era?

Dacă aș alege New Yorkul, am putea eu și Allie să avem o șansă? „Nu cu trecutul tău între voi." Cel mai bun lucru la care puteam spera era o aventură clasică de vară și deja știam că nu avea să fie de ajuns.

– Ai trecut și tu, i-am spus lui Eric. Sunt sigur.

– Cred că arăți mai bine în ăsta decât în celelalte, zise domnul Franklin, ocolind piedestalul unde stăteam ca un afurisit de ponei de paradă. Ce părere ai?

– Croială simplă. Toate însoțitoarele vor aproba. Doar să nu-ți uiți bucheţelul de la corsaj.

Eric îmi făcu semn de aprobare.

– Amintește-mi, de ce am crezut că-mi vei fi de ajutor? M-am uitat la smoching, apoi din nou la domnul Franklin. E grozav. Puteți face modificările în următoarele zece zile?

– Nici o problemă.

Domnul Franklin arătă spre cabina de probă.

– Acum, că s-a ales costumul, pot să plec să iau masa cu prietena mea? Sau ai nevoie de o a doua părere și la pantofi?

Eric își vârî o a noua lamelă de gumă în gură și începu să mestece.

– Salut-o pe Jessica din partea mea!

M-am dat jos de pe piedestal.

– Nici vorbă. Încă e supărată că ai lăsat-o baltă pe Beth.

Se ridică de pe canapea și îmi făcu cu mâna în drum spre ușă, iar eu m-am îndreptat spre cabina de probă.

Telefonul sună în timp ce îmi puneam tricoul și am răspuns imediat ce am văzut numele lui Gavin pe ecran.

– Care-i treaba?

Din telefon se auzea zgomot de apă curgătoare.

– Ce faci acum? întrebă Gavin.

– Termin o probă la costum, am răspuns stând pe scaunul de plastic, să mă încalț. Tu ce faci? Rafting în vâltoare?

– Nu chiar. Din voce se auzea că era stresat. S-a spart o țeavă la bar și toată blestemata asta de bucătărie e inundată. Sunt aici să-l aștept pe instalator, pentru că Scott e plecat din oraș.

– Nasol. Mi-am pus pantofii și mi-am legat repede șireturile. Și de ce mă suni?

Am luat costumul și am ieșit din cabină.

– Pentru că am dat-o în bară.

– Bine. Am ridicat din sprâncene. Ceva de genul ai-strecurat-o-pe-Melanie-Dunn-în-camera-ta-și-trebuie-s-o-scoți-înainte-să-vadă-mama? Am pus costumul pe tejghea și mi-am scos portofelul. Sau de genul trebuie-să-aduc-o-lopată?

– Plătești când o să-l iei, îmi spuse domnul Franklin. Te sun când e gata.

– Mulțumesc! Am ieșit din magazin și în mine creștea un sentiment de groază din ce în ce mai intens cu fiecare secundă în care Gavin nu răspundea. Gav, dacă e ceva de genul adu-ți-propria-lopată, să mă suni pe mobil e ceea ce ne va face să apărem într-un podcast de crime adevărate.

– N-am omorât pe nimeni, mormăi el cu glasul ușor acoperit de apa care curgea. Dar ea o să *mă* omoare dacă află.

– Cine?

Strada principală era deja inundată de turiști și în fața restaurantului de vizavi se formase o coadă. Fără îndoială și cafeneaua era ticsită.

– Caroline.

Am înghețat la marginea trotuarului. Era duminică. În cap îmi explodă spaima, cu intensitate maximă.

– Unde e Juniper?

– Uite ce e, știu că o să fii furios, dar ea m-a rugat s-o ajut și n-am vrut s-o refuz. Nu ești singurul capabil să-i fie alături. Și n-am uitat niciodată să mă duc s-o iau. Nici măcar o dată în cinci luni, dar situația asta mi-a cam scă-

pat de sub control. N-o să ajung la timp și nu vreau să stea acolo să mă aștepte, înțelegi?

– Unde e?

Am ocolit camioneta în fugă și am deschis ușa șoferului.

– Trebuie să promiți că n-o să-i spui lui Caroline! Oftă. Nu e ca și cum aș face ceva mai rău decât faceți tu și Allie.

– Gavin, unde dracu' e nepoata noastră?

M-am urcat în mașină și am apăsat butonul de pornire.

– E în Cedarville. Dacă pleci acum, ai putea ajunge acolo înainte să termine. Îți dau mesaj cu adresa.

Telefonul a vibrat cu un mesaj și l-am deschis repede. M-am uitat la numele locului preț de două secunde înainte să-l introduc în GPS. Apoi mi-am dus telefonul la ureche. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Caroline…

– Mulțumesc!

– Pentru că o să te omor cu mâinile mele.

Am închis.

După nouăsprezece minute și patru reguli de circulație încălcate, am parcat în singurul loc liber din fața centrului comercial și am oprit motorul. Mai erau nouă minute din oră când am intrat în studioul de balet.

„Prostul ăla iresponsabil."

Cum naiba să compare ce făceam eu cu Allie cu ce ascunsese el în ultimele cinci luni? Am intrat într-o mare de părinți care așteptau, majoritatea dintre ei fiind așezați în fața geamului care despărțea zona de așteptare de studio, și mi-am croit drum printre cei care stăteau în spate, discutând.

M-am uitat peste rândul de locuri din față, apoi la femeia din stânga, aflată cel mai aproape de perete, care își înclină ușor capul, dezvăluind fața de sub șapca de baseball. *Allie*?

Ce naiba se întâmplă de fapt?

Mi-am făcut loc spre perete, apoi m-am mișcat pe culoarul îngust spre margine, ocolind poșete și căni de cafea, până am ajuns în față, unde stătea Allie. Cozorocul șepcii fusese tras mult în jos și își acoperise în mare parte

mâinile cu mânecile treningului negru prea larg, ținându-le la gură.

Arăta *enervată rău.*

– Din privirea asta înțeleg că nici tu nu ești de acord? am întrebat.

Își întoarse brusc fața înspre mine și privirea ei mă țintui la perete înainte de a se întoarce spre clasă.

– Stai jos, altfel o să te vadă!

– Sper s-o facă, am recunoscut, încrucișându-mi brațele la piept. Cel puțin o să aibă idee în ce bucluc a intrat.

– Păi, urmăresc ora și nu vreau să mă vadă pe *mine,* replică ea. Așa că stai jos!

„Bine atunci." M-am ghemuit, împingând scaunul lui Allie cu umerii când m-am înghesuit într-un spațiu potrivit pentru un copilaș. Mirosul parfumului lui Allie mă izbi ca un shot de tequila și am inspirat adânc, mai mult decât gata să mă îmbăt. Cel puțin era ceva pozitiv în povestea asta.

– Când ai aflat?

– I-am văzut sacul în mașina lui Gavin, la plajă, și mi-am dat seama de restul acum vreo cinci zile, dar voiam să fiu sigură înainte să-ți spun, zise ea, sprijinindu-și coatele de genunchi și aplecându-se în față. La tine cum a fost?

– Gavin m-a sunat acum vreo douăzeci de minute și mi-a spus că n-o să poată ajunge s-o ia. Mi-am încordat maxilarul. Așa că încă nu mi-e clar.

Urmăream clasa cu ceea ce păreau a fi cam două duzini de fete și am zărit-o pe Juniper în rândul din față.

– E pe poante?

– Da. Allie aruncă cuvântul și privirea i se mută spre ceasul de deasupra mea. Timp de încă șapte minute este.

– Nu pot crede că făcut-o fără știrea mea, am mormăit.

– Nu pot crede că *ea* a făcut asta. Pufnetul ei era plin de sarcasm. Ce spun? Normal că pot crede că a făcut-o. Uită-te ce ne-a făcut pe *noi* să facem!

– Adevărat. M-am uitat la ceas. Mai erau șase minute și trebuia să le valorific la maximum. Azi mi-am luat costum.

– Ah! Se uită la mine, apoi se întoarse din nou în față. Mulțumesc!

– Voiai să rămâi în weekend în New York?

– Tu nu trebuie să rămâi. Am niște întâlniri vineri după-amiază, așa că, atâta vreme cât ești acolo sâmbătă seara, ar trebui să fie în regulă.

Își trase mâneca peste palmă când îi alunecă.

– Mi-am luat liber, așa că pot merge cu tine, i-am spus cu stângăcie.

– În regulă, ar fi drăguț.

Am rămas tăcut câteva clipe, dar trebuia să întreb, trebuia să știu.

– Mama ta o să fie la gală?

– Nu. Scutură din cap, fiind în continuare atentă la Juniper. Mă îndoiesc că va mai pune vreodată piciorul în New York. A ales unde vrea să fie.

– Da, pentru că predă undeva.

Ei bine, asta era o complicație mai puțin.

Profesoara țipă, sunetul fiind estompat de incinta de sticlă, și Allie miji ochii în vreme ce fata de lângă Juniper începu să plângă.

– Mi-ar plăcea s-o văd că ridică vocea la Juniper, am mormăit eu.

– Megan, cred că Olivia plânge, strigă din dreapta una din mame.

– Din nou?

Trebuie să învețe cum să accepte criticile constructive.

Allie strânse pumnii.

– Vrei să fac rezervare la un hotel în New York? am întrebat-o și să fiu al naibii dacă nu m-a apucat greața.

– Nu. Scutură din cap. Prețurile la hotel sunt ridicole. O să stai în apartamentul meu.

„Victorie."

– E bine.

Mi-am stăpânit un zâmbet.

Vocea profesoarei se ascuți pe când fetele repetau o coregrafie și apoi femeia azvârli cu o sticlă de apă spre peretele de oglinzi.

„Ah, la naiba, cred că nu."

– Quinn are toane azi, observă o mamă, de parcă era ceva firesc.

Am dat să mă ridic, dar Allie își trânti mâna peste genunchii mei.

– Nu. Doar o să înrăutățești situația.

– Trebuie să văd cum un adult aruncă porcării la doi metri de nepoata noastră? am mârâit eu.

– Da. Brațul lui Allie se strânse ca și cum era o centură de siguranță și eu eram copilul într-un scaun în mașină. Și apoi, lasă-mă pe mine să mă ocup! E domeniul *meu*.

Am ridicat din sprâncene. N-o mai văzusem niciodată pe Allie să ridice vocea la altcineva în afară de mine.

– Bine, dar, dacă ce mai aruncă o lovește pe Juniper…

– Nu se va întâmpla. Nu vrea să lovească fetele fizic, doar emoțional.

Își retrase brațul.

Ce fel de porcărie sadică mai era și asta?

Mai erau patru minute.

Nu era cel mai bun moment, dar aveam puțină intimitate aici și trebuia s-o spun.

– Uite ce e, legat de ce s-a întâmplat la plajă…

– Să nu mai vorbim despre asta!

Se încordă.

– Allie…

– Vorbesc serios, Hudson. Nu mai vorbim despre asta. Își ridică bărbia. În ce mă privește, acele cinci minute nu au existat.

„La naiba!" Mi s-a strâns pieptul, devenind dificil să mai respir.

– Dar au existat. Și tu ai simțit. A fost adevărat. Cel puțin ai curaj și recunoaște! Nu mai suntem copii.

Trecură secunde prețioase înainte să răspundă. Trei minute.

– Bine. A fost adevărat și o totală nebunie. Își întoarse capul și ne-am privit drept în ochi. Dacă vrem ca asta să continue, nu se mai poate întâmpla niciodată.

Sentimentul de victorie zbură la fel de repede pe cât apăruse.

– E o regulă?

Pentru că aveam s-o încălcăm – și încă cum. Mi-aș folosi bucuros toate armele din dotare – inclusiv chimia dintre noi – să mai capăt un moment adevărat cu ea.

Se încruntă și se uită din nou înainte.

– Dacă trebuie să fim afectuoși în felul ăsta în public, atunci e în regulă. O să menținem asta scurt și impersonal.

– Allie, nimic din ce între noi nu e scurt și impersonal, cu atât mai puțin când punem mâna unul pe celălalt.

– Exact asta e problema.

Își încrucișă brațele și aproape că puteam să văd cum punea cărămidă după cărămidă în zidurile pe care voiam să le dărâm. Două minute.

– Chiar lupți pentru viața ta aici, nu-i așa? am întrebat-o.

Ea înțepeni.

– Sărutul ăla te-a speriat de moarte. Am așteptat până când am fost sigur că nu va răspunde. De ce? Pentru că ți-a plăcut? Pentru că amândoi am pierdut controlul? Sau pentru că, timp de cinci minute minunate, am pătruns dincolo de masca pe care îți place s-o porți?

Își băgă mâinile în mânecile treningului și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi.

– Uite ce e! Nu mi-e frică să admit că te doresc.

Era cea mai simplă dintre mărturisirile pe care i le datoram. Buzele i se întredeschiseră.

– Încă nu mi-am câștigat dreptul ca tu să nu mă mai urăști și acest *aranjament* e o relație pasageră. Ai fost foarte clară. Dar și tu mă dorești. Știu. Și tu știi. Pulsul i se zbătu la gât și am înghițit. Și, când vei fi pregătită să recunoști, cinci minute nu vor fi de ajuns. Voi consacra ore, zile, nopți să fiu *incredibil* de personal cu tine.

– Ore? Ridică dintr-o sprânceană spre mine, dar nici măcar controlul ei perfect nu putea să-i stăpânească îm-

bujorarea care-i apăruse în obraji. Aproape că uitasem cât de arogant poți fi.

– Nu e aroganță dacă se poate susține. M-am uitat în ochii ei. Hotărăște-te!

Obrajii i se îmbujorară şi îşi luă privirea de la mine.

– Ah, uite, ora s-a terminat!

La fel şi momentul.

Se ridică luându-şi poşeta şi o sticlă de aluminiu de sub scaun, în vreme ce fetele din studioul de dincolo de geam îşi scoteau pantofii de balet, luau sacii şi începură să iasă din studio prin uşa din dreapta.

M-am ridicat, apoi mi-am încrucişat brațele şi am aşteptat ca Juniper să ne vadă.

A durat doar trei secunde.

Se opri de cealaltă parte a geamului şi făcu ochii mari, mutându-şi privirea de la Allie la mine şi înapoi. Strânse cureaua sacului de pânză şi se dădu înapoi cu un pas.

– Da, şi eu aş lua-o la goană dacă aş fi în locul tău, mormăi Allie.

I-am făcu semn lui Juniper să vină.

Ea înaintă încet la început, apoi îşi ridică bărbia şi începu să meargă mai repede, ca şi cum era o duminică oarecare. Dacă n-aş fi fost aşa supărat pe ea, aş fi zâmbit văzându-i impertinența.

– Afară, acum! izbucni Allie.

Juniper îşi strânse buzele, apoi făcu ce i se spusese. Am urmat fluxul de oameni spre ieşirea din clădire şi înspre parcare.

– Dacă ai de gând să țipi, dă-i drumul şi țipă!

– Ultimul lucru pe care-l vrei e o mostră din furia mea, o avertiză Allie.

Juniper lăsă privirea în jos.

M-am uitat peste capul ei şi în ochii lui Allie, dându-i posibilitatea să facă ea următoarea mişcare, mai mult decât gata s-o fac eu dacă ea voia.

– Adu-o la mine acasă! Acum!

Se întoarse şi coada de cal se legănă în vreme ce mergea spre Mercedesul lui Anne.

Juniper oftă și își ridică privirea spre mine.

– O să țipi?

– Cred că o să-i las pe profesioniști să se ocupe de asta. Mașina țiui când am deschis-o. Urcă! Pentru că te iubesc, o să merg încet și, dacă aș fi în locul tău, aș petrece fiecare minut al călătoriei sperând să se calmeze înainte să ajungem acolo.

CAPITOLUL 18

Allie

RousseauSisters4: *balerinele ar trebui să-și aleagă singure trupul, în special picioarele.*

Până când am intrat în casă, furia care amenințase să ardă direct prin geamul studioului lui Quinn se domolise până la a fi un mic foc: încă destul de fierbinte să ardă pe cineva, dar controlat.

Am urcat treptele din spate, apoi m-am îmbrăcat repede în colanți și o bustieră sport, aruncând pe mine și un pulover subțire înainte să cobor și să aștept, acordându-mi doar atât timp cât să scriu un scurt e-mail cunoștinței mele la ANSD – Asociația Națională a Școlilor de Dans.

– Să arunci o sticlă cu apă lângă nepoata mea, am mormăit eu în șoaptă.

Nu peste mult timp, Hudson parcă și Juniper urcă treptele din față. Își pusese pe ea o jachetă cu fermoar în față, dar încă părea să fie în colanți și costumul de balet când am deschis ușa.

– Știu că ești supărată… începu Juniper.

– Mergi în studio!

Am arătat spre ușile din dreapta pe când Anne intră pe ușa din spate, cu Sadie.

– Hei, te-ai întors! Tonul i se schimbă pe când se apropie. Ce se întâmplă? Ajunse în hol, apoi se uită în studio, ridicând din sprâncene la vederea lui Juniper. E aici?

– Făcea cursuri cu Quinn Hawkins, i-am spus, aplecându-mă s-o mângâi pe Sadie.

– Făcea cursuri? Anne se arătă surprinsă şi aruncă o privire acuzatoare spre Hudson.

– Nu te uita la mine! Am aflat azi-dimineaţă.

Îşi băgă degetele mari în buzunare şi mi-am ferit repede privirea înainte să-mi pierd concentrarea uitându-mă la el. Nu erau nici timpul, nici locul.

– Ce o să facem? întrebă Anne, desfăcându-i lesa lui Sadie.

– O să mă ocup eu, am promis.

Ochii lui Anne se aprinseră o clipă şi ea deschise gura, apoi păru că se mai gândeşte la ce avea să spună.

– În regulă. O să fiu în bucătărie.

De pe buze îmi scăpă un slab oftat. Nu-mi dădusem seama de cât de mult aveam nevoie ca ea să aibă încredere în decizia mea, în autoritatea mea, până când o demonstrase.

– Dacă vrei, poţi să vii şi tu, i-am spus lui Hudson, intrând în studio şi găsind-o pe Juniper stând drept în mijloc, ciupind nervoasă de jachetă. M-ai minţit.

Juniper tresări, uitându-se spre Hudson, cu o rugăminte evidentă în ochi.

El veni spre mine şi se sprijini de peretele din faţa celui de-al treilea panou cu oglinzi, apoi îşi încrucişă braţele la piept, rămânând tăcut.

– Ai minţit, am repetat.

– Nu ţi-am spus niciodată că nu făceam cursuri, doar că mama nu m-ar lăsa.

Îşi frământă mâinile.

– O minciună prin omisiune e tot o minciună.

Eu ştiam.

– Mă gândeam doar că, dacă aş putea urma cursuri şi participa la concursul Classic, atunci unul dintre motivele pentru care nu mă lasă să dansez ar dispărea.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Pentru că fetele care ies pe primele locuri primesc, de obicei, bursă, am bănuit eu.

Juniper încuviință din cap.

– Nu încercam să fiu la nivel de elită. Nu îmi fac iluzii. Dar începătoarele și intermediarele primesc, de obicei, o reducere a taxelor de școlarizare la Madeline's.

Anul viitor, nu-i așa? Voia să spună anul viitor.

Se întoarse spre Hudson.

– Am mers la unchiul Gavin pentru că știam că tu o să refuzi. Să schimbăm părerea mamei însemna deja să forțăm nota, dar să iau lecții n-ar fi mers niciodată.

– Ai dreptate. Aș fi refuzat. Dar discuția asta nu mă privește, zise și arătă spre mine.

– *De când plănuiești asta?*

– *De patru luni.*

Pe vremea aceea, credea că era fiica mea, nu a Linei, dar avea mai mult decât un test ADN în minte pentru planul ăsta.

– Deci ai mers la Quinn pentru că nu era din oraș? am bănuit eu.

Ea încuviință din cap.

– Avea niște recenzii proaste. Bine, multe recenzii proaste, dar două dintre fete și un băiat au intrat anul trecut în Classic și mi-am închipuit că deja învățasem din videourile de pe YouTube…

– Ai crezut că YouTube-ul era un bun înlocuitor pentru un profesor?

Am reușit să îmi păstrez vocea calmă. Fuseseră destule voci ridicate în încăperea asta de-a lungul anilor și nu voiam să adaug una.

– Nu deveni elitistă! Își încrucișă brațele. Nu toată lumea are acces la mame profesioniste, profesori particulari și propriul studio. Ești norocoasă.

Norocoasă nu era cuvântul care îmi venea în minte.

– Așa că, în loc să ții seama de îngrijorarea mamei tale, ai mers la un studio cu recenzii proaste, cu o profesoară

abuzivă emoțional, care azvârle cu sticle pentru a atrage atenția…

– Face asta doar când sunt goale și doar…

– O dată sau de două ori într-o oră? am terminat eu pentru ea. Și întotdeauna spre peretele cu oglinzi în timpul perioadei de repetiții, dar nu când sunteți la bară, așa-i?

Juniper clipi.

– Cum de știi asta?

– Pentru că a învățat de la *mama*. Vorbele mi-au scăpat și imediat am vrut să le iau înapoi și să le îndes în locurile întunecate din adâncul meu pe care nu le vedea nimeni. Mi-am înfipt unghiile în palme și cu coada ochiului l-am văzut pe Hudson tensionat. Ceea ce e ironic, având în vedere că mama n-ar aproba tehnica îngrozitoare pe care o predă acea profesoară.

– Tehnica mea nu e îngrozitoare!

Juniper își lăsă brațele pe lângă corp.

– Din cei trei din încăperea asta, sunt singura cu suficientă experiență cât să aprecieze asta. Am făcut pași măsurați spre ea. Și *n-ar trebui* să fii pe poante.

Juniper icni, trăgându-și capul când vorbele o loviră.

– Am lucrat din greu și domnișoara Quinn a spus că aș putea dacă mă simt pregătită. Nu poți să-mi spui că nu mă simt pregătită.

– Ba cu siguranță că pot să-ți spun că nu trebuie să fii pe poante la zece ani.

Am simțit că obrajii îmi iau foc, dar mi-am stăpânit mare parte din mânie.

Ea își înclină bărbia.

– Nu există un răspuns categoric în comunitate despre vârsta la care poți să începi pe poante. Și balerinele ar trebui să-și facă propriile alegeri cu privire la corpul lor, în special la picioare.

– Nu știu pe cine asculți…

– Eva a spus asta pe Seconds.

Arătă rapid cu mâna spre o poză de lângă Hudson.

Bineînțeles că a făcut-o, la naiba!

– Desigur, pentru că ea e cea mai mică și a fost întotdeauna supărată că mama a făcut-o să aștepte, plus că îi place să spună chestii controversate pentru vizualizări. Ieși de pe Seconds!

Am respirat, adânc și egal, și mi-am reamintit că avea zece ani și furia indignată ce îi încrețea sprâncenele și îi încleșta pumnii era ceva cunoscut foarte bine de mine. Deget după deget, mi-am desfăcut mâinile.

În oglindă se mișcă o siluetă, așa că m-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Anne stând liniștită în ușă, uitându-se la Juniper cu un amestec de surpriză și ceva ce aducea a admirație. Asta era, de obicei, partea cu ceartă, când se implica și prelua controlul, dar rămase retrasă, pentru că așa îi spusesem. Asta conta.

– Crezi că ești pregătită pentru poante? Pune-ți balerinii! i-am poruncit lui Juniper, apoi am mers spre Anne. Greșesc? am întrebat-o încet.

– Nu. Scutură din cap, apoi își dădu buclele de pe față. Ai absolută dreptate și îmi place tonul categoric. E deșteaptă și nu mă îndoiesc că deja se gândește la cum să te înfrunte verbal.

– E Lina.

Pe fața lui Anne apăru un zâmbet lent.

– Deci descurcă-te cu ea așa cum ai face-o cu Lina!

– De parcă *cineva* s-a descurcat vreodată cu Lina.

Am pufnit. Ea mă strânse încet de braț.

– Mult noroc!

Lina se certase în permanență cu mama. Nu fusese stereotipul celui mai mare dintre copii, cumva acel tip de personalitate sărise drept la Anne, dar categoric fusese cea mai tranșantă. Și nu își schimba niciodată părerile – nici măcar când greșea – fără o dovadă serioasă.

Juniper avea nevoie de informații.

Își legă fundele balerinilor cu poante și mi-am mușcat limba văzând ce alegere făcuse pe când mergeam spre ea. Nu-i de mirare că picioarele ei îmi păruseră cam jupuite la plajă.

– Nu trebuie să rămâi, i-am spus lui Hudson.

– Savurez spectacolul din locul meu favorit din casă, zise, şi un colţ al gurii i se ridică uşor.

Evident, stătea în exact acelaşi loc de unde mă privise ore întregi ori de câte ori mama nu era prin preajmă. Dar ultima dată când stătuse acolo nu ştiusem ce gust avea şi acum ştiam cu siguranţă. Am înlăturat acele amintiri şi m-am concentrat asupra lui Juniper, care se ridica să stea pe tălpi.

– Începe! Arată-mi ce poţi!

Juniper înghiţi, apoi îşi mută picioarele în prima poziţie şi se ridică pe poante.

– Vezi? Gleznele se clătinară şi păşi în faţă să îşi recapete echilibrul. N-am nimic.

Anne gemu în spatele meu, dând glas exact aceloraşi sentimente ca ale mele.

– Nici un profesor care-şi merită pâinea nu ţi-ar fi permis vreodată să stai pe poante. Mi-am frecat rădăcina nasului. E vina lui Quinn. Nu a ta.

– Asta e o răutate!

Picioarele începuseră să-i tremure.

– E adevărul şi ăsta e baletul, Juniper. Câteva momente superbe clădite pe baza a numeroase adevăruri dureroase, nu doar între tine şi profesori, ci şi între tine şi propriul corp. N-am de gând să te cocoloşesc, nici n-am de gând să-ţi împui capul cu laude false care în cele din urmă te vor duce la accidentare.

Ea reveni cu un zgomot surd la statul pe tălpi.

– Doar pentru că tu te-ai accidentat nu înseamnă că şi eu voi păţi la fel.

Au!

– Şi eu care credeam că îmi respectai părerea pentru că sunt una dintre cele mai bune balerine din lume. Sau ai găsit pe cineva cu mai multă experienţă de la care să primeşti sfaturi?

Gura i se închise brusc.

– Certându-te cu mine nu vei schimba faptul că nu ai puterea, controlul sau alinierea pentru a sta pe poante. Ca să nu mai vorbim că porţi balerinii greşiţi.

– Sunt de la Bloch, aşa cum ai şi tu.

Juniper îşi încrucişă braţele şi îşi strânse gura.

În regulă, asta era oarecum dulce, dar am refuzat să cedez căldurii care mi se răspândea în piept.

– Şi uite prima ta lecţie: doar pentru că altei balerine îi place ceva nu înseamnă că acel ceva e bun pentru tine. Porţi o formă îngustă când nu ai degete conice[21] şi balerinul ăsta nu are înălţimea potrivită pentru grosimea piciorului tău, ceea ce am văzut. Poate fi marca potrivită, dar categoric nu e modelul potrivit pentru tine. Trebuie să ai unii potriviţi pentru tine, Juniper.

Ochii i se luminară.

– O să mă duci să-mi iau unii potriviţi pentru mine?

– Sigur, când voi considera că eşti pregătită. Dă-i jos!

M-am dus la bară şi am făcut câteva întinderi rapide, pentru că trecuseră câteva ore de la antrenamentul de dimineaţă.

Juniper a venit spre mine şi am oftat văzând starea picioarelor ei.

– Ia poziţia la primul panou cu oglinzi, i-am cerut în vreme ce stătea în faţa celui de-al doilea.

– De ce? Se dădu înapoi câţiva paşi, ca să se conformeze. Credeam că începătorii trebuie să stea la mijloc şi să lase capetele balerinelor mai bune.

– Adevărat. Dar stăteai în locul lui Anne. Acum, eşti în locul mamei tale.

Ochii îi străluciră şi pieptul i se umflă când se uită în jur, privirea trecând peste oglindă şi podeaua de lemn, oprindu-se în cele din urmă la bară.

– Eşti încă încălzită de la oră? am întrebat.

Ea încuviinţă din cap.

– Bine. Hai să începem! *Plié.*

Am lucrat cu ea elementele de bază, copiind mişcările pentru a demonstra în vreme ce îi evaluam în tăcere punctele forte şi pe cele slabe. Când am terminat, ea încetase să se certe şi acum stătea tăcută, aşteptând cu speranţă în ochi şi cu bărbia uşor ridicată.

– Eşti fenomenală, dar deja ştii asta.

– Da. Am încuviințat. Poți şi tu să fii, dacă eşti gata să asculți.

Ea se uită spre Hudson, care încă stătea rezemat de perete, ca şi cum era încastrat în structura de rezistență a casei, apoi încuviință din cap spre mine.

– Eşti o balerină deosebită, Juniper. M-am uitat la întreaga oră, nu doar cât ai lucrat la bară. Şi, dat fiind că ai doar cinci luni de instrucție, eşti remarcabilă, Juniper.

Ea zâmbi cu toată gura.

– Sunt o Rousseau.

Am încuviințat din cap.

– Dar talentul trebuie să fie asociat cu elementele de bază şi tu nu le-ai dezvoltat încă pe cele care fac posibil statul pe poante. Nu vorbesc doar despre faptul că oasele picioarelor tale nu s-au dezvoltat îndeajuns. Te rog, credemă când îți spun că, dacă vei continua aşa, o să-ți luxezi sau fracturezi glezna.

Ea oftă, dar nu ripostă, ceea ce aveam să o iau drept progres.

– Trebuie să lucrezi la articulația piciorului, trebuie să poți lucra fiecare parte din picior, să mişti fiecare deget. Am ridicat vârful piciorului meu drept, apoi l-am glisat pe podea în timp ce îl puneam în fața mea. E o diferență între asta – am revenit în poziția întâi, apoi am ridicat din nou piciorul şi l-am întins în față – şi asta. Repetăm elementele de bază iar şi iar tocmai din motivul ăsta.

– Ce altceva?

Bărbia i se mai ridică puțin.

– Rezistență şi control. Te ridici în *relevé,* ceea ce înseamnă că ai nevoie să-ți întăreşti muşchii pentru a te putea înălța brusc, şi apoi trebuie să-ți cobori piciorul în mod controlat; toate astea necesită timp şi antrenament. Alinierea ta trebuie şi ea lucrată. Orice imperfecțiune ai când eşti pe talpă va fi exagerată pe poante, ceea ce duce la dezechilibru.

– Deci totul. Mâna îi căzu de pe bară. Nu sunt bună la nimic.

– Nu. M-am apropiat de ea. Deja ți-am spus că ești remarcabilă. Faci asta de doar cinci luni. Ai milă de tine, dar verifică-ți egoul! Ți-am spus de ce nu ești pregătită pentru poante, nu că nu ești bună la nimic. Nu e adevărat. Baletul înseamnă o viață întreagă de dezvoltare, de a nu te mulțumi cu abilitățile pe care le ai acum, știind că ai putea fi fenomenală, dar încă luptându-te pentru sentimentul de neatins al perfecțiunii.

– Și distractiv, adăugă ea. Ar trebui să fie distractiv.

– Da. *În teorie.* Și sunt sigură că anul viitor vei fi pregătită pentru Classic și *vei fi* fenomenală, pentru că vei fi perfecționat elementele de bază. În balerini fără poante. Începătorii concurează tot timpul în balerini fără poante. Atât Eva, cât și eu am făcut așa până când am împlinit 13 ani.

– Dar domnișoara Quinn m-a înscris la Classic anul ăsta.

Cumva am reușit să îmi stăpânesc o grimasă.

– Serios?

După doar cinci luni? Ce dracu' a fost în capul ei? Juniper ar concura împotriva balerinelor cu *ani* de experiență și antrenament.

– La balerine demonstrative?

– Nu, la categoria începători.

Juniper își frecă degetele de bară.

M-am uitat spre Anne sperând la puțin ajutor, dar ea ridică mâinile, arătând la fel de uluită precum mă simțeam și eu.

– În regulă. Și ce simți în legătură cu asta? am întrebat-o pe Juniper.

– Nu vreau să mă fac de râs. Vocea îi ajunse o șoaptă. Credeam că, dacă eram deja pe poante, aveam o șansă mai bună să ajung între primii douăzeci.

„Să te accidentezi, poate."

– Nu vreau să mă retrag din concurs. Ce să fac?

Am întins mâna spre șuvița de păr care îi scăpase din coc și i-am dat-o după ureche.

– Cred că ar trebui să te gândești să vorbești cu mama

ta.

Juniper înțepeni.

– N-o să înțeleagă. Știi că urăşte baletul.

– Știu că te iubește *pe tine*. Și pariez că dă sfaturi foarte bune.

Păru a se gândi, apoi scutură din cap.

– Nu pot. Dacă ajung între primii douăzeci, o să înțeleagă că sunt bună, că aş putea fi la fel de grozavă ca tine dacă m-ar lăsa să dansez. Și până-atunci o să fie mijlocul lui august și o să te iubească și pe tine. Deci, până să te întorci la New York, poate că o să mă lase să vin în vizită la tine și la mătușa Anne.

Anne inspiră adânc și își mușcă buzele.

– Și la Eva, bineînțeles. Totul se va rezolva.

– Juniper…

Cu cât ne afundam mai mult în această șaradă, cu atât mai prost mă simțeam.

– N-o să dansez pe poante, se grăbi să adauge. O să fac tot ce o să-mi zici numai să ne putem urma planul.

Inima mi s-a strâns în piept în vreme ce m-am uitat spre Anne după răspunsul corect, cuvintele corecte.

– Ce-ai zice să-i dăm mătușii Allie un minut de gândire, iar tu să mă ajuți să fac niște batoane proteice la bucătărie? propuse Anne. Sunt de ciocolată.

Juniper se uită la una și la alta, apoi la Hudson.

– Bine.

– Excelent.

Anne o conduse afară din studio, apoi închise uşa în urma lor.

– Cred că ar trebui să-i spunem lui Caroline, i-am zis eu lui Hudson.

– De acord.

Traversă studioul în şosete.

Pieptul mi se strânse, scoțându-mi aerul din plămâni.

– Asta ar putea însemna că Juniper nu ne va mai vedea în următorii opt ani.

– Până atunci să o mințim? Probabil.

Ridică o mână, apoi o lăsă jos, ca şi cum se răzgândise să mă atingă, ceea ce probabil era cel mai bine, având în vedere că aproape făcusem sex cu el în duş ultima dată când mă atinsese. „Şi vrea ore. Zile. Nopţi."

– Şi o s-o retragă de la balet.

Bara mi se înfipse în spate când m-am rezemat de ea.

– Nu sunt sigur că e ceva rău, după ce am văzut la cursul ăla.

Îşi încrucişă braţele.

– Nu toţi predau aşa.

La dracu', suna defensiv. M-am uitat spre poza Linei şi pieptul mi se mai strânse puţin.

– La ce te gândeşti?

– Linei îi plăcea să danseze. I-am studiat zâmbetul, micile riduri ce-i încreţeau ochii. Chiar iubea baletul. A fost născută să fie balerină, nu i s-a spus că era una. Se trezea în fiecare dimineaţă aşteptând emoţionată fiecare oră şi petrecea mai mult timp în studio decât oricare dintre noi. Era oxigenul ei, hrana ei. Îl *iubea* într-un fel pe care eu…

Am închis gura atât de repede, că mi-au clănţănit dinţii.

– Şi tu îl iubeai, şopti el.

Mi-am luat ochii de la poză şi m-am uitat la el.

– Am fost acolo, Allie. Şi tu îl iubeai. Îmi cuprinse faţa în mâini şi m-am silit să nu mă aplec spre căldură, spre el. Mi-am căutat înnebunită apărarea şi n-am găsit nimic. Pe scena aia prindeai viaţă într-un fel pe care nu-l mai văzusem vreodată. Poate nu în zilele când mama ta te pisa, dar în ziua când ai dansat rutina aia din *Giselle* în loc de ce alesese ea pentru tine… acolo erau iubire, pasiune şi emoţie. Am văzut în ochii tăi.

– Variaţiune, am mormăit, respingându-i majoritatea cuvintelor. Se cheamă o variaţiune.

– Bine. Variaţiune. Orice a fost, ai iubit asta în aceeaşi măsură ca ea. Dacă n-o mai faci…

– Nu e despre mine. M-am desprins de lângă el. Juniper e exact ca Lina în atâtea feluri, încât e de-a dreptul straniu. Şi, dacă ai fi îndepărtat-o pe Lina de balet, n-ar fi supravieţuit. Dacă Juniper simte la fel – şi, având în vedere

ce a făcut ca să ocolească regula lui Caroline, probabil așa simte –, atunci… Am oftat. Lina ar trebui să fie aici, dar nu e și îi datorez s-o ajut pe Juniper, însă nu există o soluție acceptabilă în nimic din toate astea.

– Știu. Își băgă mâinile în buzunare. Și m-am străduit să onorez promisiunea pe care i-am făcut-o lui Sean cum că temerile lui Caroline n-o vor opri pe Juniper, dar îți spun că nu se poate întoarce în studioul ăla. Mai degrabă îi distrug încrederea decât să privesc cum cineva o distruge pe ea.

Mai erau două luni până la Classic și Juniper era hotărâtă să concureze.

– Deci fie renunță la balet, fie merge înapoi la Quinn și se accidentează, fie îi spui lui Caroline, caz în care va fi forțată să renunțe…

Am oftat adânc. Nu avea să poată ascunde că mergea la Madeline's și nu știam destul de bine nici unul dintre studiourile locale pentru a o trimite acolo pe fata Linei, ceea ce lăsa doar o opțiune.

– A terminat cu școala? Cum își petrece timpul?

– Săptămâna trecută. Îmi studie fața. E în programul local de activități în zilele în care Caroline e la muncă, iar eu și Gavin încercăm să trecem să o luăm mai repede, ca să nu stea acolo până la șapte.

Am încuviințat din cap.

– Cum arată programul tău?

– Ești brusc interesată de viața mea reală?

Schiță un zâmbet.

O cam nimerise.

– Ai vrea tu! Care îți e programul?

– Aș vrea. Și, de obicei, e ceva de genul de la nouă la cinci. Fac patru până la șase ture de 24 de ore pe lună și am câteva zile libere pe săptămână – nu întotdeauna în weekend. De ce?

Înclină capul și categoric *nu* m-am uitat la gura lui.

„Mincinoaso!"

– Adu-o aici! Am rostit cuvintele înainte să-mi pierd avântul. O s-o instruiesc eu. Să sperăm doar că-și cunoaș-

te mama mai bine decât noi. Să sperăm că până în august o voi fi cucerit pe Caroline şi... am intrat în horă, trebuie să jucăm. Dacă ne prăbuşim, măcar s-o facem în toată gloria.

El se încruntă.

– Vorbeşti serios? Ai timp pentru asta?

– O să-mi fac timp.

– Trebuie să suporte consecinţele pentru ce a făcut pe la spatele nostru. Nu sunt sigur că să o răsplătim cu cea mai bună profesoară particulară din lume e mişcarea corectă în cazul ăsta.

Îi apărură două riduri între sprâncene.

– La ce te gândeşti, astfel încât să nu o implice pe mama ei? l-am provocat.

– Încă nu sunt sigur, dar va trebui să găsesc ceva. A încălcat regulile, a minţit, a complotat şi a manipulat pe toată lumea din jurul ei ca să obţină ce voia.

Pe maxilar îi zvâcni un muşchi.

– Da, şi are numai zece ani. Am luat-o spre uşa studioului. Nu-i scuz acţiunile, dar ştii că există o denumire pentru acest tip de comportament la adulţi.

– Infracţiune? îşi dădu el cu părerea. Nici măcar să nu te *gândeşti* la nesăbuinţă. Ăsta nu sunt eu.

– Poate. Am deschis uşile studioului. Mă gândeam la director general.

CAPITOLUL 19

Hudson

WestCoastPointe: *N-am de gând să mint, mi-aş da viaţa pentru o invitaţie la gala CMB*

Locul ăsta era o grădină zoologică la costum deghizată în muzeu de artă. Mi-am croit drum prin mulţimea îm-

brăcată ca o tablă de șah și pe lângă ceea ce speram să fie cea mai îngustă sală de expoziție, atent să nu mă izbesc de cineva sau să nu vărs pe jos vreunul dintre cocktailurile de treizeci de dolari pe care îl aveau în mână.

Am catalogat fiecare chip pe care îl vedeam.

– Hudson!

Anne îmi făcu semn cu mâna din capătul sălii și mi-am croit încet loc spre ea.

– Mă bucur că ai reușit! Zâmbetul ei părea încordat. Allie e într-o discuție cu Vasily, altfel te-ar fi întâmpinat ea însăși.

– Îmi pare rău că am întârziat! M-am luptat cu impulsul de a-mi potrivi cravata. Am vrut să vin cu Allie ieri, dar unul dintre ceilalți înotători a căzut de pe scară și și-a rupt piciorul și soția altuia a intrat în travaliu, așa că am fost chemat.

– Nu-mi pasă. Mă bătu pe braț pe când intram în centrul muzeului, un spațiu deschis înalt de cel puțin cinci etaje, mărginit de balcoane la celelalte etaje. Parterul era plin cu mese rotunde de zece persoane, cu excepția a ceea ce era clar o scenă la capătul sălii. Ești aici acum și asta-i tot ce contează. Îți place? Arătă spre încăpere. Am petrecut ultimele opt luni proiectând paleta de culori. M-am gândit că lumina roz-închis ar arăta grozav, pentru că toată lumea e îmbrăcată astfel încât să respecte tema alb-negru. Și cred că am încercat o duzină de aranjamente centrale înainte să mă decid la orhidee și dalii.

– Arată spectaculos. I-am aruncat ceea ce speram să fie un zâmbet de încurajare. Și tu arăți grozav.

– Mulțumesc! Se uită în jos la rochia lungă albă, apoi zâmbi. Ai nevoie de un curs intensiv despre cine e toată lumea? Kenna e pe aici pe undeva. Ea e cea mai apropiată prietenă a lui Allie, așa că sunt sigură că o să te ajute. De fapt, nu sunt sigură. S-ar putea să te urmărească bâjbâind doar ca să se amuze.

– Cred că mă descurc. Am scuturat din cap și ea mă conduse pe lângă majoritatea meselor. M-am uitat pe pagina web și Allie m-a tot interogat arătându-mi poze pe

telefonul ei ori de câte ori mă duceam s-o iau pe Juniper. Deşi sunt destul de sigur că am văzut pe lângă exponate vreo două vedete de cinema care nu apăreau în pozele ei.

– Nu-ţi face griji! Nu sunt angajaţi ai companiei, mă tachină ea. Un sfat, dacă crezi că e de aşteptat să cunoşti pe cineva şi nu ştii cine e, spune doar că eşti un mare admirator al muncii sale, fără să intri în detalii. Merse cu mine pe lângă marginea scenei înalte de un metru şi spre baza scării largi flancate pe ambele părţi de lucrări de artă. Ar trebui să iasă cam acum – iat-o! Misiune îndeplinită; ne vedem mai târziu!

Anne plecă.

Mi-am ridicat privirea spre scări şi am încercat să numi înghit afurisita de limbă pe când Allie cobora în faţa a doi bărbaţi, discutând în timp ce se uita înapoi.

Era o perfecţiune pură.

Rochia lungă neagră arăta ca şi cum fusese turnată pe silueta ei, apoi strânsă în partea stângă a taliei şi apoi – *să fiu al naibii* – despicată de la curba şoldului la podea, expunând la fiecare pas linia imposibil de lungă a piciorului. Îşi prinsese o parte a părului în spatele urechii şi lăsase restul liber, buclele atingând bretelele înguste ale rochiei şi decolteul în formă de inimă ce îi ridica sânii ca nişte aperitive.

Brusc mă luă foamea.

Se uită în faţă şi ochii îi scânteiară când mă văzu. Mă măsură din cap până-n picioare, evident admirativ, şi buzele i se deschiseră în vreme ce îşi încetini paşii, oprindu-se ca să fim la aceeaşi înălţime.

– Hudson.

– Arăţi ca un vis, să fiu al naibii, Allie! Un vis pe care în următoarele câteva ore nu numai că mi s-a permis, dar am fost şi încurajat să îl ating. I-am pus mâna pe talie şi am tras-o la pieptul meu, aproape atingându-i gura cu a mea. Cu adevărat uluitoare!

I-am atins gura cu buzele, atent să nu-i şterg machiajul.

– Mulţumesc! Zâmbi pieziş când am lăsat-o la loc jos. Arăţi mult prea bine în smoching ca să mai porţi vreodată

unul în public.

Chiar dacă știam că juca un rol, nu mi-am putut reține un rânjet.

– Ah! În special când faci asta.

Îmi mângâie gropița cu vârful degetului.

– Nu cred că ne-am cunoscut. Bărbatul mai înalt ajunse la baza scărilor. Luminile îi dădeau părului argintiu și pielii palide o nuanță rozalie. Vasily Koslov, directorul companiei Metropolitan Ballet.

– Hudson Ellis, am răspuns strângându-i mâna moale.

– Ah! Noul prieten al Alessandrei! Îmi aruncă un zâmbet studiat ce mă făcu să cred că toți cei din compania de balet a lui Allie urmaseră aceeași școală de zâmbete. Ești subiect al multor bârfe pe aici. Sper că nu te superi când o să ți-o furăm înapoi în toamnă.

– Orice o face fericită mă face și pe mine fericit.

Bârfe?

– Uite răspunsul corect când ieși cu cineva atât de extraordinar ca Alessandra. Îi aruncă o privire adoratoare. Trebuie să recunosc, am avut îndoieli când ai spus că aduci pe cineva. Știu cum ești tu în aventurile sentimentale – își coborî vocea glumeț – și de aceea i-am spus Annei să se asigure că pe cartonașul lui stă scris *invitat,* în caz că te-ai răzgândit.

Am ridicat din sprâncene. Ce amănunt ciudat căruia să îi acorzi atenție!

– Lui Anne, îl corectă Allie printre dinți. Și eu, și Hudson ne cunoaștem de peste zece ani. Puteai să-i pui numele pe cartonaș.

– Nu contează! Privirea îi alunecă spre stânga și zâmbetul i se adânci în vreme ce ridica o mână. Ah, draga mea! O femeie cu păr negru cu argintiu se îndreptă spre el și îl luă de mijloc la fel cum făcu și el. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Danica, directorul executiv al companiei. Dani, el e iubitul actual al Alessandrei. E salvamar sau așa ceva.

„Ah, la naiba!“ Bine că egoul meu nu era fragil.

– Înotător salvator al Pazei de Coastă, clarifică Allie cu același zâmbet ascuțit. Sare din elicoptere și salvează oameni când bărcile lor se scufundă. Coborî o treaptă și își mută plicul în cealaltă mână pentru a-și împleti degetele cu ale mele și m-am străduit să nu mă aplec să o sărut de să-i tai răsuflarea. De fapt, e una din cele mai grele meserii de pe pământ. Majoritatea oamenilor nu se califică niciodată, darămite să treacă prin antrenament.

– Ce remarcabil! Danica își înclină capul în direcția mea. Salvezi mulți oameni?

– Din când în când.

– M-a salvat pe mine, spuse Allie mângâindu-mă cu degetul mare. Așa ne-am cunoscut, pe când eram copii.

– Fermecător! Danica îl bătu pe braț pe Vasily. Dragul meu, ar trebui să salutam familia Jemond înainte de începerea spectacolului. Deja vorbesc cu Maxim și sunt așa niște sponsori importanți, încât ar fi o greșeală să nu-i salutâm.

– Ne cheamă datoria. Vasily îi zâmbi lui Allie. Abia aștept să revii aici și să strălucești pe scenă! Toamna asta va fi triumful tău. Se uită spre tipul aflat lângă Allie, care părea complet în largul lui stând așa aproape de ea. Triumful amândurora. Nu pot să spun cu câtă nerăbdare aștept să arăt lumii întregi ce ați creat voi doi.

– Mulțumesc, răspunse Allie, îmbujorându-se.

– Acum, că l-ai cunoscut pe bătrân și pe contractul prenupțial pe două picioare căruia el îi spune soție – tipul sări ultimele două trepte și își întinse mâna –, eu sunt Isaac Burdan.

I-am scuturat mâna, uitându-mă spre părul lui negru, scurt și ondulat, pielea aurie și zâmbetul orbitor, recunoscându-l pe loc din pozele lui Allie.

– Coregraful. Mă bucur să te cunosc!

El râse lăsând mâna în jos și uitându-se spre Allie.

– Asta-i tot ce i-ai spus? Ce fascinant! Mă rog, mă duc să găsesc o băutură festivă, îmi spuse, apoi se întoarse spre Allie. Îmblânzirea expresiei sale îmi oferi amănuntele pe care Allie le trecuse cu vederea. Te întorci la plajă mâine?

Ea încuviință din cap.

– Revin înainte de septembrie pentru repetiții.

– O să număr zilele cu sufletul la gură. Îi luă mâna liberă și îi sărută ușor încheieturile, iar mie îmi urcă fierea în gât. Strălucirea New Yorkului nu e decât o sclipire până când te întorci să-l faci să strălucească din nou, Alessandra.

Un ultim zâmbet și dispăru în mulțime.

„Ce mama dracului?"

– Îmi pare rău! Allie coborî ultima treaptă, tocurile ei aducând-o până aproape de bărbia mea. Poate fi cam exagerat, dar e cu adevărat genial.

– Așa a vorbit cu tine și în pat?

M-am încruntat.

– Ce? Deschise gura pentru o secundă. Și șterge-ți privirea aia de pe față!

– Ce privire?

– Arăți de parcă ai fi mirosit un morman de gunoi în mijlocul lui iulie.

Era o descriere destul de corectă a felului în care mă simțeam.

– Serios acum. Asta te încântă pe tine? Răsuflare întretăiată și sclipici? Hai să ghicesc – nu-ți spune că o să termine, declară că o să ajungă acolo.

Allie pufni, dar se opri înainte de a hohoti, apoi flutură din gene spre mine.

– Și bănuiesc că tu faci mai degrabă parte din prima categorie? Trebuie să avertizezi fata că ar face mai bine să-și tureze singură motorul, deoarece cursa ta se termină înainte de prima tură? Sau tu ești genul ăla tăcut care mormăie?

Ah, avea și glume, nu-i așa?

Am ridicat la piept mâinile noastre împreunate, am luat-o de mijloc și m-am întors, lipind-o de peretele din cealaltă parte a scării, chiar lângă o placă ce marca o lucrare de artă.

– Vrei să sari peste restul galei și să afli? Ți-am promis ore, dacă îmi amintesc bine.

Respira sacadat și privirea i se duse spre gura mea.

– Nu putem.

„Nu a zis «Nu vreau». Interesant."

– Nu trebuie să-ți turezi motorul decât dacă vrei.

Mi-am coborât capul spre al ei.

– O să termini de cel puțin două ori *înainte* să ți-o trag, Allie, i-am promis. Sunt departe de a fi tăcut și știu cum să-mi folosesc gura să mă asigur că nici tu nu ești.

Pupilele i se dilatară și obrajii i se înroșiră chiar și sub lumina roz când deschise gura, apoi o închise.

– Acum, să mergem să facem ce faci tu la chestiile astea?

Trebuia să stau la cel puțin un metru distanță de ea sau pantalonii o să înceapă să-mi taie circulația în penis.

Ea încuviință încet din cap și m-am dat înapoi, ținându-i degetele împletite cu ale mele în vreme ce ne-am întors spre mulțimea care își căuta locurile.

– Masa noastră e pe aici, spuse ea intrând prin mulțime. Ar fi trebuit să te avertizez în legătură cu Isaac. Îmi pare rău!

– N-are de ce să-ți pară rău. Nici eu nu ți-am înmânat o listă cu femeile cu care m-am culcat.

– Măcar nu e nici una dintre ele în aceeași încăpere cu noi.

Zâmbi fals și făcu semn cu mâna spre cineva care o strigase.

– De care știi.

M-am ferit de un bețiv care se clătina spre spate, apoi mi-am înclinat corpul ca să nu se ciocnească de Allie.

Ea se uită la mine cu o privire mirată.

– Stai calmă! Glumesc! Am ridicat din umeri. Poate pentru că n-am văzut lista de invitați… Ce-i? Gândul că m-am culcat cu cineva de aici te deranjează?

Culoarul se goli și am început să înaintăm din nou.

– Faptul că m-am culcat cu cel puțin doi bărbați din încăperea asta te deranjează? ripostă ea.

O ușoară înțepătură de gelozie mă strânse de gât.

– Plănuiești să te culci cu ei în vreme ce suntem împreună?

– Asta nu-i real, șopti ea în vreme ce treceam pe lângă o altă masă la marginea scenei.

– Semantică. Răspunde la întrebare!

Am tras-o lângă mine când s-a aglomerat din nou.

– Nu. Scutură din cap. Odată ce am terminat cu cineva, am terminat. Nu-mi plac lucrurile… complicate. E unul dintre motivele pentru care ies doar cu balerini. Același stil de viață, același program, aceleași priorități. Fără complicații.

– Suntem complicați și mă placi când uiți că încă mă urăști.

Să n-o ating în seara asta o să fie imposibil, să dea naiba!

– Suntem complicați pentru că te-am iub… Scutură din cap și m-am uitat la ea destul de mult încât aproape că m-am ciocnit cu două femei care nici ele nu se uitau pe unde mergeau. Am ținut la tine. Asta a fost o greșeală pe care n-am mai făcut-o niciodată. Sexul e distractiv – chiar necesar – și păstrarea aceluiași partener oferă un anumit grad de confort pe care-l prefer. Dar nu devin geloasă, pentru că nu mă atașez.

Probabil intenționase să fie o afirmație, dar eu am auzit-o ca pe un avertisment.

– Ceea ce funcționează pentru că Vasily nu vrea să te atașezi, am subliniat eu.

– Vrea să fiu concentrată – vrea ca toți să fim concentrați. Arătă în față. Asta e masa noastră, chiar dincolo de cea din centru. Și acum tu eviți întrebarea.

– Mi-am dat seama de ceva în timpul acelui sărut. Am trecut de masa din centru. Nu primul, când m-ai luat pe nepregătite, ci al doilea…

– Știu despre ce sărut vorbești, mă întrerupse ea.

– Bine. Îmi apăru un zâmbet pe față și am zărit cartonașele cu locurile noastre. M-a frapat că n-a contat dacă primul a fost prefăcut, pentru că celălalt a fost adevărat. Nu

contează cine te-a avut prima dată sau prima mea… ce-o fi fost.

Ne-am oprit în spatele scaunelor noastre şi mi-am luat cartonaşul. „Invitatul Alessandrei Rousseau.“ Mi s-a strâns pieptul. *Invitatul* mă deranja cumva mai mult decât o făcuse coregraful. Vasily dăduse indicaţia, dar Anne o tipărise, ca şi cum nu ar fi crezut că Allie chiar venea cu mine.

– Prima dată e supraevaluată, spuse Allie, punându-şi plicul pe scaun.

„Invitat.“ Pieptul îmi ardea ca un chibrit aprins şi mi-am dat seama că îmi voiam numele pe cartonaşul ăla. Nu voiam să fiu un invitat oarecare, anonim, trecător, care poate fi şters din viaţa ei asemenea celorlalţi de dinaintea mea. Voiam să fiu gravat, imprimat şi cioplit atât de adânc în sufletul ei, încât să nu mă scoată niciodată de acolo.

Îmi dăruise vara ei falsă, dar eu voiam *tot* şi inimii mele nu părea să îi pese de cât de inaccesibil era. Trebuia doar să găsesc o cale să fac asta posibil.

– Îmi pare bine că suntem de acord! Am încuviinţat din cap, apoi am pus cartonaşul jos şi m-am întors spre Allie. Aşa că, deşi mă simt gelos că aici sunt câţiva tipi care te-au văzut goală, de fapt îmi pare rău de ei, pentru că nu te vor mai avea niciodată. Am tras-o lângă mine şi am lăsat cuvintele să zboare ca revelaţia ce o constituiau. Dar eu te voi vedea. Prima dată nu înseamnă nimic. Ultima dată înseamnă *totul*.

„Şi iată de ce ţi se spune nesăbuit.“

– Nu-mi poţi spune lucruri din astea! Degetele i se strânseră pe reverul sacoului meu. Nici măcar pentru spectacol, şopti ea. Rămâi în rol, Hudson!

Nu era de spectacol. Asta era problema foarte complicată, foarte *încurcată* pentru care n-aveam soluţie. Încă.

– Credeam că am convenit să nu mințim.

Mi-am trecut degetele pe spatele ei gol şi ea se înfioră. Penisul îmi zvâcni drept răspuns, aşa cum făcea mereu când ea arăta primul semn de interes. Deşi, aşa cum i-ai amintit nepoatei noastre, omisiunea ar însemna exact

asta. Ți-am spus că te doresc. M-am săturat să mă mai ascund. În public. În particular. Nu-mi pasă. Asta e real pentru mine. E pe cale să devină încurcat. M-am uitat în ochii ei, observând cum i se schimbă expresia de la uimire la confuzie, apoi enervare intensă, pe când se îndepărta.

„Asta-i fata mea."

Era prima dată când uitase de mască în întreaga seară.

– Alessandra!

Numele ei fu singura avertizare înainte să fim *acaparați*.

Cel puțin o jumătate de duzină de oameni voiau s-o atingă, s-o îmbrățișeze și să facă poze cu ea. Nici măcar o dată nu zâmbi sincer.

Asta era lumea ei. N-ar trebui să fie fericită?

– Ne-a fost dor de tine! O femeie brunetă cu un zâmbet cald o luă pe Allie pe după umeri și mintea mea răsfoi pozele de pe pagina web. Reagan Huang, prim-balerină, o poziție care echivala cu a lui Allie. Nu e la fel fără tine.

– Da, nu e pe aici nimeni care să ne facă să arătăm rău.

Gluma asta fu rostită de o blondă cu ochi de pisică și un zâmbet greu de interpretat. Harlow Oren. Solistă. O poziție mai jos decât Allie.

– Haide, ca și cum ai avea nevoie de Alessandra să te expună ca să arăți rău! Un tip deșirat cu păr blond și un smoching monocrom o îmbrățișă pe Allie. Uf! Mi-a fost dor de tine! Nu suni. Nu dai mesaje. Nu răspunzi când eu te sun *și* îți dau mesaje. Se aplecă, punându-și bărbia pe umărul ei. E o porcărie, efectiv. Everett Carr. Prim-balerin. O să te iert doar dacă vii înapoi.

– Încetează s-o monopolizezi, Ev! O brunetă în rochie neagră de seară o trase de lângă Everett și o îmbrățișă scurt înainte să îi cuprindă fața în mâini. Candace Baron. Prim-balerină. Spune-mi că te îngrijești!

– Da.

Allie o asigură încuviințând din cap, și nu puteam spune dacă mințea.

Ultimul tip arăta de parcă ar fi coborât dintr-un panou publicitar. Brunet, ochi albaștri. Jacob Harvey. Solist.

Zâmbi afectat şi deschise braţele. Allie merse direct spre ele.

Privirea mi se concentră asupra mâinilor lui, care erau mult deasupra taliei ei. În cazul ăsta, probabil nu era misteriosul ex numărul doi.

– E puţin copleşitor, nu-i aşa? spuse o femeie din dreapta mea, dându-şi părul negru şi lung peste umăr. Să nu ştii cine e sincer şi cine nu. Sunt Kenna, apropo.

Prietena cea mai apropiată a lui Allie.

– Aşa este. I-am întins mâna. Onorat să te cunosc! Sunt Hudson…

– Sunt printre puţinii oameni din sala asta care ştiu de fapt cine eşti. Îmi strânse mâna, apoi înclină capul şi mă studie. Ai făcut deja mişcarea? Mişcarea reală, adică. Nu rahatul ăsta fals sau o cabină de duş.

Am plăcut-o pe loc.

– Ţi-a spus despre sărut?

În piept mi se aprinse o flacără a speranţei.

Ea ridică din sprâncene.

– Ai o plajă întreagă care doar aşteaptă un moment romantic de cinema şi tu alegi o cabină de duş?

– Nu regret. Trebuia să ştiu că ea voia, că nu juca un rol. Mi-am băgat mâinile în buzunare, uitându-mă în continuare cu coada ochiului la oamenii adunaţi în jurul lui Allie. Şi e reţinută când e vorba despre mişcări reale.

– Mă întreb de ce.

Îmi aruncă o privire ce ar pune oraşe la pământ.

– Vinovat. Am înclinat din cap, apoi m-am uitat în direcţia lui Allie şi i-am văzut acelaşi zâmbet frumos, dar fals pe faţă când vorbea cu ceilalţi balerini. Vreun sfat?

– La naiba, nu! Sunt prietena ei, nu a ta. Kenna se încruntă. Dar *o să* faci o mişcare, nu-i aşa? Pentru că ea trebuie să fie cu tine sau să *te dea uitării*. Mă înţelegi?

– Înţeles.

Allie nu mă dădea uitării, la fel cum nici eu nu aveam să o dau vreodată uitării.

– Bine. Încuviință din cap, apoi se uită la Allie. Și ai face bine să fii gata să te pliezi tu pe viața ei, pentru că singurul loc unde balerinele se „pliază" e pe scenă.

– O să mă pliez, am promis, cu voce joasă. O să mă schimb complet dacă asta înseamnă că ajung să fiu al ei.

Faptul că am rostit asta cu voce tare îmi luă o *greutate* de pe umeri și desfăcu primul dintre cele aproape trei milioane de noduri ce stăteau între mine și Allie.

– Atunci, e în regulă. Kenna își relaxă umerii și se răsuci să stea lângă mine. Atenție, el e Hudson Ellis, anunță ea către balerini, iubitul lui Allie.

Toți ochii se întoarseră spre mine, mulți evaluându-mă într-un fel ce ar fi făcut-o pe mama să roșească.

– Mă bucur să vă cunosc pe… toți.

– Ia uită-te la ochii ăia! mormăi Everett. Allie unde ai găsit specimenul ăsta delicios?

Allie pufni, apoi se cuibări la stânga mea.

– Pe plajă, când aveam 16 ani.

– Practic, erai cam la doi kilometri în largul coastei, am corectat-o eu, făcând cu ochiul și luând-o de mijloc, iar mâna mi se opri pe șoldul ei.

Reagan își duse mâna la piept și oftă.

– Ah, Alessandra, spune-mi, te rog, că-l aduci la New York!

– Să nu-ți uiți vorba! Kenna păși în fața noastră și își ridică telefonul. Zâmbiți!

Am zâmbit cu toții și ea făcu poza. Obiectivul din seara asta fusese atins.

– Voi doi distrați-vă! Îl am pe Matthias pentru toată seara și nu-l irosesc.

Făcu cu mâna, apoi dispăru printre mese.

Privirea lui Jacob urmări o blondă cu o față ca de spiriduș.

– Ne vedem mai încolo! zise și se duse direct spre femeie.

– Serios?

Allie ridică din sprâncene.

– Ah, au început să și-o tragă de îndată ce au început repetițiile de vară, observă Everett.

– Nu fi gelos!

Harlow îl sărută pe obraz.

– Te rog, mi-e mai mult decât suficient ce am cu Michael acum. Scutură din cap. Că veni vorba, ar trebui să ne găsim locurile. Candace și Reagan sunt aici, cu voi, dar eu sunt dincolo, la masa celorlalți prim-balerini.

– Ai putea fi înapoi cu soliștii, îl tachină Harlow într-un fel ce nu suna prea mult a tachinare. Mă bucur să te văd, Allie!

Everett se aplecă și o sărută pe Allie pe obraz.

– Mișcă-ți fundul înapoi la New York!

– Lucrez la asta, îl asigură Allie pe când ceilalți își ocupară locurile. Se aplecă spre mine. Cred că te-am forțat să le știi numele fără nici un motiv.

– Îmi place să știu cine sunt prietenii tăi.

M-am înclinat și am sărutat-o pe frunte, doar pentru că puteam. Ea oftă și se aplecă spre mine.

– În afară de Kenna, i-aș considera prieteni doar pe vreo câțiva din ei, spuse ea încet. Reagan – arătă cu capul peste masa largă – și Everett.

– Ți-am spus eu că rochia asta o să-ți vină *mortal*.

Eva se strecură printre mese, urmată la vreo trei metri de o brunetă cu o privire de prădător.

– Mamă, Doamne, Hudson Ellis!

– Bună, Eva.

– Ți-am spus că o să vină. Allie își roti degetul. Întoarce-te, ți s-au răsucit benzile de la spate!

– N-am fost sigură dacă își va face cu adevărat apariția. Eva făcu așa cum i se ceruse și Allie desfăcu două din duzina de benzi ce se încrucișau pe spatele Evei, apoi le prinse ca lumea.

– Mă duc oriunde îmi spune sora ta.

M-am uitat peste capul lui Allie și am observat-o pe cealaltă brunetă stând mai în spate. Nas ascuțit. Ochi albaștri vicleni. Charlotte Larsen. Solistă.

– Ești aranjată, îi spuse Allie Evei.

– Mulțumesc! Eva se întoarse spre mine și mă examină. Ai fost întotdeauna așa nemaipomenit? Vreau să zic, îmi aduc aminte că erai destul de sexy, dar, *uau*, te-ai transformat în toate astea. Flutură mâna în direcția mea. Cinci stele. Fără observații.

Am ridicat din sprâncene.

– Eva, izbucni Allie, dar sora ei doar se strâmbă. Nu.

Eva țâțâi.

– O soră bună ar împărți, să știi.

– O soră posesivă *o să* te taie, o avertiză Allie cu voce tărăgănată și abia dacă m-am putut opri să n-o strâng în brațe și s-o pup.

– Stai calmă! Eva își dădu ochii peste cap. Glumeam doar! De parcă aș visa vreodată să mă bag între voi doi când v-a luat atâta timp să fiți împreună.

Am clipit. Allie nu-i spusese Evei adevărul.

– Ți-ai găsit locul?

Allie schimbă subiectul.

– Cu plebea, adică? Pardon, corpul de balet? Bineînțeles. Întinse mâna spre Allie și prefăcătoria dispăru. Charlotte ți-a luat dulapul.

Allie se încordă.

– Poftim?

– Azi-dimineață după repetiții ți-a mutat toate lucrurile din dulapul tău și le-a pus pe ale ei.

Pe fața Evei apăru îngrijorarea.

– Și ce a făcut cu lucrurile mele? rosti Allie tăios.

Am aruncat o privire spre bruneta ce se apropia.

– Le-a aruncat pe bancă. Le-am înghesuit pe toate în dulapul meu. Nu-ți face griji, e tot acolo. Își lăsă umerii în jos. Allie, deja ți-a luat locul la bară. Urmărește rolul principal. Spune-mi că te faci bine! O să vii înapoi, da?

Allie încuviință din cap și îi strânse mâna surorii ei.

– E în regulă. Vasily mi-a spus deja că *Equinox* e în stagiunea de toamnă. O să fiu pregătită. Se sili să zâmbească pentru sora ei. Nu-ți face griji de Charlotte! Nu în numele meu. Prim-balerinii se înalță și se retrag. Dacă cineva e

mai bun decât mine, atunci poate să-mi ia locul. E atât de simplu.

– Pot să-i pun laxativ în iaurt, dacă vrei.

Eram foarte sigur că era o amenințare reală. Allie pufni.

– Termină și du-te să-ți găsești locul!

Eva oftă, apoi se îndepărtă, îndreptându-se spre o masă undeva în spate și la stânga.

– Deci nimic nu s-a schimbat la ea, am remarcat eu.

– E același copil țâfnos. Allie coborî treapta care ne separa. Cum ți se pare lumea mea, Ellis?

– Pare… alunecoasă. Am pus mâna pe spătarul scaunului ei și l-am tras. Tu ești un fel de cameleon aici, nu-i așa? Îți afișezi deghizarea pe care o impune persoana din fața ta ca să nu fii mâncată? Se integra puțin cam prea bine. Câți oameni din lumea asta știu cine ești, de fapt, Allie?

– Foarte puțini, admise ea oftând. Și, din nefericire pentru mine, cred că tu ești unul dintre ei.

– Atenție, am avertizat-o, văzând că se apropie Charlotte.

Allie se răsuci pe călcâie, apoi se înarmă cu cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

– Bună, Charlotte!

– Mă bucur să văd că te simți destul de bine cât să fii prezentă în seara asta, răspunse Charlotte cu un zâmbet tăios ca o lamă. De vreme ce n-ai putut să stai la nici o repetiție și nici măcar la ore.

– Ai făcut o treabă grozavă cu Giselle.

Mușchii spatelui lui Allie se încordară și își ridică bărbia. Juniper nu semăna doar cu Lina în privința asta.

– Știu.

Ea se uită pe lângă Allie și doar că nu mă regulă din priviri. Am mijit ochii să îi dau de înțeles că nu era binevenită.

– Ar trebui să știi – atenția îi reveni la Allie – că noi toți vrem să-ți acorzi cât timp vrei pentru a te vindeca. O ruptură a tendonului lui Ahile e un dezastru, dar două? Făcu o grimasă. Imaginează-ți să te grăbești și să suferi o a treia? Ăsta ar fi sfârșitul carierei și nici unul dintre noi nu

vrea asta pentru tine. Tu ai practic statut regal în companie.

Allie își îndreptă umerii.

– Mulțumesc pentru grijă, dar o să mă întorc înainte de toamnă pentru repetiții, așa cum sunt sigură că ai întrebat și la care sigur ai primit și răspuns.

Am zâmbit pieziș.

– Mă rog, pentru orice eventualitate, nu vreau să-ți faci griji. Pe fața lui Charlotte apăru un zâmbet fals ca un îndulcitor și tânăra își coborî vocea. Am învățat coregrafia de la *Equinox* după ore cu Isaac. Variațiunea aceea din primul act e nemaipomenită. Însă este, probabil, puțin dificilă pentru cineva cu o gleznă accidentată.

Equinox... Nu era baletul lui Allie? Cel pentru care Isaac făcuse coregrafia și pe care îl crease pentru ea?

Spre meritul lui Allie, nici măcar nu clipi.

Nu același lucru se putea spune despre mine. Ce afurisit de cuib de vipere era ăsta și de ce era Allie așa ferm hotărâtă să se întoarcă aici?

– Ar trebui să te așezi, Charlotte. Cred că o să înceapă spectacolul.

Tonul lui Allie putea îngheța un vulcan.

– Petrecere frumoasă în seara asta!

Ea își flutură degetele spre Allie și se îndreptă spre una dintre mesele soliștilor.

Dacă încăperea asta ar fi o epavă, Charlotte ar fi persoana pe care aș ridica-o ultima în elicopter.

– Allie? am șoptit.

– Totul e în regulă? întrebă Reagan, aplecându-se într-o parte să vadă dincolo de ornamentul central. Charlotte a fost măgărită?

Allie tresări, apoi afișă acel zâmbet fals.

– Doar mi-a urat însănătoșire grabnică.

Își luă plicul și se așeză pe scaun înainte să fac și eu la fel în dreapta ei.

– Cred că am înțeles de ce ți-ai ridicat zidurile. Sunt mai degrabă ca niște baricade. E ironic că eu sunt în armată, i-am spus încet, aplecându-mă în vreme ce ea se

uita spre scenă, cu fața o mască rigidă, controlată. Dar bănuiesc că tu ești cea care duce războaiele.

Ea se uită spre mine în timp ce Vasily urca pe scenă și, pentru o secundă, masca îi căzu și furia răzbătu dincolo de ea.

– Mi-ar păsa.

– De ce anume? Am întins mâna în poala ei și i-am luat mâna, împreunându-mi degetele cu ale ei strânse în pumn, apoi strângându-le tare.

– Dacă te-ai fi culcat cu cineva din încăperea asta. Dacă cineva ca ea te-ar fi avut… Furia îi ardea în ochi. Mi-ar păsa, Hudson.

Își întoarse privirea spre scenă și Vasily își începu discursul înainte să pot răspunde.

Allie clocotea de furie, stând țeapănă și strângându-mi mâna ca într-o menghină pe toată durata discursului lui Vasily, și nu-mi dădu drumul nici când copiii de la școala de balet a companiei intrară pe scenă și își începură reprezentația.

– Nu pot sta aici. Își luă plicul și se uită spre mine. Am terminat. Du-mă acasă! Acum!

Nu trebuia să mi se spună de două ori.

CAPITOLUL 20

Allie

SanFranFouette: *Dumnezeule! Trăiesc pentru aceste actualizări RousseauSisters4*

Hunter4lights: *Dacă ea nu poate rezista să stea la dineu, e imposibil să se descurce la repetiții. Ce jenant!*

Mi-am aruncat cheile pe măsuța de la intrarea în apartament și mi-am azvârlit pantofii cu toc imediat ce am

intrat în living. Soarele apunea, lucind melancolic prin ferestrele înalte cât două etaje ce dădeau spre oraş, în timp ce îmi lăsam plicul pe măsuța de cafea surprinzător de curată. Ori Eva făcea o încercare să strângă după ea, ori menajera merita o mărire de salariu.

Mânia mi se strecură pe sub piele, căldura ei crăpând masca atent construită pe care muncisem atât de mult să o întreţin când eram în oraş. Nici măcar n-am rezistat până la cină.

– Vrei să discutăm despre asta? mă întrebă Hudson, sunetul paşilor lui în spatele meu estompându-se când ajunse la covor.

Ce credea despre locul ăsta? Mama alesese apartamentul pentru că era aproape de studio şi îl decorase pentru Lina, doar ca să-mi înmâneze cheile la o lună după moartea ei. Îi plăceau subtilele acte de rebeliune pe care le comiseserăm eu şi Eva prin picturile cumpărate din stradă şi agăţate pe pereţi şi prin fotografiile dezordonate ale nopţilor şi mai dezordonate în ramele nepotrivite puse pe rafturile cu cărţi? Sau vedea doar suprafeţele lustruite menite să facă impresie?

– Allie?

Trecu de coşurile de răchită cu poante pe care le ţineam lângă canapea, în caz că simţeam nevoia să le încercăm în vreme ce ne uitam la un maraton de filme pe Netflix.

– Încă procesez. Ducându-mă la ferestre, m-am uitat în jos de la înălţimea de douăzeci şi două de etaje şi am privit la oamenii care îşi vedeau de viaţa lor, plimbând câinii, ducându-şi copiii la magazin, poate sosind la restaurantul din colţ pentru o ieşire la cină.

– Poţi să procesezi cu glas tare.

Apăru lângă mine.

– Suntem în afara programului.

Ciudat, dar credeam că, aici, în apartamentul meu cu tavanele înalte, nu mi s-ar mai părea atât de important. Greşeam. Era peste tot, mirosul lui sărat de ocean în plămânii mei, vocea lui în ureche, atingerea lui imprimată pe pielea mea. Oscilam în permanenţă între a mă depărta

cât puteam de mult şi a-l trage cât mai aproape de mine. La naiba, eram un dezastru.

– Ai găsit camera de oaspeţi când ai ajuns aici, da?

El încuviinţă din cap.

– Mulţumesc că i-ai spus portarului să mă lase să intru!

Am zâmbit ironic.

– Ştiu că eşti aproape de statutul de supererou şi aşa mai departe, dar m-am gândit că era prea mult dacă îţi ceream să te preschimbi în Clark Kent într-o cabină telefonică.

El îşi desfăcu smochingul.

– Prietenii tăi mi-au părut drăguţi pentru toate cele trei minute cât am stat cu ei. Îmi place cum te protejează Kenna.

Sacoul îi căzu de pe umeri şi îl îndoi pe jumătate înainte să îl pună pe speteaza fotoliului de piele.

– Mă pot descurca singură. Mi-am încrucişat braţele de parcă astfel aş fi putut împiedica să se crape o altă bucată din faţadă. Doar pentru că sunt tăcută sau mă controlez nu înseamnă că nu ştiu să ripostez sau să-mi apăr locul în companie.

– Nu te-aş acuza niciodată că eşti tăcută. Cel puţin nu lângă mine. Atentă şi serioasă, dar nu tăcută.

– Trebuie să fiu întotdeauna atentă la ce spun şi cui. Întotdeauna e prin apropiere cineva care trage cu urechea. Întotdeauna e un telefon care înregistrează.

Să mă uit la el a fost o greşeală. Într-o zi normală, Hudson era mai mult decât frumos. Fără cămaşă pe el? Delicios de sexy. Să-l văd în smoching mă lăsase fără cuvinte. Dar să-l văd stând acolo atât de relaxat în vesta neagră, suflecându-şi mânecile cămăşii, îmi fură fiecare gând coerent şi îmi duse dorinţa de la *sigur, ar fi distractiv la cât de repede pot ajunge sub bărbatul ăsta.* Excitare instantanee.

Şi l-aş putea avea dacă *aş cere.* O spusese foarte clar.

– Să fii mereu pe fază trebuie să fie istovitor.

Se uită afară, observând orizontul New Yorkului.

– A devenit mai dificil de când am căzut, am recunoscut. Cultura companiei se schimbă de la an la an pe măsură ce dansatorii vin şi pleacă, dar, în cea mai mare parte,

ne susținem unii pe alții în vreme ce menținem avantajul. Mâinile mi se strânseră și unghiile îmi intrară în palme. Însă, în clipa în care am căzut, a fost ca și cum s-ar fi văzut sânge în apă, în special cu Charlotte. Din nou mă cuprinse mânia, crescând de la foc mocnit la fierbere. Lucrează cu Isaac. Știam că Hudson auzise asta înainte de spectacol, dar trebuia să o spun, să las realitatea, pericolul foarte real să fie înțeles. O învață coregrafia pe care a creat-o pentru *mine*. N-am avut niciodată un rol creat pentru mine. Sigur, unele coregrafii se schimbă ici și colo, dar niciodată un balet complet. E unul dintre acele momente din carieră ce ar putea să nu mai apară niciodată și el o învață pe *ea*.

– E o figură fata asta.

Își întoarse privirea spre mine și focul ce-mi gonea prin sânge se transformă în cu totul alt fel de dogoare.

La naiba! Era prea aproape, prea accesibil și mult prea periculos pentru liniștea mea sufletească.

– N-ar fi trebuit să-ți spun nimic din toate astea.

M-am îndepărtat înainte să fac ceva cu totul nebunesc, cum ar fi fost să sar pe el. Asta nu mă împiedică totuși să mă gândesc la toate acele promisiuni impertinente pe care le făcuse la gală. Mi-am strâns rochia în pumn ca să nu mă împiedic și m-am îndreptat spre bucătărie.

– Poți să-mi spui orice. N-o să folosesc nimic împotriva ta, Allie.

Mă urmă, dar rămase de cealaltă parte a insulei de bucătărie, în timp ce deschideam frigiderul.

– Ți-e foame? Am căutat printre câteva cutii cu mâncare la pachet. Ți-am promis o cină, apoi te-am scos de acolo înainte de primul fel.

– Sunt mai îngrijorat de tine decât de mâncare.

– Ce vrei să spun, Hudson?

Am dat deoparte niște lapte foarte dubios, găsind doar cutii cu iaurt și gustări pregătite pentru luat la studio. La naiba! Am trântit ușa frigiderului – și acest gest ar fi trebuit să fie primul indiciu că îmi pierdeam stăpânirea de

sine cu greu câştigată. Să-l las pe Hudson să intre era al doilea indiciu dificil.

– Ceea ce simţi e un început bun.

Îşi încrucişă gleznele şi se sprijini de bufetul de lângă chiuvetă.

– Ce simt? Sunt furioasă. Ce zici de sentimentul ăsta?

M-am întors spre congelator, deschizând uşa.

– Un început excelent.

– Lucrurile pentru care am muncit sunt la un pas de a-mi fi luate. Risc să-mi pierd contractul, baletul şi a mamei... Doamne, nu e ca şi cum mama m-a aprobat sau a fost mândră de mine de la bun început. Sunt doar un înlocuitor pentru Lina fiindcă Anne nu poate dansa şi, dacă şovăi, se duce la Eva. Până la urmă, sunt doar o altă fată Rousseau, complet şi total substituibilă. Am descoperit două cutii de îngheţată, câteva pungi de legume congelate şi o jumătate de duzină de cutii cu supă gata pregătită. Şi de ce nu e nici o afurisită de mâncare în casa asta?

Am trântit şi uşa aia, apoi m-am răsucit pe călcâie spre Hudson. El stătea acolo calm şi controlat, uitându-se la mine ca şi cum eram o tornadă şi el un vânător de tornade aşteptând să vadă pe ce drum o luam.

Schimbaserăm rolurile şi totuşi eram amândoi... noi înşine. Nu avea sens să mă obosesc cu apărarea mea atât de atent construită. Nu trebuia să fiu echilibrată când mă aflam lângă el sau să prezint iluzia perfecţiunii, pentru că el ştia deja că în sufletul meu nu eram aşa.

Înlăuntrul meu eram imperfectă, ciufulită şi haotică, exact ca el.

Şi doar el avusese puterea să liniştească haosul. Acel sărut de la plajă mă consumase într-un fel cum nici un alt sărut nu reuşise, ocupase mult prea mult spaţiu ca să simt altceva decât pe el. Chiar şi suferinţa trecutului nostru era despre el. Nu exista nici un balet când eram în braţele lui, nici o politică a companiei, nici o mamă dezamăgită, nici o presiune de recuperare. Nu îmi puteam face griji în privinţa viitorului meu când el îmi solicita fiecare parte a prezentului.

Și, dacă ar fi doar prezentul, atunci nu exista nici un risc să fiu rănită, nu-i așa?

– La ce te gândești, Allie?

Se sprijini cu brațele de marginea bufetului.

– Și dacă aș vrea cinci minute?

Am ocolit insula.

– Ce pretindem de data asta?

Încheieturile i se albiră pe când mă apropiam de el.

– Că mă dorești.

M-am așezat direct în fața lui.

Privirea i se aprinse.

– Ăsta e un fapt. Trăiesc într-o permanentă stare de dorință față de tine. Încă de când aveam 16 ani. Să te doresc e tot ce știu.

Am ignorat explozia de... ceva... de ceea ce acea mărturisire mă făcu să simt.

– Mi-am amintit că ai spus ceva despre cum o să termin de două ori. A fost doar ca să te dai mare? O fanfaronadă?

Ochii mei îi căutară pe ai lui și pielea mă furnică de nerăbdare.

– A fost o promisiune. Ridică o mână și cu dosul degetelor îmi atinse încet obrajii, iar eu m-am aplecat spre atingerea lui. Pentru momentul când nu cauți să-ți ascunzi sentimentele prin sex.

Inima îmi tresăltă. Făcea pe nobilul cu mine și cu asta nu mă puteam descurca în clipa de față.

– Scot o pagină din cartea ta și încalc regulile. Tu ai avut ultimele cinci minute. Astea sunt ale mele.

M-am retras doi pași.

– Allie...

Maxilarul îi zvâcni.

– Așa că, dacă mă vrei, o să accept oferta. Pentru că acum e singura dată când o fac. Mi-am dus mâna la subraț și am desfăcut copca, apoi am tras fermoarul. Tu hotărăști, așa că alege! Acum sau niciodată.

– Aș vrea să fac ce trebuie.

Se uită la degetele mele ca și cum n-ar fi mâncat de luni bune și eu eram pe cale să salt capacul de argint de pe bu-

fet.

Doar privirea era suficientă să-mi accelereze pulsul.

– Să faci ce trebuie e supraevaluat.

Mi-am dus mâna la talie și rochia alunecă pe coaste.

– Te vreau, gemu el.

– Cred că am stabilit asta.

Mi-am dat jos o bretea de pe umăr. El scutură din cap.

– Te vreau toată. Fără măști. Fără ziduri. Să nu mai pretindem că ce există între noi e fals, când amândoi știm că este chinuitor, și îngrozitor, și uluitor de adevărat. Vreau mai mult de cinci minute.

Panica îmi pătrunse în sânge ca gheața, dar se topi repede în căldura copleșitoare ce mă cuprinsese.

– Asta n-o să se întâmple.

Nu aveam să mai fiu niciodată atât de nesăbuită încât să îl mai las să intre când știam că trecutul îi era plin de despărțiri.

– Ba da. Siguranța din privirea lui nu mă opri din a-mi ridica mâna spre celălalt umăr. Și aș vrea să fiu mai presus de a folosi sexul ca pe un mijloc de a te avea, de a te păstra. Dar nu sunt.

– Nu-ți face griji, nu poți. Mi-am tras cealaltă bretea de pe umăr și am lăsat-o să cadă până pe braț, savurând felul în care el urmărea mișcarea. N-o să te las. Ți-am spus că nu-mi plac complicațiile.

Sexul nu era ceva emoțional pentru mine și el nu avea să schimbe asta.

Hudson scutură încet din cap.

– Nu e o dezbatere. E negare. Doar adevăr între noi, îți amintești? Întregul lui corp se tensionă. Folosești asta ca pe un mod de a fugi și eu îți spun că o să mă folosesc de asta pentru a te păstra.

Am ridicat din sprâncene.

– Ce o să faci, Hudson? O să mi-o tragi așa bine, că n-o să mai vreau să plec din patul tău? Că o să fiu dispusă să uit tot trecutul nostru pentru că ești al naibii de bun să servești orgasme?

Nu se va întâmpla niciodată. Vibratorul meu îmi dădea orgasme și n-am avut probleme să-l înlocuiesc în fiecare an.

– Da.

Privirea îi căzu pe decolteul meu și am lăsat rochia să alunece câțiva centimetri. El își înăbuși un geamăt și gura mi se arcui puțin. Îl aveam. Amândoi știam asta.

– Atunci, haide, arată tot ce poți!

Mi-am ridicat bărbia.

Veni spre mine și m-am pregătit pentru impact.

Nu mă dezamăgi.

Gura lui se ciocni de a mea în aceeași clipă în care mâna lui îmi atinse fața și cealaltă îmi cuprinse spatele, trăgându-mă spre el.

„Da." Fiecare celulă din corpul meu strigă cuvântul în vreme ce concentrarea, însăși existența mea se restrânseră la senzația buzelor lui pe ale mele.

Mă apăsă cu degetul mare pe bărbie și gura mi se deschise, invadată pe loc de alunecarea pricepută a limbii lui. Era la fel de fierbinte și de mistuitoare ca prima dată și, preț de o secundă, m-am temut că ar putea face exact ce mă amenințase că avea să facă, transformându-mă într-o dependentă.

Acel gând dispăru când mâna lui îmi alunecă pe gât spre sâni și pe pielea dezgolită. Atingerea lui îmi trezi la viață fiecare nerv și lăsă piele de găină în urma ei. Adânci sărutul apucându-mă de fund cu amândouă mâinile, apoi își mută strânsoarea pe șolduri și mă ridică.

L-am luat pe după gât și bretelele rochiei mi se afundau în brațe în vreme ce îl sărutam cu tot ce aveam, dezmierdându-i gura, să iau ce era al meu. Fundul îmi ateriză pe granitul rece al insulei și nici măcar n-am tresărit pe când el mă săruta neîntrerupt. Acoperi zgomotul lumii exterioare devenind centrul lumii mele. Existau doar gura lui, limba lui, mâinile lui și dorința mistuitoare ce ardea între noi.

Căldura mă inundă între coapse când el își mișcă mâinile pe ele, una din mâini zgâriindu-mi ușor pielea prin

șlițul rochiei. Apoi îmi depărtă coapsele să facă loc șoldurilor lui, umplând spațiul și mai mult de atât, desfăcându-mi și mai mult picioarele, să aibă loc.

Mă trase cu dinții de buza inferioară, apoi se mută la ureche, atingându-mă cu buzele în zona sensibilă.

– Vrei să mă opresc? Spune-mi! Nu-ți place ce fac? Spune-mi! Mă apropii de o limită, spune-mi! Se uită în ochii mei, ridicându-și capul. Ne-am înțeles?

– Da.

Ăsta era singurul cuvânt pe care avea să-l audă de la mine.

Mâna lui îmi mângâie ceafa înainte să mi se afunde în păr.

– Ești atât de al naibii de frumoasă! Nu există *nimeni* ca tine, Allie.

L-am apucat de vestă și l-am tras din nou spre gura mea. El a gemut în sărut, sunetul inundându-mă cu un sentiment de putere pe când îi desfăceam nasturii, apoi i-am scos vesta, iar el mă ajută. Am început cu nasturii cămășii chiar când gura i se duse pe gâtul meu și am bâjbâit o dată sau de două ori în vreme ce el îmi venera fiecare loc sensibil pe care-l descoperise la plajă, smulgând un gâfâit, apoi un scâncet de pe buzele mele.

Își amintise exact ce îmi plăcea și folosise informațiile să apese pe fiecare buton pe care-l aveam, până când practic vibram. Coapsele mi se strânseră de nerăbdare. Avea să fie al naibii de bine. Era deja – și amândoi eram încă îmbrăcați.

I-am scos cămașa din pantaloni în timp ce el se mută unde nu mai fusese, buzele lui atingând fiecare părticică de piele de sub claviculă, încetinind ca să exploreze sânii în vreme ce mâna alunecă de-a lungul șlițului rochiei, pe coapsă în sus.

– Dă-o jos! am poruncit eu, trăgând de cămașă.

El rânji pe pielea mea, apoi mă lăsă doar cât să lase cămașa să alunece pe podea. Mi-am întins mâinile pe pieptul lui când el se aplecă să mă sărute și l-am împins încet. El înțelese aluzia și se îndreptă de spate.

Fir-ar, *da*.

Am oftat cu pură admirație feminină, privind și tot privind, folosind timpul de care mă privasem la plajă. Balerinii erau înalți și supli. Hudson era masiv, plin de mușchi perfect sculptați, de la liniile curbe ale pectoralilor la conturul abdomenului. Îl văzusem fără cămașă, dar acum mă *holbam* încercând să scap de singurele cuvinte care nu-mi ieșeau din minte: *al meu*.

Nu fusesem posesivă cu nimeni în afară de el și acum îl aveam.

– Cum de ești real?

M-am uitat în ochii lui, urmărind conturul abdomenului. Mușchii i se încordară la atingerea mea.

– Ești înconjurată de balerini profesioniști, îmi aminti el și un zâmbet îi jucă pe buze. Vezi corpuri atletice tot timpul.

– Nu așa. Am urmărit până la mijloc liniile ademenitoare. Nu ca tine.

Trupul îmi ardea mai tare doar fiindcă mă uitam la el.

El se repezi, prinzându-mi gura într-un sărut amețitor.

– Încerc să fiu cuminte, dar faptul că spui lucruri din astea mă va face să ți-o trag, Allie.

– Da, te rog! am răspuns pe gura lui.

Am pierdut controlul sărutului care deveni din cale afară de senzual și mi-am scos brațele din bretelele rochiei, bazându-mă pe întăriturile corsetului s-o țină în sus în timp ce mâna lui îmi mângâia coapsa. Mi-am smuls gura, gâfâind după aer când degetele lui îmi atinseră zona sensibilă de-a lungul țesăturii de mătase a chilotului tanga.

Își afundă cealaltă mână în părul meu și trase. Spatele mi se arcui când mi-am întins mâinile la spate și rochia îmi alunecă în talie, lăsându-mi sânii dezgoliți.

– La naiba, mormăi el și mă măsură din priviri cu o foame ce îmi făcu inîma să bată și mai tare. Ai putea fi și mai perfectă?

Gura i se închise pe un sfârc, atingându-l cu limba, și am gemut simțind străfulgerarea dorinței ce mă cuprinse.

Doamne, ce bine era! Fu chiar mai bine când se mută la celălalt sân și o luă de la capăt. Șoldurile îmi zvâcniră și el urmări elasticul chiloților de la șold în josul interiorului coapsei, până la miez. Doi centimetri mai la stânga și ar fi exact unde aveam nevoie de el.

Mă făcea să mă umezesc toată cu gura lui și cu tachinările ușoare ale degetelor. Aveam nevoie de mai mult. Nu simțisem niciodată o asemenea dorință, ca și cum lumea s-ar putea sfârși dacă nu mă atingea, dacă nu îmi potolea dorința care îmi tot creștea între coapse.

– Acum ar fi un moment potrivit să-mi spui să mă opresc.

Degetele lui îmi mângâiară miezul și doar o bucățică de țesătură ne separa. Își frecă dinții de sfârc înainte să-și înalțe capul ca să se uite în ochii mei.

– Mai vreau.

Ne opream pe naiba.

– Allie? Se aplecă și îmi atinse buzele cu ale lui pe când degetele se strecurau pe lângă marginea chiloților. Cred că cele cinci minute s-au terminat. Vrei să le prelungești?

– Ah, Doamne, Hudson, atinge-mă odată!

M-am sprijinit într-o mână și m-am ținut cu cealaltă de ceafa lui.

El îmi studie fiecare detaliu al expresiei pe când degetele mă găsiră și apoi închise ochii gemând.

– La naiba, *Allie!* Ești complet udă.

Am gâfâit când el îmi atinse clitorisul.

Deschise ochii și nu știam ce mă excita mai mult, cercurile pe care începuse să le deseneze în jurul clitorisului sau felul în care se uita la mine, ca și cum eram răspunsul la orice întrebare pe care o pusese vreodată.

– Moale. *Cerc.* Fierbinte. *Cerc.* Lunecoasă. *Cerc.* Perfectă.

Își mută mâna de la ceafa mea în josul spatelui, susținându-mă pe deplin când m-am arcuit și mi-am legănat șoldurile, căutând frecare, apăsare, ceva care să îmi elibereze tensiunea pe care o crea cu fiecare mișcare a degetelor. Mi-am agățat piciorul stâng de șoldul lui și am folosit

sprijinul să schimb unghiul, astfel încât următoarea mângâiere să mă atingă exact acolo unde aveam nevoie.

„Dumnezeule mare!“ Plăcerea îmi străbătu nervii, ascuțită și dulce.

Geamătul meu răsună în cameră. Iar și iar, m-am legănat pe mâna lui, stabilind apăsarea, ritmul, urmărind punctul culminat ce era atât de aproape, încât mai că îl puteam gusta.

– Spune-mi, iubire! Își puse gura peste a mea, retrăgându-se ușor, refuzându-mi ce voiam. Ești obișnuită să iei ce vrei?

Mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui, l-am sărutat drept răspuns și mi-am legănat iar șoldurile, scâncind frustrată când el continuă să mă atingă tot așa ușor și tachinator, în ciuda eforturilor mele.

– Ești, așa-i? Îmi căută privirea și am urât că putea vorbi coerent, că se stăpânea pe deplin, în vreme ce eu mă zvârcoleam. Știi exact de ce are nevoie corpul tău ca să ajungă acolo și iei. Rapid. Ușor. Tu ai parteneri, nu iubiți.

– Da. Mi-am mișcat din nou șoldurile și el se dădu înapoi. Am țipat frustrată când orgasmul pe care-l urmăream dispăru. Ce faci?

– Îți refuz micul orgasm pe care aproape că l-ai smuls ca să te termin cu cel pe care o să ți-l ofer. Degetele lui îmi încercuiră clitorisul, reconstruind ceea ce îmi furase complet, și își coborî gura pe sâni, învârtindu-și limba până când acea nevoie tensionată izbucni mai strălucitoare și mai fierbinte ca înainte.

Apoi o făcu din nou, retrăgându-se chiar când am ajuns acolo, și începu iar, ațâțând un foc mai fierbinte, răsucind un arc mai strâns, până când am ajuns să fiu doar o zvârcolire. Unghiile mi se înfipseră în părul lui și mai jos, pe ceafă.

– Hudson.

Era o implorare.

Ochii lui se aprinseră, ațâțați de foame.

– Spune din nou!

Degetele îi alunecară mai jos și mi-am dat seama că renunțasem la control... și câștigasem putere.

– Hudson. Un deget lung lunecă în mine. Am gâfâit și pereții mi s-au încleștat în jurul acelei pătrunderi binevenite. Hudson. Un al doilea deget se alătură și am scâncit simțind cât de al naibii de plăcută era senzația de întindere. Trecuse al naibii de mult timp. Hudson, am șoptit și mi-am arcuit șoldurile.

– Așa fierbinte! Pieptul îi vibră de un geamăt și scopul meu în viață era să aud din nou sunetul ăla. Doamne, arzi pentru mine, nu-i așa?

I-am tras capul spre al meu și l-am sărutat, apoi i-am șoptit:

– Hudson.

– Da.

Îmi acapară gura într-un sărut adânc, în vreme ce degetele începuseră să se miște, lovind adânc și tare, în același ritm delicios, captivant ce îmi spunea exact cum și-ar folosi penisul. Era prea mult și nici pe departe suficient.

– Te vreau, am strigat în gura lui.

– Sunt chiar aici.

Degetul mare îmi frecă clitorisul pe când degetele pompau și acea tensiune strălucitoare ce tot creștea îmi concentră toată atenția înlăuntrul meu.

Am închis ochii și mi-am încleștat coapsele în jurul mâinii lui.

– Ochii la mine, Allie! ceru el și m-am supus, uitându-mă la el pe când își răsuci degetele să-mi atingă punctul G.

Doamne, dacă s-ar opri, aș muri. Pur și simplu aș lua foc chiar aici și aș înceta să exist. Respiram gâfâit și șoldurile mi se mișcară, cerând mai mult.

El îmi dădu și tensiunea ce mă învăluia ajunse la punctul culminant.

– Ești chiar acolo, nu-i așa, iubire?

– Hudson.

Abia dacă era o șoaptă și fiecare mușchi din trup mi se încordă.

– Da. Eşti numai a mea, şopti el şi următoarea mângâiere fu de ajuns.

M-am cutremurat. Mă inundară valuri consecutive de plăcere, fiecare la fel de intens ca anteriorul. Eram pe culme iar şi iar, strigând, prinzându-mă de Hudson ca şi cum era singurul lucru ce mă ţinea ancorată în această lume.

Mă sărută uşor în vreme ce reveneam la realitate, apoi îşi retrase mâna.

– Eşti uluitoare. O adevărată revelaţie. Aş putea să te privesc cum ai orgasm toată ziua, în fiecare zi, şi nu m-aş sătura niciodată. Privirea lui mă cuprinse plină de admiraţie când zâmbeam.

– Nu poţi spune asta după o singură dată.

Am întins mâna spre cureaua lui.

El înlemni, uitându-se la mine cu cea mai ciudată expresie. Uimire? Şoc?

– Ce?

Mâinile mi se lăsară în jos, atingându-i din greşeală penisul întărit.

– Fă-o din nou!

Am găsit catarama curelei.

– Nu asta. Zâmbeşte! mă rugă el.

– Ce?

Gura mi se arcui văzând cum face ochii mari, plini de neîncredere.

– Uite-o! Doamne, mi-a fost dor de tine! Mă sărută lung şi apăsat, degetele agăţându-se de betelia chilotului şi trăgând mătasea pe coapse în jos, gura părăsindu-mă doar când el îmi scoase complet chiloţii.

Privirea de-a dreptul lacomă pe care mi-o aruncă mă făcu să fiu din nou copleşită de fierbinţeală, luându-mă prin surprindere. De obicei eram genul „o dată şi gata", dar dorinţa izbucni adânc în mine când el se mută între coapsele mele. Doamne, nu voiam doar să am orgasm, chiar îl doream.

M-am ridicat şi mi-am lipit gura de a lui, dezmierdându-l cu limba în dosul dinţilor. Degetele lui mi se înfipseră în şolduri când am băgat mâna între noi şi l-am apucat

prin pantaloni. Fierbinte. Tare. Gros. Exact ce aveam nevoie.

Geamătul lui era genul de sunet pe care voiam să îl înregistrez și să îl ascult iar și iar, dar mă luă pe nepregătite când îmi apucă mâinile și le îndepărtă de trupul lui.

– Hudson? întrebam printre săruturi când mă întinse pe granit.

– Îmi țin promisiunile.

Alunecă de pe mine și îngenunche între coapsele mele, apoi îmi ridică până la talie ce rămăsese din rochie.

Ah, *la naiba!*

– Hudson. De obicei nu pot termina de două ori.

– Provocare acceptată.

Își puse gura pe mine făcându-mă să strig prima dată când își plimbă limba peste clitorisul meu extrem de sensibil. Ochii ni s-au întâlnit pe când repeta și mi-am arcuit spatele.

– Ai un gust mai bun decât am visat vreodată. Și am visat ani întregi, Allie. Îmi săltă coapsele peste umerii lui și îmi trase fundul până la marginea insulei. Unsprezece ani lungi.

Capul îmi căzu pe spate în vreme ce el lingea și sugea, mă tenta și mă tortura. Fiecare împunsătură a limbii lui mă făcea să țip, fiecare atingere pe clitoris mă făcea să gâfâi, vrând mai mult. Mă zvârcoleam sub plăcerea intensă ce creștea și se înălța, ajungând aproape la durere, și mi-am afundat degetele în părul lui să-l îndepărtez, dar, în schimb, l-am ținut locului.

– Ah, Doamne, nu te opri!

Nu se opri.

– Hudson, am scâncit și capul mi se zbătu pe când el mă ducea neobosit spre o culme despre care nici nu știam că exista. Încetă să mă mai tachineze și pur și simplu mă devoră.

Și, când picioarele mi se încordară, el își înteți atingerea, folosindu-se de limbă și împingând degetele în mine până când am început să tremur; copul îmi era imposibil

de încordat și aveam de ales ori să termin, ori să mor acolo pe insula de bucătărie, cu Hudson între coapsele mele.

Mă atinse cu vârful limbii pe clitoris, făcându-mă să strig ceva ce semăna cu numele lui în vreme ce trupul mi se dezintegră, tensiunea din mine explodând violent. Șoldurile mi se loviră de fața lui și Hudson își puse un braț pe abdomenul meu, țintuindu-mă locului pe când mă mângâia în timpul celui mai intens orgasm din viața mea.

Pe când mi-am revenit, eram complet moale, doar o formă de viață plină de o satisfăcută beatitudine.

– N-a fost lăudăroșenie, am reușit să îngaim respirând întretăiat ca să îmi potolesc inima.

El doar zâmbi, fir-ar, gropița din obraz apărând preț de o clipă când îmi luă blând picioarele de pe umerii lui și le lăsă să atârne la marginea insulei, în vreme ce se ridică. Pasiunea din ochii lui când se uită la mine mă făcu să mă sprijin de blat pentru a mă ridica.

– Acum.

I-am desfăcut catarama înainte să-i vină ideea nebunească de a testa dacă mă poate aduce pe culmi pentru a treia oară.

– Allie, șopti el cu disperare în glas, penisul întărindu-i-se în pantaloni pe când eu…

Sunetul unei chei răsucindu-se în broască se auzi cu o secundă înainte ca ușa din față să se deschidă, izbindu-se de opritor.

Am *înghețat* cu degetele pe cureaua lui Hudson.

– La dracu', gemu el apoi se mișcă mai repede decât văzusem vreodată pe cineva mișcându-se. Îmi trase corsetul în sus și mă dădu jos de pe insulă, punându-mă pe picioare, astfel că rochia mi se așeză la loc, apoi mă țintui de granit cu șoldurile lui, să-mi stabilizeze genunchii nesiguri. Penisul lui era mai tare decât granitul și apăsat de abdomenul meu într-un protest cu care eram de acord.

Așa ceva *nu* se întâmpla.

– Sunteți aici? strigă Eva și tocurile țăcăneau pe podea în vreme ce Hudson îmi închidea fermoarul. Veni pe după colț în bucătărie. Aici erați… Făcu ochii mari și se

întoarse cu spatele la noi. Ah, Doamne! Voi chiar... Se întoarse din nou. Noi *mâncăm* aici. Arătă spre scaunele de bar de la capătul insulei, apoi întoarse privirea, uitându-se la bustul lui Hudson, şi eu mi-am mişcat corpul să blochez orice posibilă privire către penisul lui. Acoperit sau nu, era al meu. Uau! exclamă ea. Vreau să zic. *Uau!* Îmi făcu un semn de aprobare. Bravo ţie, Allie!

Voiam să mă înghită pământul cu totul. Acum.

Privirea i se îndreptă spre podea, dar nu cămaşa lui Hudson îi atrase atenţia. I-am urmărit privirea şi am vrut să mor pe loc. Ridică din sprâncene la vederea chilotului roz.

– Şi bravo şi ţie, Hudson!

– Eva!

Vocea mi se frânse.

– Da. Îşi întoarse spatele spre noi. Scuze că am întrerupt ceea ce era clar distractiv. Te-am văzut cum ai ieşit grăbită de la gală şi am plecat imediat după cină, în caz că aveai nevoie să vorbeşti cu cineva, dar e clar că aveai parte de o consolare *mult* mai bună.

Mi-am îngropat capul la pieptul lui Hudson şi el mă sărută pe păr.

– În orice caz, cred că mă duc la culcare. Plecă pe hol spre scările ce duceau la etaj. Cred că Anne stă acasă la ea în seara asta, aşa ca daţi-i drumul mai departe cu escapadele voastre în bucătărie! Doar să nu faceţi zgomot. Pereţii sunt subţiri şi n-am nevoie de asta în viaţa mea. Ah, şi, pentru numele lui Dumnezeu, dezinfectează blaturile alea înainte să găteşti ceva pe ele!

Sunetul uşii dormitorului ei închizându-se mă lăsă, în sfârşit, să respir ca lumea.

– Spune-mi că asta nu s-a întâmplat!

– Ah, ba da. Hudson îşi luă hainele de pe jos, apoi îmi dădu chilotul. Şi exact de asta locuiesc singur.

Pentru că nu voia să fie întrerupt când era cu numeroasele femei pe care le aducea acasă?

Gândul mă făcu să icnesc.

Dar avea dreptul să facă ce voia imediat ce şarada noastră se va fi încheiat. În şapte săptămâni avea să fie liber de

orice datorie... pentru că eu nu aveam de gând să-l păstrez. Nu puteam. Nu puteam avea încredere în cineva care mă abandonase în cel mai vulnerabil moment din viața mea.

Și, cu toate astea, îl folosisem în modul cel mai evident. De două ori. Și el mă *lăsase.*

Ce naiba era cu mine?

– Orice ai gândi acum, încetează!

Îmi luă bărbia între degetul mare și arătător și îmi înclină fața spre el. Avea cu adevărat niște ochi extraordinari.

– Te-am folosit ca să-mi potolesc furia. Vinovăția mi se răsucea în piept. Îmi pare rău!

– Mie nu. Se dădu înapoi cu un pas, luându-și mâna de pe fața mea. Dar mă bucur că ne-am oprit. Vreau să mi-o tragi pentru că mă dorești.

Umilința îmi apăsă umerii.

– Am vrut...

– Doar dorință, clarifică el, înclinându-și capul într-o parte. Nu, nevoie. Nevoia e mai bună. Nimic din toate rahaturile alea, doar nevoie. Se uită spre hol. Mă duc să dorm în camera de oaspeți. Nu-ți face griji! Mă trezesc înainte ca Eva să observe.

– Ești... Doamne, simțisem cât de excitat fusese. Bine?

El încuviință din cap o dată.

– Nimic nu mă înmoaie mai repede decât s-o văd pe surioara ta.

– Bine. Mi-am cuprins mijlocul cu mâinile. Chiar îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla.

– Nu amenința cu asta! Își puse cămașa pe el și se apropie. Am vorbit serios. Fiecare cuvânt. Și, dacă vrei să te folosești de cineva pentru o evadare, o să te folosești de mine. Sigur, mi-ar plăcea să mi-o tragi pentru că ai nevoie de mine, dar o să te iau oricum te pot avea, Allie.

– Mă simt ca o nemernică.

– Serios? Se uită spre corpul meu de parcă mă vedea goală. Asta cam așa era. Aș crede că te simți bine și relaxată după ce te-am făcut să termini de două ori.

Am deschis gura.

Pe față îi apăru un zâmbet arogant pe când se retrăgea.

– Ce ai spus că ar trebui să fac? Să ți-o trag așa bine încât să nu mai vrei să pleci din patul meu și să ai orgasme? Am bifat două, mai avem o infinitate. Mi se pare că merge conform planului.

Se întoarse și plecă pe hol spre camera de oaspeți.

Uf! Categoric se ținuse de promisiune cu orgasmele.

Eu cea de acum mă uram pe mine cea din trecut. Nu mai puteam face asta din nou.

De data asta, vorbeam serios.

CAPITOLUL 21

Allie

TigerPrideTendu: *Ce TEHNICĂ incredibilă! Ar fi trebuit să te pună ca dublură sau să-ți dea ție rolul de la bun început.*

Iunie se sfârși și începu iulie și mă acomodam cu ceea ce numeam rutina mea din Haven Cove, repetând toată ziua, predându-i lui Juniper seara și stând tot timpul la cel puțin trei metri distanță de Hudson.

În special acum, dat fiind că se antrena fără cămașă în piscina noastră în timp ce Juniper parcurgea o nouă rutină în studio. Slavă Domnului că singurele ferestre care dădeau spre curtea din spate erau cele de la capătul sălii de gimnastică și nu aici, unde trebuia să mă concentrez.

Nu mai adusese vorba despre noaptea noastră din New York, probabil pentru că nu avuseserăm motive să fim singuri, nici nu ne prefăcuserăm, pentru că nu fuseseră evenimente de familie la care Caroline să se ia de mine. Dar, pe de altă parte, lipsa evenimentelor de familie însemna că nu aveam ocazia să o cuceresc pe Caroline. Ne afundam din ce în ce mai mult în șarada asta și tot ce fă-

cusem era să mă ataşez tot mai mult de o fetiţă la care nu aveam dreptul. De cel puţin trei ori pe săptămână, Hudson o aducea pe Juniper aici după muncă, apoi înota până când era timpul să plece acasă.

M-am uitat la ceas. În câteva minute, avea să iasă din piscină, să urce pe verandă şi să se îndrepte spre baia de jos, unde o să se schimbe în haine uscate. Ceea ce însemna că puteam înceta să îmi înăbuş impulsul de a alerga pe bandă doar ca să am o scuză să mă holbez la el. Nu că aş avea nevoie de o reîmprospătare a memoriei legat de cum arăta; îl vedeam alături de mine, arătând magnific fără cămaşă, de fiecare dată când închideam ochii.

Nu puteam merge într-acolo din nou, nu când el voia ca asta să fie real, dar într-un fel... deja fusese. Fără un motiv să ne prefacem, eram pur şi simplu noi înşine, şi, în vreme ce nu eram chiar îngăduitoare, nici nu-i întorceam spatele.

Juniper termină rutina cu un gest elegant şi am apăsat butonul de pauză pe telecomanda din mână, oprind muzica clasică.

Zâmbetul îi dispăru şi îşi lăsă umerii în jos.

– Am făcut mai bine mai devreme.

– Mai devreme nu erai aşa obosită – şi cred că te-ai descurcat grozav.

– Tu spui întotdeauna aşa, mormăi ea, trăgând de fustă.

– Nu, în după-masa asta am spus că prestaţia ta a fost fără entuziasm. Am mers spre dulapul de lângă uşile studioului şi am băgat înăuntru telecomanda. Când îţi fac un compliment, vorbesc serios.

Am început o sesiune de întinderi pentru relaxare.

– Eşti încântată că vii în camping săptămâna asta? întrebă ea în vreme ce ne ridicam.

– Nu ştiu îndeajuns despre excursia asta ca să pot zice că sunt încântată. Nu îmi puteam permite să opresc antrenamentul pentru excursie, ştiind-o pe Charlotte că stătea cu ochii pe mine, urmărind să-mi ia rolul, dar nici nu puteam pierde o ocazie de a petrece timp cu Caroline. Trei zile în care aş fi sub privirea surorii lui Hudson, doar ca să

mă vadă cât îl doresc, nu era chiar ideea mea de distracţie, dar era ultima noastră ieşire programată împreună, aşa că trebuia să progresez cât de mult puteam înainte ca toată chestia asta să ne explodeze în faţă.

– E nemaipomenit. Juniper rânji aplecându-se într-o altă întindere. Închiriem cabanele alea mici de lângă lac. Nu sunt elegante, fără electricitate, doar două paturi separate, cu nişte saltele pline de cocoloaşe. Îşi încreţi nasul. Cea de la mijloc e cea mai bună, pentru că e cea mai aproape de latrină, pentru... ştii tu...

– Am priceput. M-am mutat în poziţie pentru a-mi lucra muşchii şoldului. Saltele cu cocoloaşe, paturi separate, latrină.

– Bunica şi bunicul îşi împing paturile unul lângă altul. Mama şi tata obişnuiau să facă la fel. Vocea i se stinse. Obişnuiam să dorm cu verii mei în cabana patru, cu paturi suprapuse, dar, după ce tata a murit, mama a devenit îngrijorată să nu fiu lângă ea – cu lacul şi restul –, aşa că acum dorm în cabana ei. Dar poate că vara asta o să mă lase să stau iar cu Mason şi Melody.

– Poate. Am simţit cum în mine creştea compasiunea pentru ea. Era de înţeles neliniştea lui Caroline când era vorba despre Juniper. Când tata a murit, noi trei am stat cu schimbul acasă la mama până când am simţit că era pregătită să stea singură, am zis. E frumos din partea ta să fii o mângâiere pentru ea.

Ea se încruntă, răsucindu-se ca să îşi întindă spatele.

– Cum a murit bunicul? Tresări. Nu trebuie să răspunzi! Nu vreau să ai un atac de panică.

Aşa cum avusesem când vorbisem despre Lina.

– Nu, e în regulă. Cred că să vorbesc despre moartea lui e mai uşor, pentru că nu am fost acolo. Înţepătura se transformă în durere. A alunecat pe zăpadă ieşind din casă. A călcat pe un petic de gheaţă şi şi-a rupt gâtul. A murit pe loc, lucru pentru care sunt recunoscătoare, dar, atunci când s-a întâmplat, mi s-a părut tare ridicol felul în care a murit.

Chiar fără sens.

– Îmi pare rău, spuse ea încet, apoi se răsuci spre cealaltă parte. Nimic ereditar, totuși.

– Doar un accident.

Am scuturat din cap, simțind un gol în stomac. Trebuia să fie testată. Ereditatea și istoricul medical erau cel mai mărunt lucru din ce îi datoram și puteam să i le dăm doar pe jumătate, dat fiind că nu știam cine era tatăl ei.

– Să revenim la camping! spuse Juniper când amândouă ne-am așezat să ne întindem gambele.

– Spray împotriva insectelor și cremă de protecție solară?

Mușchii îmi țipau, dar mi-am păstrat fața inexpresivă. Prea mult timp pe poante însemna că aveam să fiu nevoită să folosesc mingea în seara asta pentru a relaxa mușchiul.

– Categoric. Și ar trebui să îți aduci un sac de dormit bun, pentru că se poate face frig, adăugă ea. Ah, și lanternele sunt bune. Cabana numărul doi e probabil pe locul doi, pentru că e cea mai apropiată de pavilion, așa că dimineața poți simți mirosul micului-dejun. Ochii i se luminară și n-am putut decât să zâmbesc. Entuziasmul ei era molipsitor. Mama face întotdeauna ouă în coș[22], care sunt preferatele mele, și apoi pregătește un prânz de luat la picnic, pentru că de obicei nu stăm în camping toată ziua.

– Ce faceți?

Mi-am stăpânit o grimasă și am început să-mi lucrez piciorul stâng.

– Drumeții. Ne dăm cu tiroliana. Ne dăm în leagăn în zona în care lacul e cel mai adânc – o să-ți placă asta.

Rânji.

– Aaaa…

Mi-am prins buzele între dinți.

– Allie nu-i amatoare de chestii riscante, răspunse Hudson din ușă.

M-am uitat înspre el. Frate, ce bine arăta! *Chiar* bine. Avea părul încă ud și tricoul albastru se întindea peste mușchii pe care nu avusesem nici pe departe destul timp

să îi explorez. Să știu că aș putea dacă aș vrea, dar totuși să mă abțin, era încă o formă specială de tortură.

„O să te iau oricum te pot avea."

Da, cuvintele alea jucaseră săptămâna asta rolul principal în câteva vise foarte detaliate.

– Nu e adevărat, l-am contrazis eu. Îmi asum riscuri.

– Spune femeia care n-a învățat să meargă pe bicicletă decât la 16 ani.

Când mă învățase el. Ridică dintr-o sprânceană spre mine.

– Mama nu prea se omora după activități care puteau duce la accidente.

M-am ridicat și am încercat din răsputeri să ignor admirația din privirea lui Hudson pe când îmi privea colanții și bustiera sport.

– Sau la distracție, adăugă el. Hai să vedem dacă îmi amintesc corect! Fără biciclete, fără scutere, categoric fără motociclete. Fără trambuline…

– Tu ai remediat situația în multe privințe – și, dacă ai avea idee câți copii se accidentează pe trambulină, nu ai învinui-o pentru asta.

N-am căzut de pe motocicletă până la 17 ani.

Juniper își schimbă papucii cu șlapii și puse restul lucrurilor în sac.

– Fără sporturi, continuă Hudson.

– Aș spune că baletul e un sport, interveni Juniper și mi-am ridicat mâna.

Ea bătu palma cu mine în trecere înspre Hudson.

– Ah, și categoric fără băieți. Scutură din cap. Acum ce crede despre bărbați când e vorba despre fetele ei?

– Are încredere în noi să ne facem propriile alegeri. Am ridicat din umeri. Și nu-i spun mare lucru. Totuși, știe despre noi.

El se încordă și trebuie să fi fost ceva cu lumina, pentru că arăta ca și cum pălise puțin.

– Și cum a reacționat?

– Ca mama.

Nici nu mă gândeam să repet remarcile oribile.

– Da, de asta îmi era teamă, spuse el încet, mângâind-o pe Juniper pe cap pe când ieşea pe uşile studioului.

– Calmează-te! Am zâmbit uşor. N-o să dea buzna aici să te dea afară şi nici nu o să ameninţe că mă pedepseşte pentru un milion de ani. A făcut nişte comentarii răutăcioase ca întotdeauna şi apoi a lăsat-o baltă. Am mers spre el. Nu i-am spus chiar adevărul şi cred că îşi închipuie că relaţia noastră n-o să dureze destul de mult încât să merite să facă o criză. În afară de asta, încă e furioasă pe mine pentru că am stricat spectacolul *Giselle* şi am făcut-o de râs.

Mărturisirea pur şi simplu îmi scăpă. La naiba, devenea prea uşor să fac asta în preajma lui.

Se încruntă.

– Ţi s-a rupt tendonul lui Ahile. Cum o face asta de râs pe ea?

Mi-am prins buza de jos între dinţi şi m-am gândit la un răspuns neserios ce ar păstra o oarece distanţă emoţională între noi. Dar, în casa asta, în camera asta, era aproape uşor să uit că ultimul deceniu existase. El era Hudson, băiatul care mă scosese din apă şi mă silise să ies din zona mea de confort, care mă susţinuse neîntrerupt fără să insinueze că ar vrea mai mult decât prietenia mea.

„Am aşteptat unsprezece ani să te sărut."

– Niciodată n-am avut habar.

Doar dacă nu cumva despre asta a vrut să discutăm în acea seară.

„Poţi să te vezi cu mine la golf în seara asta?" O versiune mai tânără a vocii lui Hudson mi se strecură în minte şi am clipit la această amintire fragmentată. Încercarea de a-mi aminti cum era în acea zi era ca şi cum aş fi mers printr-o ceaţă groasă. Fragmente limpezi apăreau şi dispăreau fără ca măcar să alcătuiască o imagine întreagă. Dar îmi aminteam că mă rugase să plec la sfârşitul sindrofiei de la companie – unde se înmânau solemn contractele ca nişte trofee – ca să vorbim.

Şi nu-mi puteam aminti de ce, dar ştiam că nu mersesem acolo. Eu şi Lina ne întorceam de la petrecere când

ea…

– Allie? mă îmboldi Hudson, aplecându-se lângă mine. Te simți bine?

Am clipit. Glezna mea, vorbeam despre glezna mea.

– Ar fi trebuit să evit asta. S-a zis cu răspunsul neserios. Știam că trebuia să mă odihnesc, că mișcarea responsabilă ar fi fost să o las în loc pe Charlotte și să-mi iau liber în seara aceea – poate tot restul lunii. Am ignorat semnele și am continuat. Mi-am asumat un risc, mi-am pierdut echilibrul și acum trebuie să fac față consecințelor. Am auzit cum se deschide ușa din față, apoi se închide. Juniper tocmai a plecat?

Am pornit spre ușă.

– Cheile sunt la mine, așa că măcar nu poate lua mașina.

Mâna lui mă atinse pe spate în vreme ce ieșeam pe ușile studioului. Am pășit în hol și am simțit cum mi se taie răsuflarea.

Juniper nu plecase și nu era singură.

Eva stătea chiar în ușă, cu ochelarii de soare pe cap și un sac de pânză pe umăr, uitându-se la Juniper, vădit derutată.

– Mătușă Allie, uită-te! Juniper radia. A sosit mătușa Eva!

Ah, *la naiba!* Mâna lui Hudson se încordă pe spatele meu.

– *Mătușa* Eva? repetă Eva, uitându-se la mine, apoi spre living, în vreme ce Anne se grăbi să intre scoțându-și ochelarii de citit. Știu că ați fost aici toată vara, dar una din voi a avut pe bune timp să facă un așa copil?

Era rău. Foarte, *foarte* rău.

CAPITOLUL 22

Allie

Ballet4Life97: *Încerci să amesteci Vaganova cu Balanchine? Pentru că la tine nu merge.*

– Ar fi trebuit să-mi spui că vii, zise Anne îmbrățișând-o stângaci pe Eva. Ți-aș fi pregătit camera.

– Sau cel puțin ai fi luat-o de aici pe copilă, mormăi Eva când Anne se dădu înapoi, aruncându-mi o privire îngrijorată. Serios, totuși. Ce se întâmplă?

Lăsă sacul să-i cadă pe podea.

– Sunt Juniper Mecarro, răspunse Juniper. Fata lui Sean și a lui Caroline Mecarro, dar Lina a fost mama mea biologică. Sau prima mamă. Sau mama naturală. Depinde ce terminologie preferi. Eu prefer mamă biologică, dar îmi rezerv dreptul de a-mi schimba părerea când mă fac mare.

– Lina? Privirea uimită a Evei s-a îndreptat spre mine și am încuviințat din cap. Primi același răspuns de la Anne. Lina a avut un copil de care n-a știut nimeni, apoi… Sprâncenele ei pensate se încruntară. Caroline Mecarro, adică sora ta? îl întrebă pe Hudson.

– Ea este, răspunse Hudson, cu mâna caldă și fermă pe spatele meu.

– Hai să ghicesc, Gavin e tatăl ei.

O studie pe Juniper ca pe un experiment științific.

Inima mi-a tresărit la această posibilitate, dar Hudson scutură din cap.

– Nu. Am făcut un test ADN doar ca să-l scot din ecuație.

– Nu mi-ai spus niciodată asta, am șoptit, ceea ce părea o prostie, de vreme ce toată lumea putea auzi.

– M-am gândit că nu e mare lucru, pentru că nu exista vreo relație de rudenie.

Degetul lui mare mă mângâie pe spatele gol într-un ritm liniștitor.

– Grozav, atunci cine e tatăl ei? întrebă Eva, dându-și părul lung pe spate.

– Nu știm, răspunse Juniper și se încruntă.

Postarea ta de pe Seconds de azi-dimineață a fost cam rea.

Eva își întoarse brusc capul spre nepoata noastră.

– Arătam tehnica adecvată în piruetele *piqué* – și nu ești puțin prea mică pentru rețele sociale?

– Mie mi s-a părut că arătai că ai fi putut dansa mai bine *Giselle*, din moment ce ai folosit înregistrări ale spectacolului pentru comparație. Nici măcar nu ai controlat comentariile care o desființau pe Allie. Ridică din umeri. Dar ce știu eu? Am zece ani.

Ce făcuse Eva? Mi-a înțepenit spatele.

– Ha! Eva îi aruncă lui Hudson un zâmbet teatral. Drăguț copil!

– Mulțumesc!

Juniper rânji, arătând două gropițe mici în colțurile gurii și ochii Evei se îngustară.

– Hai să plecăm înainte să devină și mai jenant! Hudson și-a luat mâna de pe spatele meu și m-am prefăcut că nu-i simt imediat lipsa. Allie, vin să te iau luni?

– La opt dimineața, am fost eu de acord. Ne vedem peste două zile, Juniper!

– Pa! Ne făcu semn cu mâna. O să te distrezi așa bine cu noi în camping! mă asigură ea în vreme ce Hudson o zori să iasă, apoi închise ușa în urma lor.

– Eva, începu Anne.

– Nu crezi că e timpul să-ți scoți inelele? o întrerupse Eva, lăsându-și geanta în hol și îndreptându-se spre living. Cunosc câțiva tipi, dacă ești gata să ieși din nou. Și câteva fete.

– Ah! Anne își plimbă degetul mare peste verighetă și inelele de logodnă. Nu. Nu încă.

Mă uitam la Eva ca la ființa imprevizibilă care era. Ce avea să facă ea cu informația despre existența lui Juniper? Putea fi meschină când era enervată, dar n-o vedeam dând fuga la Caroline doar mânată de ciudă.

– Așa, deci nu știu ce-i mai ciudat. Eva luă cartea lui Anne de pe fotoliu și o închise, apoi o puse pe măsuță,

așezându-se. Că se pare că Lina a avut un copil de care nu a știut nimeni sau că te duci în camping.

– Mă bucur să te văd, dar ce faci aici?

M-am așezat pe marginea canapelei destul de departe de telefon ca să nu cedez tentației și să văd ce comenta lumea sub videoul ăla jignitor postat de Eva. Anne se așează lângă mine.

– Ca și cum apariția mea în casa de vacanță a familiei e mai neobișnuită decât ce tocmai s-a întâmplat aici? Arătă spre hol. Am terminat aseară spectacolele de vară – apropo, mulțumesc că ai venit, Allie!

Mi-am lăsat privirea în jos, simțind cum mă cuprinde regretul. Singurul lucru pe care întoarcerea mea la New York mi-l arătase fusese că nu eram chiar sigură că îmi plăcea cine eram când mă aflam acolo. Dacă măcar *aș ști* cine eram. Mă simțeam eu însămi doar în preajma lui Hudson.

– Ți-am spus deja, îi e greu, o certă Anne.

– Nu îmi lua apărarea! Am privit-o pe Eva drept în ochi. Îmi pare rău! O să procedez mai bine data viitoare.

– Până data viitoare o să te întorci. Ridică din umeri, scoțându-și pantofii înainte să își bage picioarele sub ea. V-am adus niște covrigi de la magazinul ăla care vă place din capătul străzii, pentru că m-am gândit că poate vă e dor de oraș.

– Mulțumesc! Drept scuză pentru ce postase? Drăguț din partea ta!

– Ah, și Vasily a anunțat programul de toamnă.

Se uită la mine insinuant.

– Pe pagina web?

„Respiră." Vasily se răzgândea des. Doar pentru că îmi spusese că *Equinox* avea să fie una dintre cele trei alegeri pentru toamnă nu însemna că chiar urma să fie. Nu până când nu anunța public.

– Pe pagina web. Zâmbi cu toată gura și ochii i se luminară. A pus *Equinox*, Allie. În sfârșit, o să ai un rol creat doar pentru tine! Felicitări!

Aerul îmi ieși din plămâni cu un șuierat.

– E uimitor! Anne se aplecă spre mine și îmi strânse umerii. Abia aștept să-l văd!

Bucurie, neîncredere, mândrie, fiecare emoție mă inundă în același timp, dar anxietatea mă lovi în inimă cel mai tare.

– L-a anunțat. Chiar o să-l facem.

Am zâmbit, alegând să las bucuria să câștige.

– Distribuția urmează să fie anunțată, firește, nu că n-ar ști toată lumea că veți fi tu și Everett, dar… Speranța licări în ochii Evei. Mă gândeam că, dacă m-ai ajuta o zi sau două, aș avea un avantaj când ar începe repetițiile și aș avea o șansă mai bună să fiu solistă. Te rog, spune da!

– Isaac a scos coregrafia?

Încă erau șase săptămâni.

– Nu, dar toată lumea știe că o regulează pe Charlotte și ea e… Se foi pe scaun stânjenită. Exersează, Allie! Am văzut-o în studio ore bune după ce plecau toți ceilalți, cu Isaac. Dacă nu ești pregătită, o să-ți ia rolul.

Mă cuprinse greața.

– E solistă. Dacă nu sunt pregătită, rolul o să meargă la Reagan sau la Candace. Ele sunt prim-balerine.

– O să fii pregătită, declară Anne.

Nu, eu eram pe cale să-mi iau *zile* libere să mă distrez prin păduri. La naiba!

– Deci Lina chiar a avut un copil? Eva schimba subiectele așa repede, că mă deruta. De ce să i-o dea lui Caroline? Ne urăște. Își încreți nasul. Caroline acceptă ca ea să fie aici? Sunt foarte sigură că mai degrabă ar da foc casei decât s-o lase pe fiica ei să-și petreacă timpul pe aici.

– Nu știe, îi spuse Anne. Încă nu. O să-ți spunem tot ce știm…

– Nu-i nevoie. Eva ridică din umeri. E simpatică. Seamănă cu Lina, dar mă îndoiesc că o s-o văd prea mult.

– Sperăm să schimbăm asta.

Anne afișă un zâmbet optimist.

– De ce? Luă sticla cu apă de pe măsuță, răsuci capacul și bău. Dacă e fericită, atunci lăsați-o în pace! Evident că

Lina n-a vrut ca noi să ne amestecăm, altminteri ne-ar fi spus. Puse apa jos. Dar chiar nu știți cine-i tatăl?

– Nu. Anne se crispă. Credem că e cineva din San Francisco.

– Aha. Se ridică, apoi își săltă brațele deasupra capului, întinzându-se. L-aș întreba pe Jacob. Cred că el era acolo cam pe atunci. Și-a petrecut câțiva ani în corpul lor de balet. S-ar putea să știe cu cine se culca. Serios, te duci în camping? mă întrebă.

– Da. Încerc să îi intru în grațiile lui Caroline, așa încât să nu ceară ordin de restricție când o să-i spunem că suntem familia biologică a lui Juniper.

Ea avea dreptate. Era bine să înceapă cu Jacob. Toți ceilalți pe care-i cunoșteam și în care aveam încredere începuseră și rămăseseră în New York.

– Cât timp?

– Trei zile, am răspuns.

– O să-ți iei *trei zile* libere de la antrenament ca să te duci să stai în păduri? Își ridică vocea. Nu-ți poți permite pauza asta!

– Ba poate, o contrazise Anne, împingându-și buclele după urechi. Are nevoie de o viață în afara companiei. Noi încurajăm asta, Eva.

Tonul i se schimbă în ceva asemănător cu tonul mamei.

– O încurajăm să frece menta și să nu-și ia în serios poziția sau viitorul rol pentru a petrece timpul cu un copil pe care Lina n-a vrut să știm că-l avea? Pufni. Foarte responsabil, Allie. Mama ar fi așa mândră!

– Lovitură sub centură. M-am ridicat. O să recuperez zilele și terapeuta mea crede că e o idee bună. Să ies din studio și să plec în camping, am explicat. Nu minciuna față de Caroline. Mă duc să-mi fac bagajul.

– Nu înțeleg cum de poți avea *totul* și să nu lupți să păstrezi ce ai, spuse Eva urmându-mă în hol. Eu aș face moarte de om să am jumătate din talentul tău și tu doar îi dai cu piciorul. E așa nedrept!

– Nu mai fi certăreață! îi porunci Anne.

– Despre asta era videoul? Am ajuns la prima treaptă, apoi m-am întors. Răzbunare pentru că n-am venit asearăă? Sau să arăți lumii că ești mai talentată? Ești așa disperată să-ți dovedești valoarea, că ai nevoie ca un milion de oameni să-ți spună că ești mai bună decât mine? Asta e validarea pe care o capeți aruncându-mă în groapa cu lei a internetului?

Îi căzu fața.

– Numărul urmăritorilor stagna și nu ai filmat conținut cu reabilitarea ta și ai fost de acord să mă lași să folosesc imagini cu tine…

– Am fost de acord să-mi ajut sora!

Strigătul răsună prin holurile goale ale casei.

– Amândouă știm că ei vor să te vadă *pe tine!* Își încleștă mâinile. Tu ești *Alessandra Rousseau* – toată lumea asta te iubește, te venerează, te validează! Eu nu sunt decât surioara pe care compania a acceptat-o ca să fii tu fericită.

– Ăsta-i un mare rahat și tu știi asta. Am scuturat din cap. Nimeni nu mă cunoștea destul de bine ca să mă iubească – cu excepția surorilor mele. Vasily nu practică nepotismul. N-a angajat-o pe Lina în acel prim sezon, îți aduci aminte? A făcut-o să muncească pentru asta, să se dezvolte încă un an înainte să încerce din nou, exact ca tine. Încetează să mai faci pe victima, Eva!

– Bine, rosti Eva pe un ton sarcastic. Pentru că numele de familie al lui Maxim n-are nimic de-a face cu rolul său de coregraf. Își dădu ochii peste cap. Abandonează aparența de umilință și recunoaște odată. Ești regina…

– Încetați! Anne se așeză între noi, aruncându-și brațele în aer și făcând semne cu mâinile. O să încetați chiar acum! Nu suntem *niciodată* aici împreună și voi două n-o să faceți asta. Se uită de la una la alta. Nu asta a avut mama în minte când a vrut ca noi să petrecem mai mult timp împreună…

– Hai s-o sunăm pe mama și s-o întrebăm! Eva băgă mâna în buzunar apoi se uită la mine. Sau primești răspunsuri monosilabice? Încă îi e rușine cu tine, nu-i așa?

Mi-am înfipt unghiile în balustradă.

– Destul! izbucni Anne. Știi al naibii de bine că tata n-ar fi suportat să te audă vorbind așa despre ea și Lina ar fi…

Își închise brusc gura și trase adânc aer în piept. Vina mă lovi cu forța unui camion și Eva își feri privirea, prinzându-se cu brațele de mijloc.

– Numai noi am rămas, fetelor, spuse încet Anne. Suntem doar noi trei. Nimeni n-a avut un an ușor, dar trebuie să ne descurcăm mai bine, să fim mai bune una cu cealaltă. Trebuie.

Mi se tăie avântul. Eram singurii trei piloni rămași la debarcader. Nu aveam să mai rezistăm unei furtuni dacă nu ne sprijineam una pe alta. Dacă postarea unui video deja public cu accidentarea mea o făcea pe Eva să se simtă mai bine, atunci era în regulă. Era un preț mic plătit pentru ca sora mea să capete orice ar fi avut nevoie de la acea prostie de aplicație.

– Îmi pare rău! șopti Eva, ridicându-și încet ochii spre mine. O să-l șterg.

– Mulțumesc! Și mie îmi pare sincer rău. Ar fi trebuit să vin aseară. M-am uitat spre Anne și am oftat văzându-i disperarea din ochii rugători. Dintre noi trei, ea era cea a cărei lume era dată peste cap și merita mai mult decât asta. Măcar atât puteam să fac pentru a calma lucrurile. O să te ajut, i-am spus Evei. Mai am două zile până să plec cu Hudson și o să te învăț tot ce știu despre părțile de solo pentru *Equinox*.

– Mulțumesc!

Eva se lumină la față, dar ușurarea din ochii lui Anne era cea care făcea toți banii.

Deasupra mea zăngăni ceva metalic și, ridicându-mi privirea spre scări, am văzut-o pe Sadie coborând, proaspăt trezită din moțăială.

– Hei, fetițo!

– Sfinte Sisoe, ai un *câine*? exclamă Eva. Ce naiba se întâmplă pe-aici?

– Las-o cum a căzut! replică Anne. Ăsta e noul nostru motto.

Am exersat tot weekendul, făcând pauză doar ca să ne punem gheață pe picioare, și, când Eva plecă luni dimineață, stăpânea bine mare parte din coregrafie. Lăsase vraiște camera ei și răscolise dulapul Linei când avusese nevoie de un alt pulover, dar cel puțin se simțea mai încrezătoare când plecă spre aeroport.

Motivația mea pentru a lucra pe rupte fusese Charlotte. Nici vorbă să ia rolul care fusese creat pentru mine. Dar, în vreme ce zilele petrecute în studio o înviorașeră pe Eva, mie îmi arătaseră cât mai aveam de tras pentru recuperare. Am căzut de mai multe ori decât eram dispusă să recunosc, în mare parte din cauză că eram ieșită din formă pentru poante, din lipsă de încredere și din cauza fricii că aș putea să îmi accidentez din nou glezna. Dintre astea trei, teama era cea care îți putea omorî cariera. Dacă nu eram în stare să o depășesc, puteam foarte bine să mă retrag.

– Ai tăcut tot drumul, spuse Hudson când am ajuns în parcarea de lângă lac. Să îmi fac griji?

– Nu. Sunt doar preocupată. Ne-am dat jos din camionetă și m-am uitat spre bolta deasă de frunze. Era liniștit aici. Am uitat să-ți spun. L-am sunat pe Jacob acum câteva zile – l-ai cunoscut la gală.

– Harvey. Prim-balerin. Îmi amintesc. Hudson întinse mâna spre platforma plină de bagaje și îmi aruncă rucsacul, o chestie micuță cu cadru pe care Anne insistase să o cumpăr pentru excursie.

– Mulțumesc! Mi l-am pus în spate, uitându-mă la mașinile care erau deja în parcare. *Toată lumea* venise. A spus că își aduce aminte că Lina s-a accidentat în ianuarie și și-a luat liber să se vindece. Se pare că de asta nu a întrebat de ce nu mă refăceam în cadrul companiei. Și-a închipuit că așa se refăcea familia noastră.

– Nu știa că era însărcinată, bănui Hudson, luându-și sacul.

– Nu. Mi-am prins cureaua la piept. O luăm de la început.

– La naiba! Păi, hai să-ți fac un tur și să te instalez în cabană și o să vin apoi să iau restul lucrurilor, spuse Hudson punându-și rucsacul în spate.

– Merg după tine.

Am zâmbit ușor.

El rânji, apoi își împleti degetele cu ale mele luând-o pe poteca largă cu pietriș.

– Doar în caz că se uită cineva, șopti el, apoi îmi ridică mâna și mi-o sărută.

Căldura pe care o simțeam în piept mă topi cu totul. Nu era nimeni pe acolo și amândoi știam, dar nu mi-am tras mâna dintr-a lui.

– Ești gata să petreci trei zile întregi cu echipa Ellis? mă întrebă el.

– Până când plecăm, o să fiu preferata lui Caroline, am promis eu, mai ales ca să mă încurajez.

– Deja ești a mea.

Mi-am dat ochii peste cap, dar căldura din piept mă ardea mai tare.

– Asta nu e real, știi.

– Continuă să-ți spui asta, Allie! Îmi strânse mâna. În afară de asta, pentru următoarele trei zile, este. Până când vom pleca, o să te conving să încerci vara asta.

– Ești așa arogant! Mi-am stăpânit un zâmbet în vreme ce am început să coborâm o porțiune mai abruptă din traseu și am zărit malul lacului. Nu ne lipim paturile.

– Cum de știi despre lipirea paturilor?

Se uită pieziș la mine, afișând un zâmbet deschis.

– Juniper mi-a povestit tot. Coapsele îmi protestară la unghiul pantei și m-am silit să nu bag în seamă durerea. Fiecare afurisit de mușchi din corp mă durea din cauza prea multor ore în studio cu Eva. Și cea mai bună cabană e cea cu numărul patru, pentru că e lângă latrină.

El râse și sunetul nu făcu nimic să îmi risipească acea dulce și tulburătoare apăsare din piept. De fapt, la naiba, o *hrănea*.

– Mie îmi place numărul șapte. E mai aproape de apă, dar am întârziat, așa că sunt sigur că unul din unchii mei

a luat-o deja. Și nu-ți face griji! N-o să ne lipim paturile până când nu spui tu.

Am alungat o insectă.

– N-o să se întâmple.

M-aș topi toată în clipa în care ar pune gura pe mine și supraviețuirea mea presupunea să rămân în formă solidă tot timpul. Chiar rigidă.

– O să vedem.

De data asta, gropița apăru și mi-am ferit repede privirea. Bărbatul ăsta era prea frumos pentru binele lui și cu mult prea frumos pentru al meu.

– Hudson! Allie! a strigat doamna Ellis zâmbind larg când am ajuns la pavilion.

Terasa acoperită avea patru mese de picnic și un grătar, precum și o priveliște nemaipomenită asupra lacului mărginit de copaci. Ne-a îmbrățișat pe amândoi și am acceptat îmbrățișarea caldă puțin mai firesc decât la plajă.

– Mă bucur să vă văd pe amândoi! Îi dădu lui Hudson o cheie cu un breloc în formă de padelă de canoe. Sunteți în cabana numărul nouă.

– Asta e a voastră, spuse el. Nu vă iau cabana preferată.

– Păi, toate celelalte sunt pline – se uită peste ochelarii cu rame purpurii cu dungi –, așa că cine ajunge târziu o să ia cu eleganță și recunoștință ce i se oferă. Toți ceilalți despachetează, așa că apucați-vă și voi!

– Dar e *a voastră,* ripostă el.

Se uită la mine ca și cum ar exista o șansă să intervin, însă eu doar mi-am ridicat mâinile în aer. Nici vorbă să provoc o ceartă chiar înainte de a despacheta.

– Tatăl tău a vrut-o pe patru. Nouă e cea mai depărtată și se pare că a mâncat aseară ceva ce…

– Gata, nu mai spune nimic! Hudson luă cheia. Se pare că stăm în nouă.

– Ia-o înainte!

Mi-am aranjat rucsacul pe spate.

– Ah, și au renovat cabanele nouă, opt *și* șapte anul ăsta, sublinie doamna Ellis cu un zâmbet emoționat. Să ne spu-

neţi ce părere aveţi. Pariez că şase, cinci şi patru vor fi terminate până vara viitoare.

– Aşa o să facem, promise el.

– Prânzul e la ora douăsprezece, îi reaminti ea înainte să se întoarcă spre mine. Allie, ne pare aşa bine că ai putut să vii! Dacă vreodată Caroline se poartă ca o măgăriţă, răspunde-i cu aceeaşi monedă şi fă-i vânt în lac!

Am rămas cu gura căscată, dar ea se întoarse şi o luă pe una dintre poteci spre ceea ce presupuneam că era cabana patru.

După ce am mers cinci minute, ne-am oprit în uşa deschisă a cabanei nouă, uitându-ne mai mult decât şocaţi la interiorul în stil confortabil rural.

– Asta nu se întâmplă, am şoptit.

Hudson se scărpină la ceafă.

– Hai să rugăm pe cineva să facem schimb!

– Categoric nu. O să creadă că sunt o nesuferită, am şuierat, uitându-mă la camera de trei pe trei ca şi cum ar fi existat şi o altă soluţie.

Cumva, ne-am trezit în fiecare clişeu din romanele romantice ale lui Anne.

– Vreau să zic… partea bună e că nu va trebui să lipim paturile, observă Hudson.

– Imposibil, ca să zic aşa, dat fiind că e doar unul.

CAPITOLUL 23

Hudson

NYFouette92: *Oh, Doamne! Nu se poate! Felul în care AM ALERGAT la comentarii!!!*

Să mă trezesc lângă Allie era unul dintre momentele mele preferate din viaţă. Era chiar peste absolvirea şcolii de salvatori şi exact sub prima dată când o văzusem agă-

ţându-se de barca aceea care se scufunda, cu obraji îmbujoraţi şi ochi mari căprui.

Mi-am sprijinit capul de mână şi am privit-o fără ruşine cum dormea, cu corpul ghemuit spre al meu chiar dacă eram în saci de dormit separaţi, şi am observat cearcănele întunecate de sub genele lungi. Ne-am dus la culcare devreme, când mi-am dat seama că a adormit pe umărul meu lângă focul de tabără, dar nici măcar zece ore bune de somn nu aveau să alunge extenuarea care o cuprinsese. N-avea nimic de-a face cu drumeţia de ieri, nici cu înotul de după-amiază.

– Nu vreau să te trezesc, am şoptit. Dar ştiu că îţi place şunca şi, dacă mai aşteptăm mult, n-o să mai fie nimic. Nu cu nepoatele şi nepoţii mei alergând ca nebunii.

Ea se mişcă, trăgând adânc aer în piept, apoi se afundă şi mai mult în pernă.

– Allie, am spus eu încet.

Deschise ochii şi inima îmi sări din piept când ea îmi zâmbi.

– Hudson, murmură, apoi adormi pe loc.

Da, m-aş putea obişnui să mă trezesc aşa în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele.

„Nici măcar nu o poţi convinge să fie de acord cu o vară." Dar o să reuşesc.

Dacă n-ar fi fost misiunea noastră de a o îmblânzi pe Caroline, aş fi lăsat-o pe Allie să doarmă şi i-aş fi adus micul-dejun, dar, din nefericire, sora mea ar vedea în asta că Allie e răsfăţată în loc să vadă că sunt grijuliu.

– Hei, iubire, am încercat din nou. Ar fi bine să te trezeşti, altfel o să trebuiască să prinzi cu undiţă şi momeală singura proteină pe care o s-o capeţi la micul-dejun.

– Nu ştiu să pescuiesc, mormăi ea când îşi deschise din nou ochii.

Am rânjit.

– Sunt perfect conştient de asta. Trebuie să ne mişcăm.

Ea încuviinţă din cap cu un mormăit de protest şi amândoi ne-am deschis sacii de dormit.

– Uită-te la noi cum am reuşit să trecem peste o noapte fără să cădem pradă clişeului cu un singur pat!

Picioarele ei atinseră podeaua.

– Ce?

Amândoi am scotocit prin bagajul aflat de-o parte şi de alta a patului, scoţând haine.

– Ştii, ca într-o carte sau un film unde cei doi nu se pot suferi, însă la han nu e decât un singur pat şi sfârşesc prin a dormi împreună. Se întoarse cu spatele şi eu – la fel, repetând acelaşi dans stânjenitor făcut aseară, când ne-am pregătit de culcare. Cabanele cu o singură cameră nu lăsau loc pentru intimitate şi nici unul din noi nu era dispus să rişte să fie surprins pe verandă în vreme ce celălalt se schimba, în caz că cineva din familia mea trecea întâmplător pe acolo.

– Nu-ţi face griji! Mi-am tras tricoul pe cap. Mai avem şi noaptea asta.

– La dracu', mormăi ea pe când îmi trăgeam pantalonii.

– Probleme?

M-am concentrat la şosete şi încălţări, ca să nu mă întorc.

– M-am mânjit de bezele peste tot pe trening încercând s-o ajut pe Juniper la *s'mores*[23] şi acum tot ce era în pădure e lipit pe treningul meu.

Am băgat mâna în rucsac şi am scos hanoracul negru cu glugă, apoi l-am aruncat în spate, spre ea.

– Ia-l pe al meu!

– Sunt îmbrăcată. Te poţi întoarce, spuse ea cu o urmă de – îndrăznesc să cred – fericire în glas. Şi mulţumesc!

Mi-am băgat telefonul în buzunar, doar ca să pot face nişte poze, apoi m-am întors şi am privit în timp ce Allie ocolea capul patului.

Fir-ar să fie, era perfectă.

– Să mergem!

Îşi strânse părul într-un fel de coc în vârful capului.

Hanoracul meu o înghiţi cu şort cu tot, lăsând impresia că era goală pe dedesubt şi atrăgându-mi atenţia spre acele picioare lungi fără cusur. Perfecte, tonifiate, netede ca

mătasea, pe care le avusesem pe umeri, coapsele strângându-se minunat de puternic în jurul capului în timp ce lingeam…

– Hudson?

Am înghițit.

– Da, ar trebui să mergem.

– Te simți bine?

Își suflecă mânecile.

– Da. Am urmat-o pe ușă afară și în aerul răcoros al dimineții. Îmi aminteam ce gust aveai.

Sinceritatea e cea mai bună politică… atunci când e posibil.

Ea tresări.

– Ei bine, bună dimineața!

– Ar fi fost o dimineață cu mult mai bună dacă te-aș fi trezit cu un orgasm. Am pornit pe poteca bătătorită spre celelalte cabane. Îmi place micul-dejun în pat.

– Nu poți spune lucruri din astea!

Obrajii i se îmbujorară și păsările ciripeau în copaci.

– Îți place când spun lucruri din astea. Am trecut de cabana opt. Îți mai place și când îți spun iubire, când te sărut pe gât și categoric îți place când folosesc amândouă degetele și limba…

Îmi acoperi gura cu mâna, oprindu-se pe loc. M-am aplecat și i-am sărutat palma. Ochii ei sclipiră și își retrase mâna.

– Cineva ar putea auzi.

– Ăsta e singurul tău protest?

Am zâmbit.

Ea se uită la gura mea o dată. De două ori. Apoi oftă și își întoarse capul înainte, trăgând mânecile hanoracului peste mâini.

– Asta n-o să se mai întâmple.

Am ajuns-o din urmă pe când mergea pe potecă, mărind pasul când am trecut de cabana șapte.

– Așa ai spus și prima dată.

– Ce e asta, de fapt? întrebă, arătând spre logoul de pe piept.

– Superschimbare de subiect. Este emblema înotătorilor salvatori. M-am uitat spre ea, apoi mi-am îndreptat privirea spre potecă. Arăți bine în hainele mele!

Fir-ar, *nu* eram pregătit pentru valul instantaneu de posesivitate care îmi umplu pieptul.

– Ca alții să trăiască.

Îl citi cu susul în jos.

– E mottoul nostru.

Am trecut de șase.

– Adică, sunteți dispuși *să muriți?*

Se uită spre mine.

– Cam face parte din fișa postului. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc direct spre ochii ei mijiți. Haide, știai ce voiam să fac! Știai că e periculos.

– Să te gândești la cariere de vis la 16 ani e puțin diferit de ce faci tu zburând zilnic în brațele unei potențiale morți.

Între sprâncene îi apărură două linii în timp ce se uita înainte și am trecut de cinci.

– Cât de mult corespunde realitatea carierei tale de vis cu așteptările tale? am întrebat.

Am ieșit de pe poteca principală și am luat-o pe cea mică spre ceea ce ea numea latrină, dar care era o baie completă, cu instalații sanitare și tot tacâmul.

– Nu știu. Scutură din cap. E tot ce mi-am dorit și câteodată chiar mai mult decât aș fi putut visa, în special când sunt pe scenă. Dar e și mult mai rău.

– Stai puțin! Mi-am întins mâna spre brațul ei, oprindune exact în fața construcției. Nu ești fericită?

Greșeam crezând că accidentarea îi furase toată bucuria?

– Definește fericirea! Ridică din sprâncene. Sunt pe cea mai înaltă poziție – sau voi ajunge odată ce voi fi complet vindecată – și am un contract ca prim-balerină cu una dintre cele mai prestigioase companii de balet din lume. În fiecare zi fac ce iubesc și sunt plătită pentru asta.

– Nu că ai avea nevoie de bani, i-am amintit eu.

– Sunt fericită. Sau cel puțin mulțumită.

Intră în toaletă.

– Bine, am mormăit în timp ce ea închidea ușa.

Câteva minute mai târziu – spălați pe dinți – ne-am îndreptat spre haosul pavilionului, unde micul-dejun era în toi.

Tata și Caroline stăteau la plită râzând în timp ce găteau, iar mama așeza farfuriile de camping pentru a pregăti servirea mesei.

– Allie!

Juniper alergă spre noi și se izbi de Allie, luând-o de mijloc.

– Bună, scumpo! Allie o îmbrățișă la rândul ei, apoi îi dădu părul din ochi. Cum ai dormit?

Am surprins-o pe Caroline uitându-se cu coada ochiului.

– N-a fost rău! Se retrase ușor. Azi ne dăm în leagăn pe frânghie.

– Ah! Allie se încordă. Sună… captivant!

– O să te distrezi așa bine!

Plecă în fugă să se joace cu verii ei.

– Și dintr-odată sunt pe ultimul loc, am zis și mi-am dus mâna la inimă.

– Vai! Allie îmi apucă mâna, se aplecă spre mine și zâmbi, încrețindu-și nasul presărat cu pistrui. Hudson nu e favoritul pentru prima dată în viață? Ochii i se luminară jucăuș și, dacă nu m-aș fi îndrăgostit de ea în urmă cu unsprezece ani, privirea aia m-ar fi făcut să mă îndrăgostesc. Până peste cap.

– Bine. Poți să fii preferata lui Juniper. Am luat-o de mijloc și mi-am aplecat capul spre al ei. Atât timp cât eu sunt al tău. Am sărutat-o încet și dulce, savurând gustul de mentă ce îi rămăsese pe buze. Ea se ridică și mă sărută la rândul ei și mă gândeam serios să spun familiei mele să se ducă la naiba că s-o pot lua pe Allie la cabana noastră, dar mi-am ținut gura.

N-o să mă pot sătura niciodată de asta.

– De ce v-aţi mai obosit să vă daţi jos din pat? întrebă Gavin în trecere.

– Bună întrebare, am spus lângă gura ei, întrerupând sărutul.

– Fii cuminte! porunci Allie şi zâmbetul ei îmi întoarse inima pe dos.

– Nu-i parte din repertoriul meu. I-am dat drumul fără tragere de inimă ca să putem mânca, apoi am gemut în sinea mea când Allie se aşeză la masa lui Caroline şi a lui Gavin. „Să trecem la treabă!"

– Frumos hanorac, spuse Gavin rânjind.

– Îţi place? Allie se uită în jos. Mă gândesc să-l adaug colecţiei mele de Hanorace Hudson.

Muşcă dintr-o bucată de şuncă.

Dacă şi-ar folosi dinţii pe mîne, i-aş da toate hanoracele pe care le aveam.

– Deci când este ziua cea mare a promovării tale? mă întrebă Caroline.

– Primeşti o promovare?

Allie ridică din sprâncene la mine.

– Nu ştiai? se băgă Caroline, apoi sorbi din cafea.

– Nu i-am spus. Am mijit ochii spre Caroline înainte să mă întorc spre Allie. Pentru că nu ştiu când o să se întâmple. Am făcut lista, dar *momentul când* înaintezi în ierarhie depinde de câţi oameni promovează pe lună şi cât de repede se mişcă lista, aşa că probabil că nu înainte de septembrie. Poate octombrie.

– Felicitări!

Zâmbi. Da, nici de *asta* n-o să mă satur vreodată.

– Şi încotro ai de gând să te îndrepţi, de vreme ce ar trebui să comunici preferinţele tale în… câteva săptămâni? întrebă Gavin, uitându-se cu coada ochiului spre Caroline.

– Preferinţe? Caroline bâjbâi după cafea, dar n-o vărsă. Nu pleci, nu-i aşa?

– Poţi să alegi unde te vor repartiza? întrebă Allie.

I-am aruncat lui Gavin o privire şi el avu neobrăzarea să ridice din umeri.

– Oarecum. Cei trei ani ai mei de stat aici sunt pe terminate. Le dăm o listă cu alegerile noastre şi ei încearcă să ne aranjeze în funcţie de necesităţile Pazei de Coastă.

– Cape Code e în fruntea listei tale, da? În ochii lui Caroline se strecură panica. Şi ce vrei să spui cu *încearcă?*

Allie îşi strecură mâna pe genunchiul meu.

– Bineînţeles. O să pun Cape Code în fruntea listei…

Allie se încordă şi mâna i se strânse.

– Dar, la fel ca restul militarilor, servesc necesităţilor armatei. Promovarea mea înseamnă că va trebui să-mi gestionez propriul birou.

– Bine? murmură Caroline şi se încruntă.

– E în fişa postului. Nu doar înot. Deja există cineva care administrează biroul de aici şi, dacă rămâne, n-o să mai fie loc şi pentru mine. Şi, dacă ar fi să rămân oricum, ar…

La naiba, cum să-i spun?

– Ar însemna să nu avanseze, termină Gavin punându-şi cana de metal pe masă. Frăţiorul trebuie să zboare din cuib dacă vrea să înainteze în carieră.

Caroline avea ochii plini de panică.

La naiba! Puteam cere o favoare la biroul de repartizări şi privirea asta însemna că probabil avea să fie nevoie să mă folosesc de ea ca să rămân.

– Ar fi vreun loc pentru tine în Sitka? întrebă Allie.

– S-ar putea, am răspuns încet.

– Asta ai vrut întotdeauna. Mă mângâie cu degetul mare pe partea din afară a genunchiului şi încuviinţă din cap, arcuindu-şi colţurile gurii.

Am prins-o pe Allie de degete şi amândoi am mâncat cu o singură mână.

– Nu poţi merge în *Alaska*. Caroline scutură din cap. Ce aş…

– Ai face tu? o întrerupse Gavin. De asta îţi faci griji, aşa-i? Ce ai face *tu* dacă el ar pleca şi şi-ar trăi viaţa. Ai putea, ştiu eu, să accepţi oferta de ajutor a mamei şi a lui tata sau să angajezi o bonă, aşa cum fac toţi părinţii care lucrează.

Ah, la naiba!

– Nu, l-am avertizat pe Gavin. Îmi pot duce şi singur bătăliile.

Caroline tresări.

– Să stai lângă familia ta e o *bătălie?*

– Nu asta am vrut să zic, am rostit încet.

– Ştii că la cafenea nu rămâne mai *nimic* după toate cheltuielile, şuieră ea spre Gavin.

– Vinde naibii cafeneaua aia! Ştim cu toţii că o urăşti. Făcu un gest spre Allie. Chiar şi Allie ştie probabil că o urăşti şi a mâncat acolo doar când era copil.

Allie bău liniştită din cafea pentru a evita să răspundă.

– Nu mai ţipa! O să te audă mama şi tata. Caroline începu să mănânce omleta. Au construit-o de la zero şi, contrar credinţei populare, o iubesc. Doar că s-o administrez de una singură a fost mai greu decât credeam că avea să fie. Nu mi-am imaginat niciodată că o voi face fără Sean. Ştiu cât de mult faceţi voi pentru Juniper şi urăsc faptul că trebuie să mă bazez pe voi.

– Ştim, am spus eu încet şi Gavin dădu înapoi.

– Există cineva în care să ai încredere să stea cu ochii pe ea? întrebă cu precauţie Allie.

– Categoric nu. Caroline scutură din cap. Am văzut prea multe documentare despre crime.

Allie îşi drese glasul.

– E binevenită acasă la noi dacă ai nevoie de ajutor.

– Mulţumesc! Caroline se îmbăţoşă. Dar nu suntem un caz de caritate de care să vă ocupaţi astfel încât voi, fetele Rousseau, să fiţi mândre de voi. Şi nu vreau o casă plină de balerine profesioniste care să-i distorsioneze trupul sau să-i bage în cap idei pe care nu mi le pot permite şi pe care nu le susţin. Îşi lăsă capul în jos, ruşinată, acesta fiind singurul lucru care o salvă de mine, care mai aveam puţin şi-mi pierdeam cumpătul. Cu respect. Îmi pare rău, am văzut prea multe şi documentare de astea.

– Înţeleg.

Allie îşi băgă o bucată de şuncă în gură şi i-am strâns mâna încurajator, apoi am săgetat-o pe Caroline cu privi-

rea.

Ea îmi aruncă o privire de scuze şi se afundă în scaun.

Restul micului-dejun se scurse într-o tăcere stânjenitoare şi i-am ţinut tot timpul mâna lui Allie într-a mea.

– Ce-ai zice să spălăm noi vasele? întrebă Allie odată ce am terminat.

Caroline rămase cu gura căscată.

– O idee excelentă! Sunt de acord cu orice te udă, am tachinat-o eu.

– Scuzaţi-ne, spuse Allie spre fraţii mei, ridicându-se de la masă. Trebuie să-i spăl gura.

Am urmat-o încântat.

– Să nu-l oboseşti, strigă Gavin după noi. În după-masa asta ne dăm huţa pe frânghie.

– Ah, ce bucurie! mormăi ea.

– Nu prea cred, zise Allie pe când ne aşezam pe pătură pe malul lacului în acea după-amiază, uitându-ne cum Gavin trăgea de leagănul de frânghie pe taluzul abrupt, la baza copacului uriaş.

Anii spălaseră ceva din mâlul de pe partea dinspre lac a rădăcinilor sale, dar încă rezista.

– O să-ţi placă, promise Juniper stând între picioarele întinse ale lui Allie.

Unghiile picioarelor lor aveau aceeaşi culoare roz. Când se întâmplase asta?

– Cât de adâncă e apa? întrebă Allie împletind cu degete îndemânatice părul lui Juniper. Ce se întâmplă dacă se izbeşte de un copac? Sau cade pe cineva? Şi azi e umezeală. Dacă îţi alunecă mâinile pe frânghie?

– Eşti la fel de amuzantă ca mama, o acuză Juniper.

– Adică e absolut încântătoare? Caroline se aşeză de cealaltă parte a lui Allie şi i-am aruncat o privire de avertizare. Mulţumesc că îi împleteşti părul! Nu trebuia.

– Nu-i nici o problemă. Allie îl leagă cu un elastic. Trei surori. Pot să împletesc şi în somn.

Trei. Încă o număra şi pe Lina.

Gavin își făcu vânt stând pe un disc de lemn mare cât un capac de butoi ce servea drept scaun, apoi își dădu drumul din cel mai înalt punct. Zbură preț de o secundă, după care căzu în apă ca o ghiulea.

– Opt curat, am strigat și am aplaudat, iar Juniper chiui.

– Mamă, pot și eu? o întrebă ea.

– Dă-i drumul! Asigură-te doar să fie cineva în apă! termină Caroline țipând, pentru că Juniper alerga deja spre copacul unde așteptau gemenii.

– Seamănă cu tine! zise Allie și mă înghionti, apoi își ridică picioarele lungi și se prinse cu brațele de genunchi.

Își dăduse jos hanoracul și bretelele de un roz aprins ale costumului de baie apăreau de sub gulerul tricoului cu logo-ul CMB.

– Da, încuviință Caroline. Poate că și ea va alege meseria ta.

– Sau ai putea s-o lași să danseze, am contrat-o eu, simțind că mă cuprinde din nou mânia de azi-dimineață.

– Nu începe!

Caroline își ridică părul.

– Ar putea fi una dintre cele mai bune, am provocat-o eu punându-mi brațul în jurul șoldului lui Allie. N-o să știe niciodată dacă n-o lași să încerce.

– Percepția ta e distorsionată de apropierea de familia Rousseau, răspunse Caroline, uitându-se la Juniper. Un talent ca al lui Allie e rar.

Allie clipi.

– Chiar dacă ăsta e cel mai frumos lucru pe care l-ai spus vreodată despre mine, cred totuși că talentul lui Hudson e mult mai rar.

Fir-ar să fie, ăsta era un compliment? Mi-am întors capul spre ea, văzând că atenția ei era concentrată asupra lui Mason în timp ce el se legănă deasupra lacului și căzu în apă.

– Decât o balerină profesionistă?

Caroline întinse mâna spre rucsac, scoțându-și crema de protecție solară.

– Sigur. Suntem cam 4 000 în toată țara, dar doar 350 de înotători de salvare la Paza de Coastă. Se aplecă spre mine. Asta îl face mult mai valoros.

– Hmm. Caroline o studie o clipă pe Allie. Tu eşti primbalerină, da? În topul domeniului tău?

– Da. Allie încuviință, încordându-se uşor. Atât timp cât mă pot recupera integral.

Privirea lui Caroline se îndreptă spre picioarele lui Allie.

– Și ce-a rămas de realizat? Ce te motivează, atunci când nu există competiție, nici o promovare de obținut, nici o – privirea i se mută asupra mea – altă bază la care să visezi?

– Nu sunt *prima*, cu atât mai puțin *assoluta*. Gura i se răsuci într-un zâmbet ironic. Ceea ce mamei îi place să-mi amintească. Deci spre asta trebuie lucrat. Și, dacă printr-un fel de miracol mi se acordă acest titlu, atunci aş concura cu cel mai mare rival al meu, ca întotdeauna. Se uită la sora mea. Eu însămi. Întotdeauna e ceva ce pot face mai bine, o tehnică spre care tind, dar care nu e niciodată perfectă.

– Pentru că perfecțiunea este scopul? întrebă Caroline, dar tonul nu era înțepător.

– Întotdeauna. Zâmbetul lui Allie se stinse, dar își reveni repede. Și e de neatins, aşa că nu e lipsă de motivație.

– Tu eşti perfectă pentru mine.

I-am atins tâmpla cu buzele.

Ea pufni, dar ochii îi sclipiră.

– Spune bărbatul care a trebuit să mă învețe să merg pe bicicletă.

– Allie! strigă Juniper făcându-și mâinile căuş în jurul gurii. Vrei să împleteşti părul lui Melody înainte să se dea cu frânghia?

Allie încuviință din cap.

– Ai un elastic de prins părul în geanta ta? o întrebă ea pe Caroline. Ale mele sunt toate în cabană.

Caroline caută în geantă și îi dădu un elastic lui Allie.

– Mulțumesc! Mă sărută scurt pe buze și se retrase înainte s-o pot prinde pentru un sărut mai temeinic. Mă întorc imediat.

– Câte prim-balerine? am întrebat când se ridică de pe pătură. Sunt 350 de înotători ca mine, dar, din cele 4 000 de balerine profesioniste, câte sunt prim-balerine ca tine?

– Ah, scumpule. Se dădu înapoi rânjind. Nu mă face să-ți rănesc sentimentele!

Am pufnit și ea începu să coboare panta.

– Ceva e diferit între voi doi, observă Caroline, dându-și pe picioare cu spray de protecție solară. Pare mai... ușoară. Nu vreau să spun mai slabă sau ceva despre greutatea ei...

– Știu ce vrei să zici. M-am uitat pe când Allie ajunse la Melody și începu să-i împletească părul blond și ondulat. Accidentarea ei a fost devastatoare atât fizic, cât și psihic, dar își revine. Puțin câte puțin, o să ajungă acolo.

– Mai și zâmbește. Caroline se dădu cu spray pe brațe. Aș zice că asta e datorită ție.

– Nu m-ar deranja să fiu eu motivul. Am zâmbit când Juniper râse de ceva ce spusese Allie. Dar nu îmi pot asuma vreun merit pentru munca ei.

– Ai fost mereu îndrăgostit de ea sau e o chestie recentă?

M-am uitat spre Caroline.

– Ah, haide, ești la fel de subtil ca un hipopotam într-un magazin de animale de companie. Mi-a întins crema de protecție solară și am scuturat din cap pentru că îmi aplicasem deja. Nu te judec. Sunt doar băgăreață.

– Dintotdeauna, am răspuns pe când Allie termină cu părul lui Melody. A durat până la acea a doua vară să pricep ce era ceea ce simțeam, dar m-am îndrăgostit de ea din prima zi când am cunoscut-o. Se agăța de marginea celei mai vechi bărci din lume și își ridicase bărbia cu încăpățânare, cerând s-o duc mai întâi pe Eva în siguranță, chiar dacă ea era cea care sângera. M-a întrebat dacă am frați și a spus că pentru ea nu era nimic mai important

decât surorile ei. Am fost pierdut și nici măcar nu mi-am dat seama.

Caroline își înclină capul într-o parte, uitându-se când la Allie, când la mine.

– Asta e… enervant de credibil. Și admirabil.

– Pentru că ești hotărâtă să n-o placi? Mi-am scos șapca și am pus-o lângă cea a lui Allie, apoi am început să mă descalț.

– Știu că nu e sora ei. Caroline își făcu gura pungă. Dar e ceva la ea – la întreaga familie – ce îmi trimite semnale de avertizare. S-au folosit întotdeauna de banii și de influența lor pentru a se promova. Și să-i ia naiba pe cei care le stăteau în cale!

– Pentru că mama ei a scos-o pe cea mai bună prietenă a ta de la cursul vostru de balet? Mi-am pus încălțările și șosetele pe pătură. Și, da, știu despre asta. E cam nașpa că tu ai luat lecții de balet și pe Juniper n-o lași.

– Faptul că am luat acele lecții e unul dintre motivele pentru care n-o s-o las, argumentă Caroline. Au fost doi ani și fetele erau răutăcioase. Profesoarele erau rele. Ai auzit-o pe Allie. Este un standard imposibil de perfecțiune ce te face întotdeauna să te simți de parcă n-o să te ridici niciodată la acel nivel. Crezi că nu văd cearcănele de sub ochii lui Allie?

Nu puteam să-i contrazic acea ultimă observație.

– Dar crezi că e admirabilă, așa că ajungem undeva.

Caroline își dădu ochii peste cap.

– Cred că ce *a făcut* ea a fost admirabil, dar fetele Rousseau sunt întotdeauna unite, așa că nu mă mir. Se încruntă îngrijorată. Încă îmi fac griji că o să-ți frângă inima când pleacă, la fel ca prima dată.

– Nu asta s-a întâmplat. Mi-am dat jos tricoul și m-am ridicat, uitându-mă cum Allie scutura din cap spre Gavin, care arăta spre frânghie.

– Am fost acolo, mă contrazise Caroline, întinzându-și picioarele pe pătură. Nu știam de ce erai distrus și tăcut înainte să pleci la bază, dar acum are sens. Îmi amintesc devastarea de pe fața ta și golul din ochi. N-ai vrut să vor-

beşti cu mine – cu nimeni – şi Gavin mi-a spus să nu insist. Tonul i se înăspri. Aşa că nu-mi spune tu mie că nu ţi-a frânt inima! Am văzut adevărul cu ochii mei.

– Ai văzut adevărul tău. M-am răsucit pe călcâie să mă uit la sora mea mai mare. Dar al meu? Eu am părăsit-o *pe ea*. Eu i-am frânt *ei* inima. Ea era în spital, pentru numele lui Dumnezeu, şi o aşteptau luni întregi de reabilitare. Sora ei *murise* şi nu am fost acolo pentru ea. S-a trezit şi eu plecasem. Eu am fost nemernicul şi eu mi-am frânt propria inimă. Nu Allie.

– Tu n-ai face asta. Caroline rămase cu gura căscată şi se uită la mine de parcă eram dintr-odată un străin. Tu salvezi oameni, Hudson. Nu-i părăseşti.

– Dar aşa am făcut. Dacă ar şti că o mințeam tot timpul, n-ar mai fi aşa sigură de caracterul meu. În prezent, eram eroul din povestea lui Juniper, dar aveam să fiu răufăcătorul din cea a lui Caroline odată ce va afla acel adevăr special. M-am lăsat pe vine să mă uit în ochii ei. Adevărul diferă întotdeauna în funcţie de cine spune povestea şi în situaţii complicate există nenumărate variante. Dar, când e vorba despre acea vară, în oricare din variante, eu sunt nemernicul care n-a fost destul de puternic să rămână cu ea.

În lacul din spatele meu se auzi un pleoscăit şi copiii strigară numele lui Gavin.

– De ce ai…

Scutură din cap.

– Am fost un nemernic egoist căruia i-a păsat mai mult de ce voiam eu decât de ce avea ea nevoie. Pieptul mi se strânse ca într-o menghină. Eu sunt cel care trebuie s-o recâştig şi nu invers şi ar fi de real ajutor dacă ai sta potolită şi ai fi un obstacol mai puţin de biruit, pentru că ea înseamnă totul pentru mine, Caroline. Poate că vara asta e tot ce am cu ea, dar ea e aleasa.

Caroline clipi surprinsă, apoi se uită spre Allie.

– În regulă, spuse ea încet, apoi înclină din cap spre mine. În regulă.

– Mulţumesc!

Uşurarea îmi ridică o mare greutate de pe umeri.

Am coborât spre mal pe când Juniper zbură de pe frânghie, apoi îşi făcu apariţia cu un strigăt de victorie, în timp ce Gavin călca apa lângă ea.

– Noi suntem după Melody, îi spuse lui Allie când am ajuns lângă ea.

– Foarte amuzant!

Se uită total fermecată când Mel prinse frânghia şi începu s-o care în susul pantei.

Cunoşteam privirea aceea. O avusese în noaptea în care mersesem la bar cu motocicleta lui Gavin. Iubita mea voia să se dea cu frânghia şi credea că n-ar trebui.

– Vorbesc foarte serios.

Allie pufni.

– Nici vorbă. Cred că Gavin a zburat vreo patru metri prin aer la ultimul lui salt. Dacă aş cădea greşit…

– Este apă, nu beton. Mama ta nu-i aici, Allie. Poţi să te distrezi şi tu puţin. O să-ţi facă bine. M-am uitat cum expresia i se schimbă: la început, se încruntă, apoi îşi ridică uşor sprâncenele muşcându-şi buzele şi înclinându-şi capul într-o parte. Lacul are cel puţin şase metri aici. E sigur.

Ea se uită cu coada ochiului spre mine.

– E o frânghie veche de când doar Dumnezeu ştie, legată de un copac Dumnezeu ştie cât de sănătos ce poate suporta doar Dumnezeu ştie ce greutate, în… I se tăie răsuflarea când Mel sări pe scaun şi se lansă în jos, dându-şi drumul la momentul perfect pentru a cădea în lac, ţipând până când atinse apa.

– Vrei să te dai, am îmboldit-o. Văd asta.

– De parcă ai şti când vreau chestii, mormăi ea, încrucişându-şi braţele. Am o faţă grozav de inexpresivă.

Pe care o strică imediat când îşi duse privirea spre pieptul meu şi îşi muşcă buza.

– Poate pentru toţi ceilalţi. I-am pus mâna pe talie şi am întors-o, trăgând-o spre mine. Apa e exact cum îţi place ţie, iubire. Udă. Adâncă. Sigură. Vino să te joci!

– Spune-mi că *n-ai* făcut o glumă cu aluzii sexuale.

Privirea i se duse spre apă.

– Poți să ai încredere în mine. N-o să las să ți se întâmple nimic rău.

Vocea îmi deveni serioasă. Asta îi atrase complet atenția. Tresări, apoi își îmblânzi expresia.

– Nu poți promite așa ceva.

Mi-am dus mâna stângă la obrazul ei și i-am cuprins fața, simțind că nu vorbea doar despre legănat.

– Exact asta promit. O s-o facem împreună.

– Și dacă mi-e prea frică să-i dau drumul? O să zbori și pe mine mă lași să atârn?

Înghiți.

– N-o să-i dau drumul decât când o faci tu, am promis, mângâindu-i obrazul. O să ne legănăm înapoi împreună, ne facem din nou vânt și încercăm din nou. De câte ori ai nevoie. Stomacul mi se încleștă. Trebuie doar să ai puțină încredere în mine.

Ea îmi căută privirea.

– Crezi că sunt absurdă pentru că sunt speriată? Vreau să zic, copiilor nu le e frică.

– Nu ești absurdă. Un zâmbet îmi apăru pe buze. Și lor le-a fost frică prima dată. Tu doar începi ceva mai târziu.

– Ție ți-a fost frică? Stai așa! Nu răspunde! Ridică o mână și se depărtă de mine. Ție nu ți-e niciodată frică, ceea ce te face să fii un standard nasol. Oftă încet. Bine. Hai s-o facem!

– Serios?

Am zâmbit instantaneu.

– Nu mai întreba și hai s-o facem înainte să-mi pierd curajul!

Își trase cămașa peste cap și am făcut tot ce am putut să nu mă uit spre sânii ei.

La naiba cu memoria mea, încă îi puteam simți mugurii tari ai sfârcurilor în gură, puteam auzi micile ei gemete de plăcere. „Nu chiar acum." La naiba, eram înconjurați de familia mea și aveam 28 de ani, nu eram un adolescent plin de hormoni. Categoric nu era momentul.

Își scoase șortul.

Nu contează. Eram un copil în prăvălia cu bomboane şi Allie era toată numai dulceaţă. Fiecare bucăţică din ea era încântător de perfectă. Cumva, am reuşit să-mi închid gura fără să bălesc şi am dus-o spre frânghie.

Copiii ieşiră şi Gavin îi urmă.

– Nu ştiu cum calci tu apa în mod constant, zise el. Trebuie să merg la sală.

Am râs, apoi am apucat frânghia, pe când Allie se apleacă peste taluzul de trei metri.

– Eşti gata?

– Nu ne putem aşeza amândoi pe chestia aia.

Arătă spre discul de lemn.

– O să stăm în picioare, am zis, ţinând frânghia stabilă. Tu te urci prima şi eu o să ne trag pe amândoi în susul pantei şi apoi o să sar cu tine.

Ea se uită la disc.

– Ai putea să mă laşi pe mine.

– Aş putea, dar asta m-ar face să fiu un nemernic. I-am făcut semn cu mâna. Haide, Allie!

– Ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

Apucă frânghia cu amândouă mâinile, apoi păşi pe partea ei de disc.

Dumnezeu să ne ajute dacă aş lua-o vreodată să facă bungee-jumping.

– Bravo! M-am uitat în ochii ei, apoi mi-am înfipt călcâiele în pământ şi m-am dat înapoi, trăgând-o în sus pe pantă. N-o să sar decât când vrei tu.

– Cuvântul exact a fost când am *nevoie,* dacă îmi amintesc, mormăi ea.

– Acum, cine face glume cu aluzii sexuale? Mi-am reţinut un zâmbet şi am atins punctul de lansare. Tu să-mi spui când.

Ea trase adânc aer în piept, o dată, apoi încă o dată, potrivindu-şi strânsoarea pe frânghie.

– Cum o să ştiu când să-i dau drumul ca să nu ating malul în loc de apă?

– O să-ţi spun eu.

– Bine. Hai să pornim!

– Eşti sigură?

M-am pregătit de lansare.

– Chiar acum! porunci ea.

Am sărit cu amândouă picioarele şi am aterizat pe disc, apoi impulsul ne-a împins pe deal în jos.

Allie ţipă şi eu am dat drumul unei mâini, luând-o de talie când am depăşit malul şi am ajuns deasupra lacului. Am aşteptat ca apa să fie acel albastru-închis, ceea ce indica adâncimea, şi am strigat:

– Acum!

În clipa în care am văzut că dăduse drumul frânghiei, am făcut la fel şi amândoi am zburat.

Lacul ne veni rapid în întâmpinare şi mi-am ţinut răsuflarea înainte să îi atingem suprafaţa. Apa ne înghiţi, acoperindu-ne capetele. Mi-am luat mâna de pe talia ei şi am apucat-o de mână înainte să zvâcnesc spre suprafaţă.

Am ajuns la suprafaţă cu o secundă înaintea ei.

Ea a icnit când ajunse la aer şi i-am lăsat mâna ca să poată călca apa, amintindu-mi că ceea ce era o a doua natură pentru mine nu era şi pentru ea.

– A fost… Mă privi şi zâmbi cu toată gura. A fost incredibil!

Şi începu să râdă.

M-am îndrăgostit din nou de ea. Nu de fata tăcută, atentă care fusese sau de prietena pe care o dezamăgisem, ci de femeia în care evolua, frumoasă şi puternică, speriată şi totuşi râzând.

Se aruncă înainte, mă luă pe după gât şi îşi apăsă gura pe a mea.

Ne-am ţinut la suprafaţă şi apoi am sărutat-o cu tot ce aveam, înclinându-mi capul şi dezmierdându-i gura cu limba. Am gemut simţindu-i gustul, zgârietura delicioasă a unghiilor ei pe spate şi căldura trupului ei lipit de al meu.

Ea scânci şi sunetul ăsta mă făcu să am erecţie în câteva secunde.

Dorința mă săgetă pe șira spinării și am apucat-o de ceafă în timp ce ea mă cuprinse cu picioarele de mijloc, cu deplină încredere în mine că o să ne menținem la suprafață. Nu dorisem pe nimeni – și nimic – în felul în care o doream pe Allie. Am sărutat-o ca și cum era aerul și eu petrecusem ultimii zece ani înotând spre suprafață.

– Hei! Sunt copii pe aici, ca să știți! strigă Gavin.

Allie se retrase, respirând tare și greu.

La naiba cu restul zilei, o s-o duc direct înapoi la cabană.

Probabil îmi văzuse intenția în privire, pentru că ochii îi sclipiră și se desprinse de mine înotând încet spre mal.

Am luat-o după ea și m-am rugat ca apa să îmi răcorească penisul îndeajuns încât să nu-mi sperii familia pentru toată viața. Am reușit să ajung la mal într-o formă acceptabilă.

Eu și Allie am ieșit din lac și ne-am dus spre mica plajă de sub taluz, unde eram deocamdată ascunși privirii. Am luat-o în brațe și ea și-a pus mâinile pe pieptul meu, dar nu m-a respins.

– Te vreau. Mi-am coborât capul spre al ei. O să fac totul să fiu cu tine, să te păstrez, să fac ca asta să funcționeze. N-am simțit niciodată în întreaga viață ceva mai adevărat.

Ei i se tăie răsuflarea.

– N-o să funcționeze niciodată. Mă întorc la New York.

– Nu-mi pasă. Ești aici *acum*. Dăruiește-mi momentul ăsta! Mâinile mi se strânseră pe talia ei. Spune-mi că simți!

Ea închise ochii strâns, apoi încuviință din cap.

– Simt. E adevărat.

Mulțumesc, *Doamne!*

Peste capetele noastre zbură o siluetă și ne-am întors să ne uităm cum Juniper își făcea vânt peste lac, apoi țipă veselă când își dădu drumul. Atinse apa stropind puțin, în vreme ce Mason și Melody o aplaudau de deasupra.

– Nu trebuie să facă asta decât dacă e cineva în apă, am mormăit, uitându-mă la suprafața lacului.

M-am încruntat când ea nu apăru imediat şi am început să număr în vreme ce simțeam cum mi se ridică părul pe ceafă.

– Hudson, şopti Allie, retrăgându-şi mâinile de pe pieptul meu când am ajuns la nouă.

M-am întors complet spre lac, apoi am început să înaintez, ajungând cu numărătoarea la doisprezece când apa îmi ajunse la mijloc.

– *Hudson!* țipă Caroline de deasupra noastră.

– Stai aici! am strigat spre Allie, apoi m-am scufundat.

CAPITOLUL 24

Allie

Dancegrl6701: *Ah cum a căzut coroana. Regret, RousseauSisters4, dar ești o epavă. E timpul să te retragi.*

Inima îmi bubuia pe când Hudson înainta prin apă ca un cuțit, înotând mai repede decât îl văzusem vreodată.

– Dacă eşti acolo, sus, ar avea nevoie de ajutor, am şoptit spre Lina.

Capul lui Hudson se ridică, apoi dispăru sub suprafața apei cam în acelaşi loc unde fusese Juniper.

Mi-am cuprins mijlocul cu mâinile, ca şi cum asta mi-ar fi putut opri stomacul să mi se scufunde cu fiecare secundă în care el era sub apă. Făcea asta în fiecare zi. Făcuse asta în valuri de câțiva metri. Dacă îl găsise pe căpitanul acela care sărise din barcă în mijlocul oceanului, o putea găsi pe Juniper într-un lac. Trebuia.

La stânga mea se văzu o dâră de praf pe poteca abruptă şi Gavin zbură pe lângă mine, alergând spre apă. Caroline se poticni pe potecă şi se opri lângă mine.

– E îmbrăcată în portocaliu, şopti ea ridicându-şi mâinile la bărbie. Hudson spune mereu că trebuie să înoate în

culori aprinse, în caz…

M-am dat într-o parte şi am luat-o pe după umerii care îi tremurau.

– 350, i-am reamintit. Sunt doar 350 de oameni în ţară la fel de buni ca el. O s-o găsească.

Tratam panica la fel ca pe durere, vârând-o într-o căsuţă în minte.

Nu exista vreo lume în care Hudson să-şi lase nepoata – nepoata noastră – să se înece. Pur şi simplu n-ar fi permis asta.

– Cât timp a trecut?

– Ea îşi poate ţine răsuflarea pentru destul timp. Am frecat-o pe umeri, cu privirea aţintită la suprafaţa apei. Am văzut-o făcând asta pentru mai mult de un minut acasă la mine, când înota cu Hudson.

Asta nu se întâmpla. Nu din nou.

– Un minut. Începu să tremure din tot corpul. A trecut un minut?

– Nu cred. Era o minciună mică, doar pentru că nu eram sigură. Hudson nu a ieşit la suprafaţă să respire, aşa că e un semn bun, am îngăimat eu.

Cât timp *putea* el să îşi ţină răsuflarea?

Nu ştiam. Fusesem prea concentrată să-l ţin la distanţă ca să-l întreb aşa ceva sau chiar să-i văd casa. El depusese toate eforturile în orice o fi asta şi eu îl respinsesem de fiecare dată când nu era implicată Juniper.

Şi acum Juniper era…

„Nu gândi aşa!" Inima îmi bubuia în urechi şi stomacul mi se răsucea pe când mintea mi-o lua razna. Juniper nu avea să o poată cunoaşte pe Lina pentru că eu nu fusesem capabilă s-o salvez şi acum Hudson era cel în măsură s-o ţină aici, unde îi era locul, nu cu Lina.

Gavin aproape că ajunsese şi el.

– Te rog, te rog, te rog! şopti Caroline iar şi iar, iar gândurile mele erau ecoul şoaptelor ei.

Hudson ieşi la suprafaţă, cu capul în direcţia opusă, şi inima îmi ajunse în gât.

– O am! strigă el, apoi începu să înoate spre noi, cu Gavin lângă el.

– Ah, Doamne!

Caroline intră în apă.

– Respiră! strigă Gavin.

Am auzit-o pe Juniper tușind și mi s-au înmuiat genunchii, atingând brusc nisipul.

– Mulțumesc, am șoptit spre Lina. Mulțumesc! Mulțumesc!

Hudson o luă în brațe imediat ce putu să atingă fundul, apoi o scoase din lac în timp ce ea tuși din nou.

– Juniper! Caroline se feri din calea lui Hudson, apoi îl urmă repede spre țărm, cu hainele ude până la mijloc.

– E bine, o asigură Hudson pe sora lui, uitându-se spre Juniper înainte să privească spre mine. E bine.

Juniper tuși din nou când Hudson o lăsă jos pe nisip, la câțiva pași în stânga mea, apoi se ghemui în fața ei.

– Cum te simți, Gândăcel?

Îi ridică un picior.

Caroline îngenunche lângă Juniper și o mângâie pe cap în timp ce Gavin ieși din apă, așezându-se de cealaltă parte a lui Hudson.

– Sunt bine. Juniper respiră adânc și întretăiat și se uită spre mama ei. Am ajuns atât de adânc, încât piciorul mi s-a prins într-o creangă sau ceva. Nu puteam vedea. Am încercat, dar n-am reușit să mi-l eliberez. Respirația începu să i se liniștească. Unchiul Hudson a reușit totuși.

Pieptul mi se strânse.

– Bine. Caroline o sărută pe Juniper pe frunte. Mulțumesc, Hudson!

El încuviință din cap.

– E o rană frumușică. Se uită la porțiunea julită de pe piciorul ei drept. Dar cred că o să supraviețuiești. Ai înghițit apă acolo jos?

Juniper scutură din cap.

– Mi-am ținut respirația tot timpul.

– Sunt mândru de tine. Îi zâmbi, dar zâmbetul se stinse când se uită spre sora lui, care tremura. Hei. E bine. Por-

tocaliul a făcut să fie mai ușor s-o găsesc. Ai făcut tot ce trebuia să faci. Eram cu toții aici. E bine, repetă el.

Ea înghiți și încuviință din cap.

– Tu nu trebuia să te dai în leagăn fără ca un adult să fie în apă, îi făcu morală Hudson, apoi se ridică și o ajută pe Juniper să se ridice și ea, iar Caroline și Gavin făcură la fel.

– M-am gândit că sunteți destul de aproape, mormăi ea pe când Caroline o îmbrățișă cu putere, strângând-o la piept. Și, în apărarea mea, chiar erați. Dar îmi pare rău, o să fiu mai atentă data viitoare.

Caroline se încordă și am văzut în ochii ei cuvinte care spuneau că nu avea să mai existe o dată viitoare, dar, spre meritul ei, doar încuviință din cap.

– Te iubesc!

Nu eram sigură că aș fi putut face la fel.

– Și eu te iubesc!

Juniper se strânse lângă Caroline.

– Trebuie s-o supraveghem să vedem dacă tușește, face febră, e letargică, oricare dintre semnele care ar indica apă în plămâni, dar, în afară de asta, cred că e bine, îi spuse Hudson lui Caroline. De ce n-o duci sus, să-i cureți julitura?

Arătă spre potecă.

– Poți să mergi? o întrebă Caroline pe Juniper.

– Cred că da. Cele două o porniră pe poteca abruptă, iar Gavin mergea destul de aproape în spate, ca s-o prindă pe Juniper la nevoie.

M-am uitat după ei până când Hudson a intrat în raza mea vizuală.

– Allie? Îmi întinse o mână și am luat-o din reflex, balansându-mă pe picioare și ridicându-mă cu ajutorul lui. Hei! Ești bine? Tremuri.

Așa era?

– O iubesc, am șoptit și ochii mă înțepară.

– Știu.

Mă îmbrățișă, trăgându-mă la pieptul lui.

– N-am vrut să se ajungă la asta. Mă gândeam doar s-o ajut și că asta ar compensa cumva că eu trăiesc și Lina nu, dar o iubesc, Hudson.

Vocea mi se frânse.

– E bine.

Mă mângâie pe spate.

– Tu ești bine? l-am întrebat în timp ce dinții îmi clănțăneau.

– M-am speriat groaznic pentru o secundă, înainte s-o văd, dar sunt mai preocupat de tine acum. Își puse bărbia pe creștetul capului meu. Așteaptă o clipă, adrenalina îți va ieși din corp.

Doamne, mă sprijineam de el.

– Sunt bine.

M-am mișcat să mă desprind din brațele lui.

– Vrei să mă lași să te țin în brațe măcar de data asta? Mă strânse mai tare. Nu trebuie să te ocupi de toate de una singură, Allie. Poți să fii speriată și poți s-o iubești pe Juniper chiar dacă e complicat. O situație complicată e bună, iubire. Cele mai bune lucruri din viață se petrec acolo unde sunt complicații. Nu trebuie să controlezi totul mereu. E în regulă dacă te pierzi cu firea. Pe cuvânt că o să fiu aici să te ajut să-ți revii, numai să mă lași.

Poate că nu ar strica dacă aș ceda, chiar dacă și doar pentru o clipă.

M-am relaxat la pieptul lui, cu urechea lipită de bătaia regulată a inimii lui. Întâmplarea cu Juniper poate că îl speriase, dar nu îl destabilizase. Începeam să cred că nimic n-ar putea-o face.

– Mulțumesc pentru că ai salvat-o!

– Asta e ce fac, spuse el, cu gura în părul meu. În plus, recunosc, am avut un interes întemeiat.

Am surâs și tremurăturile se mai potoliră, dar el nu îmi dădu drumul. Asta era ceea ce făcea, dar nu prea știam nimic altceva despre viața lui adevărată.

– Unde locuiești?

– Pe Warren Street, cam la patru străzi de casa ta. E cea albastru-închis cu ușa albă. De ce?

– N-am întrebat niciodată.

Dar știam la care casă se referea. Treceam pe acolo în fiecare vară când mergeam spre cafeneaua părinților lui – a lui Caroline.

– Hmm. Mângâierile pe spate încetiniră. Vrei s-o vezi când ne întoarcem?

Era un pas în direcția care n-o implica pe Juniper… sau învoiala noastră. Am închis ochii și am lăsat ritmul inimii lui să îl încetinească pe al meu și, Dumnezeu să-l aibă-n pază, nu m-a forțat, nici nu m-a presat să răspund. A făcut să fie mai ușor când, în cele din urmă, am încuviințat din cap.

– Da. Aș vrea.

Restul zilei trecu fără ca altcineva să fie la un pas de moarte. Am făcut drumeții, am jucat cărți în pavilion până când vântul s-a întețit și am pregătit cina printr-un cor de râsete și haos care începuse să-mi placă – cu atât mai mult de când Caroline nu era doar politicoasă, ci chiar… amabilă.

Și de-a dreptul amuzantă când nu era hotărâtă să se ia de mine.

Când focul de tabără se stinse, mătușile și unchii lui Hudson se duseră la culcare cam în același timp cu părinții lui, lăsându-ne pe mine și pe Caroline stând pe un buștean în jurul tăciunilor. Mă uitam la Hudson cum o învârtea pe Juniper pe un leagăn dintr-un cauciuc, cam la șase metri distanță lângă malul lacului.

– Știe să se poarte cu copiii, spuse ea, nu chiar întâmplător. O să fie un tată grozav. Știi, dacă vrei copii.

„Copii?“

– Eu… Am deschis gura și am închis-o de câteva ori, imaginându-mi-l pe Hudson ținând în brațe un copilaș – al nostru –, și mi-am încleștat mâna pe sticla cu apă. Ce era sentimentul ăla ce plutea chiar sub greața instantanee ce însoțea comentariul ei? Era interes?

– Arăți de parcă îți vine să vomiți. Chicoti. E în regulă să nu vrei copii. Spuneam doar că Hudson e chiar price-

put cu ei.

– Nu trebuie să mă convingi de calitățile lui, pe cuvânt! Am oftat. Să am copii nu e ceva la care m-am gândit efectiv. Mare parte dintre cunoștințele mele așteaptă până când se retrag. Asta e, de fapt, ce a oprit-o pe mama. A rămas gravidă cu Lina și s-a măritat cu tata.

– Ah! Ea se aplecă în față și scormoni jarul. Are oarecum sens de ce părea că vă împingea din spate pe voi patru.

Am încuviințat din cap.

– Juniper e fenomenală, am spus ca să schimb subiectul. E încăpățânată, isteață și inteligentă. Ai făcut o treabă bună cu ea.

Caroline se lăsă pe spate și se uită cum se legăna Juniper.

– E nesăbuită ca Hudson, mormăi ea. Și Sean era așa, întotdeauna sărind înainte să se uite, dar, da, e mai căpoasă decât aș fi putut eu visa să fiu și îmi dă de furcă în fiecare zi. Cred că tenacitatea e în genele ei. Presupun că o să aflăm când va împlini 18 ani. Probabil va merge direct la avocați și își va cere dosarul de ziua ei.

Mi se strânse gâtul și am înghițit repede niște apă.

– Vrei să aștepte așa mult? Nu ești îngrijorată de lucruri precum istoricul medical?

– Puțin. Încuviință din cap. Va fi bine pentru ea să aibă acces la acea informație sau cel puțin să știe unde să meargă să înceapă să întrebe, dar adopția a fost închisă pentru un motiv. Nu-i cunosc părinții biologici sau ce ar face ei dacă ea… Se încordă. Faptul că trebuie să aștepte până când va avea 18 ani o protejează pe Juniper și îi protejează intimitatea.

Lina era moartă, dar cum rămânea cu tatăl lui Juniper?

Caroline oftă.

– Știu că toată lumea crede că sunt groaznică fiindcă n-o las să-și caute familia biologică…

– Nimeni nu crede că ești groaznică, am asigurat-o eu.

Ea pufni.

– Ba da. Dar nici un adult care-şi dă cu părerea nu şi-a pierdut soţul, nu l-a privit pe tatăl copilului său murindu-i în braţe pentru că trupul lui n-a mai putut lupta. Acea durere e a mea şi a lui Juniper. Pe buze îi apăru un zâmbet trist pe când Hudson o învârtea pe Juniper pe leagăn. Nu cred că aş mai putea suporta o pierdere ca aceea şi gândul că ar putea să i se întâmple ceva mă face să vreau s-o ţin într-un glob de sticlă. Nu pot risca s-o pierd, nu când deja l-am pierdut pe Sean şi am văzut-o cum suferea… Se înfioră. Eu şi Sean am făcut nişte promisiuni şi eu sunt singura care a rămas să le respecte, să aibă grijă ca ea să crească în siguranţă şi în iubire. Poţi să-mi spui că sunt excesiv de protectoare, dar are abia zece ani şi deocamdată nu mă deranjează să fiu groaznică dacă asta o împiedică să simtă acea durere, să aibă din nou inima frântă – şi asta include şi baletul. Poţi tu să-mi spui că baletul nu ţi-a frânt niciodată inima? Se uită la mine. Sau corpul?

Mi-am tras mânecile treningului lui Hudson peste mâini.

– Nu lipsesc provocările, am recunoscut, începând, în sfârşit, s-o înţeleg pe Caroline.

Nu era groaznică – încă suferea, încă era speriată.

– Bine. Încuviinţă din cap. Ştiu că ţi-ai pierdut o soră. Oamenii care au suferit ca noi ştiu că nu există să poţi avea tot şi, când e vorba despre necunoscut, există preţuri pe care nu sunt dispusă să o las pe Juniper să le plătească. Aşa că, deocamdată, o să fac alegerile dure. O să fiu tipul cel rău.

– Înţeleg. Mi-am dres glasul şi am decis să nu-mi forţez norocul punând şi alte întrebări. O să mă duc la ei.

Ea încuviinţă din cap.

– Spune-i lui Juniper că o aştept, da? Vreau să fiu sigură că focul s-a stins.

– Sigur.

M-am ridicat şi hanoracul lui Hudson îmi căzu până la coapse când am ocolit focul de tabără, apoi am mers spre mal. Din fericire, luna răsărise şi era plină, luminând ca-

lea și permițându-mi să evit rădăcinile și pietrele ce ar fi putut să-mi sucească glezna.

Juniper râdea în vreme ce Hudson o învârtea și inima mi se strânse. Ar fi fost posibil ca ea să nu mai fi fost aici dacă Hudson nu ar fi fost atât de bun la ce făcea. Mi-am închipuit că aveam timp să-i spun mai multe despre Lina, să ne poată cunoaşte, dar, dacă ziua de azi îmi arătase ceva, era că acel timp nu era un dat.

– Hei, spuse Hudson zâmbindu-mi când Juniper se liniști, după ce se învârtise pentru ultima dată, chicotind.

– Hei! M-am uitat repede înapoi, spre focul de tabără. Te rog, du-te și ține-o pe Caroline de vorbă pentru câteva clipe, da?

Zâmbetul îi dispăru, dar încuviință din cap, apoi se duse spre focul de tabără.

Juniper își reveni din râs cu un oftat, îmbrățișând vârful leagănului, și m-am ghemuit lângă ea.

– Te simți bine după ziua de azi? am întrebat-o încet.

Ea deveni serioasă.

– Pentru o secundă, înainte să mă găsească unchiul Hudson, m-am gândit că aș putea muri… ca mama.

Mi se strânse inima.

– Dar n-ai murit.

– Nu. Fruntea i se încreți. Dar toată ziua m-am gândit că ultimele mele cuvinte ar fi fost „Uită-te la asta", pe care i le-am spus lui Melody. Și apoi m-am gândit că cel puțin aș avea acele ultime cuvinte, dar nimeni nu și le amintește pe cele ale mamei mele, termină ea în șoaptă. E ciudat, știu. Dar aș vrea să și le fi amintit cineva.

– Și eu aș vrea. Te-ar ajuta dacă ți-aș spune ce-mi amintesc?

– Nu, dacă te face să suferi.

– Hai să vedem cât de departe pot ajunge! M-am silit să zâmbesc. Mare parte din durere este pentru că ce îmi amintesc nu se potrivește cu probele, așa că nu mi s-a dat voie să vorbesc despre asta.

Nu până să îmi fi angajat un terapeut, în urmă cu câțiva ani.

– Bine, spuse încet Juniper. Mi-ar plăcea să știu.

Am inspirat și m-am silit să-mi astâmpăr inima.

– Nu-mi amintesc nimic concret după Classic. Îmi aduc aminte că am câștigat, am primit ofertele de contract și că l-am văzut pe unchiul tău. Am făcut planuri să ne vedem în acea seară, dar... Am înghițit. Evident, nu m-am dus, ceea ce probabil a contribuit la plecarea lui. Oricum, mi s-a spus că eram pe drumul spre casă după recepția de la companie. Îmi aduc aminte că ascultam Coldplay și Lina râdea când am luat curba – ea râdea întotdeauna, era mereu prima cu o glumă. Cred că, dintre noi patru, ea a fost întotdeauna cea mai... vie, cea mai sigură de ea însăși. Ca tine.

– Ca mine, șopti Juniper.

– Da. Ai mult din ea în tine. Zâmbetul tău și râsul, grația din studio... toate astea sunt Lina. M-am uitat peste umărul ei și am observat că Hudson turna apă pe foc. Îmi amintesc sentimentele din acea seară, chiar dacă evenimentele sunt amestecate în mintea mea, ca o grămadă de imagini încurcate.

Ea se aplecă în față, rezemându-și bărbia de anvelopă.

Mi-am ales cu mare grijă următoarele cuvinte.

– Memoria îmi spune că mi-a zis că mă iubea și să-mi urmez inima. Gâtul nu mi se încleștă cum se întâmpla de obicei, când respingeam amintirea. Și mi-a băgat inelul ei în buzunarul din față, rugându-mă să am grijă de ceea ce a lăsat în urmă. I-am strâns mâna. Credeam că se referea la Anne și la Eva, dar acum mă întreb dacă nu cumva se referea la tine.

Ea mă strânse la rândul ei, cu ochii mari țintă într-ai mei.

– Ți-a lăsat un inel?

– Da. M-am uitat peste umărul ei și i-am văzut pe Hudson și pe Caroline îndreptându-se spre noi, iar pe fața lui Hudson se vedea o scuză clară. Timpul se scursese. Este o moștenire de la străbunica noastră. Stră-străbunica ta. Tata i l-a dat mamei drept inel de logodnă și ea i l-a dat Linei când a câștigat Classicul. Cred că era mai mult ca o

promisiune de a se mărita cu visurile noastre în loc de un bărbat. Lina l-a purtat în fiecare zi. Îl scotea doar la repetiții. Am oftat.

– Și apoi ai câștigat tu Classicul și ți l-a dat ție, bănui Juniper.

– Cred că da. Când m-am trezit, după câteva zile în spital, asistenta mi-a dat o pungă cu lucrurile pe care le avusesem în ambulanță și inelul era acolo. Așa că știu că acea parte era adevărată, dar rănile la cap sunt ciudate.

Nu trebuia să știe restul, fragmentele care îmi reveneau în vise sau ori de câte ori se auzea un cântec la radio.

– L-ai arătat drept dovadă?

Se foi pe leagăn.

Am scuturat din cap.

– Nimeni în afară de tine nu știe că îl am.

Mă temeam prea tare că mama mi l-ar lua înapoi și că nu urma să mai am nimic de la Lina.

– Treaba e că am ales să cred că ultimele ei cuvinte au fost acele rugăminți de a avea grijă de cei pe care-i iubea și cred că e în regulă dacă și tu alegi să crezi asta.

Ea încuviință din cap.

– Se face târziu, nu credeți? strigă Caroline când se apropiară. Despre ce vorbiți voi două?

Juniper clipi de două ori.

– O întrebam pe Allie despre cum și-a rupt tendonul lui Ahile dansând.

Chiar și mințea ca o Rousseau. Impresionant!

M-am ridicat pe când Caroline ajunse lângă noi, cu gura ușor căscată.

– Juniper, asta nu e ceva ce întrebi pe cineva așa, pur și simplu, o certă ea.

Juniper ridică din umeri și se dădu jos de pe leagăn.

– Nu este ca și cum nu ar fi pe internet. Crezi că a fost suprasolicitare?

– Aaa. Da. Am încuviințat din cap și toți patru am pornit pe traseu. Știam că ar fi trebuit să mă odihnesc, dar, în schimb, am făcut alegerea proastă de a dansa.

– Și s-a… rupt așa? întrebă Juniper.

– Allie, îmi pare rău! se scuză Caroline aruncându-i o privire fiicei ei. Ai fost mai mult decât amabilă cu ceea ce ai împărtășit deja.

– E în regulă. Am fost puțin neatentă, mi-am pierdut punctul de reper în timpul piruetelor *piqué* și asta probabil că nu a ajutat. Am ridicat din umeri şi Hudson înlemni lângă mine. Dar nu-mi amintesc să fi căzut sau ceva care să fi cauzat asta. Pur şi simplu, s-a rupt. Și, dacă nu s-ar fi rupt la sfârşitul variațiunii, s-ar fi rupt în actul doi. Când nu-i dai corpului timp să se vindece, corpul şi-l ia singur.

Juniper încuviință din cap.

– Și, în ideea asta, mergem la culcare. Caroline puse mâna pe spatele lui Juniper. Ne vedem mâine!

Ne-am urat noapte bună și am pornit spre cabana noastră, oprindu-ne la baie înainte să ne continuăm drumul.

– Nu cred că ar trebui să-i spunem lui Caroline, am zis în şoaptă, pe când mergeam spre poteca principală.

– Ce?

Hudson se opri și m-am întors spre el.

– Se teme pentru Juniper în atâtea privințe după ce l-a pierdut pe Sean. Cred că nu putem să-i spunem pur şi simplu că nu suntem o amenințare sau că Juniper are talent. Caroline seamănă mult cu Lina, într-un fel. Are nevoie de dovezi, trebuie să i se arate. Aşa că îi dovedim. O lăsăm să vadă cu ochii ei cât de talentată e Juniper, la Classic. La cât de încăpățânată este Caroline, ar putea fi singurul mod în care Juniper să îi poată demonstra.

Hudson lăsă capul în jos, mișcându-şi ochii în timp ce se gândea.

– Ar putea merge şi pot să mă descurc cu consecințele, dar există mari şanse ca sora mea să revină la ura față de tine, din cauza înşelătoriei, chiar dacă îşi dă seama că n-o să vii s-o furi pe Juniper.

Am încuviințat din cap, simțind un gol în stomac.

– E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. Asta ar trebui să fie despre Juniper, nu despre mine. Nici despre Anne. Să fim îndepărtate pentru opt ani merită dacă asta înseamnă că Juniper e fericită.

Și aș putea dormi mai liniștită știind că am făcut tot posibilul, chiar dacă era cel mai mic lucru din ce îi datoram Linei.

– Bine. Hudson a încuviințat din cap și am pornit-o pe potecă în sus, spre cabana noastră. Ai fost distrasă? întrebă el pe când mergeam pe cărarea luminată de razele lunii. În timpul spectacolului *Giselle*.

Am simțit că îmi ard obrajii.

– Da.

– Dar nu crezi că a avut nimic de-a face cu ruptura?

Se încruntă.

– Nu. Am scuturat din cap. La început, așa am crezut, dar doar căutam ceva pe care să dau vina. Am ezitat puțin, dar nu a fost ceva major cât să fi putut cauza ruptura. Un râs ironic își făcu drum pe gât în sus. Curios lucru… și n-am spus nimănui asta și nici nu vreau să răspunzi pentru că ar fi prea jenant, dar…

Se uită spre mine.

– Mi s-a părut că te-am văzut. Mi-am băgat mâinile în buzunarele din față ale hanoracului lui și categoric *nu* m-am uitat spre el să văd cum se holba la mine. Mi s-a părut că te-am văzut pe rândul din spate și, când m-am uitat din nou, nu erai acolo, bineînțeles. Era doar mintea mea derutată, probabil pentru că fuseseși acolo singura dată când mai dansasem acea variațiune pentru public.

El continua să mă privească și mi-am dorit să pot derula înapoi treizeci de secunde și să șterg mărturisirea. Ce *naiba* era cu mine? Doar pentru că el spusese că nu trebuia să dețin controlul tot timpul nu însemna că trebuia să sar de la zero la viteza sunetului pe panta mărturisirilor.

– Știi că azi nu m-am gândit la antrenamente? Nici măcar o dată.

Am dat drumul primului lucru ce îmi veni în minte ca să schimb subiectul.

– Allie…

Întinse mâna după mine, dar am început să merg mai repede.

Ce simțeam acum depășea de departe penibilul.

– Nici măcar o dată. Nu m-am simțit vinovată că nu mă antrenez sau că nu-mi petrec tot timpul în studio. M-am distrat cel mai bine de... Am râs. Probabil de când obișnuiai tu să mă scoți din casă și să mă împingi să fac lucruri amuzante. Am încetat să fac lucruri amuzante după ce tu... după aceea a fost doar dans, dar, hei, sunt primbalerină, așa că a funcționat.

– Știi că poți echilibra asta, zise Hudson, prinzându-mă din urmă când am ajuns la scările cabanei noastre. Poți fi cea mai bună și poți să te și bucuri de viață. Să ai totuși și zile ca astea. Nu trebuie să fie totul sau nimic.

– Nu știu să fac altfel. Dar e o idee minunată... echilibrul.

Chiar era. Am intrat înaintea lui și am pipăit pe întuneric.

– Nu te mișca! Nu vreau să te împiedici, spuse Hudson, cu mâna pe spatele meu, în vreme ce mă ocolea spre partea lui de pat. După câteva clicuri, lanterna se aprinse. Poftim! Se întoarse și veni direct spre mine, cu maxilarul încordat în timp ce își îndoia cozorocul șepcii.

De ce naiba era agitat?

– Știu că ai spus că nu vrei să-ți răspund...

„Omoară-mă acum!"

– Te rog, nu.

– Dar trebuie.

Îmi cuprinse fața.

– Chiar nu trebuie. M-am uitat spre ușă, la perete, în tavan, oriunde în afară de el.

– Uită-te la mine! Degetul mare îmi mângâia obrazul. Te rog, iubire!

Cumva, am ieșit din groapa umilinței și l-am privit.

– Eu am fost. Inspiră și se uită drept în ochii mei. Eu am fost, Allie. Am fost acolo.

CAPITOLUL 25

Allie

OuchPouchhtr5: *Ce mincinoasă nenorocită! Nu se recuperează. E terminată.*

– Ce ai făcut?

M-am dat înapoi şi el rămase cu mâinile atârnate în aer pentru câteva clipe înainte să şi le lase în jos.

– Am fost acolo, repetă el încet.

– Nu, nu ai fost.

M-am apucat de scândura groasă de la capul patului, să mă echilibrez.

El se aşează la marginea capului patului şi se apucă de lemnul nefinisat.

– Eram pe antepenultimul rând. Fix în centru. M-ai văzut *pe mine*.

Am deschis gura şi stomacul îmi plecă în zbor.

– Nu înţeleg.

– Am încercat să cumpăr locul din centru de pe rândul din spate, dar n-am putut să-l obţin. Trebuie să fi dispărut în câteva secunde imediat ce biletele s-au pus în vânzare. Se uită drept înainte, spre uşa închisă a cabanei. Am fost aşa enervat când persoana care cumpărase biletul nu catadicsise să-şi facă apariţia. Am văzut-o pe mama ta în lojă cu Anne, am văzut-o pe Eva în corpul de balet, te-am văzut pe tine… Închise ochii şi eu mi-am înfipt unghiile în lemn. Erai aşa frumoasă!

„Respiră!“ Trebuia să-mi amintesc să respir.

– Te-am văzut cum ai căzut într-un genunchi la final, puţin mai necontrolat decât îmi aminteam de când eram mici, dar nu mi-am pus întrebări decât când ai ţipat. Îşi lăsă capul în jos. Ai ţipat. Orchestra s-a oprit. Tot teatrul a tăcut când ai fost dusă de pe scenă. M-am căţărat peste toată lumea din rândul acela să ajung la culoar, dar deţinătorii de bilete nu prea sunt lăsaţi în culise s-o vadă pe una dintre cele mai faimoase balerine din lume, ştii.

– Ai fost acolo?

O durere dulce și ascuțită amenința să-mi deschidă pieptul, amenință să-și găsească o cale de ieșire din deceniul petrecut ignorând-o și să dezvăluie un adevăr incomod și periculos pe care îl refuzam. Dar așa mă săturasem să fiu indiferentă, să nu-mi permit să simt altceva decât furie și tristețe.

– Am fost acolo. S-a uitat spre mine, urmărindu-mi mișcările cu ochii aceia superbi când m-am îndreptat încet spre el. Bineînțeles că am fost acolo. Mi-ai spus cândva că aveai nevoie de mine în public pentru acea piesă, îți amintești?

– Înainte de Classic, am șoptit. Mama îmi spusese să aleg altceva, pentru că Linei tocmai i se oferise rolul în stagiunea de toamnă la CMB și nu voia să se facă nici o comparație, dat fiind că membrii companiei erau parte din juriu. Am făcut-o oricum, primul și singurul meu act de rebeliune.

Hudson se strecurase în rândul din spate să se uite, așa încât mama să nu-l vadă. Acea parte din zi era foarte limpede în memoria mea.

– Deja te dezamăgisem în cel mai rău mod posibil. Își coborî vocea. Știam că nu putea compensa, că n-o să mă vezi niciodată, dar am fost acolo.

– Cum de ai știut că aveam acel rol?

Creierul meu încerca să înțeleagă, dar inima alungă rapid logica.

– Am… Se înroși pe gât. Am o alertă pentru cazul când numele tău apare în același titlu cu *Giselle*, dar nu am știut că încă nu dansai, că te accidentaseși așa serios până când mi-a spus Juniper că erai la casa de vacanță. Îmi căută privirea. N-am știut că voiai să mă vezi și, la naiba, nu m-am gândit niciodată că o să îți distrag atenția. Îmi pare rău!

– N-a fost vina ta. Nu piruetele au cauzat ruptura. S-ar fi întâmplat indiferent dacă ai fi fost sau nu acolo. Am înaintat un pas, ajungând între genunchii lui. Chiar ai avut o alertă în toți anii ăștia?

El încuviință din cap.

Tăcerea se lăsă grea între noi pe când inima mea continua bătălia cu mintea, apoi, în cele din urmă, învinse. Fusese acolo. Venise. Juniper nu îi forțase mâna, venise la New York *pentru mine*.

– Locul acela din mijloc de pe ultimul rând e întotdeauna gol. E stipulat în contractul meu.

Se încruntă.

– Și dacă ai fi sunat pentru bilete și ți-ai fi spus numele, ți s-ar fi dat acel bilet. Și asta e stipulat în contractul meu. E întotdeauna locul tău. În fiecare sală. La fiecare spectacol. Nici măcar nu știu de ce am făcut-o, exceptând faptul că nu mi-am pierdut niciodată speranța că într-o zi o să vii.

Iată, am spus-o.

– În toți anii ăștia?

Vocea i se auzi de parcă era zgâriată de tăciunii din foc.

– În toți anii ăștia. Privirea mi se duse spre gura lui și pulsul mi se acceleră. L-am luat de gât și am acceptat simplul fapt că îl voi dori întotdeauna și, pentru clipa asta, îl puteam *avea*.

– Hudson?

– Allie?

Își duse mâinile pe șoldurile mele.

– Am nevoie de tine.

El nu ezită, nici măcar pentru o secundă. Gurile noastre se ciocniră și m-am topit în clipa când limba lui îmi pătrunse în gură, predându-mă complet când mă sărută gâfâind. Fierbințeala și dorința explodară între noi ca un chibrit aruncat într-un vas cu benzină.

Mâinile îi alunecară spre dosul coapselor mele în vreme ce se ridică, ridicându-mă și pe mine. Mi-am înfășurat picioarele în jurul mijlocului său, încleștându-mi gleznele la spatele lui, apoi i-am aruncat șapca pe jos, ca să-mi pot băga degetele în părul lui.

Spatele mi se lovi de perete și l-am folosit drept sprijin, întrerupând sărutul ca să-i pot scoate cămașa. Să mă uit la el cum umblă fără cămașă în aceste ultime două zile fusese *tortură*. Mi-am coborât gura spre gâtul lui și am simțit

barba nerasă de două zile zgâriindu-mă pe buze şi am savurat fiecare dintre respiraţiile lui, ajungând la pielea caldă şi fermă, unde gâtul se întâlnea cu umerii.

Înainte să pot cere un alt sărut, el mă apucă de hanorac şi începu să îl tragă în sus.

– Oricât de delicios ai arăta în hainele mele, le vreau scoase.

Şi eu. Mi-am ridicat braţele şi el mi-l scoase repede. Ajunse pe podea şi am apucat tivul tricoului şi mi l-am tras peste cap, apoi l-am aruncat ca să îi pot simţi din nou pielea lipită de a mea.

Gurile ni se contopiră şi l-am sărutat lung şi intens, mişcându-mi mâinile de-a lungul braţelor lui, al spatelui, pe piept – oriunde puteam ajunge –, pe când el îmi frământa şoldurile şi coapsele gemând din cauză că şortul bloca locul unde voia să ajungă.

Îşi afundă mâna în părul meu, mă apucă de fund şi apoi ne mişcam din nou. Camera se învârti pentru moment şi am simţit patul la spate şi apoi greutatea perfectă a lui deasupra mea.

Mi-am lăsat gleznele să alunece de la spatele lui, rămânând cu genunchii îndoiţi, aşa încât coapsele să îi cuprindă şoldurile. Mâinile lui trecură peste ţesătura sutienului şi am scâncit frustrată. Şi ăsta trebuia dat jos. Chiar acum. L-am tras de buza de jos cu dinţii, l-am împins în piept şi m-am întors.

El înţelese, întorcându-ne astfel încât am ajuns să stau călare pe şoldurile lui.

– Mă vrei.

Am zâmbit pe gura lui, apoi mi-am apăsat miezul de capătul tare al penisului lui, icnind când am simţit şocul plăcerii. Gâfâitul lui drept răspuns era absolut totul.

– În fiecare zi de când te-am cunoscut. Se ridică şi mă sărută până când n-am mai ştiut ce zi era. Timpul începea şi se sfârşea cu el. Eşti subiectul fiecărei fantezii pe care am avut-o vreodată. Gura i se mută pe gât şi mi-am legănat şoldurile când el îmi găsi acel punct sensibil. La naiba, mă omori!

– Bine. Mi-am întins mâinile la spate şi mi-am desfăcut sutienul, apoi mi l-am tras pe braţe şi l-am aruncat.

– Dacă ai şti jumătate din ce vreau să-ţi fac… Mâinile lui alunecară de la talie să-mi cuprindă sânii şi am oftat când îmi mângâie sfârcurile cu degetele mari.

– Sună bine. L-am sărutat o dată, apoi i-am alunecat din poală pentru a sta în picioare în faţa lui, dându-mi repede sandalele jos. Degetele mi se duseră spre nasturele şortului şi el mă prinse de mână.

– Eşti sigură că vrei asta acum?

Ardoarea din ochii lui mă învălui.

– Da.

Mi-am eliberat mâna, apoi am deschis nasturele.

– Nu vrei să aştepţi până când te pot duce într-un pat adevărat?

– Mi se pare destul de adevărat. Am tras încet de fermoar şi am văzut cum i se mişcă maxilarul în vreme ce urmărea mişcarea cu ochii. Tu vrei să aştepţi?

– Nu mă gândesc la mine. Mâinile i se strânseră în pumn pe ţesătura sacului de dormit. Nu am glumit când am spus că te-aş lua oricum te pot avea. Patul meu. Patul tău. Patul ăsta. Peretele ăla. Locul din spate al camionetei. Nu-mi pasă, dacă asta înseamnă că pot să-ţi aud respiraţia întretăiată chiar înainte să termini.

Miezul mi se încleştă şi fierbinţeala se adună în vintre, intensă şi insistentă.

– Şi asta sună bine. Mi-am băgat degetele mari în betelia şortului, prinzând elasticul chiloţilor, apoi i-am dat jos pe amândoi în acelaşi timp. I-am aruncat într-o parte şi am stat dreaptă în faţa lui. Dar nu, nu vreau să aştept.

– Ah, *la naiba!* Privirea i se plimbă peste mine ca o mângâiere şi am simţit fierbinţeala pe piele, oriunde zăbovea. Eşti absolut perfectă, Allie. Aşa al naibii de uluitoare! Privirile ni se întâlniră. Vino încoace, iubire!

Inima mi-o luă la galop când el îmi cuprinse şoldurile şi degetele mă apăsară uşor când mă ridică la el în poală. Îmi acapară gura într-un sărut adânc ce mă făcu să scâncesc, cerând mai mult, împletindu-mi limba cu a lui în

vreme ce el se lăsă pe spate, iar părul meu se revărsă în jurul nostru când am căzut odată cu el.

Mâna lui mi se strecură între coapse şi am simţit geamătul vibrând prin piept odată cu răspunsul meu la atingerea degetelor lui abile.

– Fierbinte şi lunecoasă. Îmi muşcă buza de jos, apoi linse pielea catifelată înaînte ca gura să îi alunece pe gât. De câte ori vrei să am orgasm, Allie? De câte ori? Spune-mi şi o să-ţi dau ce vrei!

M-am chinuit să respir şi el mă mângâia şi mă aţâţa, apoi am gâfâit când îmi atinse clitorisul cu degetul mare.

– Nu-mi pasă, atât timp cât nu mă faci să-l aştept pe primul.

– Primul. Mâinile lui se mutară pe şolduri şi mă trase în sus spre piept. Înveţi.

– N-o să mai pot suporta să mă atingă nimeni, nu-i aşa?

M-am lăsat în faţă, sprijinindu-mă cu mâinile de pat deasupra capului său, pe când gura lui îmi dezmierda sânii, curbura coastelor, trimiţându-mi şocuri de extaz prin tot corpul.

– Nu există nimeni altcineva. Buzele lui mă atinseră pe abdomen şi mâinile alunecară sub gambe. Niciodată n-a fost. Pentru nici unul din noi. Îmi sărută curbura şoldului, apoi îmi trase genunchiul pe umărul lui. Au fost cu toţii doar înlocuitori.

M-am înfiorat când îşi întoarse faţa spre coapsă şi supse, lăsând o urmă înainte să ridice şi genunchiul acela peste umăr.

– Singurul lucru care a contat vreodată suntem noi doi, tu şi eu.

Îmi prinse coapsele cu braţele, apoi îşi arcui gâtul şi îşi mişcă limba de la intrare până la clitoris.

Am gâfâit şi şoldurile mi se legănară din instinct.

– Ridică-te să te pot vedea când termini!

Nu era o rugăminte.

M-am împotrivit fiecărui impuls de a mă topi acolo pe loc şi m-am ridicat în genunchi, rămânând deasupra gurii

lui. Pulsul o luase razna și respirația mi se opri când m-am uitat în ochii lui.

– Așază-te! ceru el.

Fiecare mușchi din corp mi se crispă.

– Așază-te, Alessandra!

Mă împunse în coapse și am cedat.

Mă recompensă cu un geamăt, apoi mă trase peste gura lui și îmi fură întregul suflet cu buzele și cu limba lui. Căldura și dorința mă străbătură. Mi-am înăbușit primul strigăt cu pumnul, dar al doilea îmi scăpă când mi-am lăsat mâna jos.

Nu existau gânduri, doar senzații. Existam doar pentru el, șoldurile mi se legănau, respirația era întretăiată, vederea mistuită de imaginea erotică copleșitoare a lui sub mine, privindu-mi fiecare reacție. Se adaptă imediat la ce mă mâna tot mai sus, îmi încorda corpul mai tare și mă scotea din minți încontinuu.

Mă termina pur și simplu – și îl lăsam.

– Hudson, am scâncit eu, apoi mi-am dus mâna la gură, amintindu-mi că nu eram singuri aici. E prea bine.

Și asta era *prea* zgomotos.

El se întinse și îmi acoperi gura cu o mână, cu cealaltă lipindu-mă mai tare de gura lui, ținându-mă prizonieră pentru fiecare mișcare a limbii lui.

M-am ținut de mâna lui pentru echilibru, în vreme ce mușchii mi se încordară și acea spirală a tensiunii mă făcu să respir sacadat. Mă tachina fără încetare, ducându-mă spre marginea prăpastiei, apoi lansându-mă în zbor. Eliberarea mă luă în valuri uriașe ce îmi arcuiră spatele iar și iar, înecându-mă în plăcere atât de intens, că aproape am uitat să respir. Mâna lui îmi înăbuși strigătul și fiece geamăt ce urmă, în vreme ce mă mângâia să mă potolesc, extrăgându-mi fiecare undă de șoc, până când am căzut într-o parte, gâfâind după aer.

Și el căzu după mine, întorcându-mă pe spate, apoi urmări ușor clitorisul cu vârful limbii, trimițându-mi un alt șoc de pură încântare.

– Nu mă pot sătura de tine.

Mă mângâie din nou și stomacul mi se strânse.

– *Te* vreau, Hudson! Mi-am trecut degetele prin părul lui și l-am tras. În mine. Acum.

– Și eu te vreau cu disperare. Mă mai linse tandru de câteva ori și spatele mi se arcui când acea dulce tensiune crescu din nou în mine. Doamne, mă simțeam atât de *bine*. Zvârcolindu-te, și disperată, și implorându-mă.

M-am sprijinit pe coate și m-am uitat la următoarea lui mișcare.

– Eu nu… Am icnit când el își trase limba peste clitorisul meu umflat. … implor.

Zâmbetul lui leneș era cel mai sexy lucru pe care îl văzusem vreodată.

– O s-o faci, promise el, dându-se jos din pat și dezbrăcându-se de restul hainelor.

M-am uitat ca la un spectacol ce era și mi-am udat buza de jos cu limba când își scoase șortul, apoi boxerii negri de dedesubt. Fiecare părticică din el era modelată de ore în apă și la sală. Era dincolo de cuvinte, dincolo de abilitatea mea de a înțelege ce credeam eu că era perfecțiunea. Miezul mi se încleștă doar uitându-mă la el, privirea zăbovindu-mi pe penisul lui lung și tare când se dezbrăcă.

– Ești… Am înghițit. Ești frumos. Te rog, spune-mi că ai fost mai prevăzător decât mine și ai adus prezervative!

Pentru prima dată în viață, nu eram sigură dacă îmi pasă. Luam pastile anticoncepționale, aveam încredere în Hudson mai mult decât în orice alt partener pe care îl avusesem vreodată și aveam nevoie de el în mine. Era atât de simplu.

– Aș zice mai degrabă că am fost optimist decât prevăzător.

Băgă mâna în rucsac și scoase un pachet în folie.

M-am ridicat și i l-am luat.

Ochii i se aprinseră când l-am desfăcut și am aruncat ambalajul pe noptieră. Apoi am rulat încet stratul subțire de latex peste penisul lui, cu gura arcuită când el icni, abdomenul se încordă și mâna se făcu pumn în părul meu.

În cele din urmă, am ajuns la bază, apoi mi-am înfășurat mâna în jurul lui.

Geamătul lui jos îmi dădu energie.

– Ești sigur că vrei să aștepți până când te implor?

– La dracu', Allie! Mă luă de mijloc și numai că nu mă aruncă pe pat, apoi se năpusti peste mine, poziționându-se între coapse. Zvârcolește-te, disperată și implorând! Am așteptat prea mult ca să fie mai puțin de atât.

Mă sărută cu o dorință ce îmi cerea un răspuns și i l-am dat, ridicându-mă pentru gura lui iar și iar, în vreme ce mâinile lui mă cutreierau, aprinzându-mă cu fiecare atingere. M-am arcuit în vreme ce el îmi veneră sânii cu gura, apoi am strigat frustrată când el mă întoarse pe abdomen și îmi depuse sărutări pe șira spinării.

M-am uitat înapoi când gura lui ajunse la ceafă, împingându-mi fundul spre el într-o clară invitație. Dorința din mine zvâcnea.

– La naiba, ești aproape acolo! Aproape, dar nu chiar.

Mă întoarse din nou, ca și cum nu cântăream nimic, și mă mângâie pe interiorul coapsei.

– Hudson…

Șoldurile mi se zvârcoliră, încercând să-i pun mâna acolo unde aveam nevoie.

– Mă vrei? Degetele lui se afundară între coapse și am strigat când îmi mângâie nervii extrem de sensibili. E sigur ca naiba că trupul tău mă vrea. Doamne, îmi uzi mâna!

– Te vreau!

Omul ăsta avea autocontrolul unui sfânt și eu aveam să ard de vie dacă nu ceda.

– Chiar acum? Își roti mâna în jurul clitorisului, apoi mă pătrunse cu un deget. Miezul mi se încleștă în jurul lui și am gemut. Atât de bine, dar nu îndeajuns.

– Chiar acum! Mi-am rotit șoldurile, unghiile mi se înfipseră în umerii lui și, când își strecură al doilea deget și îl îndoi în sus, am văzut stele. Mai mult. Am nevoie de mai mult. Dacă nu ar fi fost felul în care mă privea, felul cum îi tremurau brațele, aș fi crezut că era complet nea-

fectat. Hudson. Mâinile mi se duseră spre obrajii nerași, pe când mă răsuceam. Nu mă face să aștept! *Te rog!*

Își retrase degetele doar pentru a le înlocui cu capul rotund al penisului.

„În sfârșit."

Se sprijini pe antebrațe, se aplecă și își atinse buzele de ale mele.

– Ești disperată?

– Da.

Mi-am ridicat genunchii, așa mistuită de dorința de a-l avea, încât nu mai conta ce voia el să mărturisesc. I-aș da orice adevăr ar vrea.

– Dezlănțuită?

Împinse, punând stăpânire pe primii centimetri.

– Da!

La naiba, era *incredibil* cum îl simțeam.

– Ca și cum nu ai supraviețui în următoarea secundă fără mine?

Mă atinse din nou pe buze cu gura.

– Da.

Mâinile îmi lunecară la ceafa lui și mi-am rotit șoldurile.

El gemu gutural, punându-și fruntea pe a mea.

– Bine. Pentru că e *exact* ce simt eu în fiecare minut al fiecărei zile. Îmi pierd mințile din cauza ta.

– Sunt cu tine.

Chiar dacă asta mă omora.

– Da, ești.

Îmi cuprinse ceafa și intră în mine cu o mișcare fermă, luând fiecare centimetru pe care-l aveam și întinzându-mă pentru a acapara mai mult. Era prea mult și era *divin*.

Ne-am înăbușit unul altuia gemetele într-un sărut și el se cutremură, mușchii spatelui încordându-se sub degetele mele când mi-am răsfirat mâinile.

– Allie a mea. Își săltă capul, se uită în ochii mei cu acea privire plină de adorație și se retrase, atingându-mi fiecare terminație nervoasă pe care o aveam. Ești așa fierbinte!

Strâmtă. Perfectă. *Făcută* pentru mine și vreau să fiu blând…

– Nu fi! Mâinile îmi alunecară pe fundul lui. Să nu fii blând sau grijuliu! Trage-mi-o din tot sufletul, Hudson!

Ochii lui se aprinseră din nou și mă izbi din plin. Plăcerea îmi zgudui mințile și am scăpat un țipăt.

– Așa?

– Exact așa.

Doamne, da!

Mă sărută când se retrase, apoi își mișcă șoldurile, stabilind un ritm intens, ce mă făcu să mă încordez așteptând următoarea împingere, venindu-i în întâmpinare de fiecare dată, răsucindu-mi piciorul peste șoldul lui pentru a-l lua mai adânc.

– Nu te opri! l-am rugat.

N-aș supraviețui dacă ar face asta.

– N-o să mă satur niciodată de tine, spuse el pe gura mea când șoldurile se implântară din nou în mine.

Strigătele mele se îndulciră, ajungând gâfâieli, pe când transpirația ne umezea pielea.

– Te simt atât de al naibii de bine, Allie! Sublinie fiecare cuvânt împingându-se și am pierdut abilitatea de a forma fraze.

– Mai mult.

Era singura mea cerere. Singurul meu gând.

Ne duse de-a curmezișul patului, apoi își înfășură brațul pe după spatele meu și mă ridică, așezându-ne drept.

– Capul patului.

Mi-am ridicat mâinile, apoi am apucat lemnul și m-am proptit, folosindu-l drept sprijin ca să mă împing și eu în el astfel încât să intre mai tare. Mai adânc. Și chiar asta făcu. Lemnul scârțâi când el se ridică deasupra mea iar și iar și, văzându-i ochii sălbatici, trupul mișcându-se odată cu al meu, temperatura îmi crescu până la cer. Fiecare împingere încorda acea dulce tensiune tot mai mult în mine, întinzându-mă ca pe un arc, până când trupul meu vibra și pulsa. Îl simțeam pe Hudson peste tot. Era chiar

în măduva oaselor mele, în respirația din plămâni, în bătaia istovitoare a inimii mele – toate erau ale lui.

– Te vreau din spate, să pot vedea cum fundul ăsta perfect îți saltă când îmi iei penisul, gemu el în vreme ce șoldurile lui continuau să se legene, smulgându-mi strigăte încete și ascuțite de pe buze. Și la perete. Și deasupra mea, călărindu-mă. O dată n-o să fie de ajuns. Vreau totul.

– Da. Totul.

M-am legănat mai repede, cerându-i să mărească ritmul. Sexul ăsta încet și desăvârșit era superb, dar n-aveam să supraviețuiesc dacă mă făcea să aștept prea mult până să termin.

– Data viitoare. Mă sărută tare și îmi dădu ce voiam, legănându-și șoldurile mai repede, dar la fel de adânc. De data asta, îți vreau ochii. Își ținu privirea ațintită asupra mea, apoi băgă mâna între noi. Ești chiar acolo, pot să simt. Fiecare mușchi e încordat, fiecare respirație e superficială. Vreau să te simt cum termini pe mine, Allie. Îmi atinse clitorisul și m-am oprit din a-i veni în întâmpinare, putând doar să primesc în timp ce corpul îmi era blocat în noul atac al senzațiilor, coapsele încleștându-se în jurul șoldurilor lui.

– Asta e, iubire.

Apăsă încet și am văzut stele. Marginile câmpului meu vizual se întunecară când orgasmul mă sfâșie, despicându-mă, în vreme ce Hudson reușea cumva să mă țină la un loc, fără a înceta să își împingă șoldurile, acoperindu-mi gura cu a lui ca să-mi captureze țipetele. Trupul mi se arcui iar și iar.

Doar când am căzut pe pernă gâfâind și complet epuizată, își pierdu și el controlul.

Mă luă de umeri să nu mă lovesc de capul patului și apoi se dezlănțui, pierzându-și ritmul și împingându-se lacom și cu putere.

I-am pus mâna pe față și i-am furat cuvintele când el termină.

– Ești numai al meu.

Ochii i se aprinseră și mă sărută tare, înăbușind un geamăt. Sunetul răsună în pieptul lui, jos și gutural când termină împingând o ultimă dată adânc și atingându-mi sufletul. Se prăbuși pe mine pentru o clipă înainte să ne întoarcă pe o parte, ținându-mă strâns.

Ne-am privit unul pe celălalt în timp ce reveneam pe pământ, respirația încetinea și transpirația se răcea.

– Suntem chiar buni la asta, am spus odată ce inima încetă să-mi bubuie în piept.

– Da. Suntem. Mă mângâie pe obraz cu dosul palmei. Niciodată în toată viața mea n-am simțit așa ceva.

– Nici eu.

Am lăsat cuvintele să plutească între noi pentru o clipă de liniște perfectă ce știam că nu avea să dureze.

– Hai să rămânem și mâine! sugeră el, luându-mă pe nepregătite. Familia mea pleacă, dar eu mai am o zi liberă și am închiriat cabanele pentru încă o zi, în caz că planurile ar trebui schimbate. Hai să le schimbăm!

Am înghițit.

– Și ce să facem?

– Să nu ieșim din camera asta pentru nimic altceva decât necesități. Mă mângâie cu degetul mare pe buza de jos, umflată.

Asta suna absolut nemaipomenit, dar trebuia să mă întorc. Trebuia să fiu în studio. Dar voiam și să stau aici. Poate că avea dreptate și aș putea găsi un echilibru. Puteam fi cea mai bună și să mă bucur totodată de viață – să-l am pe el, chiar dacă doar pentru clipa de față.

– Bine, am zis, încuviințând din cap.

El zâmbi și n-am simțit nici cea mai mică vinovăție că chiuleam când în obraz îi apăru acea gropiță.

Am stat în pat în noaptea aceea, înăbușindu-ne unul altuia gemetele iar și iar, apoi am petrecut următoarea zi la duș, pe malul lacului și la una dintre mesele de picnic, după ce familia lui plecă.

Pe când am ajuns în fața casei mele, în următoarea zi, mă durea în locuri despre care uitasem că existau și eram profund… fericită.

– Cine e aici? întrebă Hudson parcând lângă o maşină pe care n-o recunoşteam.

– Nu sunt sigură.

Am urcat treptele ţinându-ne de mână, Hudson cărându-mi rucsacul.

Uşa se deschise brusc înainte să ajungem la ea şi în prag apăru Anne.

– Unde ai fost? Încercăm să dăm de tine încă de ieri.

– Nu prea e semnal în pădure, aşa că am închis telefonul. Privirea panicată de pe faţa ei mă făcu să simt un gol în stomac. Ce s-a întâmplat?

În spatele lui Anne apăru Kenna, apoi se strecură pe lângă ea să ajungă pe verandă.

– Ce s-a întâmplat? am repetat eu. De ce eşti aici?

– Am o lună de concediu pe care, dacă n-o folosesc, o pierd şi pe cea mai bună prietenă a mea care are mare nevoie de ajutorul meu. Expresia i se îmblânzi cu… Stai aşa, ce era asta, *milă?* Bănuiesc că n-ai intrat pe internet?

– Nu.

Am scuturat din cap. Fusesem mult prea acaparată de Hudson ca să verific lumea reală.

Kenna înjură, apoi îşi luă telefonul din buzunar şi făcu ecranul să se lumineze.

– Nu ştiu ce l-a apucat pe Vasily, dar a anunţat distribuţia parţială pentru *Equinox.*

– Nu anunţă niciodată aşa devreme. E abia mijlocul lui iulie. Am simţit cum groaza îmi apăsa umerii. Te rog să nu-mi spui că Charlotte…

– Nu. Nu ea.

Kenna lăsă umerii în jos, întorcând ecranul spre mine.

Am citit anunţul cu distribuţia şi mi-am simţit stomacul făcându-mi-se ghem. Gura mi se umplu de salivă şi de un gust amar. Smulgându-mi mâna dintr-a lui Hudson, m-am aplecat peste balustrada verandei şi am vomitat micul-dejun în tufişuri.

– Ce dracu' s-a întâmplat?

Hudson îmi ţinu părul în vreme ce vomitam.

– Eva i-a luat rolul.

CAPITOLUL 26

Hudson

Sarahen45: *Nu-i de mirare că s-a ascuns. Nici eu nu m-aș arăta la față.*

Era un fel special de iad să-mi petrec zilele lipit de Allie, ca să vedem, într-un final, ce am putea fi dacă i-am acorda o șansă reală, doar ca să fiu exclus emoțional în orice fel posibil odată ce ne-am întors în Haven Cove. Nu îmi răspunsese la nici un telefon sau mesaj de două zile.

Am adus-o pe Juniper la casa lui Allie, prin ploaia torențială, după ce am plecat de la muncă, așa cum plănuisem, doar ca s-o găsesc pe Allie transpirată toată în studio, cu Kenna.

– Baftă cu asta! mormăi Anne, bătându-mă pe umăr, apoi se întoarse la un teanc enorm de hârtii împrăștiate pe măsuța de cafea din living.

– E un moment nepotrivit? am întrebat din ușa studioului, pe când Allie mergea în cerc cu mâna pe șale și tresărind la fiecare pas.

– Aș zice că e momentul perfect, răspunse Kenna, depărtându-se de perete. Trebuie să facă o pauză.

– Pauza e ce m-a adus aici, izbucni Allie.

„La naiba!“ Am ridicat din sprâncene.

– Că sora ta e o trădătoare… Cuvintele i se stinseră pe buze Kennei când Juniper apăru în spatele meu. Se uită de la nepoata mea la mine. Încearcă s-o convingi să se odihnească!

Cumva, mă îndoiam că Allie avea să asculte de mine.

– Hei, mătușă Allie. Juniper merse spre fereastră și își lăsă jos sacul în același loc în care îl lăsa mereu.

– Juniper… Allie deschise gura și o închise înainte să ofteze și umerii i se lăsară în jos. Am nevoie cam de cinci

minute și apoi o să începem.

– Ești sigură? Fața lui Juniper se boți pentru o clipă. Parcă eşti… supărată.

– Ah, sunt furioasă, o asigură Allie, luând un prosop de pe bară și punându-și-l pe ceafă. Dar nu pe tine. Mă întorc peste câteva minute şi o să lucrăm.

Juniper încuviință din cap și Allie trecu de mine fără să se uite în direcția mea, îndreptându-se spre hol.

– Mătușa Eva i-a furat rolul mătușii Allie în baletul ce a fost creat pentru ea, şopti Juniper, aşezându-se lângă sac.

– Știu asta, dar de unde ştii *tu?*

Avusesem grijă să nu-i spun nimic.

– Pentru că Eva a postat pe Seconds ieri o înregistrare cu mătușa Allie spunând că nu poate face încă multe părți din coregrafie, dar părea ca şi cum…

Își încreți nasul.

– Da? La naiba, va trebui să descarc și eu aplicația aia ca să știu ce să petrece pe aici?

– Părea ca și cum Eva filmase pe ascuns, şopti Juniper. Și în dimineața asta a postat că Allie nu se va recupera și că ea a fost angajată ca prim-balerină pentru următoarea stagiune, așa că m-am uitat pe pagina web. Își scoase sandalele și băgă mâna în sac. Nimeni nu sare de la corpul de balet la prim-balerină. Probabil i-a dat rolul doar pentru că era sora lui Allie și s-a simțit prost, fiindcă baletul fusese creat pentru ea.

Aşadar, astfel primise Eva rolul. Ce nenorocită!

– Da. Așteaptă aici, scumpo! Am lăsat-o pe Juniper în studio şi m-am dus spre living. Ești bine? am întrebat-o pe Anne, care stătea pe podea în fața mesei plină de hârtii, cu Sadie adormită lângă ea.

– Da, doar parcurg treizeci de ani de documente, sperând că mama a păstrat tot ce putea avea legătură cu adopția lui Juniper. Mută un plic într-un teanc de pe podea. Și să nu mă întrebi de ce nu stau în birou. Așa cum i-am spus lui Allie de zeci de ori, încă simt că e al lui tata. Nici mama nu l-a folosit, căci jumătate dintre porcăriile astea erau îngrămădite în cutii în dulapul ei.

– Şi cauţi documentele pentru că…

Am ridicat din sprâncene, uitându-mă la ea.

– Pentru că Juniper vrea să ştie cine e tatăl ei. Aruncă încă un dosar în teanc, cu un zgomot înfundat. Şi am terminat aranjamentele pentru Classic, aşa că n-am nimic altceva de făcut, nu că am apucat să fac treaba pentru care am urmat o şcoală, căci, în definitiv, trebuia să îmi folosesc toată energia pentru a rămâne însărcinată.

„Şi aşa mai avem o soră Rousseau la pământ." La naiba!

– Şi am o soră care îi fură rolul celeilalte, schimbând parola contului lor comun pe Seconds astfel încât Allie să nu poată şterge înregistrarea şi nici nu-mi răspunde la telefon, fir-ar să fie, continuă Anne. Şi alta care nu s-a putut da jos din pat pentru două zile şi acum s-a întors să se omoare cu zile urmărind ceva ce nu voia de fapt de la bun început, doar pentru că mama noastră i-a cerut. Ridică un deget. Şi nu mă fă să încep despre faptul că mama i-a păstrat secretele Linei de parcă ea era singura persoană care conta.

Allie nu putea scăpa de…

– Stai! Mi-am strâns mâinile în pumni pe lângă mine. Mama ta ştia despre Juniper?

– Suntem destul de sigure, dar nu e ca şi cum va vorbi cu noi despre asta. M-am dus din nou s-o văd ieri şi n-am rezolvat nimic. *Trosc.* Încă un plic ajunse în teanc. E ocupată – se încruntă – cu *predatul.* Nu poate fi deranjată de mine.

– E… regretabil.

Am simţit un gol în stomac şi am respirat simţind senzaţia bruscă de panică ce aparţinea unei versiuni mai tinere de-ale mele. Avea să fie nevoie să clarific nişte lucruri cu doamna Rousseau dacă voiam o şansă reală cu Allie.

– Aşa că, în loc să stau pe aici complet inutilă, în vreme ce Kenna reabilitează glezna lui Allie şi Eva pârjoleşte întreaga familie până la temelie pentru orgoliul ei, eu o să fac *pe cineva* fericit, ceea ce înseamnă să găsesc o copie a actelor de adopţie, ca să-i pot spune lui Juniper cine e tatăl ei biologic. *Trosc.* Dosarele alunecară într-o cascadă de

hârtii. La dracu'! răbufni Anne, arătând cu degetul spre mine când am întins mâna după hârtii. Nu încerca să mă ajuți!

Sadie își ciuli urechile, apoi decise că somnul era mai important.

– Am băgat la cap.

M-am întins să mângâi cățelul, apoi am continuat să merg prin living spre bucătărie, căutând-o pe Allie. Kenna stătea pe bufet derulând prin telefon și ronțăind o bucată de morcov.

– Da, e un adevărat spectacol de tot rahatul pe aici, observă ea, fără să-și ridice privirea.

– Așa se pare. M-am uitat în sufragerie, dar nu era nici urmă de Allie. Allie nu s-a putut da jos din pat?

De ce naiba auzeam asta de la alți oameni?

– Dacă un video care îți distruge reputația devine viral, cu peste un milion de vizualizări, nenumărate acuzații și comentarii venite de la balerine aspirante până la avocați angajați, critici și experți habarniști care nu te-au întâlnit vreodată și nici măcar nu s-au uitat în viața lor la balet, te-ai simți în stare să înfrunți lumea?

La naiba!

– Nimeni nu mi-a spus. Mâncarea mi se răscula în stomac. Mi-a trântit ușa în nas după ce ne-am întors din camping. De ce nu m-a sunat înapoi? Și, mai bine spus, de ce nici una dintre voi nu m-a căutat? Aș fi fost aici.

– Eu și Anne am stat cu ea. Kenna își ridică privirea din telefon. A refuzat orice alt ajutor și i-am respectat dorința.

– Nu m-a vrut aici, am spus eu încet.

Nu era ca și cum nu aș fi înțeles asta din apelurile refuzate și mesajele necitite, dar să aud acest lucru rostit cu glas tare mă făcea să mă simt ca și cum inima îmi era smulsă din piept și frecată prin cioburi de sticlă.

– E puțin cam irascibilă azi, asta ca să fii avertizat. Kenna puse telefonul pe bufet. Vasily a încercat s-o sune de două ori în ziua în care voi doi n-ați venit acasă și acum el nu-i răspunde la *telefon*.

„La dracu'!" Asta era din cauza mea. M-am rezemat de bufet pe partea cealaltă a chiuvetei pe când mă copleșea senzația de vinovăție, înnodându-mi-se în gât. Nu-i de mirare că refuzase să vorbească cu mine. Dacă aș fi adus-o acasă, așa cum era plănuit, poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat. S-a zis cu *echilibrul.*

– Nu e vina lui. Allie intră din hol într-un costum curat de antrenament, cu fața ca o mască perfect controlată. Să mă ia naiba, își ridicase din nou zidurile. Nu e vina ta, repetă ea spre mine, dar nu se uită direct în ochii mei, deschizând frigiderul și scoțând limonada.

Mda, limonada însemna că era stresată ca dracu'.

Trânti carafa pe insula de bucătărie.

– Nu e vina ta că n-am fost prezentă. Nu-i vina ta că am decis să petrec o zi în plus cu tine. Nu-i vina ta că am învățat-o pe Eva coregrafia pe care ea s-a dus și a folosit-o împotriva mea.

Primele două mă loviră tare, dar n-am dat înapoi când Allie veni spre mine.

– Totuși, îmi pare rău că am jucat un rol în toate astea.

– Nu ai fost tu. A fost doar vina mea. Sunt o femeie în toată firea care a făcut niște alegeri și acum trebuie să se descurce cu consecințele acelor alegeri. Își înclină capul într-o parte. Îmi trebuie un pahar.

M-am mutat zece centimetri la stânga ca să-mi feresc umărul de ușă și Allie ridică dintr-o sprânceană, apoi deschise bufetul, atingându-mă cu brațul când se întinse după pahar.

Spre surprinderea mea, scoase două pahare, apoi se înapoie la insulă să toarne limonada.

Poate că într-adevăr *nu era* supărată pe mine. Gâtul mi se relaxă.

Această ușurare dură doar treizeci de secunde, după care ea îi dădu al doilea pahar Kennei, care îl luă mormăind un mulțumesc, în timp ce răspundea la telefon.

– Vai, Isaac Burdan, ți-au luat foc urechile?

Atinse un buton pe ecran și puse telefonul pe bufet.

Coregraful.

– Mă bucur și eu să vă aud, dr. Lowell, spuse Isaac pe difuzor și Allie se încordă. Îmi pare rău să vă deranjez, dar se pare că Alessandra nu vrea să îmi răspundă la telefon.

Cel puțin nu eram singurul.

– Hmm. Kenna sorbi din limonadă. Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu faptul că i-ai dat Evei baletul a cărui coregrafie fusese făcută pentru Allie? E doar o bănuială.

Allie își încrucișă brațele.

– N-am avut *nimic* de-a face cu asta, jur! Trebuie să-i spuneți. Vocea i se ascuți. Vasily mi-a arătat niște filmări cu Alessandra instruind-o pe Eva, a subliniat că nu se va întoarce la timp pentru a dansa și mi-a spus că a luat decizia s-o distribuie pe Eva în rol. Cred că vorbele lui exacte au fost: „Se ridică noua stea a CMB".

– Asta e o porcărie, izbucni Allie.

– Alessandra? Ah, scumpo. Îmi pare așa rău că s-a întâmplat asta! Tu știi că am creat rolul pentru tine și doar pentru tine. E rodul muncii noastre, al pasiunii noastre…

„Pasiune?" Mă arse gelozia, dar am reușit să nu-i spun nemernicului să-și țină alinturile pentru el, căci ea nu mai era a lui. Nu că ar fi fost a mea, de vreme ce nu rezolvaserăm efectiv problemele dintre noi.

– Termină cu prostiile, Isaac! Deja o învățai coregrafia pe Charlotte, sperând, fără îndoială, să refaci puțin pasiunea *cu ea*.

Allie scutură din cap și se întoarse de cealaltă parte a Kennei, în fața mea. În ochi avea o furie înghețată în vreme ce privea țintă spre telefon.

– Furia sună… mai degrabă delicios la tine, scumpo. Chiar ar trebui să-ți dai mai des frâu liber furiei. Oftă destul de tare cât să se audă prin telefon când Allie nu răspunse. I-o trăgeam lui Charlotte. Ce mare lucru? Să lucrez cu ea era doar o consecință.

– Și încă o faci? întrebă Allie.

– Să i-o trag? Da, dar o să încetez dacă spui că vrei să ne reluăm…

Am văzut roșu în fața ochilor.

– Să lucrezi cu ea, Isaac. Lucrezi cu ea? Își frecă rădăcina nasului. Nu mă mai interesează cu cine te culci, nici n-o să îmi mai pese vreodată.

El pufni.

– E tipul ăla pe care l-ai adus la gală, nu-i așa?

Am înlemnit și Allie se uită la mine.

– Trebuie să spun că sunt ușor surprins, continuă Isaac. Nu e chiar genul tău. Să te atingă atâta în văzul lumii când tu preferi discreția. Plus că ție îți plac bărbații supli, clădiți pentru rezistență, nu pentru ridicarea greutăților. O să fiu aici când te vei plictisi.

Fața lui Allie se îmbujoră și Kenna ridică din sprâncene.

Dacă ar fi fost de față, el ar fi aflat ce înseamnă fraza „Poartă-te prostește și o să afli pe pielea ta".

– Isaac, îți doresc mult noroc cu Eva. Amândoi știm că o să nenorocească acea variațiune; o să trebuiască să cobori nivelul de dificultate pentru ca ea să aibă o șansă de a o duce până la jumătate. Mâna lui Allie zăbovi deasupra ecranului. Ah, în ceea ce îl privește pe Hudson, e clădit ca un zeu grec și regulează tot ca un zeu, așa că sunt complet rezolvată.

Atinse telefonul și convorbirea se termină.

Am apucat marginea bufetului ca să nu întind mâna spre ea, știind prea bine că spusese asta doar ca să îl oftice pe Isaac.

Privirea Kennei se mută de la Allie la mine.

– *Acestea* fiind spuse, o să fiu în studio. Sări jos de pe bufet și îmi făcu cu mâna. O să-ți pun o pilă.

Am înclinat din cap în semn de mulțumire și Allie veni pe partea mea de insulă, apoi puse limonada înapoi în frigider.

– N-ar fi trebuit să-i spun asta.

– Nu m-a deranjat. Am zâmbit, dar mi-am șters zâmbetul de pe față înainte ca ea să se întoarcă spre mine. Mă deranjează că nu-mi răspunzi la telefon.

Ea tresări.

– Voiai să vorbim despre Juniper?

– Nu. Mi-am încrucișat brațele. Și știi asta.

– În cazul ăsta, nu există nici un motiv să suni. Ridică din umeri. Ce s-a întâmplat acolo a fost că doi adulți au căzut de acord să-și rezolve o tensiune acumulată. Atâta tot.

– Și eu care credeam că n-aveam să ne mai mințim unul pe altul.

Cuvintele ei mă testau, pentru că știam exact ce făcea. Nu aveam de gând s-o las.

– N-a însemnat nimic.

Masca ei de apatie era așa bine construită, ca mai că aș fi crezut-o dacă n-ar fi fost tulburarea din ochii ei.

– Minciună. Am făcut doi pași, ajungând lângă ea. Pupilele i se dilatară și respirația i se acceleră. Rândul din spate, locul din mijloc, timp de unsprezece ani, nu se cheamă nimic.

Ea își înclină bărbia.

– Trebuie să fie. Noi doi… nu ne potrivim unul în lumea celuilalt, Hudson. Nu în afara acestui orășel în care nici tu, nici eu nu ne avem locul. Vezi ce s-a întâmplat când mi-am luat câteva zile libere? Mi-am pierdut rolul vieții. Ar fi trebuit să fiu aici să lucrez. Asta se întâmplă când încerc să-mi echilibrez cariera cu orice altceva, cu oricine altcineva care nu e parte din industrie. Noi – făcu un gest între noi – nu putem fi împreună și n-am timp să mă cert cu tine.

Stomacul mi se încleștă. Și iată-ne din nou la început! Telefonul îmi vibră în buzunar și l-am scos să verific ecranul. Era baza.

– Să nu-ți uiți ideea asta foarte greșită! i-am spus lui Allie, apoi am răspuns la telefon.

– Ellis.

– Hei, șefule…

– Nu încă. I-am tăiat vorba repede. N-aveam de gând să tânjesc după asta măcar pentru următoarele câteva luni. Ce-i?

– Îmi pare rău să te sun, domnule subofițer Ellis, știu că abia ai plecat, dar avem deja două elicoptere ridicate și un apel de urgență recepționat.

La dracu'. Ziua asta devenea din ce în ce mai bună.

– O să fiu acolo în cincisprezece minute. Am închis şi mi-am băgat telefonul în buzunarul uniformei. Se pare că nici eu n-am timp să mă cert cu tine. Poţi s-o duci pe Juniper acasă când terminaţi pe ziua de azi?

– De ce?

Se încruntă îngrijorată, ceea ce nu făcu decât să mă enerveze la culme după ce aruncase toate tâmpeniile alea cum că noi nu însemnam nimic.

– Pentru că tocmai s-a recepţionat un apel de urgenţă şi trebuie să plec. Poţi s-o duci acasă sau nu?

Ea clipi, apoi se aplecă într-o parte să se uite peste mine spre fereastră.

– Nu poţi să pleci, la cum e afară. Suntem în mijlocul unei furtuni.

– Da, iubire, şi asta se întâmplă în timpul *fiecărei* furtuni.

Şi timpul trecea.

Făcu ochii mari.

– Tu o să…

– Da. Am încuviinţat din cap. Poţi s-o duci pe Juniper acasă? Dacă nu, o să-l sun pe Gavin de pe drum şi o să-l rog să treacă pe aici. Allie, trebuie să plec. Acum.

– O s-o duc eu acasă, spuse ea încet şi bucăţi din armură căzură. Hudson…

– Mulţumesc! Te rog spune-i că a trebuit să plec, dar fără amănunte. Îşi face griji. Am ignorat dorinţa de a o săruta şi am plecat. O să te sun mâine. Desigur, depinde de tine dacă vei vrea să răspunzi.

Puţin înainte de miezul nopţii, mi-am băgat camioneta în garaj, apoi mi-am blestemat vechiul eu pentru închirierea casei ăsteia unde trebuia să merg prin ploaie ca să ajung la uşa de la intrare.

N-ar fi prima dată când aş fi ud până la piele pe seara asta.

Istovit, chinuit de dureri şi încă şi mai enervat pe balerina cu limba ascuţită de care eram irevocabil îndrăgostit,

am traversat micul petic de iarbă ce separa casa de garaj și am urcat treptele verandei din față, ridicând capul doar când am scăpat de ploaie. Vederea lui Allie mă țintui locului. Stătea desculță pe balansoarul de pe verandă, cu brațele în jurul genunchilor în colanți și cu balerinii aruncați lângă un cunoscut și imens castron de apă aflat sub ea.

– Ești bine? Își ridică bărbia de pe genunchi și mă măsură din cap până în picioare, încruntându-se îngrijorată.

Să fiu al naibii dacă privirea aia nu-mi alungă o parte din frustrare.

– De cât timp stai aici?

– Puțin peste o oră, poate. Pentru o clipă, mi-am făcut griji că nu am nimerit casa.

– E casa bună. Am traversat veranda și am luat castronul cu apă, încruntându-mă ușor când am simțit durerea din coaste, apoi am aruncat conținutul peste balustradă. Mercedesul lui Anne era parcat pe partea cealaltă a străzii.

– Îmi răceam picioarele, mormăi Allie.

– Stau pe lângă tine de suficient timp cât să recunosc castronul de răcit picioare. Și durează mai multe de o oră să se topească atâta gheață.

Am pus castronul pe balansoar lângă ea și ea își întinse picioarele. Eram prea obosit să mă cert cu ea, dar nici nu voiam să plece.

Își strânse poalele cardiganului pe lângă ea.

– Bine, au fost două ore.

Îmi căzură umerii. Probabil era înghețată.

– Vino înăuntru și încălzește-te!

Am descuiat ușa din față, apoi am ținut-o deschisă în vreme ce ea își luă balerinii și intră.

Se uită la stânga spre living, la dreapta spre birou, apoi în sus la scările înguste.

– Îmi place tâmplăria originală.

– Ți-aș mulțumi, dar sunt doar chiriaș.

Am închis ușa și, spre surprinderea mea, ea își lăsă balerinii jos și merse direct în birou.

– Pentru că nu ai de gând să rămâi, spuse peste umăr, aprinzând lumina.

Stomacul mi se strânse în timp ce îmi dădeam jos șapca, agățând-o de cuier, urmată de jachetă, și m-am luptat cu sentimentul ilogic că tocmai eram testat. Ce bine că făcusem ordine.

– Trebuia să stau aici doar cât s-o ajut pe Caroline să se pună pe picioare. Însă e nevoie de mai mult timp decât am planificat.

Am intrat după ea, uitându-mă cum expresia i se schimbă, devenind curioasă, în vreme ce își dădea părul după urechi și se uita spre rafturile cu cărți, oprindu-se să cerceteze titlurile și apoi o fotografie înrămată.

– Savannah, am explicat când se uită mai de aproape la una dintre poze, cu mine și Juniper pe plajă, când avea cinci ani. A fost a doua mea bază. Eram acolo când a murit Sean, apoi m-am rugat de toți cunoscuții să fiu mutat din considerente umanitare.

– Ți-a plăcut acolo?

Ea se mișcă, uitându-se la câteva premii pe care le băgasem printre cărți, în dosarele lor căptușite.

– Da. Mi-a plăcut să locuiesc în altă parte, să văd locuri noi, să cunosc alți oameni – genul ăsta de lucruri. Aș fi dat orice să știu ce gândea. Faptul că venise aici însemna că admitea că avea sentimente adevărate pentru mine, dar nu și că avea să se lase stăpânită de ele, nu când simțise cum cariera îi era amenințată de mine.

Ceea ce, în apărarea ei, făcusem fără să am habar.

– Și astea?

Scoase câteva premii.

– Sunt înmânate când salvezi oameni, dar sunt doar bucăți de hârtie.

Am ridicat din umeri.

– Curaj și bravură, citi, apoi închise dosarul și îl puse la loc cu celelalte. Te caracterizează. Privirea i se mută spre harta cu Alaska, înrămată deasupra biroului. Nu ai cerut niciodată Sitka?

– De două ori, am răspuns, simțind cum mă cuprindea oboseala. Dar nu aveam un grad mare și cererile mele nu corespundeau cu nevoile Pazei de Coastă.

– Și acum, că ai ocazia să ceri din nou, o să ceri să rămâi aici. Luă o poză înrămată cu o pictură a lui Juniper. Pentru ea.

– Din același motiv pentru care nu ai urcat în barcă înaintea Evei.

Poate că ne aflam la poluri opuse, dar ne asemănam în mod ciudat într-o privință: familia noastră era pe primul loc, ceea ce era exact motivul pentru care chestia asta dintre noi avea cam zero la sută șanse să dureze dincolo de luna august.

– În ultima vreme, încep să mă îndoiesc de alegerea asta. Se răsuci pe călcâie și merse între birou și fotoliul de piele uzată, trecând chiar pe lângă mine, și intră în living. Tu te-ai îndoit de hotărârea de a te întoarce?

– Nu. Am urmat-o și partea mea dreaptă zvâcni pe când privirea ei trecu peste întregul spațiu, catalogând fără îndoială totul, de la picturile alese în timpul unei excursii de bețivăneală la Miami cu Beachman, la planta din ghiveci pe care reușisem cumva s-o mențin în viață.

– Te gândești vreodată să pleci?

Își trecu degetele peste pătura moale aruncată pe fotoliu și căscă.

– În fiecare zi.

Dar o voiam cu mine, petrecând weekenduri ghemuită lângă mine pe canapea, iar râsetul ei să umple camerele astea. Voiam să ne certăm pe orice și nimic și apoi să ne împăcăm și să decidem ce gătim pentru cină. Voiam comunicările banale ale unei relații. O senzație de durere îmi trecu prin coaste și ajunse direct în inimă. Chiar dacă o convingeam că această relație putea funcționa pe termen lung, în cele din urmă aveam să fim nevoiți să ne ocupăm de trecutul nostru. Nu avea să mă ierte niciodată pentru ce făcusem. Era doar o chestiune de timp până când asta avea să ne despartă.

– Poate că ar trebui să pleci.

Se întoarse spre pozele de pe perete şi căscă din nou. Mi-am trecut mâinile prin păr.

– Allie, mă bucur că eşti aici, dar sunt frânt după ce m-am luptat cu valurile de nouă metri şi o familie extrem de panicată care credea că eu eram o scară pe care să calce, iar coastele mă omoară…

– Ce s-a întâmplat cu coastele tale?

Îşi întoarse faţa spre mine şi ochii îi scânteiară.

– Nimic ce să nu fie rezolvat de două nopţi de somn bun.

– Lasă-mă să văd!

Se apropie şi îmi trase cămaşa, apoi îmi scoase tricoul, şi am ridicat mâinile pentru că nu aveam energia să mă cert cu ea… şi îmi plăceau mâinile ei.

Ea trase brusc aer în piept.

– Hudson.

– E în regulă. Doar o vânătaie urâtă. Avusesem şi mai urâte. Oamenii fac lucruri iraţionale când sunt speriaţi.

Mâna îi trecu pe deasupra vânătăii de câţiva centimetri, dar nu o atinse.

– Îmi pare rău!

– Nu tu ai făcut-o.

– Nu asta am vrut să spun. Trase hainele la loc. Îţi datorez o scuză. Există foarte puţini oameni în viaţa mea cărora să mă încredinţez… pe mine, dar niciodată nu m-am ferit de surorile mele. Şi, când Eva s-a târât peste cadavrul meu pentru a înainta, mi-am îndreptat furia spre tine, deşi n-ar fi trebuit. Îmi pare rău!

Se uită din nou la mine.

– Scuzele sunt acceptate.

Ridică din sprâncene.

– Atât de uşor?

– Atât de uşor. Am încuviinţat din cap. Şi mie îmi pare rău că te-am ţinut departe de studio.

– Asta n-a fost din vina ta. Am vrut să stau cu tine. Oftă frustrată. Vreau întotdeauna să stau cu tine. Asta-i problema.

– Atunci, hai să mergem la culcare!

Am întins mâna. Ea se dădu uşor înapoi.

– N-am venit aici pentru sex, Hudson.

– Mi-am închipuit. Pe buze îmi apăru un zâmbet. Sunt obosit. Tu eşti obosită. Şi, doar dacă nu cumva vrei să ieşi din nou pe furtuna asta, ai putea foarte bine să vii la culcare, ca amândoi să putem dormi. Am ridicat din sprâncene când ea se încruntă. Vrei să stai cu mine? Atunci, stai!

– Doar pentru noaptea asta? preciză ea.

– Atât timp cât vrei. Ţi-am spus că te-aş lua oricând în orice fel aş putea să te am, chiar şi câte o noapte când şi când. Mi-am încovoiat degetele, conştient de faptul că mă aflam într-o situaţie extrem de riscantă cu o femeie extrem de speriată.

– Sună bine.

Încuviinţă încet din cap.

Slavă Domnului! Am stins luminile, am verificat uşile şi ferestrele, apoi am dus-o sus pe scările care scârţâiau, dincolo de camera de oaspeţi, unde Juniper dormise ocazional, şi înspre dormitorul meu.

Ea examină spaţiul cu mobilierul închis la culoare şi cu accente de verde-închis.

– Câteodată, uit cât de ordonat eşti! Totul e la locul lui.

– E mai eficient aşa. Haide!

Am dus-o în baie, apoi am scos o periuţă de dinţi nouă din dulap.

– Ţii periuţe de dinţi pentru musafirii care rămân peste noapte aici?

– Păstrez periuţe de dinţi la fel cum păstrez tot restul. Am deschis dulapul şi i-am arătat rândurile ordonate de rezerve înainte să-l închid. Nu există nimeni altcineva. Ştii asta. Nu mai căuta un motiv să fugi!

Ea oftă şi am făcut lucrurile domestice pe care cuplurile le luau ca atare, cum ar fi să împărţim o chiuvetă şi să trecem unul pe lângă celălalt în uşă.

Apoi am uitat complet cât eram de obosit când ea ieşi din baie în tricoul meu. Temperatura îmi crescu cu cel

puțin un grad. Da, cu siguranță aveam o slăbiciune s-o văd în lucrurile mele.

Se vârî sub pătură, apoi se întinse pe spate, uitându-se în tavan.

– Nu cred că ai un încărcător, nu?

M-am mișcat cu grijă ca să îmi menajez coastele dureroase, am deschis sertarul noptierei, am scos încărcătorul de rezervă și i l-am dat.

– Mulțumesc! Îl băgă în priză și își puse telefonul pe noptieră, apoi se uită din nou la tavan. Chiar ți-ai ratat chemarea de cercetaș.

– Sunt gata oricând.

Ea bătu darabana pe deasupra cuverturii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Allie, vino încoace!

M-am întors spre ea pe partea nevătămată, am cuprins-o în brațe și am tras-o spre mine.

Ea se ghemui imediat cu spatele spre mine, îmi luă jumătate de pernă și își împinse fundul ăla incredibil direct înspre penisul meu, aranjându-se comod.

– Ce vrei să faci cu Eva? am întrebat-o, punându-mi o mână pe șoldul ei gol.

– În afară de a o strânge de gât? Oftă. Odată ce e anunțat, e nevoie de o calamitate naturală pentru ca Vasily să se răzgândească. Nu sunt sigură că e ceva de făcut în afară de a nu mai vorbi niciodată cu ea, ceea ce e de asemenea… de neconceput.

– Da, nu știu dacă aș putea să-i exclud pe Gavin și pe Caroline. I-am mângâiat distras pielea. Ai putea să pleci din companie.

– Ai putea să pleci de la Paza de Coastă, ripostă ea.

– Am înțeles aluzia. Mi-am înăbușit un zâmbet. Dar schimb baza și totuși fac același lucru. Tu poți dansa oriunde în lume. Ești încă sub contract?

– Pentru încă o lună, răspunse ea. 15 august.

– Ziua când are loc Classicul.

Se apropia repede.

– Am stat în întuneric timp de două zile, încercând să decid dacă să-mi schimb numele și să mă mut în altă țară

sau, metaforic vorbind, s-o bat măr pe sora mea.

– Și ce ai decis?

– Îmi vreau rolul înapoi.

Se mișcă.

– Atunci, fii o calamitate naturală! Am gemut. Și nu-ți mai fâțâi fundul sau toate intențiile mele onorabile o să dispară.

– Din câte îmi aduc aminte, mi-ai făcut câteva lucruri *foarte* lipsite de onoare acum câteva zile.

– Asta nu ajută. I-am sărutat creștetul capului, îngropându-mi nasul în părul ei și inspirând aroma unică floral ce mă urmărise timp de peste zece ani. Dormi!

– Ar trebui să pui Sitka în capul listei tale.

– În primul rând, Caroline nu e pregătită ca eu să plec. În al doilea rând, asta m-ar duce în celălalt capăt al țării, departe de singura persoană lângă care aș vrea să fiu, care – în caz că ți-a scăpat – ești tu. Și, în al treilea rând, dormi!

Am luat-o de mijloc.

Ea se încordă pentru o clipă, apoi se ghemui mai aproape, ceea ce nu mă deranjă deloc.

– N-am vrut să zic asta. Când am spus că noi nu înseamnăm nimic. N-am vrut să zic asta. Singurul lucru la care m-am putut gândi în orele alea a fost că tu erai pe mare în furtuna aia și eu aș…

– Știu. Am știut încă de când ai spus-o. Am sărutat-o după ureche. Și, când vine vorba despre furtuni, am o rată de recuperare de sută la sută.

Ea se întoarse în brațele mele și se uită la mine.

– Nu-mi place când oamenii se apropie prea mult, șopti ea.

– Și asta știu. Am mângâiat-o pe șold. De fapt, știu asta cam de unsprezece ani. Și, în vreme ce e probabil una dintre calitățile tale cele mai enervante, trebuie să admit că o menții interesantă. Și, în apărarea ta, m-ai avertizat încă de la început. Se părea că nu avem să dormim, dar nu îmi păsa, nu când în fine o aveam în patul meu. Dar ai putea

să ne faci amândurora un serviciu și să nu te mai împotrivești.

Deschise gura ca și cum voia să spună ceva și se chinui preț de câteva secunde.

– Chiar m-ai accepta oricum mă poți avea?

Brusc, eram perfect treaz.

– Da.

– Ce-ai zice dacă ar exista o posibilitate ca asta să fie adevărat, dar… sigur.

Își puse mâinile pe pieptul meu.

La naiba! Chiar se întâmpla?

– E deja adevărat. De ce ai nevoie pentru a simți siguranță?

I-am atins spatele cu mâna. Ea înghiți greu.

– Trebuie să fie ușor. Simplu. Nimeni să nu aibă de suferit.

– Bine. Deja sufeream, dar, atât timp cât ea scăpa neatinsă, i-aș da orice ar vrea. Fără complicații, bănuiesc.

Ea încuviință din cap.

– Totul în viața mea e cu dosul în sus și trebuie ca tu să nu fii. Își duse mâinile sub bărbie. Și știu că nu e cinstit…

– Oricum te pot avea, i-am amintit și am început să simt cum vinovăția îmi zgândărea stomacul. Există atâta trecut între noi.

– Chiar și dacă e doar până mă întorc în New York?

Se încordă.

„La dracu'!"

– Tu vrei că asta să dureze doar cinci săptămâni?

Dar nu așa fusese planul meu de la bun început? Să folosesc vara pentru a-i aduce ceva viață în ochi? Atunci, de ce simțeam ca și cum mi se smulgea o bucată de inimă din piept?

– Pot să am asta doar pentru cinci săptămâni, explică ea. Trebuie să fiu complet concentrată odată ce mă întorc. O să lupt pentru locul meu în companie și…

„Fă să-i fie ușor!"

– Înțeleg. I-am dat părul de pe față și vina mă mușcă mai tare. Gustam din tot ce visasem vreodată și să aduc

discuția despre trecut putea strica *tot*, dar trebuia. Nu puteam să-i spun că asta era adevărat și să nu fiu eu. Ar trebui să vorbim despre felul în care te-am părăsit și dacă nu mă ierți...

– Nu. Scutură repede din cap și îmi cuprinse fața cu mâinile. Te-am iertat în clipa în care mi-ai spus că ai fost la spectacol. Eram copii și amândoi am făcut greșeli, Hudson.

– Nu ca mine.

Am apucat-o de șold și ea își apăsă degetele pe gura mea. Am încetat să respir. Nu mă putea ierta, nu cu atâta ușurință.

– Simplu și ușor, îți amintești? șopti ea. Asta e tot ce pot face acum. Hai să fim de acord că prezentul e tot ce contează! Trecutul s-a terminat și nu putem avea un viitor. N-o să renunț la New York și tu n-o să-ți părăsești familia dacă îți stă în puteri și, dacă nu, Dumnezeu știe unde o să fii trimis. Încercă să zâmbească, însă nu reuși. Așadar, dacă nu te poți gândi la ceva care să te împiedice să fii al meu pentru următoarele cinci săptămâni, te rog nu mă face să te mai întreb! Asta e singura șansă pe care o avem – și o vreau. Degetele îi lunecară spre bărbia mea. Atâta vreme cât și tu vrei.

Panica din ochii ei îmi fură vorbele și cele mai bune intenții. Nu fusese niciodată mai vulnerabilă cu mine, nici pe când eram adolescenți. Dacă o dădeam în bară acum, o să își transforme zidurile alea într-o fortăreață.

– Hudson?

Se dădu înapoi.

– Cinci săptămâni nu-s de ajuns. Vocea mi se aspri. Dacă ar dura mai mult de cinci săptămâni, dacă am rezista până la capăt, aș fi implorat-o să mă asculte umilindumă. Dar dezgroparea trecutului ar aduce după sine o furtună pe care ea nu o putea suporta, nu acum, nu când era pe cale să pornească un război pentru a-și recăpăta rolul. Dar, după aceea, când totul se va fi terminat, va trebui să mă asculte. Dar le accept, am adăugat.

Ea era radioasă, apoi se aplecă şi mă sărută uşor pe buze.

– Bine. Acum, putem dormi.

Se întoarse în braţele mele şi se ghemui din nou lângă mine.

Aveam cinci săptămâni s-o fac cât de fericită puteam şi nu aveam de gând s-o dau în bară. Aveam să îi ofer orice avea nevoie.

Respiraţiile noastre se liniştiseră şi aproape adormisem când am auzit-o spunând:

– Şi visurile tale contează, Hudson.

Singurul vis de care îmi păsa era cel pe care îl trăiam acum, când puteam să adorm lângă ea. Era visul din care m-am trezit la cinci dimineaţa când telefonul lui Allie a sunat.

Se desprinse din braţele mele, lovi de câteva ori noptiera şi până la urmă răspunse la nenorocitul ăla de telefon.

– Ai face bine să fii moartă, Anne. Da, sunt la Hudson. Pentru că sunt o femeie în toată firea care poate dormi oriunde şi cu cine vrea.

– Atâta vreme cât sunt eu.

Am tras-o lângă mine. Nu eram aşteptat până la ora nouă după misiunea de azi-noapte, ceea ce însemna că aveam destul timp s-o văd pe Allie terminând de câteva ori şi să mai prind câteva ore de somn. O dimineaţă perfectă.

– Cum adică nu ai dormit? Allie se încordă. Ce ai făcut? Glumeşti! Nu, n-are sens. Nici gând să fie el. Se ridică în capul oaselor şi braţul îmi căzu. Nu, o să-l sun în câteva ore. Pentru că nu toată lumea se scoală la cinci dimineaţa! Spinarea îi înţepeni. *Nu,* n-ai făcut asta. Nu i-ai spus de ce? Bine. O să ajung acasă pe la nouă.

Închise telefonul şi îl puse la loc pe noptieră.

– Crezi că poţi să-mi spui şi mie?

Am întredeschis ochii. Ea mă privi cu ochii larg deschişi.

– Anne a găsit certificatul de naştere original al lui Juniper.

CAPITOLUL 27

Allie

Bright2lit: *Merită ce i se întâmplă.*

Ceasul ticăia în timp ce stăteam pe fotoliul din living, derulând prin Instagram, dând like câtorva postări ale lui Reagan și Harlow, care se pregăteau pentru cursurile intensive de vară.

E bine pentru ele. Eu mi-am petrecut dimineața bucurându-mă de două orgasme impresionante călărindu-l pe Hudson, terminând a doua oară în vreme ce mă uitam la el cum își pierdea complet controlul sub mine – după ce îl făcusem să mă roage, bineînțeles. Sigur, asta se punea în loc de cardio.

Anne stătea pe canapeaua din fața mea, lângă Kenna, cu spatele răsucit ca să se poată uita pe fereastră, iar cu degetele bătea darabana în ritm rapid pe speteaza capitonată.

Eu și Kenna am schimbat o privire și apoi ea reveni la iPad.

– Anne, trebuie să-ți găsești o altă cale de eliberare a energiei nervoase, pentru că îmi provoci *mie* anxietate.

Degetele lui Anne se opriră, dar nu se uită în altă parte.

– Sunt doar agitată.

– Ne dăm seama, am remarcat eu, băgându-mi picioarele sub mine și întinzând mâna după sticla de apă, ca nu cumva Kenna să se ia de mine că nu mă hidratez.

– Una din voi mi-ați putea citi, sugeră ea.

– Ai vrea să auzi despre o procedură minim invazivă pentru repararea articulațiilor rotative, ce are rezultate bune în studiile clinice? întrebă Kenna. Pentru că despre asta citesc.

– Parcă nu erai chirurg.

Anne renunță într-un final la manevra gen covrig și se întoarse pe genunchi spre fereastră.

– Nu sunt. Mai degrabă aș trata pacientul ca un întreg și aș găsi moduri de a preveni operația de la bun început. Nu înseamnă că nu citesc despre ce se scrie. Derulă iar, apoi se uită intenționat spre masa de lângă mine. Banana aia nu-ți face nici un bine stând acolo.

Mi-am dat ochii peste cap și am descojit rapid fructul.

– Tu ce citești, Allie? întrebă Anne. Ceva bun?

– Candace e logodită, se pare.

Am zâmbit și am întors telefonul ca să poată vedea poza cu bruneta care își arăta inelul. Anne se uită peste umăr, apoi se întoarse din nou, ca și cum mașina nu ar parca pe alee dacă ea nu s-ar uita.

– Ia uite, ești din nou pe rețelele de socializare! Și mă bucur pentru Candace! Kenna înclină din cap. Jillian e grozavă și e și nemaipomenit de talentată. Am trecut pe la galeria ei luna trecută și era arhiplină.

– O pictoriță? Hmm. Mi-am închipuit întotdeauna că se va mărita cu cineva tot din lumea baletului, zise Anne.

– Așa ar spune mama ta, o mustră Kenna înainte să se uite spre mine. Unii oameni preferă să aibă o viață în afara studioului, să aibă parteneri care îi pot ajuta să își ancoreze viața în afara baletului, așa încât să supraviețuiască în viața de *după* balet.

– Nu începe!

Am derulat cu mâna dreaptă și am gustat banana.

– Are dreptate. Știi ce se spune, mormăi Anne. O balerină moare de două ori. O dată când se retrage, a doua oară când moare. Îmi place că tu îți încalci regula fără balerini, Allie, și ador să te văd zâmbind din nou.

– Dar?

Am mai mușcat o dată și am deschis aplicația Seconds. Își încrucișă brațele pe spatele canapelei și își sprijini bărbia pe mâini.

– Nu pot înceta să te protejez și știu că ai spus că Hudson a fost acolo în acea seară, la *Giselle,* și că asta contri-

buie foarte mult la ieşirea din groapa pe care el a săpat-o când eram copii, dar…

– Dar niciodată n-ai avut deplină încredere în el.

Nu era nimic din ce nu mai auzisem. M-am conectat la un profil anonim nou pe Seconds, apoi am verificat pagina RousseauSisters4 şi am rămas cu privirea acolo. Contul câştigase încă 200 000 de urmăritori de când venisem eu în Haven Cove, în mai, şi 40 000 în ultimele două zile. Să sperăm că interesul pentru videoclip va scădea.

– Oamenii iau decizii de rahat înainte să li se dezvolte cortexul frontal, mă întrerupse Kenna, scutindu-mă să intervin. Nu a putut suporta să o vadă pe Allie suferind şi a fugit la instrucţie. Asta îl face un nemernic imatur la 18 ani, nu irecuperabil. Nu e ca şi cum ar fi provocat accidentul sau aşa ceva. Ridică privirea din tabletă. N-a făcut-o el, nu-i aşa? Nu s-au văzut şi alte urme de cauciucuri sau ceva?

– Nu, a fost doar Lina. N-a putut respecta niciodată o afurisită de limită de viteză, oftă Anne. Ca, de altfel, orice regulă.

– Am fost doar noi acolo, am confirmat. Atâta lucru îmi amintesc. Am căutat RousseauSisters4 şi am dat clic pe primul video, dând mai încet sonorul. Începea cu înregistrarea făcută de Eva pe ascuns, în care explicam de ce nu mă simţeam bine cu *jeté*-urile mari – sau cu nici un salt deocamdată –, trecând prin editările realizate de ea cu greşelile stânjenitoare făcute de mine în timpul weekendului nostru, şi apoi intervenţia celor de la WestCoastPointe, care comentaseră în vreme ce mergeau pe holurile unei companii de balet din California. Datorită subtitrărilor, mi-am păstrat umilinţa pentru mine.

– Deci hai să disecăm ultima dramă CMB! Cred că Alessandra ştia că era filmată? Mă îndoiesc. Dar asta nu schimbă faptul că e clar în primele stagii ale reabilitării şi, din ce aud la CMB, a minţit pe *toată lumea* la gală cum că e pregătită să se întoarcă în toamnă, ceea ce aduce în discuţie câteva probleme majore de etică, după părerea mea.

Banana își pierduse gustul. Nu era adevărat. Nu mințisem niciodată.

– Nu e ca și cum CMB nu ar fi păstrat un loc pentru ea dacă ar fi spus că avea nevoie de mai mult timp să se vindece – doar e *Alessandra Rousseau* –, dar să mintă despre accidentările suferite, când ei și-au dezvoltat întregul program de toamnă în jurul ei e chiar... Îi lipsește integritatea, știi? Nici o companie respectabilă n-o va mai contacta după asta. Uite ce e, am mai spus-o și înainte, e pretențioasă și îngâmfată cât cuprinde, dar era una dintre cele mari și sunt dezamăgită. Ar trebui să fie un idol. Să-mi spuneți în comentarii ce credeți!

N-am cerut niciodată să fiu. În ciuda greței bruște, am mestecat banana, pentru că aveam nevoie de combustibil, apoi am încercat să ajung la nivelul de expert masochist și am apăsat pe comentarii.

PenchePrincess: *La naiba! Pariez că n-a crezut niciodată că o să fie prinsă.*

AdrienneAdage14: *De asta ar trebui să te refaci la compania ta dacă ești sub contract.*

WestCoastPointe: *AdrienneAdage14. Complet de acord.*

AraThomas9164: *Ar trebui s-o poată da în judecată pentru fraudă.*

Dulcinea4ever: *E dezgustătoare și sper că nu-i vor reînnoi contractul.*

OnPointe34: *De ce nu discută nimeni despre faptul că au înlocuit-o cu sora ei? CMB nu poate sta pe cont propriu fără o Rousseau?*

Pardonmypasse: *OnPointe34, mă îndoiesc. Tot locul ăla s-ar prăbuși fără $$$ ăia.*

Tutucutex20: *Am încetat de mult s-o mai susțin.*

ReeseOnToe: *Cred că sora ei a făcut ceva de tot rahatul postând videoclipul ăla.*

WestCoastPointe: *ReeseOnToe, nu sunt de acord. Eva a adus un serviciu comunității.*

ReeseOnToe: *WestCoastPointe e SORA ei.*

WestCoastPointe: *ReeseOnToe, da, așa că imaginează-ți ce greu trebuie să fi fost pentru Eva s-o tragă pe Alessandra la răspundere. Am atât de mult respect pentru ea.*

TanyaThomas97: *ReeseOnToe, absolut de acord cu tine. Clar n-a știut de înregistrare.*

BrandoQueso: *Nu sunt sigură cum am ajuns pe Seconds la balet, dar sunt aici pentru scandal.*

ReaganHuang: *Dacă Alessandra spune că va fi gata pentru toamnă, atunci va fi. Nu e mincinoasă și nu îți ajuți imaginea profesională numind-o așa, Lila.*

– Allie?

Kenna mă strigă ca și cum nu era prima dată când încerca să-mi atragă atenția.

– Ce zici?

Mi-am strâns telefonul la piept, ascunzând ecranul, și am văzut-o aplecată peste mine.

– Te întrebam de ce nu e Hudson aici, având în vedere că asta îl privește și pe el. Întinse mâna. Dă-mi-l!

– De ce?

L-am strâns mai tare.

– Pentru că ești palidă ca moartea, ai încetat să ne mai auzi și acum ești roșie ca racul, așa că dacă Hudson nu e acolo, trimițându-ți mesaje porcoase care să te sperie ca dracu', dă-l încoace!

Își îndoi mâna. Mi-am înghițit mândria și jena și i-am arătat. Ea citi printre comentarii, alternând între pufnete și oftaturi.

– Nu trebuie să citești rahaturile astea! Scutură din cap. Mi-ar plăcea să văd că cineva spune ceva direct.

– I-am spus să nu se mai uite, zise Anne, încă privind pe fereastră. Mulțumește-te cu videoclipurile cu iezi dacă

ai nevoie de dopamină. Sau cu tipul ăla care gătește.

– Îmi place că Reagan îți ia apărarea, zise Kenna, dându-mi telefonul înapoi. Vrei să mă bag și eu să îți apăr onoarea?

– Nu. Ți-ar spune doar că ești complice. Deja sunt ambalată, nu-i nevoie să te arunci și tu în foc.

Degetele îmi zăboviră deasupra ecranului și, pentru o infimă clipă, indignarea birui și mă gândeam să răspund pentru a pune lucrurile la punct. Am apăsat pe butonul de comentarii.

– Nu face asta! mă avertiză Kenna. N-am nici o îndoială că e nasol, dar intri personal în acest conflict și rechinii se vor desfăta. Vor răstălmăci tot ce spui ca să se potrivească poveștii lor și vor declanșa un nou val de conținut transformabil în bani. Nu le plăti tu chiria! Amândouă știm că săptămâna viitoare va fi altceva nou și lucitor de comentat pentru toți. Acum, unde e Omul Apelor?

Am derulat în sus și am închis aplicația.

– Hudson n-a putut pleca de la muncă.

– E aici. Anne se dădu în spate așa tare, încât alunecă de pe canapea, făcându-mă să tresar când genunchii ei atinseră podeaua. E aici!

Se ridică și la fel și eu.

– Încetează! Am aruncat telefonul pe măsuță și m-am așezat în fața lui Anne. Avem un plan. *Te vei* conforma planului. N-ai idee cum va reacționa la asta.

Anne își strânse buzele, apoi luă plicul de pe măsuța de cafea și se așeză pe canapea.

– Mulțumesc! i-am spus, apoi m-am dus spre ușa de la intrare și am deschis-o pe când Everett își târa valiza Louis Vuitton pe scări, îmbrăcat într-un tricou polo verde și pantaloni în carouri.

În gât mi se adună un nod de anxietate.

– Ah, Doamne, uite-o! Își abandonă bagajul la ușă, își împinse ochelarii de soare pe părul blond și se repezi cu ultimii pași, cărându-mă în brațe în casă. Am rezistat, știind că s-ar putea să fie ultima îmbrățișare pe care să mi-o dădea de bunăvoie. Ah, Alessandra. Mă strânse cu pute-

re. Aşteptam să mă cauți, dar, când Anne a sunat, am sărit în primul avion.

Mă lăsă jos şi îşi ridică mâinile pe brațele mele.

– Bună, Everett!

Am zâmbit şi i-am căutat pe chip semne că descoperirea lui Anne era întemeiată.

– Ce a făcut Vasily e... e mizerabil. Toată compania e supărată. De când anunțăm distribuția la mijlocul lui iulie? Şi să fi văzut ce criză a făcut Charlotte că Eva a fost împinsă în sus până la rang de prim-balerină în detrimentul oricărei alte soliste. Reagan a spus că a spart una dintre oglinzile din vestiarul femeilor. Sunt sigur că Vasily speră ca totul să se dezumfle până se va întoarce toată lumea după cursurile intensive de vară, dar am auzit că s-ar putea ca două soliste să nu-şi înnoiască contractele. Totul e foarte dramatic. Sprâncenele i se ridicară scandalos. Cel puțin Vasily s-a explicat față de tine sau l-a trimis pe Maxim să-i facă treaba murdară?

– Am ratat telefonul lui şi acum nu îmi mai răspunde.

Nodul din gât se făcu de două ori mai mare.

– Sigur că nu răspunde. Îşi dădu ochii peste cap şi lăsă mâinile în jos. Ştie că n-o să fie concediat câtă vreme nevasta lui e director executiv, aşa că nu e ca şi cum ar trebui să recunoască mizeria asta. Ce naiba s-a întâmplat? A dat mama ta vreun telefon sau ceva? Nu că aş crede că Sophie te-ar fenta ca să... Îşi înclină capul într-o parte. De fapt, o cred în stare pe mama ta.

– N-a sunat. Mi-am înăbuşit un hohot de râs auzind acuzația. Pentru prima dată în viață, pot spune cu mâna pe inimă că mama n-a avut nimic de-a face cu asta. E numai Eva.

– A dracului Eva. Trase valiza înăuntru şi închise uşa. Deci care e planul pentru a-ți lua rolul înapoi?

– N-am... n-am nici unul.

În afară de a deveni o calamitate naturală, aşa cum sugerase Hudson.

– Te rog! O ai pe dr. Lowell aici cu tine. Toată lumea ştie. Dacă tu nu ai un plan, ea are. Nu-i aşa, Kenna? între-

bă cu glas strident.

– Da, am, răspunse Kenna, apărând în uşă. Dar planul meu depinde de trei lucruri care să meargă bine.

– Păi, sunt aici, aşa că, evident, ai unul. Arătă spre valiză. Am presupus că Anne a sunat fiindcă aveai nevoie de un partener cu care să exersezi, pentru că o să fiu partener cu sora ta în octombrie când o zbura porcul. Şi, înainte să întrebi, sigur că o să rămân aici o lună. Michael va trebui să vină în vizită, bineînţeles, dar cine nu iubeşte verile în Cape Cod? Doamne, n-am mai fost aici de la ultimul curs intensiv pe care l-a predat mama ta. Câţi ani aveam?

Se uită prin hol ca şi cum căuta schimbări şi trase cu ochiul spre studio. Mi-am dres glasul.

– În vara aia aveam 17 ani. Lina avea 19.

– Aşa e. Nici măcar nu tresări. Deci care e a doua variantă a sclipirii tale de geniu? o întrebă el pe Kenna.

– E puţin mai… începu ea.

– Cum explici asta?

Anne năvăli din living fluturând certificatul de naştere original al lui Juniper.

– Ai reuşit să te ţii de plan, mormăi Kenna.

Sprâncenele pensate ale lui Everett se ridicară în vreme ce ea aruncă hârtia la câţiva centimetri de faţa lui şi eu mi-am ţinut răsuflarea pe când el examină documentul unde Juniper era menţionată simplu ca „Bebeluşul Rousseau".

– Păi, la naiba, am uitat de tot de asta.

Am rămas cu gura deschisă şi cu un gol în stomac.

– Asta-i tot ce ai de spus?

El se uită la mine, apoi la Anne şi faţa i se relaxă.

– Oh, la naiba, n-aţi ştiut! În cazul ăsta, vrea cineva ceva de băut? Cred că eu aş avea nevoie.

Cinci minute mai târziu, i-am dat lui Everett al patrulea pahar de limonadă pe care-l turnasem în vreme ce el se aşeză pe fotoliu, apoi l-am luat pe al meu şi m-am aşezat şi eu, văzând un mesaj pe telefon.

Hudson: *Mă gândeam la tine.*

Am zâmbit în ciuda împrejurărilor şi i-am scris: „Ai grijă de coastele tale azi", apoi i-am acordat întreaga atenţie lui Everett, care stătea în stânga mea şi evita privirea lui Anne ca un profesionist.

– Dă-i drumul şi vorbeşte! îi ceru ea.

– Stăteam exact aici unde e Kenna când Lina m-a rugat să joc rolul de tătic. Atinse buza paharului cu degetul. A spus că ar fi doar pe hârtie şi că aş fi responsabil doar pentru câteva ore. Doar cât să semnez renunţarea la drepturile paternale.

Mi se încleştă inima. Îi spusese lui, dar nu şi nouă.

– Deci nu eşti tatăl lui Juniper?

– Aşa au numit copilul? Părinţii ei, vreau să zic. Luă o înghiţitură, apoi îşi dădu seama că noi îl priveam. Bineînţeles că nu sunt tatăl ei. Pentru asta ar fi fost nevoie să fac sex cu o femeie. Nu, mulţumesc!

Scutură din cap.

Anne se dezumflă ca un balon care îşi pierduse tot heliul.

– Ca şi cum nu ştiai că şansele erau mici, mormăi Kenna spre ea.

– Ştii cine este? l-am întrebat eu pe Everett.

– Nu. Everett se aplecă în faţă şi luă un suport de pahar din teancul de pe măsuţa de cafea. A spus că a fost doar o aventură de o noapte când a ajuns în San Francisco şi că nu-şi putea aminti cum îl chema. Puse suportul pe măsuţă, apoi lăsă paharul pe el. Nu pot să cred că voi nu ştiţi asta. Credeam că vă împărtăşiţi tot.

– Se pare că nu, aşa că, te rog, continuă! Anne se uită la pahar. Când a fost asta?

– Cred că a fost în prima săptămână din mai, răspunse el.

– Şi ea era acolo?

M-am uitat prin living ca şi cum Lina ar putea apărea ca prin farmec.

– Da. Încuviinţă din cap. A spus că era aici de o lună sau aşa ceva.

– Probabil a venit odată ce noi ne-am întors la New York după vacanța de primăvară, mormăi Anne. Documentele spun că Juniper s-a născut la câteva orașe distanță. A stat în districtul Barnstable.

– Se pare că e corect. Am fost de acord să vin după ce avea copilul și, când s-a întâmplat asta, am semnat orice act mi-a pus avocatul în față.

– De ce ai face asta pentru ea? am întrebat.

– Era însărcinată și avea nevoie de ajutor. Avocații au spus că adopția ar merge mai ușor, mai repede, dacă tatăl legal ar renunța și Lina părea să fi ales familia perfectă pentru copil. Și când am ezitat... Se strădui să-și găsească cuvintele, apoi își luă ochelarii de soare de pe cap și îi puse și pe ei jos. O să credeți că sunt un nemernic.

– N-aș putea niciodată.

M-am întins peste masă și i-am strâns mâna.

– Eu aș putea, mormăi Anne.

– Încetează!

Kenna azvârli cu o pernă spre ea și Anne se feri, apoi o strânse la piept.

– În anul ăla, n-am reușit să intru în programul intensiv de vară al CMB, recunoscu Everett, trecându-și degetele prin părul care îi rămase drept în sus. Am dat proba în ianuarie și n-am reușit.

– Imposibil. Am scuturat din cap. Ai fost aici în acea vară și mama le permitea să vină... doar copiilor care erau acceptați în program...

Pieptul mi se strânse.

– Da. Asta. Încuviință din cap. Ăsta a fost prețul. Mă puteam antrena cu fetele Rousseau și îmi acoperea camera și masa în oraș și îmi asigura un loc în Classic, ca să pot concura pentru un contract cu CMB.

M-am silit să respir, apoi am dat pe gât jumătate de pahar de limonadă, concentrându-mă asupra gustului acru, acid.

– Machiavelli ar fi fost *complet depășit* de mama voastră, spuse Kenna.

– Am crezut că voi știați, îmi spuse Everett. Am crezut că de asta erați mereu așa drăguțe cu mine.

– Mi-a plăcut întotdeauna de tine pentru că erai… tu.

Cu greu îl puteam învinovăți că păstra secrete când și eu aveam atâtea.

Privirea i se mută spre Anne.

– Au spus că va fi confidențial. Mama voastră mi-a promis că nimeni nu va ști vreodată.

– Din câte se pare, a păstrat doar exemplarul ăsta al certificatului de naștere, îi spuse ea. Dar tu aveai să fii găsit oricum, Everett. Legea s-a schimbat acum câțiva ani. Odată ce împlinește 18 ani, Juniper va avea acces la dosarul ei.

– Păi, asta e… Înghiți. E bine de știut.

– Credeam că o cunosc, șopti Anne. Și, în fiecare zi, descopăr că nu știam *nimic*.

– Nimeni nu știe totul despre toată lumea, spuse Everett. Cu toții păstrăm lucruri pentru noi înșine.

Se auzi pietrișul scârțâind pe alee și ne-am uitat cu toții pe fereastră când un Range Rover negru se opri acolo.

– Avem o petrecere despre care nu știu? întrebă Anne.

– Ăsta e al treilea element pentru a-ți recăpăta rolul, spuse Kenna, ridicându-se de pe canapea și străbătând livingul. Îți pot reabilita glezna, dar tu ai nevoie de un instructor.

– A chemat-o pe mama voastră? șopti Everett.

„N-ar face asta." Stomacul mi se strânse.

– Mă îndoiesc, răspunse Anne. Mama e puțin… preocupată pe moment.

– Ce ai făcut? am întrebat-o pe Kenna ridicându-mă.

Fiecare instructor pe care-l cunoșteam preda la cursurile intensive în perioada asta a anului.

– N-aș chema-o niciodată pe mama voastră, strigă Kenna din hol, apoi deschise ușa.

– Scumpo! Eloise intră în casă îmbrăcată într-o rochie roșie mulată și o îmbrățișă pe Kenna, apoi se uită pe deasupra ochelarilor de soare la costumul de sport al acesteia.

Cu ce *eşti* îmbrăcată? Nu contează. Bagajele sunt în maşină. O să iau camera lui Sophie, bineînţeles.

Ah, fir-ar!

N-o chemase pe mama, o chemase pe *mama ei*.

CAPITOLUL 28

Allie

Când venea vremea cursurilor intensive de vară, pe când eram copil, şi mama cheltuia oricâţi bani era nevoie pentru a aduce instructori aleşi personal de ea, îi păstra întotdeauna la urmă pe cei mai dificili şi mai exigenţi.

Nu era o coincidenţă că acea profesoară era cea mai bună prietenă a ei.

Eloise despachetă, îi spuse lui Anne să pregătească prânzul şi ne porunci lui Everett şi mie să venim în studio.

– Avem mult de lucru, nu-i aşa?

Asta fu tot ce spuse ea, schimbând muzica.

Următoarele două zile trecură neînchipuit de repede. După ce Kenna confirmă că glezna era în ordine fără restricţii, Eloise se dovedi *nemiloasă*. Cerea perfecţiune şi, când nu i-o dădeam, ne punea să executăm combinaţii peste combinaţii până când reuşeam sau decidea că eram prea epuizaţi să mai continuăm.

Când Hudson o aduse pe Juniper în cea de-a treia zi petrecută cu Eloise, profesoara ne privi în vreme ce o antrenam pe ea. Se uită, evaluă şi, spre surpriza mea, zâmbi când am terminat.

– Ştii cine sunt? întrebă Eloise când Juniper îşi punea balerinii în sac. Întreb doar pentru că te holbai în oglindă.

– Sunteţi Eloise Lowell, răspunse Juniper cu respect. Aţi fost solistă la CMB înainte să deveniţi instructor.

– Corect. Încuviinţă din cap. Ai vrea să te ajut la lecţii câtă vreme sunt aici?

– Gândeşte-te bine înainte să răspunzi, Juniper! Mi-am scos şi eu balerinii, încruntându-mă când mi-am văzut picioarele. Băşica aia de pe piciorul drept se agravase în ultima oră, în pofida bandajului aplicat, şi Eloise nu era încântată de *Ouch Pouches*[24]. Eloise e cea mai bună, dar nu se fereşte să fie tăioasă.

Eloise ridică dintr-o sprânceană.

– Da, vă rog, răspunse Juniper, ridicându-şi bărbia. Pot suporta.

Eloise chicoti.

– Cred că poţi. Acum, du-te la…

Aruncă o privire spre uşă şi mă uitam şi eu, văzându-l pe Hudson aşteptând, cu părul încă ud de la duşul de după piscină.

Pulsul mi se acceleră şi acea dulce apăsare căreia nu voiam să îi dau un nume îmi umplu pieptul. Depăşea faptul că îmi plăcea. Depăşea faptul că ţineam la el. Dar nu-i dădeam puterea unui nume.

– Unchi, completă Juniper, apoi îşi băgă picioarele într-o pereche de papuci de cauciuc verde fluorescent şi îşi luă sacul. Mulţumesc!

– Nu-mi mulţumi încă! o avertiză Eloise, privirea îndreptându-i-se spre mine.

M-am ridicat, detaşându-mă de durere în vreme ce mă îndreptam spre Hudson. Oricât de mult uram să recunosc, îi dusesem dorul în aceste ultime zile.

El zâmbi şi gropiţa îi apăru în obraz pe când mă apropiam, dar expresia i se schimbă brusc atunci când se uită în jos.

– Ce naiba s-a întâmplat cu picioarele tale?

– Nu-i nimic. Plătesc preţul pentru câteva bătături sparte, dar se vor reface. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat repede. Ea este Eloise, mama Kennei.

El întinse mâna şi Eloise i-o luă scuturând-o încet.

– Am auzit multe despre dumneavoastră, doamnă Lowell.

– Dacă eşti cine cred eu că eşti, atunci mă tem că pot spune acelaşi lucru. Îşi încrucişă braţele peste treningul roz. Ai fost un ghimpe în coasta lui Sophie.

– Sunt mândru de asta.

– Hmm. Intră din nou în studio pe când Juniper trecu în fugă, cu cocul desfăcut deja pe alocuri.

I-am condus afară, rotindu-mi umerii ţepeni şi gâtul, apoi mi-am luat la revedere de la Juniper când ea sări în camioneta lui Hudson.

El mă luă de mijloc pe veranda din faţă.

– Se pare că te-ai decis să adopţi strategia calamităţii naturale?

– Cam aşa ceva. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui. Ştii că vorbeşti mereu despre echilibru?

El încuviinţă din cap şi pe frunte îi apărură două linii.

– N-o să existe nici un echilibru. Nu pentru următoarea lună. Am înghiţit când am simţit cum tensiunea îmi strângea pieptul, amestecându-se cu gustul amar al fricii. Eloise, Kenna şi Everett sunt toţi aici pentru mine şi trebuie să fiu aici în fiecare zi pentru ei. Trebuie să mă concentrez la ce se întâmplă în studio dacă vreau să am o şansă de a-mi recăpăta rolul.

El mă trase mai aproape.

– Reduci timpul nostru împreună?

– Nu vreau. Mâinile îmi alunecară în sus peste tricou şi l-am luat de gât. Singurul timp pe care-l am e noaptea. O să lucrez 11 ore pe zi şi o să dorm cel puţin opt ore pe noapte, ca să mă refac. Plus sau minus o oră sau două ca să mă scol şi să mănânc şi nu rămâne mai nimic.

– Sunt un nemernic dacă cer resturile?

– Nu. Am scuturat din cap şi abia m-am abţinut să nu oftez de uşurare.

Partea sceptică din mintea mea ţipase că el avea să plece.

– Atunci, asta e, am tras paiul cel scurt. Se aplecă şi mă sărută. Dacă ăsta ar fi un film, ai începe partea cu antrenamentul. Înţeleg. N-am nici o problemă să consider

somnul drept un timp prețios. La tine acasă. La mine acasă. O să fac să funcționeze.

– Mulțumesc!

Am zâmbit și acel dor începu să pulseze în zona inimii.

– Oricum te pot avea.

M-a sărutat din nou fără să se grăbească, adâncind sărutul destul încât respirația să mi se accelereze și m-am sprijinit de el.

– Încearcă să fie nouă.

– Nouă? am întrebat când el îmi dădu drumul și începu să coboare treptele.

– Nouă ore în pat, răspunse el peste umăr. Îmi dai acea oră în plus și îți promit că o să dormi mai bine în toate celelalte opt.

Am pufnit.

– Ne vedem în seara asta?

– Vrei să bat la ușă? Sau trebuie să mă cațăr pe spalier?

Rânji ajungând la ușă.

– O să-ți dau drumul înăuntru, am spus eu.

– Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta! Ne vedem în curând!

A urcat în camionetă și am intrat în casă după ce stopurile dispărură de pe alee. Eloise aștepta în hol.

– Fetița aia mi se pare foarte cunoscută.

– Serios?

Am închis ușa și m-am silit să îmi liniștesc bătăile inimii.

– Seamănă cu Lina. Aceiași ochi. Același zâmbet. Chiar și ieșirea din piruetă o face în același loc atunci când își pierde echilibrul. Se uită la mine. Crezi că ai să-mi spui ceva?

Mama nu îi spusese.

– Nu-mi vine nimic în minte.

– Hmm. Clătină din cap. Și unchiul ei. Îți distrage atenția?

Mi-am îndreptat spinarea.

– Nu, doamnă.

– Bine. Urăsc să irosesc toată munca asta pe o aventură de-o vară.

Se îndreptă spre scări.

Nu-i de mirare că Eloise era aşa bună prietenă cu mama. Cuvintele lor erau straniu de asemănătoare. Îmi stătea pe vârful limbii să ripostez că nu era o aventură… dar exact asta era. Asta era tot ce cerusem, tot ce puteam gestiona şi toată lumea – chiar şi Hudson – ştia.

Dar doar pentru că ştiam că nu avea să meargă odată ce plecam la New York nu însemna că nu voiam să meargă. Însă pur şi simplu ştiam că nu trebuia să deschid uşa spre o inevitabilă distrugere pe care eşecul nostru ar provoca-o. Aşa că m-am concentrat la ce aveam şi am aruncat totul în *prezent*.

Zilele se făcură săptămâni, trecând într-un nesfârşit ciclu de muncă, durere şi recuperare. Încet, corpul meu se adaptă. Bătăturile se îngroşară. Glezna se întări.

În fiecare dimineaţă în care eram acasă, deschideam sertarul noptierei în vreme ce Hudson făcea duş, mă uitam la inelul Linei, să-mi amintesc de ce merita totul, şi mergeam la lucru. Îmi petreceam zilele în studio şi nopţile cu Hudson, ascunzându-mă mai adânc în încurcătura de sentimente pe care le aveam pentru el în loc să fug, aşa cum îmi cerea instinctul. El se încadra în viaţa mea ca firele de nisip cernute într-un borcan plin cu pietricele, potrivindu-se perfect, fără probleme, în spaţiile dintre pietre. Era peste tot fără a se face el însuşi o prioritate.

Indiferent dacă eram acasă la el sau la mine, petreceam împreună fiecare noapte în care nu era de serviciu. Mă silea să respect programul strict de opt ore şi nu mă lăsa niciodată să pierd somnul ca să mă bucur de el, ceea ce mă făcea să merg la culcare mai devreme, hotărâtă să savurez fiecare secundă pe care o aveam împreună. Ţinea un încărcător de telefon în noptiera din camera mea. Eu ţineam haine într-un sertar la el acasă.

Iulie se făcu august. Michael veni să-şi petreacă weekendurile cu Everett şi Matthias zbura ori de câte ori îi

permitea programul. Veniră furtuni şi Hudson ieşea cu elicopterul de fiecare dată, dar încet am învăţat cum să respir în preajma fricii şi să am încredere că va veni acasă, adică am început treptat să am încredere în *el*.

Juniper înflorea sub îndrumarea lui Eloise, învăţând mai repede decât o făcusem eu la acea vârstă, şi, deşi Eloise n-o mai pomenise niciodată pe Lina, o surprindeam uitându-se la Juniper cu un zâmbet trist din când în când şi am înţeles… că ea ştia.

– E talentată, remarcă Eloise într-o vineri din august când Juniper îşi strângea lucrurile după repetiţie. Nu va câştiga, dar nici nu se va face de râs. Cred că va fi cel puţin în primele douăzeci din grupa ei.

– Aşa sper şi eu, am zis, încercând să ignor vinovăţia care mi se lăsase în stomac ca plumbul.

Cu fiecare zi ne apropiam tot mai mult de Classic şi situaţia faţă de Caroline devenea din ce în ce mai critică. Ne simţeam cu toţii îngrozitor de confortabil în minciună, ca nişte egoişti ce eram, nevrând să riscăm fericirea fragilă care însoţea existenţa noastră în viaţa celuilalt. Speram doar să fi luat decizia corectă, sperând că, arătându-i lui Caroline cât de uşor se puteau împleti vieţile noastre de dragul lui Juniper, aveam să îi mai domolim temerile.

– I-am făcut ceva, spuse Eloise, cu o umbră de zâmbet. Pentru Classic. O să ajungă mâine aici, aşa că poate exersa în el. I-am luat măsurile săptămâna trecută, în vreme ce tu erai ocupată să te holbezi la unchiul ei în piscină.

M-am uitat spre ea.

– Nu trebuia.

– Bineînţeles că trebuia. Am văzut la ce vă uitaţi voi pe internet. Doar nu putem lăsa o fată Rousseau să danseze într-un costum oarecare, nu-i aşa?

Se uită la mine la fel cum o făcea Kenna.

– Cine a spus că e o fată Rousseau? Mi-am scos semipoantele şi mi-am mişcat degetele.

Muşchii erau calzi încă, dar aveau să se blocheze în curând.

– Într-adevăr, cine?

Săptămâna următoare sosi fără să-i dăm voie, furişându-se pe lângă noi aşa cum făcea mereu sfârşitul verii – înainte ca vreunul dintre noi să se simtă pregătit.

Juniper dansa în costumul roz cu cel mai larg zâmbet pe care îl văzusem vreodată şi orice vină aş fi simţit că ascunseserăm secretul de Caroline se evaporă. În secunda în care avea să o vadă, mâine, pe fata ei atât de fericită, avea să o lase să continue. N-aveam nici o îndoială.

– Seamănă cu Lina, şopti Anne în vreme ce ne uitam cum se învârtea Juniper.

– Da şi nu. Am zâmbit leneş. Juniper îşi asuma mai multe riscuri decât Lina la acea vârstă, punea mai mult din personalitatea ei în fiecare mişcare. Eu şi Lina intram în roluri şi deveneam acele roluri, dar Juniper făcea cumva ca rolurile să i se potrivească. Arată ca ea însăşi, am adăugat.

– Eşti pregătită pentru mâine?

Anne se uită înspre mine.

– Fizic său emoţional? am întrebat-o.

– Emoţional. Anne îmi dădu un ghiont cu umărul. Ştiu că fizic eşti puternică.

– Nu. Am scuturat din cap. Prea multe lucruri pot merge prost. Nu era doar Classicul sau Caroline; era oficial sfârşitul termenului pe care-l stabilisem pentru mine şi Hudson. Dar nu mă puteam gândi la asta dacă voiam să supravieţuiesc în următoarele 24 de ore.

– Nu vor merge prost.

Mă luă de braţ.

– Şi dacă ea ne interzice s-o vedem pe Juniper pentru că am încălcat singura regulă pe care a instituit-o pentru fata ei?

Stomacul mi se agită.

– N-o s-o facă. Anne scutură din cap, zâmbind. O să-i cerem iertare şi totul o să fie în regulă. E una dintre situaţiile alea în care scopul scuză mijloacele.

Îmi doream să mă simt la fel de sigură.

– Dacă ai fi arătat la fel de extaziată în timpul repetiţiilor! spuse Eloise când se îndreptă spre noi, îndreptându-

se spre Juniper. Să comand unul pe mărimea ta?

– Dacă crezi că ajută, am răspuns.

– Atât timp cât o să-ți dai voie să strălucești pe scena aceea mâine, o să te descurci bine, Alessandra. Se uită la Juniper. Amândouă. O să vă descurcați. Acum, plec s-o sun pe mama ta, ca să vă pot relata toate bârfele ce vin dinspre companie. Este momentul meu preferat din săptămână.

Eloise părăsi studioul.

– Cel puțin e drăguță cu ea, mormăi Anne.

Mi-am luat telefonul, ce practic stătea pe pervazul ferestrei, pentru că Eloise l-ar fi aruncat în piscină dacă aș fi irosit timpul pentru repetiție uitându-mă la el, și am găsit două mesaje.

Reagan: *M-am cazat acum la hotel. E naspa fără tine. Vii mâine-seară la recepție, nu-i așa? Trebuie să-ți reînnoiască numaidecât contractul.*

Degetele îmi zăboviră pe tastatură. Fiecare prim-balerină din CMB încercase să ia legătura cu mine, dar nici măcar o dată în cele cinci săptămâni de când anunțase distribuția Vasily nu sunase. Nici Eva.

Alessandra: *Ne vedem acolo. Pe cuvânt.*

Am atins ecranul și am mutat la conversația cu Hudson.

Hudson: *Gavin e pe drum s-o ia pe Juniper.*

Allie: *O să mă asigur că nu mă zăpăcesc și să-l las în patul meu.*

– Ora șapte. E timpul să terminăm pentru seara asta, i-am spus lui Juniper.

– Ah! Dansa pe o melodie pe care o auzea doar ea. Deja?

– Da. Telefonul vibră. Timpul zboară dacă te distrezi.

Hudson: *Nici în glumă să nu spui asta. Ar fi păcat să frâng inima mamei comițând un fratricid.*

Am pufnit.

Allie: *Nu-mi place că nu te pot vedea în seara asta.*

Hudson era de serviciu 24 de ore și nu termina decât dimineață, fix înainte de Classic. Am respirat printr-un val irațional de panică. Nu avuseserăm destul timp și, cu toate astea, avuseserăm exact ce acceptaserăm amândoi.

– Cel puțin o să-l îmbrac mâine pe bune.

Juniper oftă, apoi își scoase sacul din studio și se îndreptă încrezătoare spre baie, să se schimbe.

Cina mirosea nemaipomenit în timp ce mergeam prin casă târând după mine una dintre valizele pe care Anne le făcuse deja, pregătindu-se pentru plecarea noastră. Fusese un dar divin, gătind toată ziua după instrucțiunile precise ale Kennei, jucându-se cu Sadie când petreceam prea mult timp în studio și chiar pregătind nenumăratele poante pe care le-am folosit.

Sadie veni spre mine din living cu un ursuleț de pluș în gură.

– Hei, fetițo!

M-am aplecat s-o scarpin după urechi.

– Sper că Vasily e pregătit să aibă un câine în clădire, spuse Everett, coborând scările cu părul încă ud după duș.

– Crezi că o să mă lase să-l iau cu mine?

Everett zâmbi.

– Cred că o să-ți dea orice și tot ce îți vei dori după ziua de mâine. Mă trase spre el într-o îmbrățișare. Suntem pregătiți, Allie. Tu ești pregătită.

L-am strâns și eu la rândul meu.

– În caz că uit să spun mâine, mulțumesc!

Telefonul a vibrat și l-am scos să citesc mesajul.

Hudson: *Nici mie. Dar mâine o să fiu fix în centru, pe rândul din spate.*

Contam pe asta.

CAPITOLUL 29

Hudson

BriellePiers73: *Cel mai bun GRWM*[25] *pe care l-am văzut în ultimul timp. Succes azi!*

– Nu pot să cred că mă faci să fac asta, mormăi Caroline pe când ne croiam loc prin mulțimea de la teatrul din Haven Cove și eu protejam buchetul de bujori roz ce mă costase o bună parte din salariu. Adu-mi aminte de ce!

Ultima dată când așteptasem cu nerăbdare și totodată mă temusem de o zi fusese când plecasem la instrucție. Părea potrivit ca și de data asta să fie ceva legat de fetele Rousseau.

Azi era ultima zi oficială a relației mele cu Allie. Fiecare celulă din corpul meu se răzvrătea la gândul de a o părăsi. Cumva reușisem să lupt cu impulsul de aseară de a dispărea fără permisiune și de a-mi însângera mâinile cățărându-mă pe spalierul spre camera ei, ca la 18 ani, pentru a-i prezenta argumentul complet, exhaustiv și bine gândit pentru faptul că ar fi bine să ne dea o șansă reală. Am păstrat asta pentru diseară.

– În primul rând, pentru că suntem aici să-l sprijinim pe fratele nostru și, în al doilea rând, îți prinde bine să te culturalizezi.

Gavin salută un localnic ce venea împreună cu fiul său în costum, pe când aceștia treceau grăbiți pe lângă noi, zâmbind emoționați.

– Spune tipul care ridică în slăvi *Die Hard* ca pe un clasic. Caroline se mișcă în lateral, făcând loc unui șir de patru fete cu tutu-uri în diferite culori. Nici una dintre fetele astea nu e din partea locului. N-a reușit la concurs nici una dintre fetele de aici?

– Sunt sigur că da, am răspuns.

– Nu recunosc pe nici una dintre ele.

Caroline examină holurile și m-am rugat ca Juniper să fie deja ieșită de acolo.

– Crede-mă, există mai multe studiouri de balet pe aici decât ai tu habar, am mormăit.

– În afară de asta, nu poți urî mâna care-ți dă de mâncare, argumentă Gavin. Indiferent dacă îți place sau nu de Sophie Rousseau, trebuie să-i recunoști meritele, pentru că aduce o mulțime de afaceri într-un oraș mic. Asta e ceva ce se întâmplă, de regulă, în New York sau Boston. Nu aici.

– Bine, bodogăni ea pe când o luam la stânga, intrând în teatru. Pot admite că am bătut recordul la încasări săptămâna asta la cafenea, unde ar trebui să fiu.

– Credeam că pregătești un manager nou, am spus, evitând programele de pe masă și conducându-i pe frații mei spre rândul din spate. Face parte din treaba cu echilibrul între muncă și viață.

– Încă nu e… pregătit, mormăi ea.

– Sau ești tu obsedată de control, comentă Gavin.

– Posibil, recunoscu ea. Lucrez la asta. Dar încă n-am ajuns acolo.

Am scrutat teatrul, deopotrivă temându-mă și sperând s-o văd pe mama lui Allie, dar n-am văzut-o.

– La naiba, am mormăit în vreme ce ne strecuram pe lângă ceilalți, în rândul din spate, scuzându-ne până când am ajuns la mijlocul rândului și m-am așezat, punând în poală buchetul de flori învelit în foiță.

– După cine te uiți? întrebă Caroline. Poate te pot ajuta.

– Sophie Rousseau.

Masa juriului era încă goală, așa că poate Allie greșise și avea să apară.

– Chiar vrei să deschizi subiectul?

Gavin se aplecă în față în scaun și ridică din sprâncene.

– Nu prea am de ales. Combinația dintre teamă și hotărâre era periculoasă și amândouă mă însoțiseră în ultimele săptămâni, încă de când îmi schimbasem opțiunile pe lista de preferințe pentru serviciu. Dacă vreau să am o

şansă cu Allie, va trebui să dau cărţile pe faţă cu mama ei. De la şcoala la care predă mi s-a transmis că ea nu era interesată să discute cu mine şi aş vrea să termin odată cu asta. Înainte ca Sophie să-şi dea seama că eram în viaţa lui Allie ca să rămân şi să distrugă orice şansă am avea. Şi ştiu că Allie a spus că n-o să vină, dar cum să nu vii să asişti la revenirea fetei tale?

– Întotdeauna a fost o viperă. Sophie, nu Allie. Caroline se uită la trandafirii roz din poala lui Gavin. Crezi că este potrivit să îi aduci flori iubitei fratelui tău?

La naiba, alea erau pentru Juniper.

– Allie merită două buchete.

Gavin ridică din umeri.

– Ciudat, dar mă rog! Bine, explică-mi… Caroline îşi puse jos poşeta şi arătă în faţa noastră. Cum e treaba asta. N-am ajuns niciodată până în etapa asta.

– Balerinii concurează în divizia lor. Mi-am pregătit o variantă prescurtată şi m-am uitat prin teatru s-o văd pe Allie. De la cei mici până la seniori. În cazul ăsta, de la zece la 19 ani. Juriul oficial stă acolo. Am arătat spre rândul cu mesele juriului, la patru rânduri distanţă, locurile goale fiind luminate de mici lămpi de masă, marcate pentru companiile care fuseseră invitate să trimită juraţi. Ceilalţi erau împrăştiaţi prin teatru cu blocnotesul în poală şi, din experienţă, ştiam că erau doar o parte dintre cei care aveau să îşi facă apariţia mâine pentru finale. Câştigătorii primesc premii.

– Cum ar fi burse la şcoala lui Madeline, spuse Caroline. Ştiu partea asta.

– Nu. Am ridicat un colţ al gurii. Madeline le va acorda câteva burse balerinilor locali care ajung în primii douăzeci. În care urma să fie, să sperăm, Juniper. Greaţa mă făcu să mă foiesc pe scaun. Probabil Sophie Rousseau i-a invitat doar ca să dea aparenţa că îi integrează. Fruntaşii înaintează la Marea Competiţie, unde sunt premiile efective.

– Şi unii dintre ei primesc contracte chiar aici, la teatru, adăugă Gavin.

– Deci e o oportunitate ca o echipă să angajeze pe cineva înainte chiar să intre în proiect. Înțeleg.

– Ei…

Gavin înclină capul și se strâmbă.

– Pe aproape. Am zâmbit pentru prima dată în șase zile, dar zâmbetul îmi pieri când juraţii și profesioniștii își ocupară locurile. Londra, Paris, New York, San Francisco și Houston… luară cu toţii loc, lăsând masa din centru neocupată.

– Scuze! Eva și câțiva soliști ai CMB își făcură loc pe rândul din fața noastră. Ea tresări, apoi înlemni când mă văzu și se așeză imediat pe locul din fața lui Gavin.

– Și tu, Brutus?

Gavin îi aruncă un zâmbet când ea se uită peste umăr.

– Și Allie concurează aici? Caroline se încruntă. Nu e… știi tu… puțin sub nivelul ei? termină în șoaptă.

– Allie face o demonstrație, spuse Gavin cu glas tare.

Eva se întoarse brusc, cu gura căscată, privind speriată când dădu de mine.

– Ce face Allie?

Izbucnirea ei le atrase atenția celorlalți membri ai companiei.

– Face o demonstrație, spuse Gavin încet, tărăgănând ultimul cuvânt.

– Nu e în program, observă Harlow Oren, frunzărind paginile. Și de ce sunt doar trei studiouri locale? Credeam că, de obicei, se acceptă patru.

– Quinn Hawkins s-a închis, răspunse Jacob Harvey din dreapta lui Harlow. A fost o întreagă dramă luna trecută, îți amintești? A ocupat hashtagul Haven Cove Classic timp de trei zile. Ceva legat de faptul că NASD[26] a primit o plângere de abuz și știi că, dacă NASD se implică, plângerea e făcută de cineva important din comunitate.

Allie. Mi-am stăpânit un zâmbet. Se ocupase de profesoara care aruncase sticla cu apă.

– Serios, demonstrația lui Allie nu e nicăieri aici. Harlow flutură programul și se întoarse spre Eva. Măcar s-a refăcut?

– Bineînțeles că nu, izbucni Eva. Așa că de ce dansează?

Îmi adresă mie întrebarea, dar nu eram sigur că puteam vorbi cu ea.

– Pentru că ai intrat în partea relației voastre unde afli ce te așteaptă, răspunse Gavin. Știi tu, pentru că te-ai purtat ca o nemernică și acum…

– Știu și eu ce înseamnă, izbucni ea. Hudson?

Mi-am lăsat mânia să se îndrepte spre ea doar cât să vadă și se făcu palidă sub luminile din sală, dar mi-am ținut gura. Avea să se ocupe Allie de ea, așa cum se ocupase și de Quinn.

Caroline se uită la Eva și apoi la mine, după care se zbârli.

– Uite ce e, nu știu ce dracu' ai făcut să primești ce dă în vileag fratele meu…

– A aruncat în noroi reputația lui Allie și apoi a călcat-o în picioare, ca să-i fure rolul ce fusese creat pentru ea, spuse Gavin.

Caroline se arătă neîncrezătoare.

– Dar… ești *sora* ei. Tonul ei implica faptul că nu exista un păcat mai mare. Ea te-a apărat. S-a asigurat că Hudson te salvează pe tine prima. Ea… Caroline închise brusc gura. Știi ce? Nu exiști pentru mine. De acum încolo, Allie e singura fată Rousseau în ceea ce mă privește.

– Ești sigură de asta?

Eva își arcui o sprânceană spre mine.

– Nuu. Gavin scutură din cap. Și Anne e chiar al dracului de grozavă, iar Lina… ei bine, pot să spun din surse sigure că Linei i-ar fi rușine cu tine.

Eva se dădu înapoi de parcă ar fi fost lovită și Caroline se uită la Gavin ca și cum nu l-ar fi văzut până atunci.

– Uite ce e, șuieră Eva, dacă Allie nu reușește, atunci trebuie să se retragă cu eleganță, așa încât incapacitatea ei de a dansa să nu-l țină în loc pe Isaac. E și baletul lui.

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă îi spunea și ei *scumpo*.

– Ești de tot rah… începu Gavin, apoi tăcu, pentru că luminile din sală se stinseră încet și Anne păși pe scenă

ținând în mână un microfon.

Ea zâmbi vesel în timp ce publicul aplauda.

– Mulțumesc! Sunt Anne Rousseau, președinta Haven Cove Classic și fiica fondatoarei evenimentului nostru, Sophie Rousseau. Sunt onorată să vă urez personal, în numele familiei noastre, bun-venit la Haven Cove Classic!

– Credeam că e măritată? șopti Caroline pe când aplaudam.

– E în proces de divorț, am răspuns, observând mâna stângă goală a lui Anne.

Era ceva nou.

– Dar nici unul din voi nu a curtat-o, așa-i? Caroline aruncă o privire spre Gavin. Pentru că mi se pare că disting o tendință.

Am scuturat din cap în vreme ce aplauzele se stingeau.

– Mama e la ora actuală ocupată dedicându-se noii generații, așa că, în schimb, va trebui să vă mulțumiți cu mine. Audiența chicoti. Ea a fondat Classicul pentru a promova spiritul comunității, pentru a răspândi frumusețea baletului și pentru a le da dansatorilor de orice condiție socio-economică acces la critica profesionistă, promovare și burse din partea instructorilor locali, dar și de la companiile internaționale.

S-a oprit pentru o altă rundă de aplauze și am zărit la stânga o frântură de roz. Juniper se uita pe deasupra marginii uneia dintre loji.

Stomacul mi se strânse. La naiba, avea să ne facă să fim prinși înainte chiar ca ea *să înceapă*.

– Ca de obicei, mulțumirile noastre se îndreaptă spre sponsorul nostru, incredibila CMB! Arătă spre sală și lumina unui reflector se îndreptă spre ușă. Reagan Huang și Candace Baron intrară zâmbind larg, urmate de Vasily, care doar înclină din cap pe când luau loc în centrul rândului de jurați. Evident, festivitățile din această dimineață se vor concentra asupra juniorilor noștri, începând de la divizia de începători, înainte ca seniorii noștri să intre în competiție, în această după-amiază. Eu și sora mea ne-am gândit că generației viitoare i-ar plăcea să vadă unde se

poate ajunge când îți urmezi pasiunea. Zâmbetul i se aspri când se uită spre juriu, ca și cum îi era adresat lui Vasily. De la Compania Metropolitan Ballet, vă rog să le urăm bun-venit pe scenă prim-balerinilor Everett Carr și, pentru prima dată de la accidentare, surorii mele Alessandra Rousseau! Anne arătă spre o laterală a scenei, apoi se retrase repede în culise în vreme ce Everett și Allie intrară ținându-se de mână.

Teatrul izbucni în aplauze copleșitoare și Caroline își băgă două degete în gură și fluieră. Mi-am frământat mâinile iar și iar în vreme ce o sorbeam din priviri.

Era la fel de radioasă ca o rază de soare pe care o reprezenta în costumul ei în culoarea apusului, bijuteriile și broderia metalică reflectând luminile scenei pe când se apleca într-o reverență joasă și elegantă, iar Everett se înclină, îmbrăcat în negru și argintiu, personificarea nopții.

Allie se ridică și zâmbetul îi lumină ochii în vreme ce privi prin sală, oprindu-se asupra lui Vasily, apoi asupra mea.

Am bătut mai tare din palme și pieptul mi se strânse. Cu zece ani în urmă, stăteam exact pe același loc și mă uitam cum aceeași femeie era pe aceeași scenă și aveam aceleași sentimente, doar că acum erau de zece ori mai intense. Abia puteam respira strivit de enormitatea sentimentelor mele pentru ea. Asta nu putea fi ultima zi a singurei noastre șanse. Nu când simțeam în felul ăsta.

„Stai să vezi ce o să simtă ea după ce o să-i mărturisești ce ai făcut." Mi-am blocat conștiința. O să mă ocup de asta mai târziu și cine știe ce urma să primesc. Dar tot trebuia să-i spun. Îi datoram fiecare părticică de adevăr.

Everett îi spuse ceva și ea întrerupse contactul vizual, iar aplauzele conteniră, în vreme ce își ocupau pozițiile în centrul scenei.

– Uau! Arată grozav, șopti Caroline. Ești sigur că nu vrei să te muți în față?

– Ăsta e cel mai bun loc din sală.

Muzica începu și, după câteva prime note, Vasily se încordă de parcă i se înfipsese un țăruș de fier în fund și Eva

se lăsă greu pe spătarul scaunului.

– N-ar face asta, şopti Eva.

– Partea unde afli ce te aşteaptă, îi aminti Gavin în şoaptă.

Concentrarea mi se mută spre Allie în vreme ce începură, mişcându-se fără efort prin acel *pas de deux* din primul act al ceea ce ar fi *Equinox*. Se potriveau minunat, se simţeau bine unul în compania celuilalt şi scena parcă luase foc pe când interpretau povestea de iubire dintre zi şi noapte, şovăielnicul soare şi întunericul disperat să-i simtă căldura.

Allie execută bine fiecare săritură, reuşi o serie de *fouettés* italiene şi se mişcă cu uşurinţă împreună cu Everett, complet sincronizaţi şi absolut impecabili. Bucuria ei era palpabilă pe când el o urmă prin piruetele *piqué* şi stomacul mi se încleştă când o prinse în final, pe când muzica atinse apogeul. Cunoşteam prea bine sentimentul de a alerga după lumina zilei.

N-am mai putut respira când ea se ridică pe degetul mare al piciorului drept şi săltă piciorul stâng la peste o sută optzeci de grade spre un punct din tavan, mâinile arcuite graţios într-un *penché*[27] perfect. Fiecare gram al corpului era perfect echilibrat şi sprijinit pe glezna care o trădase cu şapte luni în urmă.

Şi nici măcar nu se clătină.

Am simţit cum pieptul mi se umflă de mândrie, amorţind durerea simţită în inimă când Everett o întoarse în loc, ca şi cum noaptea voia să-şi vadă trofeul din fiecare unghi, apoi o luă în braţe şi o duse în afara scenei, pe când muzica încetă.

Publicul se ridică şi aplauzele zguduiră scaunele, lămpile de pe mesele juraţilor, însăşi lumea.

– Ah, Doamne! Caroline bătea din palme în timp ce ne ridicam. E...E...

– Perfectă, am terminat eu pentru ea, strângând stângaci buchetul într-o mână, ca să pot aplauda.

Zgomotul crescu atunci când Allie şi Everett apărură pe scenă pentru o reverenţă şi am simţit zâmbetul ei în fieca-

re celulă din corp când se uită prin public și ochii i se încrețiră văzând-o pe Juniper.

Privirile ni se întâlniră și ea înclină din cap, iar zâmbetul nu-i dispăru când Everett o conduse afară din scenă, iar noi ne așezam, încet, pe scaune.

– Și acesta, spuse Anne de la marginea cortinei, este modul în care se face. Vă rog rămâneți pe aproape, în cinci minute vom începe cu grupa novicilor. Bineînțeles, ne vom adapta așteptările în consecință.

Toată lumea chicoti, în afară de Vasily. Se întoarse în scaun și se uită cu o privire de total dispreț la Eva, care se făcu mică în scaun și se uită înainte cu chipul inexpresiv.

– Asta e ce se cheamă un spectacol, observă Caroline, punându-și poșeta pe umăr. Sunt chiar bucuroasă că am venit s-o vedem. Se ridică și se uită spre Gavin. Plecăm?

Ah, la naiba! Anne aranjase ca Juniper să fie între primii, dar nu ne gândiserăm la cum s-o facem să rămână locului până la începerea reprezentației.

– Ăăă… El ridică din sprâncene spre mine. Sigur. Dar trebuie mai întâi să mă duc la toaletă.

– Serios? Nu te poți ține? Ai cinci ani? întrebă ea și am uitat de existența fraților mei când Allie trecu pe lângă ușile principale.

Am sărit peste spătarul scaunului meu ca un adolescent și am alergat spre hol, s-o prind din urmă, ferindu-mă de câțiva întârziați.

– Allie! am strigat în vreme ce un fotograf o grăbi să iasă.

Ea îi spuse ceva lui Everett, apoi se întoarse și veni direct spre mine. Zâmbetul meu îl oglindea pe al ei când se lipi de mine, luându-mă de gât. Am ținut-o strâns cu o mână pe pielea goală dintre omoplați și cu cealaltă având grijă să nu zdrobesc averea pe care o cheltuisem pe flori.

– Ai fost perfectă, i-am șoptit la ureche când își îngropă fața în gâtul meu și, exact ca în urmă cu zece ani, nu îmi păsa de machiajul de scenă de pe cămașă. Uluitoare! Extraordinară! Impecabilă!

Pieptul ei se înfioră lipit de al meu.

– Mulțumesc că ești aici! Să te văd pe rândul din spate a însemnat totul.

– Sunt atât de al naibii de mândru de tine! M-am dat înapoi și i-am cuprins fața, lăsându-mă să mă înec în ochii ei. Mă bucur așa mult că restul lumii a putut să te vadă strălucind așa cum te văd eu.

Ea se ridică pe vârfuri și mă sărută ușor pe buze. Îmi trebui tot autocontrolul ca să nu adâncesc sărutul, dar i-aș fi întins tot rujul și trebuia să facă fotografii. În plus, nu era despre ce voiam eu.

– De data asta, nu sunt de la o băcănie, am spus când ea se dădu înapoi și i-am întins florile.

– Sunt frumoase. Zâmbetul ei păru mai luminos decât luminile scenei când luă florile, ridicând bujorii la nas și inspirând adânc. Și îmi plac la fel de mult ca acelea pe care mi le-ai adus data trecută. Mulțumesc!

– Cum naiba *ai putut?* izbucni Eva, năvălind pe hol cu ochii furioși, frații mei mergând în spatele ei urmați de câteva soliste de la CMB care afișau zâmbete largi.

Mi-am lăsat mâinile în jos când Allie se întoarse spre sora ei.

– Cum am putut ce, Eva? Să dansez în rolul care a fost creat *pentru mine?*

– Ai făcut asta ca să mă eclipsezi! Fața Evei se făcu stacojie, la fel ca bluza ei. I-ai făcut același lucru și Linei, prezentând variațiunea din *Giselle* înainte ca ea s-o poată dansa.

Allie făcu ochii mari.

– Lina mi-a *cerut* să dansez variațiunea din Giselle. Niciodată n-am concurat una contra celeilalte și e al naibii de sigur că nu ne-am furat niciodată rolurile una alteia.

– Deci asta e răzbunarea ta? Să mă faci de râs în fața lui Vasily? Doamne, Allie, nu poți să te dai dracului laoparte măcar o dată, ca să pot vedea și eu soarele?

Eva își scutură pumnii.

Everett se sprijini de perete în stânga mea, apăsând pe ecranul telefonului – nu, stai așa, era telefonul lui Allie –,

ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Asta făceai tu când mă filmai în secret, apoi ai postat câteva dintre cele mai vulnerabile momente ale mele, ca întreaga lume să le vadă? Mă dădeai laoparte pentru că nu puteai vedea o rază de soare nicăieri decât în New York? Făcu un pas spre Eva, care să dădu înapoi. M-ai aruncat pradă internetului şi i-ai lăsat să mă eticheteze drept o mincinoasă. Mama ar fi aşa mândră!

Eva închise gura şi muzica începu să se audă în teatru. Pe scenă era prima începătoare.

– Cea mai rea parte e că ţi-aş fi dat rolul. Vocea lui Allie se frânse şi ea strânse buchetul în braţe. Dacă mi-ai fi spus ce simţeai, l-aş fi pus pe Isaac să lucreze cu tine, să creeze rolul perfect pentru a-ţi scoate în evidenţă talentul, aşa încât să străluceşti pe cont propriu şi să te înalţi, în loc să alimentezi nesfârşitele bârfe ale celor care se întrebau ce anume ai făcut de ai sărit peste fiecare balerină din CMB. Aş fi avut grijă de tine la fel cum am făcut încă din ziua în care te-ai născut. Să te eclipsez cu un *pas de deux?* Eşti atât de al naibii de norocoasă că n-am dansat variaţiunea.

– Asta ar fi fost ceva de văzut, spuse Vasily, trecând pe lângă Gavin şi Caroline, în costumul său gri-deschis şi ridicând din sprâncene spre ceilalţi membri ai companiei înainte să se întoarcă spre Allie. Îi luă mâna şi îi sărută dosul palmei. Sunt, ca întotdeauna, complet uluit de tine, Alessandra. Rânji arătându-şi gropiţele. Îndrăznesc să afirm că azi ai depăşit-o pe mama ta pe scena aia. Bineînţeles că rolul e al tău.

Allie se îndreptă de spate şi făcu o reverenţă.

– Mulţumesc, Vasily.

M-am forţat să nu ridic un pumn în aer. Reuşise – îşi revenise după accidentarea ce le-ar fi făcut pe multe balerine să se retragă şi îşi revendicase locul de cea mai bună.

– Dar s-a anunţat! ripostă Eva.

Privirea lui Vasily se aspri şi se aţinti dincolo de ea, spre ceilalţi membri ai companiei.

– Duceţi-vă la locurile voastre, *acum!* Ei se împrăştiară, aruncând priviri de milă spre Eva, şi i-am văzut pe mai

mulți cum căutau pe telefon. Eva, ți-am dat rolul acela în semn de amabilitate față de mama ta și tu m-ai mințit în legătură cu întoarcerea Alessandrei. Spune-mi, despre ce altceva ai mai mințit?

Eva se făcu albă ca varul.

– Nimic. Sunt destul de bună pentru rol. Pot face fiecare element al coregrafiei…

– Desul de bine păleşte în comparație cu perfecțiunea. O să vorbim despre asta după concurs. Am nevoie de aer.

Își îndreptă cravata și ieși pe ușile duble de sticlă.

– Te rog, Allie! Eva se întoarse și o apucă pe Allie de umeri. Te rog, nu-mi face asta! Spune-i că eu ar trebui să am rolul. Pe tine o să te asculte. Nu e ca și cum ai dansat la Met… suntem în Haven Cove, pentru numele lui Dumnezeu. Totul poate fi anulat. Spune-i doar că nu vrei rolul. Fața îi căzu când Allie rămase tăcută. Ah, Doamne! *Nu-l* vrei, nu-i așa?

Am mijit ochii, văzând cum Allie își strânge ușor buzele pe când muzica din sală încetă.

– Poate că n-a dansat la Met, dar 1 400 000 de fani se uită chiar în clipa asta cum îți tăbăcește fundul pe scena aia, spuse Everett întorcând telefonul lui Allie să se vadă ecranul, unde pe Seconds era redat un video.

CAPITOLUL 30

Hudson

– Nu, șopti Eva, ducându-și mâinile la gură, și făcu ochii mari uitându-se la ecran, unde Allie și Everett dansau.

– Ce? Everett ridică din umeri. Aș fi putut jura că tu erai cea care se văicărea că Allie nu te ajută cu crearea de conținut. Până și Anne și-a făcut partea dând mesaj cu acel videoclip imediat ce spectacolul s-a încheiat – și nu a

fost greu să ghicească noua ta parolă, în special când ai folosit *Equinox* și ziua ta de naștere.

Am ridicat din sprâncene. Nu anticipasem asta.

Eva își lăsă privirea în pământ pentru câteva secunde stânjenitoare, apoi intră înapoi în teatru, pentru că începuse o altă reprezentație, ciocnindu-se în drum de Caroline – care citea programul, complet nederanjată.

„Ah, la naiba!" Mâna mi se îndreptă spre spatele lui Allie atunci când Caroline făcu ochii mari și m-am pregătit pentru impact.

– Ce dracu'? strigă Caroline, cu privirea oscilând între noi trei. Spuneți-mi că e o glumă!

Gavin își flutură mâinile, cu degetele răsfirate.

– Surpriză?

– Nu. Scutură din cap și făcu programul ghem în pumni. Nu. Nu poate. Privirea i se îndreptă spre mine. Du-te s-o iei! Nu poate.

– Ba da, am spus încet.

Panica ei îmi îndureră inima.

– Ne-am gândit că, dacă o s-o vezi cât este de bună, o să renunți la regula ta stupidă, spuse Gavin. Și nu e ca și cum îi dădeai posibilitatea să îți arate, așa că iată-ne!

– Allie, fotograful? întrebă Everett, arătând cu capul spre ușă.

– Am nevoie de un minut, răspunse ea cu vocea tremurândă.

El încuviință din cap și îi aruncă telefonul. Ea îl prinse cu o mână și ținu buchetul cu cealaltă, în timp ce Caroline se întoarse spre ea.

– Asta e numai din cauza ta, nu-i așa?

Scutură programul spre Allie.

– Hei. Tonul mi se înăspri și m-am mișcat încet, punând-o pe Allie în spatele umărului meu drept. N-a fost ea. Eu am fost.

– De fapt, eu am fost primul, se lăudă Gavin. A avut încredere în mine s-o duc la ore. Ce crezi că făceam duminica dimineața? Stai numai să vezi cât de bună e – Ca-

roline, o să plângi. Serios, știu că urăști asta, dar nu contează ce urăști tu dacă ea iubește asta, nu-i așa?

– Nu înțelegi. Caroline scutură din cap și se dădu înapoi cu câțiva pași, cu teamă în ochi. Nici unul dintre voi nu înțelege! Credeți că îmi place s-o fac să sufere? Credeți că vreau să mă cert tot timpul pentru același lucru? Se uită direct spre Allie. Crezi că sunt așa o mamă nasoală încât i-aș refuza bucuria pentru că nu le pot uita pe cele câteva fete răsfățate din copilăria mea?

– Eu am crezut, afirmă Gavin. Mai puțin partea cu mama nasoală.

– Nu ajuți.

Am scuturat din cap spre el.

– Nu, spuse încet Allie și se încruntă îngrijorată, uitându-se spre Caroline. Ești o mamă excelentă, Caroline. M-am gândit că ești speriată că nu va fi destul de bună și că asta i-ar frânge inima și să-ți arătăm era mai bine decât să-ți spunem că e mai mult decât suficient de bună.

– Știu că ne-am ascuns de tine, am adăugat. Îmi pare rău! Tuturor ne pare rău. Voiam doar să-i dăm o șansă. Și, Caroline, e uluitoare!

– Ai naibii tâmpiți! Ochii i se umplură de lacrimi și strânse programul în pumn. Nu voiam să se îndrăgostească de balet pentru că i-ar frânge inima dacă s-ar opri. Eu și Sean a trebuit să facem două promisiuni *în scris* pentru a o putea adopta. Agenția ne-a chemat pe neașteptate și ne-a spus că au o fetiță frumoasă și că am fost aleși de părinții naturali s-o adoptăm, dar trebuia să acceptăm condiția părinților biologici dacă voiam să mergem mai departe.

– Nu ne-ai spus asta niciodată. Stomacul mi se clătină, de parcă știa că eram pe cale să ne prăbușim și să ardem cu toții.

– Bineînțeles că nu v-am spus, izbucni ea. Documentul a fost semnat în condiții de confidențialitate.

– Care erau? Allie se încordă și înaintă. Condițiile.

– În afară de păstrarea secretului? Prima era că nu va putea face niciodată balet, îi spuse Caroline, clipind prin-

tre lacrimi.

– Nu-i posibil! Allie scutură din cap. Pur şi simplu, asta nu-i posibil. Se uită la mine şi negarea din ochii ei mă lovi direct în piept. Hudson, ea n-ar fi făcut asta niciodată.

– Oamenii fac lucruri iraţionale când sunt speriaţi. M-am întins după mâna ei şi am strâns-o. Nu ştii ce i-a trecut prin minte.

– N-ar fi făcut asta. Allie se întoarse spre Caroline şi inima mi se strânse văzând groaza care apăru pe faţa surorii mele. Lina n-ar fi făcut asta! Iubea să danseze. Trăia şi respira să fie pe scenă. Nu şi-ar fi limitat niciodată propria…

Allie îşi muşcă buzele şi făcu ochii mari. Hârtia se boţi în braţele ei.

– Propria ei ce? întrebă Caroline, cu o voce înşelător de blândă. Propria ei *ce*, Allie?

La naiba, mersese prost, şi atât de repede!

– Fiică, spuse în cele din urmă Allie. Lina nu i-ar fi făcut asta niciodată fiicei ei.

– Ah, Doamne! Caroline se clătină spre spate, fixându-şi asupra lui Gavin, apoi asupra mea privirea acuzatoare înainte să se îndrepte spre Allie. Tu eşti mătuşa ei. Cum de mi-a scăpat? Seamănă cu voi patru. Eşti mătuşa ei… şi voi *toţi* aţi ştiut. Îşi încrucişă braţele ca şi cum avea nevoie să se protejeze. De când era mică?

– Nu. Nimeni dintre noi n-a ştiut despre Juniper sau că Lina a plasat-o la voi. Allie scutură din cap. Nu până în mai. Juniper şi-a dat seama cu mult înaintea noastră. Iniţial, credea că eu sunt mama ei, dar e Lina.

– Asta… Caroline începu să respire mai repede. Asta a fost a doua condiţie. Să nu-şi caute familia biologică. Ca părinţii naturali să îşi menţină anonimatul. Ce ai făcut?

Se repezi spre Allie.

Am intervenit, prinzând-o pe Caroline de umeri şi aplecându-mi capul ca să o pot privi în ochi.

– Nimic din toate astea nu e vina lui Allie. Juniper a căutat-o. Juniper a făcut testul ADN. Dacă vrei să fii supărată pe cineva, atunci fii pe mine şi pe Gavin, dar Allie a

fost de partea ta încă din prima zi. Îți amintești ce ți-am spus la lac? Adevărul e diferit în funcție de cine îl spune. Dă-i o șansă și pune-te în locul ei, pentru că n-a făcut nimic decât să fie de partea ta!

Caroline se dezumflă.

– S-o las să danseze în Classic e vina mea, clarifică Allie. Știu că voiai o adopție închisă și probabil că ăsta e cel mai mare coșmar al tău. Și îmi pare rău că nu ți-am spus. Tu ai urât întotdeauna familia noastră și ne-am gândit că ne vei interzice s-o vedem. Aveam de gând să-ți spunem. Speram doar să mă placi mai întâi, să vezi că nu sunt o amenințare, așa încât să putem rămâne în viața lui Juniper. Am scăpat totul de sub control și îmi pare sincer rău!

– N-am vrut niciodată o adopție închisă, o corectă Caroline și muzica se opri. A fost întotdeauna o alinare pentru mine să știu că putea să își caute legal dosarul la 18 ani și aș fi fost fericită cu una deschisă încă de la început, dar am semnat…

– Lina e moartă, o întrerupse Allie, și Everett e înregistrat ca fiind tatăl legal al lui Juniper. Ești în siguranță. Nimeni nu te va trage la răspundere pentru orice ai fi semnat înainte de adopție. Nimeni nu se va lupta cu tine pentru custodie sau pentru drept de vizitare și nici nu va face ceva care să expună familia ta unui risc. Și nici unuia dintre noi nu-i pasă dacă dansează. Vrem doar s-o vedem fericită.

– Tatăl legal? Caroline deschise gura și teama îi inundă ochii. Nu tatăl biologic?

– Nu știm cine e, recunoscu Allie.

– Ah, Doamne! Caroline se retrase, scuturând din cap. Dacă tatăl ei biologic n-a fost niciodată informat despre nașterea ei, despre adopție, o poate contesta. Și, dacă știe că ea există, că nu mi-am respectat promisiunile pe care eu și Sean le-am făcut… nu suntem în *siguranță*. Ar putea intra pe ușa tribunalului districtual și să ceară s-o ia din singura casă pe care a cunoscut-o vreodată. Ce ați făcut?

Se uită cu o privire ucigătoare spre fiecare dintre noi.

Noi trei am tăcut uluiți și eu am încercat să scap de povara propriei ignoranțe. Nici unul dintre noi nu se gândise la partea asta.

– Caroline, îmi pare așa rău, șopti Allie. Lina i-a spus lui Everett că a fost o aventură de o noapte, așa încât șansele ca el să știe sunt incredibil de mici.

– Dar nu zero, o contrazise Caroline. Altminteri, de ce ar fi cerut să acceptăm condițiile acelea?

– Trebuie să fi fost pentru a o proteja pe Lina, spuse Allie. Nimeni n-o caută pe Juniper. Am fi știut, pentru că *noi* l-am căutat pe el.

Începu un alt cântec și imediat l-am recunoscut.

– Juniper e pe scenă.

Caroline se uită la noi mânioasă pe când prima lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Dacă i se întâmplă ceva, n-o să vă iert niciodată. Pe nici unul dintre voi.

Se șterse pe obraz, apoi intră în sală.

Noi trei am urmat-o în tăcere, apoi ne-am aliniat lângă peretele din spate, lângă Caroline, care se cuprinsese cu mâinile de mijloc și strângea programul în mână.

– Am dat-o în bară, șopti Allie spre mine în vreme ce Juniper dansa.

– Pe toate planurile.

M-am uitat la nepoata mea cu un zâmbet trist, înțelegând ce ar fi posibil să o coste această interpretare – ce ne costase pe noi toți. La naiba, cât de fericită arăta acolo, sus! Fericită, grațioasă și total fermecătoare.

Caroline o privea cu admirație și capul lui Allie se mișca odată cu ritmul, cu fața încordată de grijă, ca și cum ea era acolo sus. Zâmbi scurt când Juniper execută corect o mișcare, apoi zâmbi mai larg, încurajând-o, când rată.

– Categoric poți spune că e o Rousseau, șopti Gavin din cealaltă parte a lui Allie.

– Da, este, am șoptit drept răspuns.

– E o Rousseau.

Lui Allie îi căzu fața și ea își îndreptă atenția spre public. Privirea ei sări de la o persoană la alta cu o viteză ce

aducea a panică pe când muzica se termină.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Allie, aplaudând-o pe Juniper.

– Baletul profesionist e o lume foarte mică, şopti ea. Şi sunt cel puţin douăzeci de iscoade în public. Boston. Ochii i se mişcară în dreapta, apoi spre stânga. Houston, Atlanta. San Francisco.

Culoarea îi dispăru de pe faţă.

– E frumoasă, spuse Caroline cu un zâmbet, bătând din palme şi apoi ştergându-şi lacrimile. Atât de frumoasă! Şi bună. Se uită pe după mine la Allie. E bună, nu-i aşa? Sau doar mi se pare fiindcă sunt mama ei? Sunt părtinitoare?

– E extraordinară. Allie zâmbi tremurat. Şi, dacă o laşi să danseze, nu va mai trebui să-ţi faci vreodată griji legat de vreo plată. O să te ajutăm să ai grijă de ea dacă ne vei lăsa. Zâmbetul lui Caroline dispăru şi Allie veni în faţa mea să o ia de mână. Juniper n-o să plece nicăieri, îţi promit! O să rezolv eu asta.

Îi lăsă mâna şi se retrase.

– Allie? Am întins mâna după ea, dar ea se dădu înapoi. Nu vrei s-o vezi pe Juniper?

– Ba da, dar e mai important ca ea s-o vadă pe Caroline. Trebuie să plec. Cred că ştiu cum să rezolv asta. Strânse la piept telefonul şi florile şi se retrase. Ai încredere în mine că rezolv asta, Hudson!

N-aveam nici o idee cu ce naiba eram de acord, dar rugămintea din ochii ei mă făcu să încuviinţez din cap.

– Mulţumesc!

Se întoarse şi fugi.

CAPITOLUL 31

Allie

ReaganHuang: *V-am spus că Alessandra nu e o mincinoasă. În curând se va anunța o nouă distribuție.*

Trebuia să rezolv asta. Dacă eu și Hudson o puseserăm pe Juniper într-o situație de nesiguranță și pericol, atunci trebuia să rezolv. Aveam nevoie de singura persoană care o cunoștea pe Lina mai bine decât mine – Anne.

După ce m-am schimbat în hainele obișnuite, mi-am împachetat costumul și am pus bujorii într-un vas cu apă în cabina mea. Apoi am plecat s-o caut pe Anne și am găsit-o în spatele scenei, la marginea cortinei.

Se uită la mine, dădu microfonul unui asistent și veni spre mine, zâmbind politicos spre cei pe lângă care trecea.

– Ce s-a întâmplat?

Am tras-o pe hol și într-o debara, apoi am aprins lumina și am închis ușa.

– Ei bine, asta e ceva cam melodramatic, nu crezi?

Se uită spre nenumăratele produse de curățenie și își dădu o buclă rebelă după ureche.

Ușa se deschise brusc.

– Mi s-a părut că v-am văzut. Ce faceți voi două aici, în debara? întrebă Kenna, ridicând din sprâncene. Mamă, sunt aici.

La dracu'!

– Tocmai… N-aveam timp de gândire. Am scuturat din cap și am mers pe metoda cu impetuozitatea lui Hudson.

– Haideți aici!

Eu și Anne ne-am tras în spate în vreme ce Eloise și Kenna se înghesuiră și închiseră ușa.

– Și, dacă stai să te gândești – Eloise cercetă locul și își încrucișă brațele peste rochia de comandă de la Prada –, dintre toate locurile din acest orășel, *aici* v-ați găsit să sărbătoriți o victorie absolut decisivă?

– O să ajungem și la asta, am asigurat-o eu. Uite ce e, Lina a făcut-o pe Caroline să accepte două condiții pentru a o adopta pe Juniper, am izbucnit eu, captând pe loc

atenția tuturor. Că nu va face niciodată balet și că nu-și va căuta familia biologică.

– Nu se poate!

Anne scutură din cap. Eloise clipi și își înclină capul și Kenna făcu la fel. „Cum e mama așa e și fata."

– Ba da, am asigurat-o pe Anne. Bineînțeles, ultima parte expiră legal odată ce Juniper împlinește 18 ani, dar o are în scris…

Anne protestă.

– Să nu facă balet? Lina n-ar face niciodată asta. Tot ce am făcut vara asta a fost pentru că Lina n-ar împiedica-o *niciodată* pe fiica ei să danseze.

– Cred că ar face-o. Mi-am coborât vocea până la o șoaptă în vreme ce am simțit cum neliniștea mi se strecura de-a lungul șirei spinării. Dacă aveam dreptate, lucrurile aveau potențialul de a merge incredibil de rău. Gândește-te la asta! Juniper arată exact ca noi…

– N-ar fi avut de unde să știe asta, mă contrazise Anne.

– Nu mă mai întrerupe și *ascultă!* m-am răstit.

– Bine punctat, observă Kenna.

Anne clipi.

– În regulă. Te rog să continui!

– Genele mamei sunt puternice. Toate patru arătăm destul de asemănător încât să atragem atenția. Dacă Lina a bănuit că Juniper ar putea fi la fel și nu voia să știe careva despre existența ei, ar fi trebuit să se asigure ca nimeni din comunitate nu avea să dea peste o fetiță care arată și dansează exact ca o Rousseau, și de aici regula.

Mi-am încrucișat brațele și am sperat că nu părea că mi-am pierdut complet mințile.

– Ah, secretul ăsta a fost dezvăluit imediat ce a pășit pe scenă. Se poate spune cu certitudine că e o Rousseau, zise Eloise. În special într-o încăpere plină de oameni care au cunoscut două generații ale voastre în ultimii cincizeci de ani și se întâmplă să se afle la Classicul fondat de familia voastră. Vor începe bârfele în seara asta.

– De asta mă tem.

Am simțit cum mi se strânge gâtul.

– Din motive ipotetice, o să accept asta. Anne încuviință din cap. Adopțiile închise sunt dezamăgitor de obișnuite, dar, în regulă, hai să spunem că Lina a fost ferm hotărâtă ca Juniper să nu fie găsită. De ce?

– Crezi că Linei îi era rușine? întrebă Kenna.

– Imposibil ca Lina să se rușineze. Am scuturat din cap și am simțit un gol în stomac. Mă gândeam la trei posibile motive ca să impună regula ca Juniper să nu danseze. Primul, știa că aveam să ne implicăm dacă aflam despre Juniper – ceea ce am și făcut.

– Vinovate.

Anne făcu o grimasă.

– Al doilea, să protejeze adopția. Am știut că Everett nu era tatăl ei în clipa când am văzut certificatul, dar… Poate tatăl biologic al lui Juniper să conteste, într-adevăr, adopția? De asta se teme acum Caroline.

Toate privirile se întoarseră spre Anne.

– Ăăă… Între sprâncene îi apărură riduri. În Massachusetts? Mi-am ieșit puțin din mână, dar, din câte știu, aici nu există un registru al paternității. Dacă tatăl n-a știut despre nașterea lui Juniper și despre paternitatea stabilită atunci, ar putea intenta un proces. Ce a făcut Lina este fraudulos din punct de vedere tehnic. Everett n-avea dreptul să semneze în calitate de tată al lui Juniper.

Mi se strânse gâtul. În cazul ăsta, Caroline era îndreptățită să se teamă.

– În regulă, dar, dacă Lina putea s-o împiedice pe Juniper să-și caute familia, nimeni n-ar ști vreodată despre Everett. Nimeni n-ar intenta un proces. Și, după ce împlinește 18 ani, nimeni nu va mai solicita nici custodia.

– Amândouă au sens, încuviință Kenna. Care ar fi al treilea motiv pentru a nu dori ca Juniper să afle?

Mi se frânse inima și am deschis gura o dată, de două ori, dar nu m-am putut decide să spun, să dau glas celei care se prea poate să fi fost cea mai jalnică părere pe care am avut-o vreodată legat de acțiunile surorii mele.

– Allie? mă îndemnă Anne, luându-mă de mână.

Mi-am ridicat privirea spre singura persoană din încăperea asta care s-ar putea să nu-mi respingă ideea doar pentru că o iubea pe Lina, singura persoană care ar putea, de fapt, fi de acord, pentru că înțelegea profund variabila din această ecuație – mama.

Eloise a ridicat dintr-o sprânceană când m-am uitat spre ea, apoi miji ochii, ca și cum se gândea, și nu eram sigură că îi plăcea direcția gândurilor ei.

– Spune! porunci ea. Nu stau într-o debara cu mături ca tu să *nu* spui ce gândești, Alessandra.

Dacă vorbeam, nu aveam să pot retrage niciodată cele spuse, dar, dacă tăceam, exista o posibilitate foarte reală s-o pun pe Juniper într-o situație vulnerabilă. „Îmi pare rău, Lina!"

– Cred că a folosit-o pe Juniper în avantajul ei.

Cuvintele năvăleau unul peste altul, grăbindu-se să-mi iasă din gură.

Kenna ridică din sprâncene. Anne icni și se smulse din mâna mea.

– N-ar fi făcut asta.

Eloise se uită spre Anne cu o privire insinuantă.

– Cu toate calitățile minunate ale Linei, uiți a cui fiică e?

Anne păli și își duse o mână la burtă.

– Cred că îmi vine să vomit.

– Mama știa, i-am amintit cu blândețe. Mama a aranjat cu Everett. Lina nu a gândit acele condiții de una singură. Ci cu mama. Cred că Lina a făcut tot ce i-a stat în putință s-o protejeze pe Juniper. A plasat-o la o familie în care au fost crescuți doi bărbați pe care îi iubim. Știa că va fi în siguranță. Poate că nu se împăca ea cu Caroline, dar probabil știa ce mamă protectoare va fi. Cu siguranță știa că Gavin și Hudson aveau să o protejeze, dar, Anne… Sunt al naibii de sigură că a folosit existența lui Juniper și în avantajul ei. Mi se frânse inima când am pus toate frânturile laolaltă. Și nu cred că e singura.

Anne păli.

– Știi cine e tatăl ei, nu-i așa? Îmi căută privirea. E Jacob, nu? El a fost cu Lina în San Francisco și mama lui e

în consiliu. N-ar vrea să îi amenințe cineva sau ceva cariera.

– Ai încă drept de liberă practică în Massachusetts? am întrebat-o eu, fără a băga în seamă întrebarea.

– Da. Fruntea i se încreți. De ce?

Telefonul vibră în buzunarul de la spate.

– Pentru că trebuie să facem ceea ce Lina n-a făcut și s-o protejăm legal pe Juniper.

Mi-am scos telefonul și am deschis mesajele.

Reagan: *Ai fost ULUITOARE. Vii pe iaht pentru recepție, așa-i?*

– Avem nevoie ca Jacob să semneze o renunțare la drepturile paternale, spuse Anne. Câteva acorduri de confidențialitate n-ar strica pentru a-l convinge.

– Și un formular pentru istoricul medical, adăugă Kenna.

– Bună idee, spuse Anne.

– Lasă numele tatălui necompletat, i-am spus lui Anne. Pentru orice eventualitate.

Ea încuviință din cap.

– În regulă. O să mă ocup în după-masa asta dacă pe Eloise n-o deranjează să preia rolul de maestru de ceremonii.

– Bineînțeles. Nu refuz niciodată un microfon. Eloise zâmbi. Și aș face aproape orice să ies din debaraua asta.

Ne-am înșirat una după alta pe cât de nonșalante puteau fi patru femei în toată firea ieșind dintr-o debara cu mături.

Anne și Kenna se duseră spre parcare și Eloise spre scenă în vreme ce eu îi răspundeam lui Reagan.

Alessandra: *Mulțumesc! Ne vedem pe vas.*

Apoi am trecut la conversația cu Hudson și i-am trimis un mesaj.

Allie: *Ai vrea săi fii partenerul meu diseară?*

Şantajul necesita sprijin.
Răspunse repede.

Hudson: *Prefer în fiecare seară.*

– Allie, a strigat Eloise şi mi-am ridicat capul s-o văd uitându-se la mine. Nu cred că *greşeşti,* ceea ce ar putea fi periculos. Mai cred că ai nevoie să stai cu ochii pe sora ta.

Am încuviinţat din cap fără să fie nevoie s-o întreb pe care anume.

Am găsit-o în treizeci de minute, dar am lăsat-o să mai stea îmbufnată câteva ore înainte să urc.

– Termină cu plânsul şi scoală-te! i-am poruncit Evei, uitându-mă la ea cum stătea ghemuită toată în fundul garderobei Linei.

– Cum de ai ştiut că sunt aici?

Eva îşi trase mâneca bluzei vişinii peste faţa pătată.

– Pentru că aici vii întotdeauna când situaţia devine nasoală. Am intrat în camera Linei. E ca şi cum ai uita că Lina nu mai e aici să ia vina asupra ei. Acum, ridică-te! Trebuie să te pregăteşti să mergem la recepţia companiei.

– De când îţi pasă de evenimentele companiei?

Se ridică, împingând ce mai rămăsese din hainele Linei.

– Dintotdeauna. Am fost acolo de mult mai mult timp decât tine, îţi aminteşti?

M-am uitat în jur prin camera Linei şi mi-am amintit de ce evitasem cu orice preţ să vin aici. În camera asta vieţuia suferinţa. Îşi înfipsese colţii adânc, se instalase şi îşi clădise un cuib, zăbovind în fotografiile ei şi în trofeele acoperite de praf.

Gura mi se umplu de un gust amar când m-am gândit la ce a făcut sau din ce făcuse parţial parte şi am încercat să cred ce îmi spusese Hudson în repetate rânduri. Poate că ea era o duzină de lucruri diferite pentru o duzină de oameni diferiţi, schimbându-şi masca după cum era necesar.

Poate că doar Lina o cunoscuse cu adevărat pe Lina.

Și, până să mă întorc aici, până când Juniper să îl bage pe Hudson înapoi în viața mea cu două mâini entuziaste, fusesem periculos de aproape să spun același lucru despre mine.

– Urăști compania.

Eva suspină și ieși din garderobă.

– Nu o... urăsc, am spus repede, uitându-mă peste pozele cu Lina. Însă nu sunt întotdeauna sigură că îmi place cine sunt înăuntrul ei. M-am uitat spre ea și am văzut-o cum se agață de telefon. Și știu că nu-mi place cine ești tu înăuntrul ei. Ce faci cu telefonul ăla?

– Mă anulează, recunoscu Eva, stând pe marginea patului Linei, cu telefonul în poală. Sunt cel puțin cincizeci de videoclipuri deja și sunt sigură că o să spui că merit asta.

M-am așezat lângă ea, făcând vechea saltea să se lase.

– Da, e nasol. Cel mai bun sfat din partea mea e să eviți comentariile cu orice preț.

– Te cam urăsc, șopti ea, închizând aplicația.

– Mi-am dat seama de când ai orchestrat anularea *mea*. Din fericire pentru noi, cred că e un caz de invidie ce-ți consumă rațiunea și nu o ură reală. Privirea îmi fu atrasă de o fotografie înrămată cu noi patru din singura dată când tata ne băgase pe furiș într-un parc tematic.

– Cum e să fii aleasa?

Se șterse din nou cu mâneca pe obraz.

– Cum e să fii plângăreață? am contrat eu. Serios, Eva! Ai 25 de ani, nu 15. Nimeni nu te-a abandonat. Nimeni nu dansează pe poante în timp ce tu te uiți cu jind. Înțeleg că vrei să ieși din umbră, dar poate răspunsul e să cauți o altă sursă de lumină.

– E compania, șopti ea. Compania mamei.

Am oftat.

– Vorbesc din experiență când spun că validarea după care tânjești n-o să vină de la ea...

Ea se chirci.

– Sau de la cineva de acolo. Am arătat spre telefon. Și tu, și eu știm că nu e capabilă să ne spună că e mândră de noi și asta e o porcărie totală și complet nedreaptă ce are

să dureze câțiva ani și multe ore de terapie ca să se rezolve.

– La tine cât a durat? mă întrebă ea.

– Având în vedere că aproape m-am distrus pentru a-i demonstra lui Vasily că încă sunt una dintre prim-balerine? O să-ți spun când o să ajungi acolo. M-am uitat spre telefonul ei. O să-ți dau și noua parolă, așa încât să poți măcar să ștergi videoclipul.

– Nu ești supărată pe mine?

Se încruntă.

– Ba da, sunt incredibil de supărată pe tine. Am ridicat din umeri. Dar, din nefericire, încă te iubesc. Ești sora mea. Îmi aduci covrigi din New York și îmi strângi lucrurile când Charlotte mi le aruncă din vestiar, așa că o să-ți dau parola și *o singură* șansă să îndrepți lucrurile între noi.

– N-are sens să-l șterg. Are deja toate preluările alea. Își lăsă umerii în jos. Și e doar cu tine dansând. N-ai făcut nimic greșit. Eu am făcut. Încet, își îndreptă privirea spre mine cu ochii roșii și umflați. E îngrozitor!

– Da. Doare. M-am întins și am luat mâna Evei. Viața reală e ceea ce se întâmplă aici, să știi. Cu mine, cu Anne, cu prietenii tăi, în sala de antrenament, pe scenă. Ăsta… M-am uitat intenționat la telefonul ei. Ăsta e doar un hol strălucitor de oglinzi și, privind prea mult la modul în care ceilalți te percep, este de așteptat să începă să-ți distorsioneze modul în care te vezi pe tine însăți. Șterge contul sau cel puțin dezactivează-l pentru o vreme, dacă doar în felul ăsta n-o să trăiești pe podeaua din garderoba Linei.

– Sunt o grămadă de urmăritori, șopti ea, acoperind telefonul.

– E doar o idee. Podeaua de lemn scârțâi sub picioarele mele pe când mă ridicam, lăsându-i mâna. Dar nu-ți pot acorda luxul de a te retrage în pat. Vreau să te pregătești pentru recepție în vreme ce eu fac un duș și fac același lucru, pentru că trebuie să ne ajutăm nepoata. Scuzele

sunt mai mult decât vorbe, Eva, și eu îți dau *o singură* șansă să repari ce ai stricat sau să dea dracu' dacă o să mai vorbesc cu tine în viața mea. Pricepi?

Ea încuviință din cap.

– Ce trebuie să fac?

Am luat fotografia cu noi și am oftat.

– Din nefericire, sunt destul de sigură că nu e ceva ce nu ai făcut până acum.

CAPITOLUL 32

Allie

CassidyFairchilde1: *Amândouă sunt balerine incredibile. Sper să-și rezolve problemele de familie.*

– Ți-am spus cât de incredibil arăți în seara asta?

Mâna lui Hudson îmi încălzea spatele prin mătasea verde subțire a rochiei asimetrice pe când ne făceam loc prin portul aglomerat. Trebuia să fim la bord în următoarele zece minute sau ratam plecarea.

– Ți-am spus și eu la fel?

Mi-am aruncat privirea mai mult decât admirativă asupra costumului său, văzând cum i se așază pe linia largă a umerilor.

– Sunteți grețoși, remarcă Eva din spatele nostru, pe când pășeam pe debarcaderul de lemn.

– Tu îmi faci greață, interveni Gavin de lângă ea.

Mă gândisem că două ajutoare sunt mai bune decât unul și el fusese de acord să vină ca partener al Evei.

Hudson îi aruncă o privire de avertizare fratelui său, dar eu mă concentram să nu-mi prind tocurile în spațiile dintre scândurile debarcaderului. Am zărit membri din cel puțin patru companii diferite din țară pe când ne îndrep-

tam spre locul unde era iahtul pe care CMB îl închiriase pentru recepția din seara asta.

– Alessandra! strigă cineva, grăbindu-se spre noi de pe o barcă din dreapta.

Am strâns în mână plicul pe care mi-l dăduse Anne ca și cum viața mea depindea de conținutul lui și m-am mișcat așa încât Eva să nu fie lovită în plin de blonda energică. O ciudată senzație de recunoaștere îmi zvâcnea în minte.

– Bună! Zâmbi și făcu semn cu mâna. Sunt Lila Morris de la Compania de Balet din Los Angeles. Am fost trimisă să ajut la jurizarea Classicului și țin să-ți spun că interpretarea ta a fost excepțională.

– Mulțumesc, e foarte amabil din partea ta! Am clipit auzind numele și gâtul mi se strânse pe când îmi dădeam seama. Ești WestCoastPointe.

– Mi-ai văzut conținutul? Zâmbetul ei străluci, stingându-se doar în clipa în care își aruncă privirea asupra Evei. Voiam doar să-ți spun că, în opinia mea, ești una dintre cele mai bune ale generației noastre și sper că vom avea ocazia să lucrăm împreună.

– Ciudat, aș fi putut jura că ai spus că e prețioasă și arogantă, zise Eva cu o față serioasă, uitându-se la Lila.

Gavin se forță să nu pufnească și Lila se făcu roșie ca racul, pe când ne îndepărtam.

– N-a fost frumos, am certat-o pe sora mea.

– Știu. Eva ridică din umeri pe când am ajuns la zona cu logoul CMB și am văzut că motoarele iahtului erau deja pornite. Aici probabil suntem noi.

– Doamne, mormăi Gavin. Douăzeci de metri?

– Pariez că are spre treizeci, răspunse Hudson. Ești sigură în privința asta?

Mâna i se duse spre talia mea.

– Nu sunt niciodată sigură de nimic. Inima începu să îmi bată cu putere pe când ne apropiam de pasarelă. De obicei, las partea asta în seama ta. Echipajul era prea ocupat să pregătească vasul pentru plecare, așa că nimeni nu verifică numele și am intrat direct pe enormul iaht de pe-

trecere şi în agitaţia mulţimii care începea pe puntea din spate de lângă mica barcă pneumatică şi continua atât în interior, cât şi la etaj.

– Unde crezi că e el? întrebă Hudson.

– De obicei, într-o încăpere separată spre proră.

Am arătat cu capul spre faţa vasului şi am luat-o din loc.

Hudson mă prinse de mijloc şi mă trase din calea câtorva copii care alergau prin mulţime în costume cu cravată şi rochii, grăbindu-se spre scările ce dădeau spre puntea superioară.

– Mulţumesc!

Mi-am ridicat mâna spre piept să-mi domolesc inima agitată.

– Voi aveţi copii pe aici? întrebă Hudson pe când înaintam.

– Unii sunt la şcoală, am răspuns, salutând şi zâmbind spre colegii pe lângă care treceam. Majoritatea sunt cei care s-au clasat pe primele cinci locuri sau aşa ceva în categoria lor azi.

– Juniper s-a clasat pe locul şaptesprezece, anunţă mândru Gavin.

– Aşa e, am încuviinţat eu zâmbind.

Cea mai bună veste pe ziua de azi, având în vedere că trebuisem s-o urmăresc pe Eva.

– Allie! Everett se depărtă de lângă Michael şi grupul de solişti cu care stătea la bar. Eşti gata să sărbătoreşti? Au aici un martini excelent. Faţa i se schimonosi când o văzu pe Eva. Bănuiesc că au lăsat pe oricine să intre.

– Fii îngăduitor cu ea! Are o zi grea.

– Aşa cum merită. Îi aruncă Evei un zâmbet tăios pe când se auzi sirena vasului. Ah, plecăm. Se aplecă şi mă sărută pe obraz. Ştii că te aşteaptă. Ia contractul şi vino la petrecere!

– Mai întâi, am ceva de rezolvat, dar o să vin. Fă-mi o favoare şi lasă-i pe Hudson şi pe Gavin să stea cu tine pentru un minut, bine?

Hudson înţepeni.

– Nu așa a fost înțelegerea.

– Relaxează-te! spuse Everett. Iubiții nu se amestecă în întâlniri contractuale. Las-o să discute afacerile și apoi vă puteți furișa *după* ce toastăm!

Ridică din sprâncene.

– O să toastăm imediat ce o să am efectiv o ofertă, am promis eu.

– Bineînțeles că o să ai. Everett își dădu ochii peste cap. Și, dacă e ca a mea, păi, atunci stăm bine. Cred că Jacob e acolo acum, dar sunt sigur că o să iasă într-o clipă. Sunt închiși acolo de mult timp. Ar trebui să te întorci.

„Perfectă sincronizarea." M-am întors spre Hudson.

– Nu-mi place asta, mormăi el pe când îi îndreptam cravata.

– Cred că arăți foarte sexy în seara asta. Am tras de țesătură și el se aplecă, apropiindu-și fața de a mea. Dacă nu suntem înapoi în douăzeci de minute, vino să mă cauți!

– Vrei să aștept douăzeci de minute? Își coborî sprâncenele și mă luă de mijloc cu amândouă mâinile pe când vasul începu să se miște. Orice se poate întâmpla în douăzeci de minute.

– Numără în intervale de câte cinci minute dacă te ajută. Am strâns plicul între noi și i-am sărutat repede gura. Nu așa voiam să petrecem ultima noapte împreună, dar eram bucuroasă că era aici, cu mine. Mă întorc imediat.

Păru nesigur și își flexă mâinile o dată înainte să îmi dea drumul și să încuviințeze din cap, băgând mâna în buzunar și scoțându-și telefonul.

– Eva?

M-am uitat spre sora mea.

– Hai să mergem! zise, afișând un zâmbet studiat.

– Hei, Caroline, răspunse Hudson. Tocmai am ajuns la petrecere.

M-am uitat încă o dată la Hudson doar pentru că arăta prea al naibii de bine ca să nu mă uit, apoi l-am lăsat cu Gavin și cu Everett. Membrii companiei îmi făcură cu mâna pe când mergeam spre cabină, dar mâinile se lăsară în jos când o văzură pe Eva.

M-am uitat prin ferestrele care mărgineau cabina în vreme ce soarele apunea şi ne îndreptam spre largul oceanului. Dacă asta nu va merge bine, următoarele câteva ore ale acestei croaziere aveau să fie înfiorător de stânjenitoare.

Neliniştea cu care mă luptasem toată după-amiaza prinse viaţă sub forma unui junghi în spatele sternului pe când ne apropiam de uşa cabinei private.

– Spune-mi ceva! i-am cerut Evei chiar când l-am zărit pe Maxim zăbovind lângă uşă cu câţiva membri ai companiei. Acum ori niciodată. Cum de ţi-ai dat seama atât de repede? Ai văzut-o doar pentru câteva minute.

– Gropiţa, răspunse Eva şi am ridicat din sprâncene uimită. Ce? Am făcut ore de biologie. Înţeleg destul despre genetică pentru a-mi da seama de asta. În plus, avea sens când am început să pun cap la cap datele.

– Asta înţeleg.

Inima îmi bătea cu viteza aripilor unui colibri când am ajuns la Maxim.

Zâmbetul nu i se reflecta în privire, dar, de fapt, aşa era mereu.

– Măi să fie dacă ăsta nu-i subiectul celor mai fierbinţi discuţii pe ziua de azi. Privirea se mută de la Eva la mine. Nu mă aşteptam să vă văd aici împreună.

– Eu intru, l-am informat, întinzând mâna spre clanţă.

– Mult noroc!

Ridică paharul în semn de salut.

– O să-ţi spun când e liber, i-am şoptit Evei, apoi am deschis uşa spre încăperea privată şi am intrat.

– Iat-o!

Vasily zâmbi şi îl bătu pe spate pe Isaac în locul unde stăteau, în spatele mesei lungi de abanos, cu şase sau şapte plicuri aşezate în faţa lor. Uşa dinspre tribord era închisă, dar cea dinspre stânga era blocată pe poziţia deschis, lăsând să intre briza oceanului de pe puntea ce mergea spre proră.

Jacob închise dosarul lui şi se ridică în faţa acelei uşi deschise, apoi împinse scaunul şi îşi trecu degetele prin

părul negru.

– Alessandra, tocmai plecam. O interpretare remarcabilă azi.

Vasul fu lovit de un val destul de mare și m-am apucat de scaunul din fața mea ca să-mi recapăt echilibrul.

Ale naibii bărci!

– Mulțumesc! Mă bucur să te văd, Jacob, am spus.

El încuviință din cap, apoi trecu pe lângă mine și ieși.

– Alessandra, o să fii atât de mulțumită când vei afla cui îi oferim un contract, spuse Vasily zâmbind. E cel mai bun pe care l-am văzut de ani întregi. Se aplecă și scoase un plic din separeul din stânga. Și bineînțeles că am redactat și contractul tău.

Privirea mi se duse spre Isaac și el înclină capul.

– Draga mea.

– Nu sunt draga ta, i-am reamintit eu.

– În prezent, recunoscu el.

– Ai vrea să ieși? Am niște treburi de familie de care trebuie să mă ocup.

Zâmbetul meu ar fi putut tăia masa în două.

Vasily îmi împinse plicul peste masă, apoi se lăsă pe spate în separeu. Du-te, Isaac! Condițiile contractului Alessandrei sunt întotdeauna private. O favoare față de mama ei, bineînțeles.

– Evident. Isaac se ridică de pe scaun și păși spre mine. N-am să mint spunându-ți că nu am fost enervat văzând că ai decis să prezinți în premieră unul dintre numerele mele fără să-mi spui, dar execuția a fost superbă și a atras un mare interes online.

– Impecabilă, l-am corectat, prinzându-i privirea în timp ce trecea. Am fost perfectă. Eva așteaptă afară – vrei s-o trimiți aici, te rog?

– Impecabilă. Încuviință din cap cu un zâmbet arogant. Și bineînțeles. Deși urăsc să ratez ceea ce sigur va fi o delicioasă ceartă între fete.

Am deschis plicul pe care îl adusesem cu mine și le-am scos pe cele două pe care Anne le pusese înăuntru pe când zgomotul petrecerii invadă cabina. Eva intră și închise

uşa, eliminând tot zgomotul cu excepţia valurilor care se spărgeau de carenă.

– Negociem în familie, preferenţial? Vasily se foi în scaun, mijind ochii în vreme ce se uită la noi două. Eva solicită şi ea un loc liber în sală?

Eva veni lângă mine, dar rămase tăcută.

– Ai de făcut o alegere. Am ridicat primul plic în mâna dreaptă. Poţi accepta aceste acorduri de confidenţialitate semnate în schimbul completării unui formular nenominalizat de istoric medical şi o renunţare la drepturile parentale…

El se repezi în faţă şi lovi masa cu mâinile şi mie îmi crescu pulsul.

– Nu tu. Mă aşteptam la asta de la mama ta şi de la Eva, dar nu de la tine.

– Ah! Lina te-a luat prin surprindere? l-am întrebat, înclinându-mi capul. Sau a pus-o pe mama să-i facă treburile murdare? Te rog, spune-mi care din ele a avut îndrăzneala să te privească în ochi şi să te şantajeze ca să-i oferi Linei un contract în acel an?

El bătu darabana pe masă, apoi se lăsă pe spate.

– N-o să răspundă, zise Eva.

– Bineînţeles că nu, n-ar vrea să recunoască. Ai recunoaşte? Am lăsat plicul pe masă. E în regulă. Am pus totul cap la cap. Lina a venit să te roage să-i mai dai o şansă când nu i-ai oferit un contract, la 18 ani. Cu toţii ştim asta.

Nici măcar nu clipi.

– Şi bineînţeles că nu i-ai dat-o. Tu îi accepţi doar pe cei mai buni şi deja îi văzuseşi lipsurile. Dar ai abuzat de dinamica puterii şi ai acceptat ce oferea, nu-i aşa? Câteva luni mai târziu, simulează o accidentare pentru a obţine un concediu de la San Francisco pentru că e însărcinată şi, în loc să te caute, o caută pe mama. Sunt pe aproape? *Clic, clic, clic*. Am bătut masa cu colţul plicului. Sunt destul de sigură că nu ştii detaliile, din motive întemeiate, aşa că hai să ajungem la şantajarea ta! Bănuiesc că a fost Lina.

Îmi susţinu privirea netulburat, dar sprânceana dreaptă îi zvâcni.

– Şi bănuiesc că a spus ceva asemănător cu ce a zis dulcea mea soră mai mică aici de faţă acum cam o lună, ceea ce era probabil cam aşa: „Ştiu că ai un copil care încalcă termenii contractului tău prenupţial foarte public şi imbatabil. Un copil care te-ar costa compania căreia i-ai dedicat toată viaţa. Ştiu unde e copilul ăsta şi, dacă îmi dai ce vreau, secretul va rămâne între noi". Sună corect?

– E enervant de exact, observă Eva. Tonul ei calm era în contradicţie cu forţa cu care strângea speteaza scaunului şi care îi albise încheieturile degetelor în timp ce vasul se legăna.

Cu coada ochiului am văzut o mişcare spre stânga şi m-am ţinut din nou de scaun. Apa stropi puntea pe când ne ridicam pe coama următorului val. Întotdeauna era agitaţie în prima jumătate de oră şi în seara asta nu se făcea excepţie.

– Asta e ceea ce *tu* îmi spui mie, Alessandra?

Vasily îşi împreună degetele în faţa pieptului.

– Nicidecum. Am scuturat din cap. Deşi sunt oarecum curioasă să aflu dacă mama mi-a asigurat şi *mie* contractul în acelaşi mod.

– Oarecum? I se ridică un colţ al gurii. La cum te ştiu, probabil că această întrebare te macină de vie. Eşti demnă de poziţia ta? Eşti destul de bună?

Stomacul *aproape* că mi se întoarse pe dos.

– Cu câteva luni în urmă, probabil că asta m-ar fi distrus, am recunoscut. Dar nu şi acum. Şi nu sunt aici pentru un contract sau un rol. Nu pentru ale mele. Nici ale Evei. Am dat drumul scaunului şi am împins amândouă plicurile pe masă. Alege! Plicul numărul unu: toţi cei care bănuiesc că tu eşti tatăl acestui copil au semnat un acord de confidenţialitate şi le poţi avea în schimbul semnăturii pe renunţarea la drepturile paternale şi pe un formular medical. Sau plicul numărul doi: declaraţiile noastre semnate şi o copie a certificatului de naştere original al copilului menţionat ajung în mâinile celui care le apucă pri-

mul când ies pe uşă. Vreau să zic, presupunând că nu ţii să fii tatăl copilului menţionat, dar bănuiesc că acest lucru ar fi trebuit evidenţiat în urmă cu zece ani. Mi-am ridicat bărbia şi mi-am adunat tot curajul pe care îl aveam pentru a menţine masca asta specială la locul ei.

El mă studie tăcut timp de un minut, apoi se aplecă în faţă şi luă documentele din dreapta, căutând un pix în costum. Tăcerea umplu cabina în vreme ce deschidea dosarul.

– „Copilul Rousseau", repetă el, citind declaraţia.

– Nu trebuie să îi ştii numele.

Anne concepuse declaraţia pentru a se potrivi cu detaliile din certificatul de naştere original, dar fără menţionarea sexului. Nu era imbatabil, dar ar fi fost de ajuns pentru a i-l înmâna unui judecător dacă vreodată Vasily s-ar fi răzgândit.

– Nu ştiu despre cine vorbeşti. Eu semnez pur şi simplu un document de renunţare la drepturile paternale asupra unui copil care n-a fost al meu de la bun început. Deşi, dacă ar fi fost, această eroare de judecată m-ar fi costat scump în ceea ce priveşte reputaţia mea dacă nu ar fi intervenit acea nerespectare a unor simple reguli de circulaţie.

Tot corpul mi se blocă şi m-am silit să înghit amăreala ce mi se ridica rapid în gât auzind cum menţiona nepăsător accidentul.

– Eu îi accept doar pe cei mai buni, după cum ştii. Bine că n-am avut o astfel de eroare de judecată. Pixul i se mişcă repede peste document şi apoi peste formularul medical şi am respirat precipitat şi superficial până când băgă ambele documente înapoi în plic şi îl împinse peste masă.

L-am prins de colţ apoi şi l-am întins pe celălalt spre el.

– Pentru arhiva ta, să faci ce crezi cu el. Mulţumesc!

Furia fu rapid înlocuită de o uşurare venită din inimă, atât de repede, că am ameţit. Juniper avea să fie în siguranţă. Caroline nu avea să o piardă niciodată.

– Ia-ţi şi contractul, bineînţeles! Făcu semn spre hârtiile din faţa mea. N-am fi compania Metropolitan Ballet fără

tine ca una dintre prim-balerinele noastre. Spun asta din toată inima, Alessandra. Eu îi accept numai pe cei mai buni și ești, fără nici o îndoială, cea mai bună, așa cum ai dovedit azi. Ai cuvântul meu că ceea ce s-a petrecut aici nu va fi menționat niciodată. Repetițiile încep peste două săptămâni. Vino înapoi unde îți e locul și interpretează rolul care a fost creat pentru tine. Cine știe, poate te va face următoarea *prima* a timpurilor noastre.

M-am uitat la plic ca și cum i-ar fi putut crește dinți cu care să mă muște.

– Trei ani. O incredibilă creștere de salariu. Locul din centru, rândul din spate, ca de obicei, spuse Vasily, băgându-și plicul recent cumpărat în buzunar. Nu mi-a scăpat, Alessandra. Știu că ai deja solicitări din San Francisco, Houston și Londra.

– Și Paris, am adăugat. Sau aș putea fi independentă și să le aleg pe toate.

– Și Paris. Dar nici una dintre acestea nu suntem noi. Nici una nu e familia ta și știu cât de mult îți place să dansezi cu sora ta. Contractul ei mai e valabil un an. Poate... Își lovi degetele și se uită spre Eva. Poate se va găsi într-o poziție de solistă în sezonul ăsta. Uită-te peste el, acceptă-l și semnează-l sau scrie-i un e-mail asistentei mele și ea o să-ți trimită o versiune electronică.

– Allie, șuieră Eva – și avea tot dreptul.

Era lucrul pentru care muncisem, tot ce visase mama noastră și ceva ce ar asigura-o și pe Eva.

– Vreau să-mi aduc câinele la studio.

Vasily strâmbă din nas.

– Pot să includ asta.

Contractul atârna greu când l-am luat.

– Mulțumesc pentru ofertă!

– Ne vedem în New York!

New York. Casa mea. Apartamentul meu și viața mea. Surorile mele și Kenna. Compania mea și rolul meu. Dar fără Hudson.

– Vorbesc serios, Alessandra. Asta nu a avut loc niciodată. Copilul ăsta nu există.

Se auzi un scâncet când vasul coborî din nou și m-am uitat repede spre ușă.

„Nu, Doamne, nu." Sufletul îmi părăsi trupul când capul lui Juniper dispăru din ușă și m-am uitat prin fereastră cum se îndepărta, cu mâinile acoperindu-i gura în timp ce se retrăgea spre balustradă, ca și cum nu putea scăpa de noi destul de repede.

– Oprește-te!

Am împins hârtiile spre Eva, alergând spre ușă.

Juniper se poticni înspre spate, cu șocul întipărit în ochi, privind dincolo de mine, spre cabină. Vasul se ridică pe următorul val și apa ajunse pe punte, curgând peste balustradă și peste rochia violet a lui Juniper. Călcâiele îmi alunecară în timp ce am ajuns pe punte și m-am întins spre ea…

Dar nu era acolo.

– Nu! Vasul se ridică în vreme ce m-am repezit în lateral. Un fulger violet în apa de dedesubt mă făcu să mă reped peste balustrada alunecoasă.

– Allie! țipă Eva în spatele meu.

Am sărit.

CAPITOLUL 33

Allie

ReeseOnToe: *Sunt surori. Să sperăm că o să-și rezolve problemele. Vizionarea videoclipurilor lor mi-a fost de mare ajutor în propria mea călătorie.*

WendyCook52: *De acord. Sunt o inspirație, dar sunt și ele oameni.*

Atlanticul era al dracului de *rece*.

Frigul îmi tăie respiraţia pe când mă luptam să ies la suprafaţă, dând din picioare cu toată puterea, croindu-mi drum prin apă.

Am icnit când am ajuns la suprafaţă, apoi m-am uitat în jur după Juniper. Îmi luă mai puţin de o secundă s-o zăresc la câţiva metri, când un val ne despărţi. Inima îmi bubuia pe când înotam, încercând să-mi amintesc de două veri din urmă cu mai mult de zece ani în care luasem lecţii de navigare cu barca şi de înot.

Nu era momentul să-mi fie frică, nici să-mi risipesc resursele corpului cu asta. Trebuia să fiu calmă, adunată şi hotărâtă, ca Hudson.

– Allie! strigă Juniper când am ajuns la ea.

– Înoată! i-am cerut, apucând-o cu o mână de spatele rochiei ei şi îndepărtându-ne pe amândouă de vas pe când acesta trecea.

Ne-am zbătut în apă cât timp am numărat până la zece şi apoi ne-am întors spre iaht când coada lui trecu pe lângă noi.

– Ce o să facem? strigă Juniper în vreme ce eu o ţineam, lovind apa cu picioarele ca să rămânem la suprafaţă şi privind spre vasul care trecea.

Acolo. Soarele la apus pătrundea prin ferestrele cabinei, conturând siluetele celor dinăuntru, şi abia am putut vedea o siluetă care fugea făcându-şi loc printre oameni – Eva. Două secunde mai târziu, Hudson şi Gavin năvăliră pe puntea din spate şi alergară spre balustradă.

– Hudson! am ţipat, făcând semne cu mâna stângă.

– Ajutor! strigă Juniper în acelaşi timp.

Hudson se aplecă peste balustradă şi Gavin îl trase înapoi, strigând ceva ce n-am putut auzi din cauza zgomotului petrecerii şi a motoarelor care îi îndepărtau de noi.

– Se depărtează! ţipă Juniper cu o voce atât de ascuţită, că ameninţa să-mi spargă timpanele.

– E în regulă, am asigurat-o în timp ce toată lumea de pe puntea din spate se mobiliza.

Hudson reapăru la balustradă şi ridică mâna, răsfirându-şi degetele şi mimând ceva ce semăna cu *cinci minute*.

– E în regulă, mi-am spus când vasul ne lăsă în urmă. Suntem pe cale să ne lovească dâra vasului, așa că stai la suprafață. Nu te împotrivi valurilor, doar lasă-te în voia lor! Mi-am concentrat întreaga atenție asupra lui Juniper. Înțelegi?

Ea încuviință din cap și am strâns-o mai tare de spatele rochiei, călcând apa cu celelalte trei membre. Apa se umflă din direcția opusă celei cu care ne luptam și nu mi-am luat ochii de la ea în timp ce ne ridicam și coboram cu primul val și apoi cu al doilea.

Sirena se auzi de pe vas, dar acesta continua să navigheze drept înainte.

– Nu se întorc! îngăimă Juniper în timp ce apa i se scurgea de pe frunte.

– Se vor întoarce, am asigurat-o eu pe când înfruntam valuri mai blânde. Unchii tăi nu ne vor lăsa aici. Trebuie doar să rezistăm cinci minute călcând apa. Poți face asta?

Juniper încuviință din cap, călcând apa ca și cum ar fi învățat de la cel mai bun.

– Mi-am pierdut pantofii.

– Și eu. M-am silit să zâmbesc. Asta ne dă un motiv să mergem la cumpărături când o să reușim să ieșim din apă.

– Eu nu trebuia să fiu pe vasul ăla, recunoscu ea.

– Știu. Am simțit cum frigul îmi cuprinse mușchii, dar m-am ținut în continuare de rochia ei. Și o să avem o lungă discuție despre asta.

– Bărbatul ăla… Buza de jos îi tremura și speram să fie de la emoție, nu de la frig. E tatăl meu, nu-i așa?

Am încuviințat din cap. Nu avea rost să o mint.

– Cât ai auzit?

– Eram cu niște copii la proră. De abia coborâsem scările, când ți-am auzit vocea și, când am ascultat la ușă, tu îl întrebai dacă Lina îl luase prin surprindere. Apa îi cobora pe micuțele riduri dintre sprâncene.

Mi se frânse inima.

– Ai auzit tot.

– Asta sunt eu? Dinții îi clănțăniră. Un bilet de intrare în compania ta?

– Nu pentru mine. Am scuturat din cap cu putere. Este de neiertat ce au făcut alții, dar eu te iubesc, Juniper.

– Asta făceai? Mă foloseai ca să-ți recapeți rolul?

Se dădu înapoi, dar am ținut-o strâns, refuzând să-i dau drumul și să risc să ne despărțim aici.

– Nu. Era istovitor să calc apa cu doar trei membre. M-am dus la el să semneze niște hârtii care să te protejeze, să facă în așa fel încât el să nu te poată lua de la mama ta. Contractul meu fusese deja imprimat când m-am dus să-l înfrunt.

N-am adus-o pe Eva în discuție și m-am rugat ca Juniper să nu fi auzit toate detaliile.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu m-au vrut. Nu m-au iubit.

Parcă mă strângea cineva de gât. Eram așa nepregătită să duc discuția asta, dar nu era ca și cum puteam alege să tac.

– Nu pot vorbi în numele lui, dar Lina te-a iubit, am spus și m-am rugat să nu fie greșit. Știu că te-a iubit pentru că i-a ales pe mama și pe tatăl tău. Îi știa pe unchiul Gavin și pe unchiul Hudson. Ți-a ales întreaga familie, oameni despre care știa că aveau să te iubească și să te protejeze și te-a dat undeva unde putea să se intereseze de tine. Te-a pus într-unul dintre locurile ei preferate din toată lumea ca să poți crește înconjurată de lucruri și de oameni pe care și ea îi iubea.

Lacrimile ei se amestecară cu oceanul.

– Nu știi asta.

– Nu-mi pot imagina pe nimeni care să te cunoască și să nu te iubească, Juniper. Mama și tatăl tău, bunicii, unchii și verii, cu toții te iubesc. Eu și Anne te iubim. Din spatele nostru se auzi un sunet ascuțit. Și știu că poate nu e de ajuns să-ți aline durerea pe care o simți și îmi pare așa rău.

Își încreți fruntea pe când zgomotul se auzi mai tare. O barcă cu motor.

– Hârtiile alea pe care i le-ai dat? Înseamnă că trebuie să fiu un secret?

Maxilarul începu să îmi tremure incontrolabil.

– Nu, m-am forțat să-i spun. Înseamnă că sunt câțiva dintre noi care nu pot spune că el e tatăl tău. Dar tu? Am tras-o mai aproape. Tu poți spune ce vrei, oricând vrei. Ai opțiuni. I-am luat lui puterea, nu ție – niciodată ție.

Ea încuviință din cap. Buzele i se făcură vinețiii.

M-am uitat peste umăr în timp ce barca de salvare se apropia și mai că m-am scufundat de ușurare.

– Vin.

Motorul fu oprit și Hudson apăru la marginea pupei în timp ce mica ambarcațiune se apropia de noi. Pe fiecare trăsătură i se putea citi teama pe când barca încetini și vârful prorei ajunse cam la trei metri de noi.

– Allie! Juniper!

– O să înotăm, am strigat eu înainte să-i vină vreo idee să sară în acest frigider numit ocean. Poți? am întrebat-o pe Juniper.

– Da.

Încuviință din cap și am pornit împreună.

Țineam o mână pe rochia ei și m-am mișcat înotând bras, ignorând crampele ce încet îmi cuprindeau mușchii pe când ocoleam pupa bărcii ce se legăna.

Atât Hudson, cât și Gavin așteptau pe mica platformă pentru înot, Gavin ghemuit și Hudson într-un genunchi.

– Ia-o! am strigat la Gavin când am ajuns la el, apoi am ținut-o pe Juniper de mijloc cu amândouă mâinile și am aruncat-o spre platformă, dând din picioare cât puteam de tare.

– Am prins-o! a strigat Gavin și m-am înmuiat, scufundându-mă înapoi în apă.

– Allie! strigă Hudson și mi-am luat privirea de la trupul lui Juniper, uitându-mă la mâna întinsă a lui Hudson, apoi am văzut cum picioarele goale ale lui Juniper apăreau din ocean. O are. Acum, treci în afurisita asta de barcă sau vin după tine!

Am lovit apa, forțându-mă spre stânga, și am întins mâna spre Hudson.

El îmi prinse mâna dreaptă, apoi pe cea stângă și mă trase afară din apă cu o putere de neimaginat, lipindu-mă de pieptul lui înainte să-mi pună pe rând brațele pe spate, lăsându-mi mâinile să cadă pe umerii lui pe când mă răsucea și mă lăsa jos pe platforma de înot.

– Ești bine?

Mă cercetă cu privirea.

– B-b-bine, am clănțănit eu.

– În regulă.

Încuviință din cap, apoi mă luă în brațe și se ridică. Barca se legănă în vreme ce el mă cără în brațe și mă așeză pe banca în formă de U ce ocupa pupa. Tremuram incontrolabil, căutând-o pe Juniper cu privirea, și am văzut-o învelită într-o pătură argintie, în brațele lui Gavin, la câțiva pași distanță. Doi dintre membrii echipajului de pe iaht erau aici cu noi, unul la cârmă și celălalt scuturând o altă pătură argintie.

Hudson mi-o puse pe umeri și apoi se ghemui în fața mea.

– S-a rupt ceva în cădere?

– Verific-o pe ea mai întâi, am cerut eu trăgând de pătură cu degetele înghețate.

– Ea e cu Gavin. Eu te verific pe tine. Îmi studie ochii, apoi își puse degetele pe încheietura mâinii, tăcând o clipă înainte să încuviințeze din cap. Ai inspirat apă?

– Nu cred? Poate? S-a întâmplat *foarte* repede.

Un mușchi de pe maxilar îi zvâcni.

– Nu te mișca!

Traversă mica barcă spre Juniper, apoi se așeză lângă ea și o verifică pe când motoarele prinseră viață.

– Doi supraviețuitori la bord. Ne întoarcem în port, spuse unul din membrii echipajului în stația radio.

Răspunsul fu înăbușit de zgomotul motoarelor și am început să ne mișcăm, traversând oceanul în direcția opusă iahtului.

Hudson se întoarse după câteva minute și mă trase lângă el, luându-mă pe după umeri. Căldura lui mă învălui simțindu-l cum mă sărută pe tâmplă.

– Doamne, Allie, ai sărit după ea.

– Nici măcar să nu te *gândești* să-mi faci morală, am strigat, acoperind zgomotul motoarelor.

– Mulțumesc! Îmi lipi fruntea rece ca gheața de gâtul lui. Doar… mulțumesc. Dar te rog! Să nu o mai faci! Dar mulțumesc. La dracu', sunt o epavă!

– Caroline știe că e aici?

Se vedea portul.

Hudson scutură din cap.

– Crede că stă peste noapte la prieteni, dar, crede-mă, e pe cale să afle. Sunt destul de sigur că nepoata noastră va avea un monitor prins de gleznă până diseară.

– Știe, am spus, destul de tare cât să mă audă. Știe despre Vasily. A auzit tot. M-am uitat spre ea, dar Gavin o trăsese la pieptul lui, cuprinzând cu amândouă brațele silueta ei fragilă, așezată cu spatele la mine.

– La dracu'!

Hudson mă strânse mai tare.

Acele cuvinte spuneau tot, așa că am renunțat la restul și am absorbit căldura ce radia din corpul lui pe când ne îndreptam spre port.

Când am ajuns, ne aștepta o ambulanță.

După două ore și un duș fierbinte, m-am simțit din nou om ieșind din bucătărie cu o negresă într-o mână și o sticlă de apă în cealaltă.

– Trebuie să încetezi să te ții după mine, am certat-o pe Sadie, care mă urmărea în living.

Gavin mă lăsase în urmă cu o oră, după ce spusesem că nici măcar nu vreau să mă apropii de spitalul din Haven Cove, și Sadie nu se depărtase la mai mult de o jumătate de metru de mine de când intrasem pe ușă. Stătuse chiar și pe covorașul de baie cât făcusem duș.

Intuiția câinilor era incontestabilă.

Deja primisem trei mesaje de la Hudson, să vadă cum mă simțeam, și tonul mesajelor nu era nici pe departe plăcut, pentru că îi cerusem să o însoțească pe Juniper la spital pentru a se întâlni cu Caroline. Am scris un răspuns la ultimul lui mesaj și m-am ferit de două dintre cutiile ambalate lăsate de Anne lângă celălalt fotoliu.

Allie: *Mănânc. Beau. Totul e în ordine.*

Era straniu de tăcut, dar și eliberator să stau singură în casă. Aveau să treacă ceva ore până când să se întoarcă lumea de la recepție.

– Du-te să dormi, iubito! i-am spus lui Sadie, arătând spre culcușul ei moale în timp ce mergeam prin holul presărat cu bagaje ce îmi reaminti că vara se terminase.

La fel și timpul meu cu Hudson.

Inima mi se răzvrăti la acest gând pe când Sadie oftă resemnată; uitându-mă peste umăr, am văzut cum se întorcea pe loc și se prăbușea țâfnoasă în culcuș, în timp ce mă îndreptam spre studio.

Am apăsat al doilea comutator și aplicele de pe perete se aprinseră, scăldând studioul într-o lumină blândă în loc de lumina strălucitoare din tavan, care atrăgea atenția asupra imperfecțiunilor când noi ne antrenam noaptea.

Noi. Am terminat negresele gândindu-mă la acest termen special. *Noi* ne antrenaserăm aici. *Noi* fuseserăm distruse și refăcute. Doar că nu eram sigură în ce fusese modelată fiecare dintre noi. Chiar și eu.

Nici măcar n-o sunasem pe mama să-i spun că îmi obținusem rolul înapoi.

Punând sticla jos, m-am dus spre locul Linei la bară, căutând orice urmă a ei în propria reflexie, stând desculță și în pantaloni de pijama și un maiou. Dar n-am văzut-o pe Lina – și nici măcar pe mama. M-am văzut doar pe mine, prim-balerină la indiferent ce companie aș alege din teancul de contracte care îmi fusese oferit. Puteam merge la Paris sau la San Francisco ori mă puteam întoarce la New York, puteam dormi în apartamentul ales de mama, lucra în compania pe care o diviniza ea, și puteam

dansa în rolul care fusese creat pentru mine. Puteam asigura și poziția Evei. Trebuia să îl văd pe Vasily în fiecare zi, dar puteam merge acasă.

Pieptul mi se strânse și mi-am frecat mâna de stern ca și cum aș fi putut să-mi potolesc durerea ce însoțea simplul adevăr că fiecare alegere mă ducea departe de Hudson. El aștepta să afle unde era repartizat. În cel mai bun caz, avea să fie în Sitka, la șase sute de kilometri de cea mai apropiată companie profesională de balet, și, *Doamne,* cât doream asta pentru el, chiar dacă avea să doară al naibii de rău să ne luăm rămas-bun.

În cel mai rău caz, ar rămâne aici, sufocat, dar înconjurat de dragostea familiei sale și, chiar dacă aș vrea să fiu cu el, aruncându-mă cu capul înainte și lăsându-l să-mi intre cu totul în suflet, asta ar omorî cariera pe care abia o recăpătasem în mod glorios. Cea mai apropiată companie era în Boston.

Cea mai bună companie era în New York.

Nu exista nici o soluție care să-mi permită ca măcar să mă gândesc să îl păstrez.

„Doar dacă nu cumva ar fi staționat undeva unde să existe o companie, ca, de exemplu, San Francisco." Dar ar fi vreunul din noi fericit știind că relația noastră există cu prețul lucrurilor la care visaserăm?

Două faruri luciră prin ferestrele studioului și, întorcându-mă, am văzut mașina lui Gavin înaintând în lumina înserării pe lunga alee ce pornea de la drumul principal. Dar nu Gavin parcă în fața casei și năvăli pe scări ca un om posedat.

Era Hudson.

Ușa din față se deschise brusc și fu închisă cu aceeași energie după o secundă, înainte ca el să intre în studio, cu gulerul cămășii de la costum desfăcut, fără cravată și cu părul ciufulit, ca și cum își trecuse mâinile prin păr de o duzină de ori. Ochii aveau o disperare sălbatică ce-mi făcu inima să bată nebunește când privirile ni se întâlniră.

Cum era posibil ca asta să fie ultima mea noapte cu el?

– Voiam să te aduc acasă. Veni spre mine, cu privirea rătăcindu-mi pe trup. Și tu îl lași pe *Gavin?*

– Pantofii, i-am amintit și căldura îmi cuprinse corpul, în timp ce mă retrăgeam cu un pas la fiecare pas al lui spre mine. Și tu ești cel cu pregătire medicală. Era normal să te trimit cu Juniper, având în vedere că te întâlneai cu Caroline la spital.

– Dă-i dracului de pantofi! Îi aruncă din picioare. Și ai refuzat să fii examinată…

– Paramedicul mi-a spus că sunt în regulă, i-am reamintit, trecând de locul lui Anne la bară și intrând pe teritoriul meu familiar, unde am încetat să mă retrag și am rămas pe loc. Și am destule amintiri cu acel spital, nu am nevoie de altele noi, mulțumesc frumos!

El a tresărit și am regretat că pomenisem despre asta.

– Să te văd în apă? Scutură din cap, parcurgând distanța dintre noi. M-ai speriat de moarte.

– Și eu m-am speriat al naibii de tare, am recunoscut pe când întîndea mâna după mine. Juniper…

– Nu doar Juniper. Mă luă de ceafă și se aplecă spre mine. Tu, Allie. Tu m-ai speriat *de moarte.* Ai idee ce însemni pentru mine? Ești aerul meu. Și știu că nici măcar nu vrei să te gândești la asta, că ai nevoie ca lucrurile să fie îngrijite și ordonate, dar eu am ajuns deja acolo. Dezordonat. Încurcat. Atât de implicat în relația asta, încât n-am putut *respira* la spital, pentru că aveam nevoie să fiu aici cu tine.

Îmi crescu inima, bătând atât de tare, încât aproape înecă îndoielile perfide care scuturau gratiile cuștii lor, cerând să țin inima asta exact acolo unde era, în siguranță, în piept. Nu i-o puteam ceda lui Hudson, nu când distrugerea era singurul nostru posibil rezultat. Dar la naiba… voiam asta.

– Hudson, am șoptit, ridicându-mi mâinile la pieptul lui, dar nu m-am putut hotărî să îl resping.

– Eu sunt cel care are nevoie de tine. Își lăsă capul în jos spre al meu. Am nevoie de tine, Allie! Întotdeauna am

avut.

CAPITOLUL 34

Allie

UTILIZATORUL A DEZACTIVAT COMENTARII-LE

Cuvintele mă terminară, supseră lanţurile autoconservării şi mă lăsară de izbelişte. Mi-am încleştat mâinile pe cămaşa lui şi m-am ridicat, apăsându-mi buzele peste ale lui.

El gemu gutural şi îmi luă gura cu o insistenţă ce îmi invadă venele şi îmi aprinse nervii. Sărutul era evident carnal, numai limbi răsucite şi dinţi care se ciocneau pe când ne chinuiam să fim mai aproape.

Am tras de nasturii cămăşii şi am renunţat cu greu la sărut preţ de trei secunde, cât îi luă lui Hudson să-mi dea jos maioul, lăsându-mă goală de la mijloc în sus. Apoi gura i se lipi de a mea din nou şi i-am supt limba pe când îi trăgeam cămaşa de pe umeri. Am fost răsplătită cu un alt geamăt când cămaşa atinse podeaua.

Mâinile lui îmi cuprinseră sânii şi, când mă atinse cu degetul mare peste sfârc, vârful i se întări pe loc. Mă trecu un fior pe şira spinării, arcuindu-mă în mâna lui pe când mă săruta mai adânc, mai lung, aşezându-se în centrul lumii mele ca singur punct de referinţă.

Îi cunoşteam pe dinafară liniile trunchiului şi i le urmăream cu buricele degetelor pe când mâinile îmi alunecau pe trup, găsind repede fermoarul şi trăgând de el. Erau prea multe haine, prea multe straturi între noi. Îl voiam gol, aşa cum mă simţeam şi eu, şi numai complet gol mă mulţumea. O mişcare rapidă a degetelor mele pe închizătoarea pantalonilor şi se desfăcură. Mi-am strecurat mâna

între mușchii rigizi ai abdomenului și elasticul boxerilor și l-am găsit fierbinte și tare.

– La dracu', Allie!

Geamătul lui răsună din pereții cu oglinzi pe când i-am prins penisul în mână și l-am mângâiat de la vârf până la bază.

Coapsele mi se încleștară și am simțit fierbințeala dintre ele în timp ce îmi învârteam degetul mare pe vârful lui și apoi mi-am mișcat limba în gura lui, atingând linia sensibilă dintre dinți în același ritm cu mișcarea mâinilor. Trăiam pentru respirațiile lui întretăiate, încleștarea mâinii lui în părul meu.

I-am părăsit gura să-l sărut pe piept și să mă prosternez pe altarul abdomenului perfect. Limba mi se cufundă în linia ce mergea de la marginea abdomenului în jos și l-am apucat de șolduri, trăgându-i hainele de pe el dintr-o singură mișcare.

– Iubire…

În tonul lui era uimire, dar și o notă de avertizare ce mă atenționa că mă jucam cu focul.

– Jos, am cerut și el se dezbrăcă de pantaloni și boxeri. Odată ce i-am dat jos și ciorapii, m-am sprijinit pe călcâie și m-am uitat în sus, admirându-i perfecțiunea trupului. Nu cred că am văzut vreodată un trup de o asemenea perfecțiune.

– Al… a început el, dar a sfârșit într-un geamăt jos când eu m-am ridicat în genunchi și l-am luat în gură.

Penisul lui îmi alunecă peste limbă și mă cuprinse o amețitoare senzație de putere când șoldurile i se legănară o dată. De două ori.

– Fir-ar să fie! Mâinile i se încleștară în părul meu. Allie. Iubire. Trebuie.

– Hmm?

L-am cuprins mai adânc și m-am delectat văzând străfulgerarea din ochii lui, mișcarea maxilarului, știind că aveam capacitatea de a-l tulbura.

– Să te oprești, reuși să spună.

I-am atins vârful cu limba și i-am dat drumul.

– Eşti sigur că asta vrei?

– Ştiu exact ce vreau. Ardoarea din privirea lui ar fi aprins un gheţar şi eu deja mocneam, gata să ard la prima atingere. Mă luă de subraţ şi mă ridică, apoi îmi dădu jos pantalonii de pijama şi chiloţii, punându-i deasupra munţilor de haine din jurul nostru.

– Serios? am întrebat, respirând întretăiat.

El încuviinţă din cap şi privirea lui mă devora în timp ce întindea mâna spre grămada lui de haine.

– Am visat la ce ţi-aş face în încăperea asta pentru mai mult timp decât aş vrea să recunosc.

– Nu mai spune! Am înghiţit greu şi am păşit în spate peste maioul uitat, dându-l laoparte cu piciorul, ca să-i fac lui loc. Ce cauţi?

Orice ar fi fost dura prea mult.

– Portofelul. Apucă pantalonii. Prezervativ.

– Las-o baltă! M-am dat înapoi până când spatele îmi atinse bara. Nu-i nevoie. Iau anticoncepţionale. Şi îl voiam *acum*. Sunt eficiente cam nouăzeci şi nouă la sută.

El scoase o folie din portofel şi scuturâ din cap spre mine în timp ce o rupea.

– Nu risc ăla unu la sută.

Şi-l trase peste penis.

Am clipit. În regulă. Bineînţeles că n-ar risca. Relaţia noastră nici măcar nu era aşa lungă…

– Vrei copii? continuă el. O să-ţi dau copii. Spune doar! Gândul ar fi trebuit să mă înfioare, dar convingerea din ochii lui, ce striga că vieţile noastre viitoare erau deja întrepătrunse, îmi făcu inima să bată mai repede pe când el mergea mândru înainte în glorioasa şi frumoasa lui nuditate. Până atunci, nu pun în pericol toată munca ta pentru că sunt nerăbdător.

Durerea din piept se aprinse cu putere şi era aşa dulce, încât mi-am muşcat buza de jos ca să-mi împiedic cuvintele să se reverse.

– Doamne, ce mi-am mai imaginat că ţi-aş face! murmură el, uitându-se la mine cu o foame pe care parcă o simţeam. Îmi luă gura într-un sărut dureros, apoi se lăsă

în genunchi la picioarele mele, mă prinse de piciorul stâng şi îl ridică pe umăr.

Respiraţia mi se acceleră când se aplecă şi mă sărută pe pielea sensibilă a interiorului coapsei.

– M-am uitat ore întregi la tine, calmă şi total disciplinată, şi m-am întrebat ce-ai face dacă eu…

Trase limba spre clitoris.

Am ţipat şi mi-am arcuit spatele, aprinzându-mă. Mâinile mi se întinseră spre capul lui, dar el ripostă:

– Mâinile pe bară, Allie!

M-am conformat imediat.

– Perfect, mă lăudă, apoi mă asaltă cu gura, inundându-mă de plăcere în vreme ce mă atingea şi îşi învârtea limba.

M-am ţinut de bară în timp ce şoldurile mi se mişcau aşa cum voiau, urmărind climaxul pe care ştiam că numai el mi-l putea da.

Cu o mână mă ţinea strâns de coapsă, ţintuindu-mă locului, şi îmi dirija şoldurile cu cealaltă, folosind-o ca să mă ridice spre asaltul frenetic, apoi mă ţinea la distanţă când eram aproape de limită, până când muşchii începură să îmi tremure şi disperarea mi se transformă în gâfâieli deznădăjduite şi rugăminţi şoptite.

– Exact asta mi-am imaginat, spuse el, apoi îşi învârti limba în jurul meu. Tu tremurând, gâfâind, îmbujorată de dorinţă.

– Hudson, te rog! am implorat eu.

Îşi strecură două degete în mine şi le mişcă.

– Dar vocea ta gemându-mi numele? E dincolo de orice mi-aş fi putut imagina, Allie. Şi acum trăieşte în visele mele.

Îşi folosi mâna şi limba să mă ducă direct dincolo de limite.

M-am prăbuşit, spulberată de valurile de extaz paralizant, şi aş fi căzut dacă Hudson nu m-ar fi ţinut, storcându-mă de ultimul fior şi cumva aprinzând un foc cu totul nou când, în cele din urmă, se ridică.

Pieptul mi se ridică şi, odată cu el, şi piciorul. El îşi lăsă umărul în jos şi coapsa îmi alunecă de pe el doar ca să fie

prinsă de cotul lui, apoi lăsată la podea.

– Întoarce-te!

M-am întors cu fața la bară, apoi m-am dat doi pași înapoi, uitându-mă în ochii lui în oglindă.

– Absolut impecabilă, spuse, mișcându-și degetele pe spatele meu și țintuindu-mă cu privirea înainte să-mi prindă fundul cu mâinile.

M-am aplecat în față într-o invitație fățișă și mi-am desfăcut picioarele fără să-l pierd din ochi.

– Hudson, am șoptit. Am nevoie de *tine*.

– Sentimentul e mai mult decât reciproc.

Își strecură degetele între coapsele mele și m-am înfiorat la noul val de dorință care mă invadă, ținându-mă prizonieră, cerând împlinire. Din fericire, de data asta nu mă mai făcu să aștept. Își îndoi genunchii și am simțit cum capul penisului îmi apăsa intrarea, apoi nimic.

– Da.

Am încuviințat din cap și m-am împins înapoi, folosindu-mă de bară drept sprijin, și astfel mă pătrunse puțin.

– Ești a *mea*, fir-ar să fie!

Îmi cuprinse șoldurile și intră în mine.

I-am strigat numele și am închis ochii simțind sublima plăcere. Mă atingea atât de adânc, atât de minunat.

– Ochii! ceru el. Uită-te la noi!

M-am topit și numai auzind cuvintele, dar felul în care se retrăgea doar ca să lovească din nou mă *topi* de tot. Stabili un ritm care mă făcu să gâfâi, dorindu-mi următoarea împingere, următoarea doză de extaz de care eram dependentă cu nerușinare.

– De fiecare dată când ești într-un studio. Sublinia cuvintele cu zvâcnirea șoldurilor. Vreau ca tu să-ți amintești exact cum se simte asta. Era roșu la față și picăturile de transpirație apărură pe pielea noastră și singura dată când privi în altă parte fu atunci când se uită în jos, acolo unde eram uniți. Ce ne facem unul altuia.

La naiba, eram *condamnată* să nu mă mai uit niciodată într-o oglindă la fel ca până acum.

Când îmi găsi din nou privirea, părea flămând.

– Îți vreau gura.

S-a retras complet și am scâncit protestând, dar el mă apucă de mijloc și bara îmi zbură din mâini pe când lumea se învârti și Hudson îmi ocupă vederea.

Mi-a luat în stăpânire gura ridicându-mă în brațe și eu l-am luat pe după gât, cu picioarele după mijloc. Fundul îmi atinse bara și apoi el fu în mine din nou, lovind adânc, hrănind disperarea sălbatică ce mă făcu să gem în gura lui.

Fiecare lovitură era mai plăcută decât ultima. Fiecare împingere mă trimitea mai sus, mă încorda și mai tare.

– A naibii bară, a gemut el în gura mea, apoi am început amândoi să ne mișcăm.

Spatele îmi lovi partea de oglinzi unde se termina bara și apoi el intră în mine atât de adânc, încât am văzut stele și sărutul ne înăbuși strigătele.

– Mai vreau, am cerut, folosind oglinda pentru a mă arcui la fiecare împingere, și el mă ținu cu o mână de ceafă și mă apucă de șold cu cealaltă, dându-mi tot ce voiam.

Doamne, asta era *viața*. Ăsta era sensul respirației, scopul existenței. Doar Hudson.

Tensiunea s-a acumulat, răsucindu-se așa tare, că am pierdut abilitatea de a mă împinge și eu în el când mușchii mi se contractară, apoi am început să tremur. Și el încă mă poseda, mă săruta, mă arunca în flăcări și deveni însuși aerul pe care îl inspiram.

– Hudson, am țipat, ajungând la marginea dureroasă.

– Te-am prins, iubire.

Mâna lui se strecură între noi și unduitoarea atingere mă expedie în lumina pură.

M-am spulberat într-o mie de fragmente, dar cumva Hudson nu mă lăsă să mă împrăștii. Îmi arcuiam șoldurile iar și iar, în vreme ce orgasmul pulsa prin mine, prăbușindu-se ca valurile nesfârșite pe o plajă. L-am simțit cum se încordează și se oprește, găsindu-și eliberarea, mi-am înfipt degetele în părul lui și i-am cuprins capul.

Am terminat împreună, gâfâind după aer, uitându-ne unul în ochii celuilalt ca și cum țineam între noi începutul

și sfârșitul a tot ce există în univers. Bătăile inimii începură să se liniștească și m-am împotrivit însești logicii ce trăgea de cotloanele minții mele, știind că existau lucruri ce trebuiau spuse, decizii ce trebuiau luate. Știind că nu voiam să renunț la el.

– Allie. Hudson îmi dădu părul de pe față. Ar trebui să…

L-am întrerupt.

– Du-mă în pat! Înainte să ajungă careva acasă. Nu mai sta, du-mă în pat!

Orice și totul putea aștepta până mâine.

Voiam noaptea asta cu el.

Mă duse sus și îmi dădu exact ce îi cerusem, uitându-se la mine de parcă mai aveam o veșnicie și făcând dragoste cu mine de parcă mai aveam puțin timp de trăit.

Eram doar vag conștientă când el se dădu jos din pat și, când am întredeschis ochii, am văzut trandafiriu prin fereastră.

– Cât e ceasul?

M-am adâncit și mai mult în pernă și am zâmbit simțind mirosul lui Hudson.

– Șase, răspunse el, deja îmbrăcat într-una dintre uniformele din dulapul meu. Se așeză pe marginea patului și mă mângâie pe păr. O s-o duc pe Sadie afară, ca să poți dormi. Beachman mă ia la o ședință și Gavin va fi aici cam într-o jumătate de oră să-și ia mașina. O să fiu plecat doar câteva ore.

– Ar trebui să rămâi.

L-am luat de mână și i-am sărutat palma.

– Crede-mă, aș rămâne dacă aș putea și, când mă întorc, va trebui să discutăm. Se încruntă. Despre bagajele tale și noi și… lucruri pe care trebuie să ți le spun. Trebuie să discutăm.

– Bine, am încuviințat fără tragere de inimă. Dar e greu să ai o discuție serioasă când noi nici măcar nu știm unde o să locuiești.

– Da. I se ridică un colț al gurii și îmi fură un sărut rapid și tandru. Să sperăm că o să aflu azi.

– Știu că ai pus Cape Cod primul pe listă, am spus, întorcându-mă pe spate. Dar sper mult să primești Sitka. Meriți să îți realizezi visul ăsta, Hudson.

– Visurile se pot schimba. Zâmbi ridicându-se, apoi se retrase spre ușă. Voiam să-ți spun mai devreme, dar am schimbat prima alegere chiar înainte să trimit lista.

– Cu Alaska?

M-am rezemat în coate pe când el deschidea ușa dormitorului.

– Nu. Îi apăru gropița în obraz. New York.

Dispăru înainte să pot procesa cuvintele, ce înseamnă locul ăsta. Am simțit un gol în stomac. Nu, n-o făcuse. *Nu putea*. N-ar face ceva atât de impulsiv, atât de... nesăbuit.

De ce să nu aleagă Sitka? Înțelegeam Cape Cod, dar New York? Nici măcar nu discutaserăm despre această posibilitate.

„Putem fi împreună." Imediat am înfipt un ac în acel balon copilăresc de gânduri vesele și l-am spart. New Yorkul ar lua tot ce iubeam legat de noi și ar murdări, ar distruge. Viața mea acolo îl va compromite pe Hudson. Să fure puține ore cu mine timp de o lună era un lucru, dar nu ne puteam clădi o viață pe asta. Ah, *Doamne!* Tocmai renunțase la o șansă la baza lui de vis ca să trăiască împreună cu mine, ceea ce se va sfârși într-un coșmar, și acum va avea de așteptat încă trei ani înainte să poată face o altă cerere.

M-am sculat, am făcut duș și m-am îmbrăcat, cu mintea învârtindu-mi-se frenetic. Când singurul taxi al orașului parcă pe alee o oră mai târziu, stăteam deja pe treptele verandei din față, cu Sadie ghemuită lângă mine.

Gavin o să îndrepte asta. N-o să-l lase pe Hudson să se irosească pentru... mine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gavin imediat ce coborî din taxi. Arăți ca și cum ceva nu e în regulă. Hudson e bine? S-a întâmplat ceva? Mi-a trimis mesaj acum o oră...

– Hudson e bine, l-am asigurat eu în vreme ce taxiul pleca. Cel puțin până când pun mâna pe el. Știai că a ales New Yorkul ca primă opțiune?

Gavin își relaxă umerii, ușurat.

– Nu, dar nu mă surprinde. Își frecă ușor ceafa. La naiba, m-ai speriat! Am crezut că ceva *e în neregulă*, judecând după privirea ta.

– Ceva e în neregulă!

M-am ridicat.

– Pentru că vrea să fie aproape de tine? Își lăsă brațele pe lângă corp. Chiar ești supărată pentru că e dispus să își dezrădăcineze întreaga viață și să-și supere sora – ceea ce susțin pe deplin – pentru a fi cu tine?

Am clătinat din cap.

– Nu, sunt supărată pentru că n-a ales Sitka! Ăsta a fost visul lui încă de când l-am cunoscut: să plece cât mai departe de orașul ăsta. Umerii îmi căzură și m-am luptat cu durerea în creștere din piept, dulce-amăruie, căreia nu-i puteam da un nume de dragul sănătății mele mintale. Ar trebui să-și îndeplinească visul, Gavin. Și înțeleg că și l-a lăsat în așteptare ca să o poată ajuta pe Caroline. E un frate incredibil. Dar să-l lase în așteptare *pentru mine?* Trebuie să-l convingi să renunțe.

– Nu cred că așa funcționează. Gavin se legănă pe călcâie și se uită la mine ca și cum mi-ar fi crescut coarne. La naiba, Allie, chiar nu înțelegi, așa-i?

– Că e altruist? Da, alegerea unei cariere în care efectiv își riscă viața pentru alți oameni mi-a dat un indiciu.

Mi-am încrucișat brațele.

– Nu, că *tu ești* visul lui. E îndrăgostit de tine, ripostă Gavin.

Inima mă părăsi grăbită.

– Ba nu e.

Mi-am înăbușit valul de căldură pe care îl simțeam în piept.

– Ba e. Gavin încuviință din cap, întinzând mâinile în față. Bineînțeles că vrea să fie acolo unde ești tu. Ar fi chiar așa rău să fii într-o relație adevărată cu fratele meu? Sau doar te-ai jucat cu el pe timpul verii?

– N-aș face niciodată asta. M-am dat înapoi auzind insulta. Eu și Hudson am avut o înțelegere. Amândoi știam

ce însemna asta.

– Ești sigură că nu cauți să-l părăsești acum, că acest Classic s-a terminat? Fetele Rousseau se pricep tare bine să smulgă inima din pieptul unui băiat Ellis și s-o arunce înapoi când vine luna septembrie, zise cu ochii mijiți.

Am împuns aerul cu degetul în direcția lui.

– E nedrept.

El oftă.

– Ai dreptate. Îmi pare rău! Chiar ar fi așa rău dacă ar ajunge la New York? Uită-ți teama și nevoia de a ține pe toată lumea la distanță în afară de Sadie. Ar fi sfârșitul lumii dacă ai merge acasă la Hudson în fiecare zi?

Am respirat și m-am gândit, încercând să nu mă mai gândesc la cum l-ar afecta viața mea, concentrându-mă asupra presiunii crescânde din piept.

– Nu. Am clătinat din cap. Ar fi chiar grozav. Ăsta era un răspuns *egoist*. Dar ar fi prea greu pentru el.

– Lasă-l pe el să decidă ce e greu! Gavin deschise și închise pumnii, jucându-se cu cheile. Uite ce e, am fost acolo. Am văzut ce i-a făcut pierderea ta prima dată, așa că nu-l pot învinovăți că te-a apucat cu amândouă mâinile și că se ține de tine. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l să se țină, Allie! E destul de puternic pentru amândoi.

M-am încruntat.

– Cum adică ai fost acolo? Nu-mi amintesc să fi fost la Classic în anul ăla.

– Nu. Clătină din cap și se uită la mine ca și cum îmi crescuseră două coarne. Cine naiba crezi că l-a luat de la spital în ziua aia? Eu. Se bătu peste piept cu mâna. Pe mine m-a sunat. Eu sunt cel care a trebuit să scoată cu cleștele cuvintele din gura lui când a ieșit de la Urgențe acoperit de sângele *tău*. Eu sunt cel care a trebuit să inventeze o poveste aiurea pentru părinții noștri despre motivul pentru care n-a mai vrut să vorbească în următoarele patru zile, până să plece la instrucție. Așa că scuză-mă dacă vreau doar să fie, în sfârșit, fericit!

M-am holbat la Gavin și am încercat să respir, am încercat să înțeleg sensul cuvintelor lui.

– Sângele *meu?*

Se făcu palid și se dădu înapoi.

– Fir-ar să fie! mormăi el, închizând ochii.

– Cum mama naibii *sângele meu?*

Mi-am ridicat vocea și m-am luptat cu senzația de greață apărută.

– Doar că… Se retrase coborând treptele, uitându-se în continuare la mine ca și cum aș fi fost o pumă căreia știe că nu era bine să îi întoarcă spatele. Crede că n-o să-l ierți – și trebuie s-o faci, Allie. Lasă-l să te țină de data asta, și nu doar pentru el. Aveți nevoie unul de celălalt. Voi doi sunteți tâmpenia aia despre care scriu poeții.

Ce voia să însemne *asta?*

– Gavin! am strigat eu pe când el ajunse la mașină.

Ieși de pe alee și mă abandonă pe verandă, făcându-mă să pun la îndoială tot ce luasem de bun în ultimii zece ani.

CAPITOLUL 35

Hudson

Devon2Sharpe: *RousseauSisters4, voiam doar să știu ce înseamnă numele vostru. Credeam că sunteți doar două.*

ReeseOnToe: *Devon2Sharpe, sunt trei în viață. Una joacă un rol administrativ în companie și și-au pierdut sora cea mare într-un accident de mașină din care Alessandra a scăpat.*

Devon2Sharpe: *ReeseOnToe ah, la naiba, n-am știut. Mersi.*

ReeseOnToe: *Nu-i problemă. Alina a fost și ea o balerină extraordinară. Poți găsi pe YouTube câte ceva cu ea.*

„E la plajă." Asta fu tot ce Anne se arătă dispusă să-mi spună când am ajuns acasă la Allie, dar privirea pe care mi-o aruncă spunea că era vina mea. Da, să-i arunc informaţia aia despre New York şi s-o iau din loc probabil că nu era cea mai bună soluţie, dar mă simţisem plin de speranţă şi alte tâmpenii.

Între timp îmi trecuse.

Am respirat încet, acceptându-mi soarta, şi am plecat prin curtea din spate, coborând treptele. Ce bine că trecusem pe acasă să mă schimb de uniformă. Nisipul era criminal când îmi intra în ghete.

Allie stătea la capătul debarcaderului, privind în larg. Mi se încleştă pieptul în timp ce traversam suprafaţa de lemn. Speranţa dimineţii se transformase în problema serii când e-mailul mă alertase în timpul şedinţei de dimineaţă şi ceea ce păruse un obstacol uşor de depăşit era acum un canion. Primisem decizia şi nu urma să plec nicăieri curând.

O să fiu în Cape Cod în vreme ce Allie cel mai probabil avea să accepte contractul la New York. Asta o să fie nasol, dar ne puteam descurca cu o ceartă. Cearta va fi bună pentru noi, ne va forţa să definim ce făceam de fapt, să admitem că părăsiserăm zona de aventură cu săptămâni în urmă, ajungând în stadiul în care eu îi dădeam o cheie şi un sertar şi ea îşi elibera o parte din dulap pentru câteva dintre uniformele mele. Aventurile nu îşi făceau loc aşa cum făcuserăm noi.

– Bună, am spus ca să n-o sperii, apoi m-am aşezat lângă ea, lăsându-mi picioarele să atârne deasupra apei.

Ea îşi frământa mâinile, dar nu se uită spre mine.

– Cred că eşti supărată pentru că am solicitat New Yorkul, am început, dar se pare că n-a mers. Mi-am primit decizia şi rămân aici.

Până la urmă, Caroline avea să fie încântată, odată ce îi trecea supărarea pe mine.

– Sper că ştii că nu m-am aşteptat niciodată să accepţi contractul pentru Boston sau aşa ceva. Te sprijin întru totul să te întorci la CMB, dacă asta e ce vrei.

Nici un răspuns.

– Allie? I-am studiat chipul și am tresărit când ea nici măcar nu se uită spre mine. La naiba! Își ridicase din nou zidurile în cele trei ore cât fusesem plecat. Știu că ar fi trebuit să discut cu tine despre schimbare, dar... Am inspirat cum nu o mai făcusem vreodată și m-am aruncat direct în ceea ce urma să fie cea mai importantă ceartă din viața noastră. Una pe care nu voiam s-o pierd. Nu din nou. Dar nu vreau ca asta să se termine. Știu că pleci în zilele următoare, dar putem face ca asta să meargă. Am o favoare pe care o pot cere la biroul de repartizări și, dacă nu merge, o să vin acolo în weekenduri, ca să nu pierzi timp de antrenament. O să mă adaptez la viața ta...

– Tata mi-a spus mereu că valurile vin în grupuri, mă întrerupse ea, privind spre ocean, în vreme ce acele valuri se spărgeau de pilonii de sub noi.

Mi se strânse stomacul. La dracu', mă aflam într-o belea mai mare decât credeam dacă acum discutam despre știință.

– Pot face asta, am încuviințat. Contează dacă sunt cauzate de vânt sau de furtuni și contează și forma fundului oceanului...

– Ne-a spus că valurile individuale se mișcă mai repede, dar, când se grupează la apă mai adâncă, se mișcă mai încet, pentru că sunt legate de aceeași energie. Mâna stângă i se duse spre dreapta, învârtind ceva în jurul degetului. Sunt legate ca un grup, călătorind prin apă până când peisajul se schimbă odată cu linia țărmului. Se opri. Și apoi se sparg unul câte unul.

– Corect.

Unde voia să ajungă cu asta? Mi-am încleștat mâinile pe debarcader și m-am ținut de margine ascultând, căutând orice indiciu în expresia ei, dar își pusese masca. De neatins.

– Și am înțeles metafora, dar întotdeauna am crezut că noi eram mai mult ca pilonii, continuă ea și degetele i se mișcară mai repede. Eram mai puternice împreună, mai capabile să încasăm loviturile, să susținem debarcaderul

prin furtuni, atât timp cât ne sprijineam reciproc. Dar, cu cât stau mai mult aici, cu atât îmi dau seama că pierderea unui pilon poate deteriora debarcaderul, însă nu diminuează integritatea celorlalți. Sunt legați de scop, nu de energie. Se uită în jos, unde un val se spărgea de lemn, spuma ridicându-se chiar până la picioarele noastre. Și acum cred că tata avea dreptate. Noi patru eram un grup, mișcându-ne prin viață legate de o forță indestructibilă, oprindu-ne reciproc câteodată ca să putem înainta împreună, fără să ne dăm seama că plaja perfectă spre care alergam avea să ne spargă una după alta și că celelalte aveau să fie condamnate să privească, fără să poată ajuta sau preveni propria distrugere. Lumina serii îi evidenția aurul din ochi în timp ce se uita dincolo de mine, spre plajă și spre valurile care se spărgeau. Noi nu suntem pilonii. Noi suntem valurile. Lina s-a spart prima și, în felul nostru, noi trei ne îndreptăm acum spre mal.

– Allie, ce s-a întâmplat?

Un presentiment îmi dădu fiori pe spinare, fiind identic cu momentele în care anvelopele mele începuseră să alunece pe un drum cu gheață şi tot ce îmi rămăsese de făcut era să aştept să-şi recapete aderența – sau să am accident.

– Asta e problema. Nu ştiu. Mă privi drept în ochi şi mi se ridică părul pe ceafă. Dar tu ştii, nu-i aşa, Hudson? Pentru că ai fost acolo.

– Ce vrei să spui?

Mâna mi se încleştă aşa tare, încât mă cam aşteptam să lase urme pe lemn.

– Lui Gavin i-a scăpat că te-a luat de la spital – înclină capul – acoperit de sângele meu.

Ah, *fir-ar*. Stomacul mi se prăbuşi în valurile de dedesubt şi, pentru prima dată în viață, n-am ştiut ce să fac. Am înghețat.

– Tu ai fost acolo. A scuipat cuvintele ca pe o acuzație, ceea ce şi era. La accident. Doar aşa ai fi putut avea sângele meu pe tine.

Voiam să fug, să dau timpul înapoi cu două zile, două săptămâni, *două luni* şi să fac totul diferit. Coastele mi se

strânseră în jurul inimii atât de tare, că inima se zbătu, protestând, dar nu i-am spus niciodată lui Allie o minciună și nu puteam începe azi. *Doar prin omisiune.*

– Da, am recunoscut eu. Am fost acolo.

Făcu ochii mari și inima îmi strigă că tocmai irosisem orice șansă la un viitor împreună.

– Erai în mașină?

– Nu. Am clătinat din cap și m-am luptat cu bolovanul ce mi se forma în gât. Eram în spatele vostru. Am plecat de la plajă în același timp…

– De la plajă?

Se încruntă.

– Golful unde ne-am sărutat. Am făcut o grimasă ca reacție la felul în care ea se încordă brusc. Ne-am sărutat acum, nu atunci. Atunci, am vrut să aștept până când eram în fața părinților tăi, să facem totul așa cum se cuvenea, și apoi totul a mers atât de prost.

– Golful. Își dădu seama și ochii îi sclipiră. Am apărut în seara aia?

– Ai întârziat, dar ai apărut. Am încuviințat din cap. Doamne, am vrut să-i spun de atâtea ori – și ar fi trebuit. La naiba cu consecințele! N-ar fi trebuit să audă niciodată de la Gavin. Este același drum, așa că toată lumea a presupus că vă întorceați de la recepție.

– Ai văzut cum s-a întâmplat accidentul?

Își încleștă mâinile.

– Nu. Ați dispărut după curbă probabil cu vreo treizeci de secunde în fața mea. Pe când am luat curba… Mi-am ferit privirea, mintea mea recunoștea că eram aici pe debarcader, însă memoria se silea să mă convingă de contrariul, umplându-mi vederea cu metal contorsionat și plămânii cu fum. Loviserăți copacul.

– Lina… Vocea i se frânse și m-am uitat din nou la ea. Lina trăia când ai ajuns acolo?

Buza inferioară îi tremura.

– Da.

Pieptul mi se strânse dureros. Capul ei fusese întors spre Allie, cu fața însângerată la același nivel cu volanul,

dar am lăsat detaliile astea deoparte. Allie n-avea nevoie de coşmarurile mele.

– Ce a spus?

Ochii i se umplură de lacrimi şi coastele ameninţau să se rupă.

– Mi-a spus să te salvez.

– Dar eu eram deja în siguranţă. Allie clipi, apoi clătină din cap. De ce s-a dus înapoi la maşină? Ce căuta?

– Înapoi? Am ridicat din sprâncene. Ce vrei să spui?

– S-a dus *înapoi!*

Se împinse de debarcader şi se ridică. Am urmat-o repede şi mă trecu un fior pe spate.

– Îţi aminteşti ceva, nu-i aşa?

– Da, strigă ea. A fost vina mea. Vântul se înteţi şi ea îşi dădu de pe faţă şuviţele de păr desprinse. M-a tras afară din maşină şi apoi m-a cărat până la marginea drumului şi a stat cu mine.

Fiecare muşchi din corp mi se încordă, dar am tăcut.

– Îmi ţinea ceva pe cap, să oprească hemoragia, apoi mi-a spus să rezist, pentru că o să vină ajutoare. Allie vorbea cu deplină certitudine. Mi-a spus că mă iubea şi să-mi urmez inima şi să am grijă de ce lăsa în urmă, apoi şi-a pus inelul în buzunarul fustei mele.

„La dracu'!" Sufletul îmi părăsi trupul. Lina spusese cel puţin două dintre chestiile astea la golf, pe când o conduceam pe Allie înapoi la maşină.

– Dar apoi mi-a spus că o să fiu bine şi s-a dus înapoi la maşină după ceva şi n-am putut s-o opresc. Am încercat, dar n-am putut să mă mişc. Doamne, mama urla întruna că m-am salvat pe mine şi am lăsat-o pe ea să moară… Scutură violent din cap. N-am putut să îi spun că adevărul era mult mai rău, că nu putusem s-o fac să stea pe loc.

– Allie, n-a fost vina ta. Nu aşa s-a întâmplat.

Am clătinat din cap.

– Ba da! Ridică mâna dreaptă şi inelul sclipi în soare. Vezi?

– Sfinte Doamne, îl ai.

Să respir îmi luă mai mult decât să gândesc.

– De ce s-a dus înapoi? Se dădu în spate. Tu ai fost acolo, Hudson. De ce?

– Nu s-a dus înapoi. N-a părăsit niciodată maşina. Am făcut paşii ce ne despărţeau şi am apucat-o de umeri ca să nu cadă de pe debarcader. Şi nu tu ai lăsat-o să moară, Allie. Eu am lăsat-o.

Şi aşa era.

Ea tresări.

– Am părăsit-o.

Îi mai spusesem cuvintele astea unei singure persoane.

– Nu înţeleg. Se încruntă. Ea m-a tras afară…

– Nu, iubire. *Eu* te-am tras afară, am spus încet, ca să nu existe vreun risc să nu înţeleagă.

Faţa îi deveni inexpresivă.

– Când am ajuns acolo, maşina luase deja foc. A trebuit să-mi adun toate puterile să smulg uşa de pe partea ta. Rama se îndoise în accident. Lina era conştientă şi tu erai ameţită. Ea mi-a spus să te scot, să te salvez şi n-am contrazis-o. Nici măcar n-am ezitat. I-am cuprins faţa cu mâinile, temându-mă că era pentru ultima oară. Tu erai… Doamne, Allie, tu erai esenţială pentru existenţă. Bineînţeles că aveam să te salvez pe tine.

– Tu? şopti ea, studiindu-mi ochii.

– Eu. Am încuviinţat din cap. Am tăiat centura de siguranţă cu cuţitul de buzunar, cumva te-am scos şi te-am dus sus pe marginea drumului.

Chiar şi acum simţeam căldura focului pe spate şi corpul ei uşor în braţele mele. Am văzut cum mă privea cu absolută încredere, chiar dacă ochii îi deveneau ceţoşi şi începea să alunece în inconştienţă. Inima îmi bătea ca şi cum eram încă acolo, la marginea drumului pe care îl evitam până şi în ziua de azi.

– Aveam să alerg înapoi, dar din cap îţi ţâşnea sânge. Rana zvâcnea şi tot ce puteam gândi era că trebuia să fie artera principală şi eram îngrozit că o să sângerezi până la moarte înainte să ne găsească cineva. Tu erai lumea mea. Nimic nu conta în afară de tine. „Nici măcar Lina." Te-am

așezat jos, mi-am scos bluza de trening și am apăsat pe rană.

– Tu.

De data asta nu mai era o întrebare.

– Ți-am zis s-o ții apăsată și apoi m-am răsucit să mă duc s-o iau pe Lina... Gâtul mi se crispă și a trebuit să inspir adânc și să înghit ca să pot termina de mărturisit. Dar focul ajunsese la rezervorul de benzină și mașina a explodat.

– Ah, Doamne!

Fața i se schimonosi și ochii i se umplură de lacrimi.

– Ascultă-mă, Allie! M-am aplecat spre ea. Nu ai părăsit-o și nici nu ai lăsat-o să facă ceva. Nimic din toate astea n-a fost din vina ta. Orice ți-ai aminti e doar mintea ta încercând să te protejeze, culegând fragmente din ce ți-a spus ea la golf, ca să-ți lase o ultimă amintire cu ea. Eu sunt cel care a făcut alegerea – și te-am ales pe tine.

– Dar am inelul, șopti ea.

– Eu ți-am dat inelul la plajă. Doamne, dacă aș fi știut că așa își amintea totul, aș fi spus ceva cu *ani* în urmă.

– Nu.

Se smulse din mâinile mele și se dădu într-o parte înainte să-mi întoarcă spatele și să meargă spre mal.

– Lina mi-a dat inelul înainte de Classic. Am urmat-o, oprindu-mă când se opri, ca să păstrez distanța. Poți s-o întrebi pe Anne. Ne-a văzut pe un hol și a crezut că ne furișam să nu ne vezi sau ceva. Dar Lina mi-a spus să-ți dau ție inelul.

Allie se întoarse să se uite la mine.

– De ce ar face asta? Era moștenirea ei.

– Pentru că... Acum, eu eram cel care avea nevoie de o secundă și Allie mă privea cum mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele. Pentru că eram îndrăgostit de tine. Cum de *ăsta* era cel mai greu adevăr de spus dintre toate? Și Lina... ea a văzut ce crezusem că ascundeam destul de bine.

– Eram doar prieteni.

Allie își cuprinse mijlocul cu mâinile.

– Până când n-am mai fost. Mi-am ridicat mâna să-mi aranjez cozorocul șepcii, apoi mi-am smuls-o de pe cap și am aruncat-o în ocean din pură frustrare. Faptul că nu-ți amintești ceea ce ar fi putut fi cel mai important moment din viața noastră m-a urmărit timp de zece ani blestemați.

– Te-a urmărit *pe tine?* izbucni ea. Spune-mi ce s-a întâmplat, Hudson!

M-am întors să stau cu fața la ea.

– Plecam peste patru zile și Lina mi-a spus să iau inelul și să ți-l dau ca o promisiune că orice am începe o să terminăm odată ce isprăveam instrucția de bază. A spus că ar fi un mesaj pentru întreaga ta familie că ea te sprijinea și era așa sigură că o să mă alegi pe mine, pentru că mă iubeai și tu, chiar dacă nu-ți dădeai seama. Coastele mă strângeau ca o menghină. Avea dreptate. Mă iubeai. Și nu-ți aduci aminte.

– Te-am ales pe tine în loc de balet.

Se uită în ochii mei ca și cum căuta o minciună.

– M-ai ales pe mine în loc de compania mamei tale. Am încuviințat din cap. Ne-ai ales *pe noi*. Nu ai semnat oferta CMB la petrecere și ai spus că aștepți să accepți contactul oricărei companii care era mai aproape de locul unde urma să fiu repartizat și că nu-ți păsa dacă te costa un sezon… și la naiba dacă nu te-am iubit și mai mult pentru asta. Mi-am lăsat umerii în jos și pieptul mi se pustii. Ai decis să mergi înapoi la părinții tăi cu Lina, ca să faceți planul cum să le spuneți. Am suflat încet. Că te-am lăsat să urci în mașina aia e cel mai mare regret al vieții mele.

Ea se uită la inel, apoi din nou la mine.

– Mama mi-a spus că paramedicii m-au găsit la marginea drumului, singură.

Am pufnit.

– Mama ta a mințit. Face asta. Mult. Nu m-am obosit să-mi ascund ura. M-a dat afară din rezerva ta de spital și mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată.

Ochii ei scânteiară.

– Și tu *ai ascultat-o?*

– Nu. M-am întors a doua zi şi ea mi-a zis că te-ai trezit şi nu-ţi mai aminteai nimic şi că, dacă persistam în încercările mele de a-ţi distruge viaţa, avea să-ţi spună că avusesem destul timp să vă salvez pe amândouă, dar mă lungisem prea mult timp cu tine, lăsând-o pe Lina să moară, şi că nu aveai să mă ierţi niciodată pentru asta. Remuşcarea mă lovi cu forţa unui berbec, la fel ca întotdeauna.

Ea tresări.

– Şi ai plecat. Ăsta-i sfârşitul poveştii. Se îndepărtă din nou şi am mers după ea, aşa cum făceam întotdeauna, oprindu-mă doar când se întoarse încă o dată atunci când am ajuns la platforma hangarului de bărci. Meritam adevărul!

– Da. Am încuviinţat din cap pe când valurile se prăbuşeau sub noi. Îmi pare aşa rău! Aproape că te-am sunat de mii de ori, dar, odată ce am căpătat dreptul de a telefona la bază, am ştiut că dispărând aşa nu făcusem decât să-ţi dau încă un motiv să mă urăşti. Şi, în timp ce lunile şi anii treceau, m-am îngropat aşa adânc, că nici o rugăciune nu avea să mă mai poată scoate vreodată, aşa că am ales să nu mă mai amestec în viaţa ta.

– Ai fi putut să vii înapoi şi să-mi spui adevărul. Vocea i se frânse. Ţi-am lăsat un loc liber timp de *zece ani*.

Am simţit că mi se albeşte faţa, ca şi cum sângele ştia că trebuia să-mi protejeze organe mai vitale de pericolul de a sângera de moarte.

– M-ai fi iertat? Am înaintat şi ea se dădu înapoi. În prima zi în care ne-am cunoscut, tu mi-ai spus că, pentru tine, surorile tale sunt cel mai important lucru din lume… şi în noaptea aia nici că mi-a păsat. Am ales dorinţele mele în loc de nevoile tale şi nici măcar n-am ezitat. Am luat decizii la minut, întotdeauna asta am făcut, şi de obicei funcţionează, dar aceea a costat viaţa surorii tale. Ai fi putut trece vreodată peste faptul că te-am tras pe tine afară din maşina aia în loc de Lina? Că eu sunt motivul pentru care tu trăieşti şi ea nu?

Ea tresări.

– Am dreptate, nu-i aşa? De fiecare dată când te uiţi la mine, o să-ţi aminteşti că eu am lăsat-o în maşina aia. Sau o să te întrebi cum ar fi fost dacă te-aş fi cărat doar câţiva metri, dacă aş fi stat mai puţin timp cu tine să-ţi opresc hemoragia sau, la naiba, să te las să sângerezi pentru încă un minut… dacă Lina ar fi şi ea aici.

Îşi mişcă ochii dintr-o parte în alta în timp ce se gândea.

– Nu te-aş învinui dacă n-ai putea trece peste, de vreme ce eu mă gândesc la asta în fiecare zi, fir-ar să fie! Tu eşti fiecare persoană pentru care intru în apă. Sunt sute, dar toate sunt *tu*. Îmi pare aşa rău că n-am putut s-o salvez şi pe Lina, Allie. N-o să ştii niciodată cât de rău îmi pare.

Am aşteptat zece ani să rostesc acele cuvinte, ştiind că nu vor fi niciodată de ajuns, şi durerea că aveam dreptate ameninţa să mă zdrobească.

Ea îşi trase mânecile hanoracului CMB peste mâini.

– M-ai lăsat să trăiesc zece ani cu vina dată de faptul că am crezut că m-am salvat pe mine şi am lăsat-o pe ea. Chiar dacă aş putea înţelege de ce ai făcut toate astea acum zece ani, de ce nu mi-ai spus când m-am întors vara asta? De ce m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, când ştiai că asta ar…

Clătină din cap şi îşi feri privirea.

„Să mă îndrăgostesc de tine.“ Asta puse capac la toate. Inima mi se răsuci, apoi se rupse ştiind ce am pierdut păstrând secretul prea mult timp.

– Am dat-o în bară. La început, n-am vrut ca Juniper să fie afectată de faptul că tu mă urai şi apoi n-am ştiut dacă ai mai putea suporta încă o lovitură, după care tu mi-ai spus că ce era între noi nu putea dura dincolo de această vară şi mi-ai cerut să nu-ţi spun nimic ce ar afecta aceste cinci săptămâni. Suna ca naiba, chiar şi pentru mine. Dar, serios, nu am nici o altă scuză decât propriul egoism. Te aveam iar şi eram îngrozit să te pierd din nou.

Asta era.

– Dar ai optat pentru New York. Înclină capul spre mine. Aveai de gând să-mi spui vreodată? Sau credeai că

nu va ieşi niciodată la iveală?

– Aveam de gând să-ți spun după Classic, dar apoi s-a întâmplat totul, am asigurat-o eu. Urma să-ți spun şi să mă confrunt cu mama ta, ca să ştie că nu mă mai putea alunga din nou. Pe bune, am fost surprins că nu ți-a spus în clipa în care ai informat-o că suntem împreună.

– Credeai că mama îți va dezvălui secretul? Allie râse, dar se auzi ca un plânset. I-ar fi distrus avantajul asupra mea. Doamne, Hudson, ştii câte ore am petrecut cu terapeuții încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat? Întrebând de ce aş fi lăsat-o pe Lina acolo, când eram convinsă că se *întorsese* la maşină? Tu ai ştiut în *tot acest* timp! Dacă mi-ai fi spus când aveam 17 ani, poate că m-aş fi certat cu tine pentru că ai ales să mă salvezi pe mine şi nu pe Lina, dar nu te-aş fi disprețuit. Nu ca acum. Clătină din cap. Şi înțeleg că ai păstrat secretul. Eu sunt maestră la asta. Dar să ştiu adevărul ăsta mi-ar fi schimbat viața. Poate viețile noastre. Şi acum nu ştiu cum să mai am încredere în tine. Sau cum să cred că *ăsta* e adevărul. Şi totuşi… tu m-ai salvat pe mine.

– Allie… totul e adevărat.

Cuvântul *disprețuiesc* îmi smulse ce îmi mai rămăsese din inimă şi o aruncă în nisip.

– Mulțumesc, Hudson!

Se uită înspre apă, unde un val se sparse la țărm. Mi-am ținut răsuflarea.

– Ar fi trebuit să spun asta prima dată. Mulțumesc! Dacă nu ai fi fost tu, aş fi murit în maşină cu Lina. Deşi, dacă nu ar fi existat *noi*, n-am fi fost în maşină de la bun început, cred.

– Încetează să cauți cum să te învinovățeşti!

Privirea ei obosită o găsi pe a mea.

– Sincer, îți doresc toate cele bune.

– Nu. Nu ne despărți! Exact asta se întâmpla acum şi fiecare parte din mine striga să nu mă dau bătut, chiar în timp ce inima îmi sângera pe debarcader. Putem trece prin asta.

– Nu, nu putem. Nu poți construi ceva când nu există încredere. Se uită spre mine. Ironia e, într-adevăr, că n-am învățat niciodată să fiu complet deschisă față de nimeni, dar de tine m-am apropiat. Și poate, dacă te-aș fi lăsat să te apropii, dacă ai fi știut lucrurile pe care familia mea… Clătină dîn cap. Mă rog, poate că ai fi făcut alte alegeri și n-am fi ajuns aici. Partea asta de vină îmi aparține. Și-a îndreptat spatele și m-am uitat îngrozit cum își punea fiecare piesă din armură și își înălța zidurile.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic care să mai conteze. Și asta nu e o despărțire. Chiar a fost o prostie să-mi imaginez că am putea fi ceva mai mult, când vrem lucruri atât de diferite de la viața noastră. Am avut întotdeauna un termen de valabilitate și pur și simplu am ajuns acolo. Afișă un zâmbet fals. Dar a fost bine pentru o vară, așa-i?

Ce-mi mai rămăsese din inimă încetă să mai bată.

– Rămas-bun, Hudson!

De data asta, când plecă, n-am mai urmat-o.

CAPITOLUL 36

Allie

MelChelBarre: *Mai actualizează cineva site-ul CMB ca să vedem dacă se schimbă anunțul cu distribuția?*

Am năvălit în casă, repetându-mi în minte mărturisirea lui Hudson, total copleșită de enormitatea a ceea ce îmi dezvăluise, dar cumva dorînd să nu îmi fi spus niciodată.

Poate că am fi avut o șansă să fim fericiți.

„Ți-a salvat viața.“ Și purtase de atunci vina.

Dar și mințise… cel puțin prin omisiune.

Cu furia te puteai descurca mult mai ușor, așa că m-am agățat de ea ca de un colac de salvare, mergând prin casă

şi intrând în bucătărie. Sadie dădu din coadă şi se întoarse să-şi masacreze ultima ei jucărie. Eva, Kenna şi Anne stăteau lângă insulă, luând un mic-dejun întârziat în faţa unei grămezi de plicuri şi toate trei tăcură şi se uitară la mine în vreme ce mă duceam la frigider.

– Eşti pregătită să te ocupi de hârtii? întrebă Anne. Nu trebuie să decizi ce companie…

„Fir-ar să fie!“ Nu era ca şi cum trebuia să-mi mai planific viaţa în jurul lui Hudson.

– O să semnez cu CMB. Am nevoie de *un strop* de normalitate în viaţa mea.

Umerii Evei se relaxară de uşurare.

– Lasă-l pe Vasily să aştepte o săptămână sau două! sugeră Eloise, curăţându-şi portocala. Lasă-l să transpire!

– Bună idee!

Am luat o sticlă cu apă din frigider.

– Nu te-am văzut când ai venit acasă după petrecere, observă Kenna cu o privire bănuitoare. Nici azi-dimineaţă.

– Nu.

Am răsucit capacul şi am băut jumătate de sticlă. Cum ar trebui să le explic toate astea, când nici măcar nu ştiam sigur că ce îmi spusese Hudson era adevărat…

– În regulă, voiai să treci cu hârtiile pe la Caroline? întrebă Anne.

Anne. Fusese pusă să se ocupe de hârtiile familiei. M-am rezemat de bufetul de lângă chiuvetă.

– Anne, l-ai văzut pe Hudson cu Lina în dimineaţa concursului Classic?

Eva făcu o figură surprinsă şi Kenna şi Eloise se uitară spre Anne. Ea îşi drese glasul şi puse lingura jos în bolul cu cereale.

– Da.

– Şi păreau secretoşi, ca şi cum puneau ceva la cale?

Am mai băut din sticlă.

– Da. Încuviinţă încet din cap. Şi i-am spus că, dacă făcea ceva care să te rănească, aveam să-ţi spun. Nu aveam să-mi mai ţin gura de data asta.

– De data asta? Doamne, dacă vreuna dintre voi mi-ar fi spus adevărul *de prima dată,* nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Te-a rănit?

Înţepeni.

– Ai citit raportul privind accidentul? I-am ignorat complet întrebarea. De când a murit Lina?

În încăpere se lăsă tăcerea.

– Da. Îşi puse mâinile în poală. Cam acum un an. L-am găsit în biroul lui tata.

– Şi, când au găsit trupul Linei, centura ei de siguranţă era încă fixată? Mi-am înclinat capul. Nu chinga – evident că era arsă. Metalul era conectat?

Anne se uită la Eva.

– Ochii la mine!

Anne icni.

– E inelul Linei?

– Da. Centura ei de siguranţă era încă fixată?

Trebuia să ştiu.

– Da, răspunse Anne, privindu-mă în ochi.

Mi se strânse pieptul. Lina nu ieşise niciodată din maşină. Hudson spusese adevărul.

– Şi uşa mea era deschisă.

– Da. Se mişcă pe loc. N-a fost vina ta, Allie. Ştiu ce spune mama, dar e doar din cauza durerii. Detectivii au observat deformarea cadrului. A fost un miracol că ai putut forţa uşa să se deschidă. Trebuie să fi fost adrenalina, pentru că nici unul dintre ei nu şi-a putut da seama cum ai făcut-o în starea în care erai.

„Furie. Agaţă-te de furie!“

– Simplu. N-am făcut-o eu.

Anne ridică din sprâncene într-o întrebare tăcută.

– Trebuie s-o vedem pe mama. Chiar în clipa asta, fir-ar să fie!

– Echipa de consultanţi s-a reunit în dimineaţa asta şi nu e o zi bună, mă avertiză Rachel în timp ce mergeam pe hol spre apartamentul mamei, Anne străduindu-se să ţină

pasul, în vreme ce Eva nu se grăbea.

– Niciodată nu e, am răspuns.

Uşile nu înăbuşeau muzica lui Ceaikovski.

– Eşti sigură că nu vrei să discuţi despre ce te supără? întrebă Anne grăbită. Ai tăcut tot drumul.

– Nu. Păstrez totul pentru mama.

– Dacă sunteţi sigure… Rachel răsuci mânerul şi se grăbi să intre înaintea mea. Doamnă Rousseau, fetele dumneavoastră sunt aici.

Am urmat-o şi m-am holbat.

Mama dansa într-un costum mulat negru cu fustă rozdeschis, partea stângă perfect aliniată, dar piciorul drept nu era chiar stabil. Probabil că vremea îi afecta iar genunchiul. Dar nu puteai să nu-i recunoşti graţia şi eleganţa în vreme ce executa coregrafia. Încă era o balerină frumoasă.

– *Lacul lebedelor,* şopti Anne, ajungând lângă mine.

Am încuviinţat din cap, uitându-mă la braţele mamei, admirând liniile curate, întinderea delicată a degetelor, ceea ce mie nu îmi venea niciodată firesc.

– Încă e pe semipoante, observă Eva cu o urmă de uimire.

– Eşti sigură că vrei s-o întrerupi? De obicei, foloseşte timpul ăsta pentru a se încărca înainte de sesiunea de după-amiază. Degetele lui Rachel ezitară deasupra sistemului stereo din stânga mea. Una dintre membrele personalului şi-a dat ieri demisia şi mai devreme le-a certat pe două fete strigând în franceză când au întârziat la o sesiune. Chiar şi eu primesc răspunsuri monosilabice de la ea şi ziua ei e plină.

Strânse agenda în mâna dreaptă.

– Răspunsurile monosilabice sunt bune pentru mine.

Am înaintat şi mama mă văzu prin oglindă.

– A cincea, porunci ea, oprindu-şi dansul cu un oftat de frustrare.

– Nu.

Am rămas pe poziţie odată ce am ajuns la câţiva metri de ea.

Muzica se stinse.

– A cincea! țipă ea.

– Hudson m-a scos din mașină în acea noapte, nu-i așa?

Nu avea sens să umblu cu ocolișuri. Anne icni pentru a doua oară în acea dimineață.

– Ah, Doamne! șopti Eva.

Mama își lăsă brațele să cadă pe lângă ea și ochii îi fulgerară cu mânie.

– Da, secretul a ieșit la iveală. O să ușurez treaba pentru tine, am spus. Hai să ne rezumăm la da sau nu! Oricum nu mă interesează scuzele tale, mamă.

– Allie, șopti Anne, dar n-am scăpat-o pe mama din ochi.

– M-a scos din mașină. A stat cu mine. Și tu știai.

Mi-am încrucișat brațele.

– Rachel, dacă nu te superi, lasă-ne un moment! ceru Anne și ușa se închise imediat după aceea.

Mama își făcu gura pungă și buzele i se încrețiră.

– Știai! am izbucnit spre mama. În toți anii ăștia, mi-ai spus că am lăsat-o pe Lina să moară. În tot timpul ăsta, mi-ai băgat în cap că îi eram datoare pentru că m-am salvat pe mine. Știai!

– Da. Mama se uită pe fereastră. Am ales…

– Da sau nu, mamă? am întrerupt-o și sângele începu să-mi fiarbă. Mă ținuse legată de dorințele ei, de visurile ei timp de *zeci de ani*, legându-mă cu mici funii cărora le spunea dragoste.

Dar acum știam că erau vinovăție, transformându-mă în cineva pe care cu greu îl mai recunoșteam. Și eu o lăsasem.

– Ah, mamă, șopti Anne. Cum ai putut?

Eva se așeză pe brațul canapelei, în dreapta mea.

– El a venit cu mine la spital scăldat în sângele meu de la cât încercase să oprească hemoragia și tu l-ai dat afară.

Fiecare adevăr rupea una dintre acele funii, iar reculul mă înțepa direct în suflet.

– Da, răspunse ea, aproape plictisită, încrucișându-și brațele.

– Și totuși a venit înapoi, nu-i așa? Unghiile îmi lăsară semne în palme. Și tu i-ai spus că n-o să-l iert niciodată pentru că nu ne-a salvat pe amândouă, așa că trebuia să plece. Că, dacă nu pleca, aveai să-mi spui că avusese destul timp să ne salveze pe amândouă, dar o lăsase pe Lina să moară.

– N-ai făcut așa ceva.

Anne se prăbuși în stânga mea, aterizând pe marginea canapelei, lângă Eva.

– Doamne Sfinte!

Privirea Evei oscilă între mama și mine.

Mama își ridică bărbia, cu ochii ațintiți undeva dincolo de fereastră, în timp ce funie după funie plesniră și se rupseră.

– Dar, de fapt, voiai să spui că *tu* nu l-ai ierta niciodată. Cum puteai ști că nu l-aș fi iertat dacă nu mi-ai spus niciodată?

Glasul îmi era strident, dar nu-mi păsa. Mă agățam de furie ca de o barcă de salvare.

Ea înghiți și întinse mâna după o sticlă cu apă, apoi începu să bea. Ce ironie, aveam același mecanism de a ne proteja de panică.

– Poate că nu înțelege, șopti Eva.

– Allie, să vorbim despre Lina a fost întotdeauna dificil pentru… începu Anne.

– Nu-mi pasă! Am început să văd roșu în fața ochilor. De ce, mamă? Pentru că l-ai văzut – ai văzut ce simțeam pentru el – ca pe o amenințare? Ți-ai dat seama că mai aveam un an până să împlinesc 18 ani și că atunci n-aveai să mai deții controlul, că Hudson mi-ar da puterea de a fi cine eram, în loc să fiu cine voiai tu? Am înaintat, dar mă uitam și la sticlă, în caz că se hotăra s-o arunce. Sau l-ai pedepsit – ne-ai pedepsit – pentru că ți-a salvat fiica greșită?

– Da. S-a uitat la mine și mi-a zdrobit inima cu un singur cuvânt.

– Da la ce? am întrebat.

– El… Lina… Clătină din cap. Își încordă mușchii gâtului și se uită dincolo de mine, spre poza de pe perete. A părăsit-o pe fiica mea.

– Eu sunt fiica ta! am strigat, lovindu-mă cu mâna pe piept.

Ea tresări.

– Anne – am arătat spre canapea – e fiica ta! Eva e fiica ta! Ai avut *patru* fiice, mamă, nu doar una. Pierderea Linei nu ți-a dat dreptul să ne distrugi ca să ne poți turna în tiparul ei.

Poc. Poc. Poc. Funiile se rupeau și altele se destrămau.

– *Nu.*

– Ah, da. Am încuviințat din cap. N-a fost niciodată tiparul ei. A fost al tău. Ai vrut ca noi să îți îndeplinim visul și nu ne-ai întrebat niciodată la ce visam noi. Ai întrebat-o măcar o dată pe Lina dacă voia s-o păstreze pe Juniper? I-ai oferit ajutor? Sau acea relație a fost doar o altă victimă a egoismului tău nemilos?

– Lina. Înghiți. Voia. Scutură din cap, ca și cum gândul era absurd. Copilul.

Stomacul mi se strânse.

– Și ai făcut-o să renunțe la ea?

– Ai fi putut să ne spui, zise Anne. Am fi ajutat-o.

– Prea slabă… să facă… Nu-și găsea cuvintele. Eu am făcut-o pe Lina prim-balerină. Ridică mâna stângă și o îndreptă spre mine. Și pe tine.

– Tu m-ai făcut o mizerie plină de vinovăție care găsește bucurie în dans doar când *nu* sunt cu prețioasa ta companie. Aceste ultime săptămâni au fost prima dată când am simțit bucurie, după *ani* întregi. Clocoteam. N-am vrut niciodată compania. Am vrut să dansez ca liber-profesionistă în toată lumea și tu mi-ai spus că-i datoram asta Linei. Mi-ai răsucit vinovăția pentru scopurile tale și mi-ai spus că trebuia să accept contractul CMB, că era vina mea că Lina ieșise în seara aceea și că CMB nu ar mai fi CMB fără o Rousseau pe scenă. Adevărul acestei ultime fraze mă mușcă până la sânge. Ne-ai răsucit pe *toate*. Lina a ținut secretă sarcina, în vreme ce tu l-ai mituit pe Everett

să înlesnească abandonarea lui Juniper. Anne e un avocat al naibii de bun, care își folosește pregătirea să planifice evenimentele companiei pentru că știm cu toții că, dacă nu dansezi, ar trebui să-i ajuți pe cei care dansează, nu-i așa? Și Eva... Am râs. Eva m-a înjunghiat în spate și mi-a furat rolul care fusese creat pentru mine.

Mama se dădu înapoi și privirea i se duse spre Eva.

– Am spus că-mi pare rău, mormăi Eva, ciupindu-și pielițele de la unghii. Și Vasily ți l-a dat înapoi.

– Sunt sigură că ei nu-i pasă. Mi-am înclinat capul spre mama. La urma urmei, noi suntem părți substituibile în mica ei mașinărie, așa-i? Cui îi pasă care din noi e acolo, pe scenă, atât timp cât numele de familie e Rousseau.

– Allie, îmi atrase atenția Anne când mama strânse mâna pe sticlă.

– Voi toate sunteți *Rousseau*, spuse mama încet.

– E tot mai rău, șopti Eva.

– Se petrece repede, răspunse Anne.

Mama le aruncă o privire plină de răutate, dar muchia confuziei fu cea care mă făcu să vreau să *țip*. De ce n-ar fi putut toate astea să iasă la iveală anul trecut, când am fi putut avea răspunsuri adevărate?

– Încep să urăsc numele ăsta.

Uram că nu puteam spune dacă ea înțelegea cu adevărat, mă uram pentru că eram incapabilă să mă opresc. Pentru prima dată, puteam spune exact ce simțeam fără a mă teme de repercusiuni. Dar, fără funiile care mă legau de modelul ei de perfecțiune, emoțiile ieșiră la suprafață cu un periculos și acut sentiment de libertate pe care nici măcar nu îl puteam înțelege, cu atât mai puțin să-l disciplinez.

Trădare. Rușine. Mândrie. Speranță. Pierdere. Durere. Furie. Toate luptau pentru supremație, dar, în realitate, durerea din piept le învinse pe toate.

– *Rousseau* te-a făcut.

– Tu nu m-ai *făcut,* mamă. Tu m-ai distrus. Ochii mi se umplură de lacrimi și nasul mă ardea. Și poate că te-aș putea ierta pentru asta dacă măcar ți-ar păsa. Dar l-ai dis-

trus pe Hudson. L-ai pus într-o situaţie imposibilă şi ai distrus orice şansă la fericire pe care am fi avut-o.

– Alegerea… lui.

Avea tupeul să ridice din umeri.

– Mamă! o mustră Anne.

– Alegerea lui! strigă ea şi sticla cu apă zbură, lovind oglinda din stânga mea.

– *El* n-a avut de ales! Vocea mi se frânse. Era un copil de 18 ani şi se presupunea că tu erai adult, trebuia să fii mama *mea*. L-ai convins că nu aveam să-l iert niciodată. Că l-aş învinovăţi pentru tot restul vieţii de moartea Linei. Asta îmi trecuse prin minte iar şi iar pe drum, după ce îl lăsasem pe plajă, arătând la fel de zdrobit pe cât mă simţeam şi eu. În mintea lui, mă pierduse deja. Bineînţeles că a plecat. Era cel mai bun prieten al meu, mamă, şi îl iubeam! L-am iubit înainte să înţeleg ce înseamnă cu adevărat cuvântul ăsta.

– Portocală. Scutură din cap. Nu. Strânse pumnii. Zeamă. Băiatul ca râul *e* doar o zeamă.

– Nu e doar o pasiune trecătoare[28].

Durerea se mări, până când coastele mi se tensionară sub apăsare şi vederea mi se tulbură. Nu trebuia să-mi amintesc răspunsul meu la declaraţia lui pe acea plajă ca să ştiu cu deplină certitudine ce fusese. Şi acum? Îşi proteja curajos familia, proteja străinii de fiecare dată când sărea în apă, mă proteja pe mine iar şi iar. Apărea chiar şi când nu-mi dădeam seama, mă scotea din zona de confort fără să-mi încalce limitele, îşi declarase intenţiile fără să mă forţeze, dându-mi un ultimatum. Mi-a spus exact ce voia de la mine – de la noi – şi niciodată nu a cerut reciprocitate, lăsându-mă să înţeleg, în loc să mă forţeze să-mi pun o altă mască, să intru într-un alt rol, să mă mulez după ideea lui de perfecţiune. Zâmbetul lui îmi topea judecata şi atingerea lui mă făcea să iau foc, dar felul în care asculta fusese cel care pătrunsese prin toate zidurile pe care le înălţasem.

– Îl iubesc. Am rostit cuvintele cu glas tare şi ultima funie se rupse, eliberându-mă total şi lansându-mă într-o

derivă terifiantă. Sunt îndrăgostită de el.

Ea pufni.

– Poate că tu nu poți înțelege sentimentul, dar e atunci când ai renunța la *tot* pentru fericirea acelei persoane. Când zâmbetul celuilalt e esențial ca inima ta să bată. Când cunoști părțile cele mai strâmbe, întunecate și urâte ale celuilalt și totuși nu pleci. M-am uitat la surorile mele și am văzut că Anne o strângea pe Eva de mână.

Am simțit un junghi în inimă. Eu nu îi arătasem lui Hudson aceeași îngăduință pe care le-o ofeream întotdeauna surorilor mele. El îmi oferise adevărul și eu îl respinsesem. Dar erau niște răni pe care nici măcar dragostea nu le putea vindeca.

– Lina! spuse ea, cu ochii bulbucați.

– Ce încearcă să spună? șopti Eva.

– Nu sunt sigură, răspunse Anne. Mamă, ce-i cu Lina?

– Greșită. Mama se uită spre tavan, apoi inspiră adânc. Alegerea.

– Lina știa despre alegerea mea. Mi-am ridicat mâna dreaptă și privirea îi fu atrasă de inel ca de un magnet. I-a dat lui Hudson inelul ca să mi-l ofere, ca un mesaj pentru tine că nu te voi lăsa să mă manevrezi așa cum ai făcut cu ea, că puteam să-mi croiesc propriul drum, că puteam *să-mi urmez inima* și să aleg dragostea.

– Alegerea lui. Ochii i se bulbucară. Greșită. Fata.

– Mamă! Eva se ridică. Allie, nu știe ce spune.

– Ba sigur că știe, am răspuns. Memoria ei e bună și nu e prima dată când își exprimă sentimentele.

Fără funiile ei, cuvintele căzură în spațiul distorsionat dintre noi, aspre și urâte, dar incapabile să mă atingă. Am făcut un singur pas spre mama. Gata cu tendința de a-ți dovedi ceva, de a mă forța dincolo de limită, de a-mi frânge corpul în bucăți, de a-ți câștiga aprobarea, ca și cum e un fel de joc în care tu muți încontinuu obiectivele. Am terminat. Mâna îmi căzu pe lângă corp. Te-am iubit, te-am venerat, te-am idolatrizat întreaga mea viață, dar nu mai *vreau* aprobarea ta. Orice voi face de acum încolo este pentru mine.

I-am aruncat o ultimă privire, apoi i-am întors spatele și mi-am îndreptat spre ușă.

– A cincea! strigă ea.

– La revedere, mamă!

Anne se ridică și veni lângă mine.

– O să vin mai des, promise Eva, apoi se grăbi spre noi.

– A cincea!

O pictură pe pânză lovi peretele din dreapta noastră.

M-am întors încet.

– Ah, și fiica Linei dansează. E frumoasă, deșteaptă, tenace… și talentată. Eu și Eloise o instruim și am mari speranțe pentru viitorul ei știind că tu nu te vei atinge de ea.

Anne mă luă de mâna stângă și m-am ținut de ea cu disperare în vreme ce ne îndepărtam de mama noastră, iar Eva ne urmă îndeaproape, ca să încăpem pe ușă.

– Picioare neglijente! urlă mama.

– Parenting neglijent, ripostă Anne peste umăr.

Am inspirat pentru prima dată adânc în timp ce Eva închidea ușa în spatele nostru. Anne se scuză față de Rachel pentru că o agitaserăm pe mama în timp ce dr. Wakefield se apropia și mă străduiam să inspir pe nas și să expir pe gură, ca să nu vomit după ce lăsasem toate astea să iasă.

Eva mă frecă pe spate.

– Hei, doctore. Ce coc frumos!

– Mulțumesc. Dr. Wakefield își pipăi părul negru lucios. Câteodată, face mai ușor s-o văd pe mama voastră oriunde se află.

– E mai rău decât era acum câteva săptămâni și la mare distanță de cum a fost în ianuarie, observă Anne. Îi ia mai mult să își găsească vorbele. Frazele ei – când le are – sunt și ele nesigure.

Dr. Wakefield încuviință din cap.

– Din nefericire, scanarea arată o progresie semnificativă în acel cortex. Din fericire pentru noi, nici memoria, nici mobilitatea nu par a fi încă afectate, deși suntem martori la izbucniri violente tot mai dese. Facem ce putem ca

s-o ținem în siguranță și activă în sesiuni de terapie fizică, clase de pictură, tot ce am discutat.

– Scris? Citit? întrebă Anne, iar Eva se încordă.

– N-am putut s-o facem să coopereze de luni întregi, așa că nu sunt sigură dacă e incapabilă sau încăpățânată, răspunse dr. Wakefield, apoi se uită la fiecare din noi pe rând. În stadiul ăsta… Oftă. Nu pot estima cât timp va mai fi ea însăși. Voi, fetelor, ați făcut tot ce a cerut pentru pregătirea ei fizică, dar boala progresează rapid.

I-am mulțumit, apoi am plecat trecând pe lângă camerele altor pacienți și am coborât scările largi.

– Trebuie să recunoaștem, spuse Eva, când am ajuns la parter. A ales cel mai luxos centru de îngrijire asistată.

– Nu e cunoscut, răspunse Anne, zâmbind trist. De asta l-a ales.

Am trecut pe lângă emblema Institutului Brookesfield și am ieșit în aerul umed de august.

– Te simți mai bine? întrebă Anne, scoțând cheile din poșetă.

– Nu. Am scuturat din cap. N-a fost chiar o luptă corectă.

– Ea n-a fost niciodată un părinte corect, ripostă ea.

– Hudson chiar te-a scos din mașină în noaptea aia?

Eva își băgă degetele mari în buzunarele din față.

– Așa se pare, am spus încet. Doar trei persoane știu cu adevărat, corect? Lina nu mai e. Pe mama nu te poți baza și Hudson… Gâtul încercă să mi se închidă. Cred că trebuie să am încredere în versiunea lui despre evenimente sau să mă împac cu gândul că n-o să știu niciodată cu adevărat. Mi-a ascuns asta în toți acești ani și nu știu dacă mi-ar fi spus vreodată dacă n-ar fi fost Gavin. Sau poate că ar fi spus dacă i-aș fi zis adevărul despre mama.

– Îl iubești, îmi aminti blând Eva.

– Asta nu înseamnă că suntem potriviți unul pentru celălalt.

– Ai putea să-l ierți, zise Anne și mă luă de braț.

– Îmi trebuie doar timp să mă gândesc la tot.

Secretele, vinovăția și faptul că dragostea lui hotărâse cine să trăiască în acea noapte. Dacă Gavin ar fi fost în spatele nostru, atunci Lina ar fi trăit.

– Tu? Să îți faci timp să analizezi la sânge fiecare rezultat posibil înainte să faci alegerea care te face să te simți în siguranță? Eva pufni și se duse spre locul din spate. Închipuie-ți!

– Nu te grăbi! Anne se uită urât la sora noastră. Același lucru e valabil și pentru contracte. La naiba cu termenele! Fiecare companie din lumea asta va aștepta dacă nu ești sigură. Ele sunt multe, dar numai una e Alessandra Rousseau. Trebuie doar să te hotărăști ce vrei.

– Asta e valabil și pentru tine, i-am amintit.

Ea încuviință din cap, apoi mă bătu pe braț si se duse spre locul șoferului.

Pentru prima dată în viață, m-am simțit complet liberă și totuși nu aveam nici o idee ce să fac cu această libertate. Știam ce voiam. Doar că pe el nu îl puteam avea. Eva avea dreptate. Aveam să aleg ce mă făcea să mă simt mai în siguranță, ceea ce însemna să rămân la decizia cea mai logică.

Aveam să mă întorc la New York.

CAPITOLUL 37

Hudson

NYFouette92: *Trebuie să verificați noul video al lui Bway11te. Distribuția a revenit la Alessandra Rousseau.*

Tutucutex20: *Am văzut și eu! Însă nici o postare de la RousseauSisters4.*

Un șofer de taxi claxonă la un trecător în timp ce ieșeam din cafeneaua de peste drum de clădirea companiei Metropolitan Ballet. Trotuarele erau la fel de aglomerate ca străzile, dar cel puțin oamenii se mișcau mai repede decât mașinile blocate în trafic.

Era greu de imaginat să trăiești aici cu zgomotul și milioanele de oameni, dar, dacă de asta era nevoie pentru a fi aproape de Allie, aveam să mă adaptez. În afară de asta, slujba era la fel. Poate că nu era Alaska, dar oceanul era ocean. Și peste trei ani o să am o altă ocazie să cer Sitka.

Trei ani nu însemnau nimic având în vedere de cât timp o iubeam pe Allie.

M-am uitat la ceas și am băut din cafeaua la suprapreț, ferindu-mă din drum, ca alți clienți să poată ieși din cafenea în spatele meu. Șapte și jumătate însemna că aveam zece minute să străbat cele două străzi până la casa lui Allie înainte să plece la repetiție. Mai însemna că nu dormisem de aproape 24 de ore. Nu conta. Somnul era supraapreciat. Inspiram anxietate și expiram hotărâre.

Telefonul vibră în buzunarul de la spate al jeanșilor și pulsul îmi crescu brusc, așa cum făcea mereu, dar nu era ea.

Gavin: *Ai recucerit-o?*

Hudson: *N-am văzut-o încă.*

Mi-am băgat telefonul înapoi în buzunar și am ieșit în marea de fețe anonime, îndreptându-mă spre est, spre apartamentul lui Allie.

Ultimele cinci zile fuseseră un chin. Casa Rousseau se golise de toți locatarii în afară de unul. Allie își luase rămas-bun de la Juniper. De la Caroline. Se oprise chiar și la bar să-și ia rămas-bun de la Gavin. Cred că simțise că discuția noastră de pe plajă era un sfârșit suficient pentru ceea ce deveniserăm.

Eu nu.

Traficul încetini aproape de colț și m-am oprit laolaltă cu ceilalți pietoni care făceau naveta, așteptând semnalul

care să ne permită să trecem.

Am dat pe gât cafeaua, apoi mi-am rotit gâtul. Fusese un drum lung ca naiba de la Haven Cove, dar avea să merite. Ce aveam eu și Allie nu era doar rar, era extraordinar. Fusese încă din clipa în care ne întâlniserăm. Suflet-pereche. Iubirea vieții mele. Oricare ar fi fost terminologia, tot nu descria corespunzător conexiunea.

Ea exista și eu eram al ei.

Și, dacă însemna să mă mut la New York și să mă ploconesc până când genunchii mi se făceau carne vie, atunci asta aveam să fac. Nu aveam multă experiență în sfera umilinței, dar aveam să fiu șeful ei cel mare pentru cât era nevoie. Mă iubise la 17 ani...

„Nu a spus niciodată că încă te iubește."

Dar mă iubea. Știam cu aceeași certitudine pe care o simțeam de fiecare dată când coboram din aparatul de zbor, știind că aveam să mă întorc. O înțelegeam la fel cum înțelegeam oceanul, cu ritmurile și valurile lui, fluxul și hula. Allie mă iubea. Mi-o spusese cu zâmbetele și cu râsul ei. O strigase cu trupul ei. O șoptise în mijlocul nopții în vreme ce mă acoperea cu o pătură și mă săruta pe tâmplă. Își dezvăluise teama în privința asta de fiecare dată când era pusă pe o ceartă inutilă. În ultima lună, își petrecuse fiecare minut liber cu mine și nu mă plânsesem nici măcar o dată, pentru că, chiar dacă era doar patru la sută din ziua ei, era sută la sută din ce avea de dăruit.

Acum, îi dăruiam și eu la fel.

Telefonul îmi vibră.

Gavin: *Viteza ta e departe de a fi impresionantă.*

Gavin: *Mă ocup de toate aici, acasă. Du-te să-ți împlinești visul!*

Mi-am terminat cafeaua și am aruncat paharul în coșul de gunoi, apoi mi-am luat telefonul să răspund când semaforul se schimbă și oamenii se grăbiră să traverseze.

Un câine lătră pe partea cealaltă a intersecției și mi-am ridicat privirea.

Şi am îngheţat la marginea trotuarului.

Sadie mergea lângă Allie cu un ham roz aprins şi lesă asortată, dând din coadă pe când traversau pe partea cealaltă a străzii.

Allie. Inima începu să-mi bată nebuneşte şi asta nu avea nimic de-a face cu cofeina.

M-am răsucit imediat pe călcâie, mergând contra curentului de oameni, să n-o pierd din vedere.

Ochelarii supradimensionali îi acopereau ochii, însă era îmbrăcată într-un tricou albastru strâns pe corp, colanţi şi tenişi şi părul era strâns îngrijit într-un coc înalt – mergea la repetiţie.

La naiba, greşisem programul.

Allie îşi potrivi sacul uriaş pe umăr şi de cealaltă parte a ei apăru Eva. Bine, dacă trebuia să mă ploconesc în faţa surorii ei, aveam să mă descurc.

– Scuze, am spus, mai să lovesc un tip în costum la trei piese în timp ce mergeam contra curentului, disperat să n-o scap din ochi pe Allie. Allie! am strigat, dar nu mă auzi.

Eva vorbea nonstop, dar orice spunea o făcu pe Allie să zâmbească pe când se apropiau de uşile studioului şi m-am oprit la marginea trotuarului, estimându-mi şansele de a traversa strada nevătămat.

– Allie! am încercat din nou, doar că vocea mi se pierdu într-un cor de claxoane.

Everett ieşi pe uşă şi o îmbrăţişă pe Allie, strângând-o tare şi ridicând-o de la pământ. Allie zâmbi când el o învârti, înfăşurând lesa lui Sadie în jurul amândurora, şi Eva alergă după plasticul roz şi îl apucă astfel încât ei să nu cadă.

Bine. Everett mă putea auzi şi el cum o imploram. Nu mă deranja un public mai numeros.

Allie râse când Everett o lăsă jos şi durerea din pieptul meu crescu. Nu trebuia să aud – doar vederea fericirii ei începu să-mi lipească la loc bucăţile din inima frântă.

Reagan îşi făcu şi ea apariţia, ţinând în mână un uriaş buchet de baloane roz şi albe, apoi o luă şi ea pe Allie în

braţe, făcând-o să zâmbească.

Buzunarul vibră şi am luat telefonul neatent, pe când grupul dispărea în clădirea CMB.

Allie era acasă, sănătoasă, fericită şi trăindu-şi visul.

Ce drept aveam eu să mă amestec? Să îi arunc viaţa în haos, când luptase din greu să şi-o recapete? Mă cuprinse îndoiala, dar hotărârea o împinse înapoi la locul ei. Nu exista nimeni pe planeta asta care ar putea s-o iubească pe Allie la fel de mult ca mine.

M-am uitat la telefon, aşteptându-mă să văd numele lui Gavin, dar, în loc de asta, am primit răspunsul pe care-l aşteptam de zile bune.

Nelson: *Ce, aud că vrei să renunţi la Cape Cod?*

Degetele mari zăboviră deasupra tastaturii. Venirea mea aici fusese impulsivă, dar în viaţa lui Allie nu prea era loc pentru aşa ceva, aşa cum dovedise şi venirea ei la antrenament mult mai devreme chiar decât spusese că mergea în mod normal. Orice mişcare făceam în viitor trebuia să ţină cont de interesele *ei*. Nu doar de ale mele.

Trebuia să mă implic pe deplin, să fiu bărbatul pe care nu numai că îl iubea, ci îl şi merita. Şi bărbatul pe care îl merita va fi exact la fel de motivat ca ea, la fel de pasionat, la fel de atent. Eram conectaţi, legaţi de soartă sau de noroc şi asta nu avea să se schimbe niciodată. Oricât timp avea să treacă sau chiar dacă ea nu urma să mă ierte niciodată că nu îi împărtăşisem secretele, aveam să o iubesc pe Allie Rousseau câte zile îmi rămâneau de trăit.

Aşa cum spusese ea, valurile veneau în grup. Era fericită aici şi eu nu aveam de ales decât să-mi potrivesc energia cu a ei. Eram un visător care se îndrăgostise de o visătoare şi venise vremea să încetez să visez şi, în schimb, să acţionez.

Ellis: *Trebuie să apelez la acea favoare.*

– Chiar n-ai de gând să-i spui?

Gavin stătea în fotoliul de piele din biroul meu, patru săptămâni mai târziu, uitându-se cum terminam de împachetat încă o cutie.

– Nu. În absența lui Allie, cerul nu mai avea culoare, mâncarea nu mai avea gust, dușul fierbinte nu mă mai liniștea… toate clișeele erau ca la carte. Pierdusem tot și era vremea să plec. Spectacolul are premiera peste mai puțin de o lună și ea trebuie să rămână concentrată.

– Pur și simplu, o să te… muți. Întinse mâna după mingea de baseball de pe raftul de lângă el. Îți împachetezi întreaga viață facă ca măcar să vorbești cu ea? Nu mă înțelege greșit. Sunt total de acord să pleci naibii de aici. Să-ți urmezi acel vis. Ura, visuri! Dar știi că, pentru a te ierta, trebuie efectiv să vorbești cu ea, da? Ai un plan?

– Pe moment, planul meu este să răspund la telefon dacă mă caută…

– De când ești tipul care așteaptă? Gavin se lăsă pe spate în fotoliu. Ce dracu', sun-o tu! Și mai bine, fă-ți apariția la ușa ei și vorbește de data asta!

Am clătinat din cap.

– Asta e ce am *eu* nevoie. Allie are nevoie de timp, să se gândească bine…

– A avut o lună, mă întrerupse el.

– Da, păi… Am scos-o dintr-o mașină care ardea și am lăsat-o pe sora ei înăuntru, apoi nu i-am spus, pentru că mi-a fost al naibii de teamă că o s-o pierd. Am pus ultima carte în cutie și am luat rola de lipit. Ar putea dura mai mult de o lună – sau chiar un an sau doi – să se gândească la mine fără a face legătura cu acea situație. N-aș învinovăți-o pentru asta. S-ar putea să nu mă mai ierte niciodată. De ce crezi că am apelat la acea favoare?

– Dacă eu am putut, poate și ea. Aruncă mingea în sus și o prinse. Nu spun că ai nevoie de iertare. Ai acționat așa cum faci întotdeauna și, drept urmare, Allie e în viață. Dacă ai fi ajuns acolo un minut mai târziu?

Am închis ochii în fața imaginii îngrozitoare care îmi veni în minte.

– Timpul era dușmanul, Hudson. Nu tu.

Aruncă din nou mingea.

– Tu n-ai vorbit cu mine săptămâni la rând, i-am amintit.

– Săptămâni, nu luni. Și în cele din urmă am vorbit.

Repetă mișcarea, prinzând mingea de fiecare dacă când cădea.

– Sigur, după ce ai ajuns la concluzia că, dacă ai fi fost tu, Lina ar fi fost în viață.

Încă o realitate pe care refuzam să o accept, fie și de dragul lui Juniper.

El încuviință din cap.

– Lina ar fi fost în viață.

Banda scârțâi când am lipit cutia.

– Dar, oricât de mult o iubeam pe fata aia, continuă el, nici nu se compară, dacă mă uit la tine și la Allie. Mingea zbură în sus și coborî. Și i-am spus asta. I-am spus să te lase să fii cu ea. Își frecă rădăcina nasului. Apropo, îmi pare rău! Nu sunt sigur că am spus vreodată. N-am vrut să scap treaba cu spitalul.

– Mulțumesc! Am etichetat cutia cu un marker negru și am pus-o deoparte. Ar fi trebuit să îi spun. Am avut un milion de ocazii și am ales să nu-i zic. Aici e vina mea. Nu a ta. Eu sunt cel care a pierdut-o.

Telefonul vibră, dansând pe birou, și l-am prins înainte să cadă.

Beachman: *La Grizzly în seara asta?*

Am scris un răspuns rapid.

Ellis: *S-a făcut. Dar nu prea târziu. Firma de mutări vine de dimineață.*

Beachman: *Bine, Cenușăreaso. Este în regulă miezul nopții.*

– Tu nu ești obișnuit să-ți ceri iertare, dar e necesar chiar să *faci* ceva, îmi predică el. Să-ți sacrifici mândria sau egoul…

– Să-i acord spațiul de care are nevoie *e* un sacrificiu al dracului de mare! am izbucnit. E fericită, Gavin. Poate pentru prima dată în viață. E din nou cea mai bună. Crezi că nu vreau să apar la ușa ei? Să dau buzna în viața ei și să mă las la mila ei? Crezi că a fost ușor să plec de lângă ea și să o las pe strada aia? Că ceva din toate astea e pe cale să fie ușor? Va trebuie să mă lupt cu nevoia mea egoistă pentru ea în fiecare zi. O să fiu atât de aproape – mi-am apropiat degetele, lăsând un spațiu de câțiva centimetri între ele – să am tot ce am visat și totuși atât de al naibii de departe, că aș face mai bine să rămân aici.

– Ba nu rămâi absolut deloc aici.

Am arătat spre cutii.

– De aceea mutarea. Allie pune pe primul loc nevoile tuturor celorlalți, așa a făcut mereu, și n-o s-o pună pe a *mea* prima. Dacă asta înseamnă că trebuie să privesc de la distanță cum își trăiește viața fără mine, atunci e nasol ca dracu', dar asta e. O iubesc destul de mult cât s-o las să plece.

– Chestia asta cu dacă-iubești-ceva-eliberează-l e supraestimată. Puse jos mingea de baseball. Eu tot cred că ar fi trebuit s-o înșfaci de pe stradă acum patru săptămâni, o aruncai în camionetă și mergeai direct la Sitka. Plecați și gata, fericiți până la adânci bătrâneți. Locul de vis? Bifat. Fata de vis? Bifat. Puteați să vă rezolvați rahatul pe drum.

– Lăsând laoparte răpirea, am spus încet, întinzându-mă după altă cutie, ai fi vrut să mă duc cu ea la Sitka, unde nu e nici o companie Metropolitan Balett pentru ca ea să fie cea mai dată naibii? E ca și cum ai lua cel mai bun fundaș din NFL să trăiască în Hawaii.

– Nu există echipe de NFL în Hawaii.

Se uită la mine ca și cum îmi crescuseră aripi.

– Exact. Nu i-aș face niciodată așa ceva. Locul ei e în New York. Am tras banda peste fundul cutiei. Vrei, te rog, să schimbăm subiectul?

Ușa se deschise brusc și m-am uitat peste umăr în timp ce intră Juniper, Caroline urmând-o îndeaproape, cu o caserolă în mâini.

– Iubito, du asta la bucătărie, vrei?

– Da.

Juniper făcu semn cu mâna, apoi fugi cu caserola.

– În regulă, am adus lasagna. Caroline își agață poșeta în cuier. Trebuie doar s-o bagi cam patru... Se holbă la Gavin. Te rog, spune-mi că tu chiar îl ajuți să împacheteze și nu doar stai acolo, ca și cum fratele nostru nu se mută poimâine!

Gavin ridică din umeri.

– Nu e ca și cum armata nu trimite o firmă de mutări.

– Ridică-te! izbucni Caroline. Acum. Ia o cutie și apucă-te de împachetat!

– Ce mai face pe șefa, se plânse el, ridicându-se de pe fotoliu.

Nu mi-am stăpânit zâmbetul. Exact astea aveau să îmi lipsească. Ciorovăiala și râsul. Să o văd pe Juniper crescând și să încerc să îmi închipui ce avea să mai născocească, pentru a putea fi cu un pas înaintea ei. Avea să-mi fie dor de familia mea. Puteam să ne vizităm oricând, dar nu avea să fie același lucru.

M-am uitat la harta înrămată cu Alaska de deasupra biroului. Unele visuri cereau acțiune, dar altele trebuiau să aștepte, așa că asta aveam să fac. Să aștept.

Deschizând sertarul biroului, am găsit poza cu mine și Allie pe care Juniper o sustrăsese mai în vară. Pieptul mi se despică – cel puțin așa simțeam.

Cum naiba de o iubeam așa, cum de aveam nevoie de ea ca de aer și să nu fiu cu ea? Cum de o dragoste ca asta se irosea complet? Ea mă iubea și eu o iubeam și totuși nu era de ajuns. Timpul era singura mea speranță să o recapăt.

Am băgat poza în buzunarul de la spate și am ambalat în cutie ce mai era în sertar.

– Nu pot să cred că pleci, mormăi Caroline, împachetând cărți cu o viteză ce mă făcu să-mi pun la îndoială etica muncii. Adică, pot. Mă bucur pentru tine. Meriți tot ce e mai bun. Rolă!

Întinse mâna.

Uimit și puțin înspăimântat, i-am dat rola. M-am uitat la telefon. Ea urma să fie aici în câteva minute. O sincronizare perfectă.

– Și o să fim bine. Sigilă cutia și o împinse spre Gavin. Fă-te util și etichetează asta! Și, nu, să scrii *porno* nu e un mod amuzant de a te răzbuna pe el.

– Strici toată distracția.

Gavin se strâmbă și scrise exact PORNO pe laterala cutiei.

– Cred că Tanner e pregătit să-i las schimburile de seară la cafenea. Mai făcu o cutie și eu m-am ocupat de următorul sertar, ca să nu țipe și la mine. Ceea ce înseamnă că Juniper nu va avea nevoie să stea cineva cu ea după școală.

– Sau pot sta singură! strigă Juniper din living.

– Ah, *cu siguranță* asta nu se va întâmpla.

– Sau ai putea accepta ajutor, am sugerat, văzându-i mașina parcând afară.

Un lucru despre femeia aceea? Era al naibii de punctuală.

– N-o să-i târăsc pe mama și pe tata înapoi aici. Arătă cu aparatul de lipit role spre Gavin. Și nu renunț la cafenea. Este o relație de iubire și ură, dar e a mea – și, *serios*, chiar ai scris asta pe cutie când ți-am cerut explicit să n-o faci?

– Nu spun că trebuie să-i aduci aici pe mama și pe tata. Și categoric nu spun că ar trebui să depinzi de ăsta, am zis, arătând spre Gavin.

– Obraznic, mormăi el.

– E realitatea, am ripostat, ieșind încet din birou. Spun că e loc în viața ta, în viața lui Juniper pentru mai mulți oameni care să te iubească și să te ajute, dacă îi vei lăsa. E posibil să descoperi că le faci și lor o favoare.

Mi-am întins mâna spre mânerul ușii.

– Și de cine ai vrea să depind, Hudson? întrebă Caroline, rezemându-se de tocul ușii.

Am deschis ușa.

– N-ai idee cât de impecabilă e sincronizarea ta.

Sau cât de mult mă durea s-o văd. Dar asta era ceea ce trebuia pentru toată lumea şi ea promisese să nu-i spună lui Allie ce făceam.

– Încerc, spuse ea, dându-şi o buclă după ureche şi balansând pe şold o cutie de materiale de ambalat în timp ce intra. Puse jos cutia şi se duse direct spre Caroline, întinzând mâna. Bună, Caroline! Nu ne-am văzut de un timp.

Caroline se uită la mine, apoi îi luă mâna cu reţinere.

– Bună, Anne! Am crezut că te-ai întors la New York cu surorile tale.

– De fapt, am hotărât să rămân şi să pun pe picioare micul şi ruginitul meu birou de avocatură chiar aici.

– Mătuşă Anne!

Juniper veni în goană din living, trecu pe lângă mine şi se lipi de Anne.

– Bună, Juniper! Anne o îmbrăţişă la rândul ei. Ah, ce dor mi-a fost de tine!

Juniper începu imediat să-i povestească lui Anne totul despre prima ei săptămână la Madeline's şi că nu era sigură că noua ei profesoară avea să se poată vreodată compara cu Eloise, dar avea să îi dea o şansă, eu retrăgându-mă, în vreme ce Caroline râdea.

Da, aveau să fie bine şi asta era tot ce conta.

CAPITOLUL 38

Allie

ReeseOnToe: *Dumnezeule! Arăţi divin! Abia aştept să văd spectacolul, peste două săptămâni!*

– Bună dimineaţa, Allie! Jennifer, una dintre noile membre ale corpului de balet, dădu veselă din mână pe când trecea pe lângă mine pe hol. Bună, Sadie!

– Bună dimineața, Jennifer! am răspuns, înfășurând lesa lui Sadie peste încheietura mâinii, apoi trăgând marginile zdrențuite ale hanoracului negru uzat peste mână, în timp ce mergeam contra șuvoiului de dansatori ce se îndrepta spre oră.

Ar fi trebuit să fiu deja acolo, încălzindu-mă, îndrumând din față, așa cum se aștepta Vasily, dar singura lui condiție pentru prezența lui Sadie era ca ea să rămână în biroul Kennei câtă vreme eram în studio, ceea ce era în regulă, căci Kenna o iubea.

– Să nu întârzii! spuse Everett, sărutându-mă scurt pe obraz în timp ce trecea pe lângă mine.

– Întotdeauna vine al naibii de târziu, mormăi Charlotte, aruncându-mi o încruntătură din mers, urmată de cârdul ei de acolite bârfitoare. Nu contează când ești o Rousseau, cred.

Mi-am îndreptat umerii, dar am afișat un zâmbet plăcut, așa cum Vasily s-ar fi așteptat de la unul dintre membrii importanți ai companiei sale. Să fiu din nou aici era simplu, normal și am reintrat în rutină la fel de ușor cum îmi reluasem măștile pe care le lăsasem aici acum aproape cinci luni. De fapt, mă întorsesem de șase săptămâni și îmi părea că nu plecasem deloc.

Ceea ce era parte din problemă.

Era la fel, dar eu nu eram. Unde odinioară vedeam perfecțiune și excelență, acum nu vedeam decât mizerie și înșelăciune. Locul ăsta era placat cu aur și acum, dar pentru că îi zgâriasem suprafața și văzusem ce se afla cu adevărat dedesubt, își pierduse strălucirea.

Sau poate că nimic nu strălucea la fel de tare fără Hudson, care din când în când lumina totul cu zâmbetul lui. Continuam să respir simțind înțepătura bruscă a durerii ce apărea de câte ori mă gândeam la el, adică în fiecare minut sau cam așa ceva, în afară de momentele când dansam. Petrecusem mai multe ore în studio încercând să mă ascund de durerea sufletească decât mă antrenasem să revin aici.

Apăru şi Eva, ieşind din vestiarul corpului de balet, în timp ce mă apropiam. Fruntea i se încreți de îngrijorare.

– Vrei s-o duc eu pe Sadie la Kenna, ca tu să poți merge la oră?

– Nu. Am scuturat din cap, zâmbind spre sora mea, dar simțeam că nu îmi zâmbeau şi ochii. O să ajung când o să ajung.

Ridurile ei de îngrijorare se adânciră.

– Bine.

I-am strâns mâna liniştitor, apoi am expediat-o. Pur şi simplu, nu-mi păsa dacă întârziam. Aveam să primesc priviri încruntate, dar nimeni nu avea să facă nimic. Dacă Eva întârzia, ei bine, consecințele nu meritau riscul.

Dansatorii treceau în grabă, toți făcând ce le stătea în putință să ajungă în studio înainte de sosirea lui Eloise.

Holul se goli pe când eu şi Sadie şi treceam pe lângă ultimul vestiar, apoi am intrat în casa scării şi am coborât la etajul al treilea. Am ajuns lângă centrul de antrenament de forță şi Sadie dădu din coadă în timp ce ne apropiam de intrarea în biroul Kennei.

– Ah, Alessandra, strigă Maxim din capătul holului, ridicându-şi mâna.

„Cât pe ce." Fusese cât pe ce să nu trebuiască să am de-a face cu el sau cu tatăl lui în dimineața asta. De fiecare dată când îi vedeam, mă gândeam la Juniper şi furia aproape că îmi străbătea prin stratul de falsă politețe.

– Ce pot face pentru tine? l-am întrebat, cu mâna pe mânerul uşii de la biroul Kennei.

– Sienna te caută. Ridică dintr-o sprânceană, exact ca tatăl lui. Trebuie să semnezi contractul.

– O să văd dacă pot găsi timp să trec pe la biroul ei înainte să plec, am zis zâmbind, dându-i acelaşi răspuns ca în fiecare zi de când mă întorsesem. Nu era ca şi cum aveam nevoie de bani.

– Vezi să treci. Lipsa unui contract te face să devii vulnerabilă. Miji ochii şi înaintă să ajungă între mine şi uşa Kennei, retrăgându-se doar când văzu că Sadie era deja acolo. Suntem la două săptămâni de spectacol şi tata face

concesii, având în vedere afecțiunea lui pentru mama ta, dar refuzul tău de a semna dă de bănuit la fel ca ofertele care curg în biroul ăsta în numele tău.

– S-a notat. Zâmbetul nu mi se clinti nici măcar un centimetru. Acum, dacă vrei să mă scuzi, o să întârzii la cursuri.

El pufni enervat, apoi se răsuci pe călcâie și se duse spre ascensoare.

Am bătut în ușa Kennei de două ori, apoi am intrat imediat ce ea răspunse.

– Bună dimineața, Sadie, fetițo! Se aplecă și o scărpină după urechi, apoi se uită la mine, evaluându-mă, așa cum făcuse în ultimele șase săptămâni. Ai dormit *ceva* azinoapte?

– Câteva ore. Am desfăcut lesa lui Sadie și ea se duse imediat spre culcușul pe care Kenna îl pusese sub fereastră. Tu?

– Matthias a fost acasă, așa că am prins câteva ore. Gura i se arcui într-un zâmbet și se duse spre birou, apoi luă un teanc de plicuri. Am luat astea de pe biroul Siennei înainte ca Vasily să le poată vedea. Oferte din – își înclină capul și citi adresa expeditorului – Atlanta, Sydney, Paris, Vancouver și din nou… San Francisco. Testă greutatea plicurilor. Și nu par a fi contracte.

– Sunt oferte să merg acolo pentru roluri specifice.

Am înaintat, apoi m-am așezat pe marginea biroului.

– Liber-profesionistă, observă Kenna. Numai distracție, nu și restricții. Intri, dansezi, apoi pleci. Îmi înmână teancul. Încep să mă întreb dacă *vrei* ca Vasily să le vadă.

M-am uitat la plicuri. Se dusese vorba că nu semnam și orice oferte nu erau pe hârtie îmi inundau e-mailul. Mă cuprinse nefericirea, așezându-se pe piept și împiedicându-mă să respir.

– Urăsc locul ăsta, am șoptit.

– Știu.

Kenna se așeză și ea pe birou lângă mine.

– Îmi e dor de el și urăsc locul ăsta. Am apăsat teancul cu degetele mari, îndoind plicurile. Da, a ascuns adevărul

de mine, dar și eu l-am ascuns față de Caroline. Cu toții am făcut lucruri greșite, din motive pe care le consideram corecte, dar el e singurul care a fost pedepsit.

– Faci o treabă bună pedepsindu-te singură, spuse Kenna. Ai putea să încetezi cu autoflagelarea și să-l suni pe omul ăla.

– După șase săptămâni de tăcere? Am clătinat din cap. Probabil mă urăște pentru felul în care l-am părăsit.

– I-ai evidențiat greșelile și ai rupt o relație la data prestabilită. Nu te-ai culcat cu cel mai bun prieten al lui, Allie. Kenna bătu darabana pe marginea biroului. Tipul ăla e îndrăgostit de tine. Dacă despărțirea timp de zece ani n-a omorât iubirea, atunci șase săptămâni nici măcar n-o pot răni.

M-am uitat la peretele ei plin de diplome și distincții, apoi printr-o fereastră la zona unde exersau doi membri ai corpului de balet. Totul făcea parte dintr-un cerc vicios – balet, accidentare, recuperare, revenire.

Și eu eram blocată în el.

– La ce ar folosi să-l sun? Am ridicat din umeri. Unul dintre motivele pentru care am plecat e că el ar urî locul ăsta.

Nici măcar nu eram sigură că să mă duc noaptea acasă la Hudson ar face locul ăsta mai bun, dar cel puțin aș fi fericită zece ore pe zi, chiar dacă opt din ele aș dormi.

– Și tu îl urăști, ripostă Kenna. De fapt, tu nu prea *trăiești*, Allie. Doar… respiri. Și te iubesc, dar nu am timp să te văd cum jelești în biroul meu, în special când soluția e la un telefon, un drum cu mașina sau un zbor distanță. Ai putea fi fericită în următoarele zece minute dacă te-ai duce la vestiar, ți-ai lua telefonul și ai forma numărul lui. Dar tu insiști să suferi și să ne faci pe noi, ceilalți, să te vedem așa. E… dezamăgitor. De ce ești curajoasă pentru toată lumea în afară de tine?

Am ridicat din sprâncene.

– Adică, spune-mi ce crezi cu adevărat!

– Cred că există un motiv pentru care n-ai semnat un contract și, până când nu vei fi pregătită să vorbești despre

asta, tot restul e doar o văicăreală. Se întinse în spate după un blocnotes. Şi sunt gata să te ascult cum te văicăreşti la o margarita, dar mama o să-ţi tăbăcească fundul pentru că ai întârziat din nou, aşa că ori pleci… Se uită drept în ochii mei. Ori *pleci.*

Da. Asta. Stomacul mi se încordă.

– Am propriul rol, am izbucnit. Este visul meu. Nu părăseşti un vis.

Dar avea dreptate. Exista un motiv pentru care nu semnam. Muncisem din greu să revin aici şi acum tot ce voiam… era să plec. Îl voiam pe Hudson. Mă temeam să recunosc, dar asta nu schimba faptul că eram mai fericită cu el decât fusesem vreodată pe scenă.

– O faci dacă visul se schimbă. Kenna îşi puse blocnotesul sub braţ. Visurile nu sunt stagnante, Allie. Ele cresc. Se mişcă.

Inima începu să îmi bată cu putere.

– Vasily m-ar omorî dacă aş renunţa cu două săptămâni înainte de spectacol.

– Să-l ia dracu'!

Kenna ridică din umeri.

– Eva are nevoie…

– Să se maturizeze.

Se retrase spre uşa sălii de gimnastică din birou.

– Dar tu…

Am scuturat din cap.

– Eu sunt *măreaţă.* Am o carieră pe care o iubesc, un bărbat de care nu mă satur, un creier de mare clasă şi o colecţie de poşete de marcă de invidiat. Tu trebuie să încetezi să te ascunzi în spatele a ceea ce vrea toată lumea, pentru că eşti singura responsabilă de fericirea ta. Poate că ai pus-o pe mama ta la punct, dar cu siguranţă trăieşti viaţa pe care ea ţi-a ales-o.

Am strâns plicurile în mână.

– Îmi place să dansez.

– Teancul ăla pe care-l ţii spune că nu trebuie să fii aici ca să faci asta. Allie, poţi avea *tot* ce doreşti doar dacă dai deoparte toate îndoielile. Atinse mânerul de sub panoul

de sticlă al uşii, apoi inspiră adânc şi îmi aruncă un zâmbet trist. O să fac treaba pe care o ador – răsuci mânerul – şi sper să faci şi tu la fel. Nu vreau să te mai găsesc în biroul ăsta când mă întorc. Pleacă, Allie! Fii fericită!

Opt ore şi jumătate mai târziu, stăteam pe veranda din faţă a lui Hudson împreună cu Sadie şi băteam la uşă.

Din nou.

Respiram încercând să-mi stăpânesc greaţa care îmi frământa stomacul, strângând în mână lesa lui Sadie, şi am sunat la uşă.

Ea scânci.

– Probabil e la muncă, i-am spus, scărpinând-o pe cap şi îndreptându-mă spre cea mai apropiată fereastră.

Nu aşa trebuia să funcţioneze măreţul meu gest. Am închiriat o maşină, am condus tot drumul încoace cu o monstruoasă cantitate de bagaje şi el nici măcar nu era acasă.

Mi-am pus palmele streaşină şi le-am lipit de fereastră, apoi m-am aplecat să văd înăuntrul casei. Mi se întoarse stomacul pe dos. Era goală. Fără rafturi de cărţi. Fără fotoliul din piele moale. Fără harta înrămată. Doar podeaua din lemn şi pereţii goi.

Ah, Doamne!

Mă cuprinse panica. Unde ar putea fi? Doar nu se mutase cu Caroline…

Caroline. Ea ştia unde era. Am pus-o pe Sadie în spatele maşinii închiriate, apoi m-am dus direct la cafenea, ignorând privirea piezişă a câtorva localnici când am intrat cu câinele. Am văzut-o imediat pe Caroline în spatele tejghelei.

– Unde e? am întrebat, mergând direct prin mijlocul cafenelei.

Caroline îşi ridică privirea, la fel făcu şi un tânăr aflat lângă ea, pe care se părea că îl instruia. Se uită la mine cu ochii mari, albaştri.

– Allie?

– Unde e? M-am oprit la marginea depărtată a bufetului în stilul anilor '50. Pentru că mi-am împachetat toate lucrurile și am plecat de la companie, și am închiriat o mașină, și am condus tot drumul până aici, iar casa lui e goală.

Am simțit că gâtlejul mi se blochează și mi-am arcuit gâtul.

– Mă întrebam când o să apari, spuse Caroline. Tanner, vrei să-i dai lui Allie un pahar cu limonadă?

– Sigur.

Tânărul luă un pahar de sub tejghea și, în treizeci de secunde, beam ca să nu mă sufoc.

– Mulțumesc! am spus după ce am băut jumătate de pahar. Ce face Juniper?

Caroline se înmuie.

– Grozav! Probabil va fi încântată să te vadă, pentru că acum e acasă la tine, cu Anne. Știi că ai fi putut suna.

– Știu. Am încuviințat din cap și am strâns paharul mai tare. M-am gândit doar că ar fi mult mai impresionant să apar și să-l surprind, apoi să încep să-i torn miliardele de motive pentru care n-ar trebui să fim împreună, pentru că apoi să revin la singurul motiv pentru care ar trebui, iar acela e că… suntem făcuți unul pentru altul. M-am încruntat. Suna mult mai bine în capul meu. Uite ce e, știu că mă urăști pentru că m-am furișat în viața lui Juniper și că nu poți suferi familia mea sau numele nostru de familie, dar nici eu nu le pot suferi. De fiecare dată când cineva rostește acest nume, mă gândesc doar la mama. Și sunt sigură că te poți gândi la un milion de alți oameni cu care ai prefera să-l vezi pe Hudson…

– Îl iubești pe fratele meu? întrebă ea, întrerupându-mi turuiala.

Am tresărit și privirea mi se duse spre Tanner, care se uita la mine ca și cum aveam nevoie de asistență medicală. Atunci mi-am dat seama că întreaga cafenea mă auzea. Grozav.

– Cred că asta e ceva ce Hudson ar trebui să audă primul.

Caroline încuviință din cap.

– Nu te urăsc, Allie. Chiar și când eram supărată pe voi toți că v-ați furișat pe la spatele meu cu Juniper, niciodată nu te-am urât. Doar că îmi pare rău că ai bătut degeaba tot drumul ăsta.

Am simțit un gol în stomac și m-am străduit să-mi stăpânesc expresia, să îmi păstrez ultima urmă de demnitate, dar îmi lăsasem toate măștile în New York și acum eram doar... eu.

– E prea târziu, așa-i? Am așteptat prea mult și am dat cu piciorul șansei.

Mă înțepau ochii, dar *am refuzat* să plâng. Chiar dacă ar fi trebuit să-mi adun de pe dușumea rămășițele inimii, nu aveam să plâng în fața lui Caroline.

– Ah, Allie. Ocoli tejgheaua și îmi strânse mâna, cu lesă cu tot. Ai putea avea 90 de ani și tot n-ar fi prea târziu pentru Hudson. Sunt atât de al naibii de fericită că unuia din voi i-a venit mintea la cap. Bineînțeles că o să-ți spun unde e. Voiam doar să spun că e păcat că ai bătut atâta drum pentru că ai mers în direcția greșită.

Aproape că am scăpat paharul din mână.

– Ce am făcut?

CAPITOLUL 39

Hudson

NYFouette92: *O să verific din nou site-ul, pentru că se pare că s-a schimbat din nou distribuția. CMB trebuie să-și pună treburile în ordine.*

La trei săptămâni și jumătate după ce am despachetat ultima cutie, m-am gândit la Allie trecând cu mașina pe lângă Lacul lebedelor în drum spre ceea ce acum era casa mea.

Nu numai că mă gândeam la ea cât mergeam pe lângă lac. Nu, mă gândeam la ea când despachetam, când mergeam în drumeţii pe potecile din spatele casei mele, când mă trezeam, când eram la muncă şi în fiecare secundă în care stăteam culcat în pat înainte să adorm. Singurele momente când nu mă gândeam la Allie erau când mă aflam în apă, ceea ce mă făcea să mă ofer voluntar pentru orice sarcină posibilă.

Eram acolo de doar douăzeci şi şapte de zile şi deja aveam reputaţia de nesăbuit, dar probabil observaţia aceea venise odată cu dosarul meu.

Mă durea fiecare muşchi când am parcat pe aleea lungă pentru care probabil urma să mă blestem de fiecare dată când aveam să fiu nevoit s-o deszăpezesc, în lunile următoare, dar îmi plăcea intimitatea casei mele din pădure. Pentru prima dată în ani, simţeam că... îmi recăpătasem viaţa.

M-am încruntat la vederea unui SUV roşu parcat exact în faţa garajului de două maşini. Plăcuţele de înmatriculare temporare erau din Massachusetts.

Am gemut, parcându-mi maşina în spatele lui. Oricât de mult le-aş duce dorul lui Juniper şi lui Caroline, nu eram amator de o vizită neanunţată şi nici nu mă simţeam în stare să îmi împart spaţiul cu Gavin sau să îi plimb pe mama şi pe tata printr-un oraş pe care nu îl cunoşteam încă. Ca să nu mai spun că a doua zi dimineaţă trebuia să fiu în avion.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nici unul dintre voi nu ştie să folosească un telefon? am mormăit.

Mă durea fiecare muşchi în timp ce mă dădeam jos din camionetă, protestând faţă de orele petrecute într-un ocean cam supărat, dar mi-am băgat cheile în buzunar şi am urcat treptele spre veranda roşie care înconjura casa şi care mă făcuse să mă îndrăgostesc total de locul ăsta. În faţa uşii nu mă aştepta nimeni, aşa că m-am dus în spatele casei.

Şi atunci am încetat să respir şi am clipit, să fiu sigur că nu halucinez.

– Bravo, fetițo!

Allie stătea cu spatele la mine, luând mingea din botul lui Sadie și aruncând-o în curte. Cățelul coborî în goană treptele și alergă după ținta ei.

Inima îmi tresăltă auzindu-i vocea, apoi începu să bată mai repede când am recunoscut hanoracul decolorat și zdrențuit pe care-l purta.

– Allie? am întrebat încet, ca și cum era un spectru ce ar dispărea dacă îi rosteam numele prea tare.

Ea tresări și se întoarse spre mine cu mâna pe logoul Rip Curl de pe piept.

– La naiba, Hudson, m-ai speriat!

– Eu te-am speriat? Aici locuiesc.

Am sorbit-o din priviri, înregistrând fiecare detaliu de care îmi fusese dor în ultimele două luni. Nu erau schimbări notabile, în afară de faptul că arăta cumva și mai bine. Mai sănătoasă. Obrajii erau îmbujorați de frig, cearcănele de sub ochi dispăruseră și avea ochii strălucitori, dar învârtea nervoasă inelul Linei în jurul degetului, uitându-se și ea la mine. Mă durea să spun, dar faptul că mă părăsise îi priise.

– Păi, da. Își trase părul peste un umăr în timp ce Sadie urca scările în goană, dând din coadă. Allie luă mingea și o aruncă din nou, cu același rezultat. Dar sunt aici de două ore, așa că m-ai speriat, asta-i tot.

– Ore? Ce naiba se petrecea? Ești bine? Totul e bine acasă?

– Sunt bine, mă asigură ea, cu un zâmbet tremurat. Și cred că toți sunt la fel ca atunci când am plecat, acum o săptămână. Sper că nu te superi că sora ta mi-a dat adresa asta. Răsuci inelul Linei și inspiră adânc. Hudson, mama nu predă la un internat exclusivist.

– Nu?

Schimbarea subiectului mă cutremură, dar ea îmi captă întreaga atenție. Allie scutură din cap.

– Nu. Are demență frontotemporală cu afazie primară progresivă. Este în centrul de îngrijire asistată pe care l-a ales acum doi ani și Anne are controlul asupra tuturor

afacerilor ei. Nimeni nu știe. Doar Anne și Eva, Eloise, Kenna și Caroline... I-am spus ca s-o poată testa pe Juniper de genă. Noi trei suntem în regulă, dar Lina n-a știut, pentru a se putea testa. Și acum știi și tu. În orice caz, ultima dată când a plecat de acolo, a fost pentru reprezentația cu *Giselle* și de atunci s-a deteriorat destul de rapid.

– Doamne sfinte, Allie! Mi se frânse inima pentru ea. A avut de-a face cu asta tot timpul? Îmi pare atât de rău!

– Mulțumesc! Își răsuci din nou inelul. E în regulă. Vreau să spun, nu e în regulă, dar e doar o realitate din viața mea în momentul ăsta și m-am gândit că să îți spun asta e primul pas pentru a te lăsa să intri. Până la capăt.

– Până la capăt, am repetat și mintea mi se învârtea să înțeleagă faptul că ea era aici, că îmi spunea lucruri pe care nu trebuia să le smulg de la ea.

– Îți dai seama că a durat o săptămână să conduc până aici? întrebă ea.

– Da, am spus încet. De ce ai bătut tot drumul din Massachusetts?

– Pentru că de acolo am cumpărat mașina, spuse ea, la fel de încet. Ai observat? E prima mașină pe care am cumpărat-o. E roșie.

Zâmbetul i se lărgi.

– Da, am observat. M-am apropiat cu doi pași, apoi mi-am vârât mâinile în buzunare, să nu cumva să încerc s-o ating. Dar de ce ai venit aici? Și ce o să faci cu o mașină în Manhattan?

Zâmbetul îi dispăru.

– N-am vrut s-o urc pe Sadie într-un avion. Își coborî privirile spre mâini. Și pentru că m-am temut că, dacă te-aș fi sunat, mi-ai fi spus să nu vin. Așa că am cumpărat o mașină și am venit cu ea. Și am luat un feribot.

De data asta, când Sadie se înapoie în fugă, i-am aruncat eu mingea, după ce am scărpinat-o scurt după urechi.

– Șansele ca eu să-ți spun să nu vii sunt zero și mai mici decât zero dacă ai fi sunat.

– Aşadar, ar fi trebuit să telefonez, spuse ea încet. Uite ce e, dacă eşti ocupat sau dacă aştepţi pe cineva…

– Să aştept pe cineva? De parcă am mers mai departe în ultimele două luni? De parcă există cineva pe blestemata asta de planetă care să-ţi poată lua locul? I-am ridicat bărbia ca s-o pot privi în ochi. Asta ai făcut? Te-ai întors la New York şi ai încercat să mă înlocuieşti?

– Bineînţeles că nu. Îşi miji ochii şi îşi smulse bărbia din mâna mea. Tocmai *am condus* de pe Coasta de Est până aici. Nu aş zice că ăsta e un indiciu că am un nou iubit.

– Ah, la dracu! Mi-am smuls bereta de pe cap şi am îndoit-o, băgând-o în buzunarul de la spate al pantalonilor. Trebuie să mă ajuţi şi să-mi spui ce faci aici, iubire, pentru că sunt la treizeci de secunde de a te duce în camera mea şi de a-mi îndeplini micul plan de a te ţine în pat.

– Sună grozav!

M-am dat înapoi cu un pas.

– Nu-ţi bate joc de mine!

– Crezi că am condus tot drumul până aici doar ca să *nu* mi-o trag cu tine?

I se ridică un colţ al gurii şi asta mă termină.

Din trei paşi, am lipit-o cu spatele de perete, cu mâinile în păr şi limba în gura ei. Am sărutat-o de parcă m-aş fi gândit la ea în fiecare secundă de când plecase, folosind fiecare strop de pricepere pe care îl aveam ca să i se taie respiraţia.

Ea mă trase mai aproape şi se împinse în sărut, înclinându-şi capul în felul ei care îmi spunea s-o sărut mai intens, ceea ce am şi făcut. Avea gust de limonadă şi de plajă, zile fierbinţi de vară cu nopţi şi mai fierbinţi, şi am gemut simţind că eram, în sfârşit, acasă. Îi voiam pielea goală sub mâini, coapsele catifelate în jurul şoldurilor mele…

Mi-am smuls gura de pe a ei şi m-am dat înapoi pe verandă, simţind nevoia să stau la distanţă de ea, şi am băgat de seamă că Sadie renunţase complet la noi şi acum stătea ghemuită lângă uşă.

– De ce te-ai oprit?

Allie se depărtă de perete.

– Nu. Am ridicat mâna. Tu stai acolo până când îmi spui de ce ai venit.

– Bine.

Își băgă mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor mulați… și hotărârea mea atârna de un singur fir.

– Sunt aici pentru că te vreau.

M-am ținut de balustrada verandei și mi-am implorat corpul să asculte de ordinul de a rămâne pe loc.

– Va trebui să fii mai clară de atât, pentru că mi se pare o călătorie foarte lungă pentru câteva orgasme.

Am refuzat să mă entuziasmez prea tare, pentru că pierderea ei mă distrusese de fiecare dată când pleca. Dacă era doar o vizită, trebuia să știu.

– De câte detalii mai ai nevoie când mașina îmi e plină ochi cu tot ce am, Hudson?

Da. Și, *bum*, gura mea era din nou pe a ei. Dorința îmi coborî rapid pe șira spinării ca un marfar în timp ce o sărutam iar și iar, mușcându-i buza inferioară, apoi sugând-o, înainte s-o trag din nou în gură pentru a-mi reaminti fiecare formă. Doamne, îmi fusese dor de ea. Aveam nevoie de ea. O iubeam. Nu era valul sau pilonul; era întregul ocean, pe cât de frumos, pe atât de imposibil de înțeles. Dar al naibii să fiu dacă nu voiam să îmi petrec tot restul vieții încercând s-o înțeleg.

„La naiba!" Am întrerupt sărutul și m-am dat din nou înapoi, dar nu era destul loc pe veranda asta – fir-ar să fie, în toată lumea asta – cât să mă țină departe de ea când spunea lucruri din astea.

– Trebuia să fii în New York, repetând pentru un balet creat *pentru* tine, ce urma să aibă premiera mâine-seară.

– Corect. Încuviință din cap, coborându-și privirea spre gura mea. Dar nu sunt, pentru că vreau să fiu aici, cu tine.

– Da, nu. Am scuturat din cap. Asta nu se poate. Nu abandonezi balete create pentru tine. Am un bilet de avion pentru mâine…

Zâmbetul ei îmi opri inima în loc.

– Veneai să mă vezi?

– Bineînțeles că veneam să te văd. N-aveam de gând să ratez premiera. Premiera de la care tu *lipsești*. Și încetează să te uiți așa la mine!

– Așa cum? Se apropie. De parcă te vreau și în sfârșit am făcut ceva în legătură cu asta? De parcă mi-am luat viața și am mutat-o în *Alaska?*

– Da. Toate astea.

Aș fi putut-o avea în pat în mai puțin de douăzeci de secunde dacă aș fi avut cheile la îndemână.

– Trebuie să spun, e destul de sexy că, în cele din urmă, ai ales să vii aici. Se uită în jur spre curtea din spate. Sitka. Afurisitul ăla de zâmbet avea să mă omoare cu zile. Ți-ai îndeplinit visul, Hudson. Făcu un pas spre mine.

– Da și nu. *Tu* ești visul meu și am pus un întreg continent între noi ca să-ți acord spațiu și timp. Am arătat spre Sadie. Așa că stai acolo și explică de ce ai renunțat la lucrurile pentru care ai muncit din greu.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre mine.

– Bine, o să facem cum vrei tu. M-am înapoiat la New York și am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la tine, însă am eșuat lamentabil. Am intrat în companie și… Se lăsă tăcerea pe când ea se uită spre pădure și încercă să își găsească cuvintele. Și am simțit că trebuia să fiu un milion de lucruri diferite pentru un milion de oameni diferiți, dintre care nici unul nu eram, de fapt, eu. Stăteam așa în vestiar, pe când ceilalți dansatori forfoteau pe lângă mine, și mă gândeam că doar când sunt cu tine mă simt cu adevărat eu însămi, fără prefăcătorie sau armură. Uram să fiu acolo. Întregul ei trup se mișcă odată cu respirația. Așa că am plecat fără să semnez contractul, nu-mi pasă cine dansează în *Equinox*, pentru că ce contează dacă sunt nefericită?

– Ești prea bună să te ascunzi aici cu mine. Mă omora să spun asta. Cea mai apropiată companie profesională e undeva la o mie de kilometri de aici, Allie.

– Nu mă ascund, Hudson, trăiesc. Să sperăm că o fac cu tine, deși încep să mă întreb dacă nu cumva ți-am supraestimat mantra aia cu te-iau-oricum-te-pot-avea.

Își încrucișă brațele.

– Nu poți renunța. Nu pentru mine. Refuz să permit să se întâmple asta. Echilibru, da. Renunțare? Nu.

Ea clipi.

– Oh, nu renunț. Am oferte de la aproape fiecare companie la care aș vrea vreodată să dansez.

– Nici una dintre ele nu e aici. Doamne, chiar încercam să-mi fac iubirea vieții mele *să renunțe* la a mai fi cu mine?

– Bineînțeles că nu. O să fiu plecată pentru cam trei săptămâni odată de trei sau patru ori pe an, în funcție de ce roluri mă interesează. Sunt oficial independentă. Ridică din umeri. Tu îți trăiești visul și eu mi-l trăiesc pe al meu. Partea cea mai bună e că putem face asta împreună. Îmi trebuie doar un spațiu de antrenament și să comand niște echipament. Dacă ești de acord să locuiesc aici. Dacă nu, pot găsi un loc prin apropiere și putem s-o luăm încet.

– Încet? Am clătinat din cap. Allie, te iubesc de unsprezece ani. Orice altceva decât să mă trezesc în fiecare dimineață lângă tine mi se pare al naibii de înghețat.

Zâmbetul îi lumină toată fața.

– Atunci, trezește-te cu mine lângă tine în fiecare dimineață!

Trebuia să existe o chichiță.

– Cum rămâne cu Eva?

– Ea trebuie să-și găsească propriul soare și știi că Anne a decis să rămână în oraș să fie aproape de Juniper. Înclină capul. Ai și alte rezerve?

– În afară de ce e evident?

– Lina, șopti ea.

Am încuviințat din cap, pregătindu-mă în liniște să mi se smulgă inima din piept.

– Nu te disprețuiesc, recunoscu ea încet. Evident, din moment ce sunt aici. Regret că am spus asta. Mi-au trebuit cam trei ore să îmi dau seama că mama te-a pus într-o situație imposibilă și că amândoi am suferit din cauza asta. Și eu, mai presus de toți, înțeleg ce înseamnă să fii

prizonierul unei minciuni. Începu să răsucească din nou inelul Linei. M-am gândit la asta, chiar am stat să mă gândesc la cum ar fi să mă uit la tine în fiecare zi – în afară de evidenta atracție – și m-am întrebat dacă faptul că ai jucat un rol într-una dintre tragediile mele a anulat adevărul simplu și de nezdruncinat că te iubesc – și nu e așa. Nu e vina ta că Lina a murit, Hudson. S-a întâmplat doar să fii acolo. Și, pentru că ai fost, eu sunt în viață.

M-am crispat.

– Mai spune o dată!

– Nu e…

– Nu partea asta.

M-am apropiat de ea.

– Ah! Zâmbi și mă luă pe după gât. Te iubesc! O să te iubesc întotdeauna. Nu vreau cinci minute – vreau o viață întreagă.

– În fiecare zi. În fiecare noapte. Noi doi. Mi-am coborât fruntea spre a ei și am lăsat ca perfecțiunea momentului să se strecoare în mine și să mi se așeze adânc în trup. Nimeni nu pleacă. Niciodată.

– Asta e ceea ce îți cer. Îmi atinse buzele cu ale ei. Poți face asta?

– Da. Pot face asta. Am ridicat-o în brațe și ea își încolăci gleznele la spatele meu. M-am născut să fac exact asta.

EPILOG

Allie

Cinci ani mai târziu

Opera Metropolitană trepida de o emoție palpabilă pe când ne făceam drum spre locurile noastre. M-am uitat spre loja familiei, ce nu mai era a familiei noastre, și am

zâmbit la băiatul cu ochi strălucitori care se uita spre fosa orchestrei, așteptând nerăbdător.

– Nostalgică? întrebă Hudson, conducându-mă spre rândul din spate, în mijloc, cu degetele împletite cu ale mele.

– Nu, am răspuns.

– Nu minți! mă certă Kenna din spatele nostru. Știi că nu poți găsi covrigii care-ți plac în Washington sau pe unde stați voi acum.

– Știi al naibii de bine unde stăm, am replicat în vreme ce ne apropiam de locurile din mijloc, unde stăteau deja Caroline, Gavin și Anne. Hudson fusese staționat în Cape Disappointment[29] în ultimii doi ani și era locul nostru preferat până acum. Deși adesea îmi era dor de casa noastră din Alaska.

– Aici stăm noi, iubitule. Kenna arătă spre locurile lor, apoi se uită cu surprindere la soțul ei. Vreau să cred că nu trimiți mesaje la muncă acum. Spune-le că nu-mi pasă cine trebuie operat – ești *al meu* în seara asta, Matthias!

– Era doar dădaca, Ken. Își băgă telefonul în buzunarul costumului, deschise nasturele de sus și se așeză. Băiatul e bine, că tot veni vorba.

– Știu, pentru că am dat și eu un mesaj din hol. Kenna se așeză lângă el și eu am lăsat un loc liber înainte să mă așez lângă Hudson. Probabil crede că nu suntem sănătoși la cap.

– Sau doar părinți prea protectori, am replicat eu.

– N-ai venit cu nici o parteneră? Hudson se aplecă în față și se uită dincolo de Caroline și Anne, spre Gavin.

– Eh. Ridică din umeri. Te superi dacă o împrumut pe a ta?

– Da. Hudson se lăsă pe spate și își puse mâna pe coapsa mea. Unde sunt Miles și Tyler?

O adolescentă cu părul roșu tresări văzându-mă, apoi se întoarse repede și se așeză.

– Ty e în culise cu fetele, răspunse Caroline. Sunt cu toții agitați. Se uită spre mine. Ai reușit să te strecori în culise?

Am încuviințat din cap zâmbind.

– Arată fantastic și e foarte calmă.

– Miles are o depoziție în Boston. Anne zâmbi și se îmbujoră. Dar va fi acasă mâine. Voi vă vreți camera, așa-i, Allie? Pentru că pe aia am aranjat-o.

– Absolut. Mâine începe săptămâna pe care cu toții ne-am eliberat-o de angajamente ca să o petrecem la casa de vacanță. Mama murise cu aproape patru ani în urmă, dar noi încă îi respectam regulile.

M-am uitat la locul gol de lângă mine.

– O să fie aici.

Hudson mă sărută ușor pe tâmplă.

– Punctualitatea nu e punctul ei forte, îmi reaminti Kenna, apoi își întoarse capul să se uite în spate. Dar uite cine a reușit!

– Ca și cum am fi putut să lipsim. Everett se aplecă și mă sărută zgomotos pe obraz. Dă-ne o secundă și o să ajungem la locurile noastre!

Verigheta îi lucea sub lumini pe când îl luă pe Michael de mână și înaintară spre capătul rândului.

– Nici măcar o umbră de nostalgie? întrebă Hudson, mângâindu-mă pe coapsă.

– Am dansat aici anul trecut, i-am amintit eu, întorcându-mi capul să fur un mic sărut. Și tu ești casa mea. Sunt câștigată pe toate planurile.

El se aplecă și adânci sărutul cu un pas dincolo de ce ar fi considerat decent pentru acest loc și eu am savurat fiecare secundă. Nu m-aș plictisi niciodată să-l sărut pe bărbatul ăsta.

– Of! Voi doi sunteți grețoși.

Eva se strecură pe lângă Kenna și se cufundă în scaun, iar folia în care era împachetat buchetul ei de flori foșni.

– Iar tu aproape că ai întârziat.

În suflet mi se așternu pacea, cum se întâmpla mereu când reușeam cu toții să ne adunăm sub același acoperiș.

– Încă n-a început, deci am ajuns la timp, replică Eva. A adus toată lumea flori? De câte buchete are nevoie o fată?

– Până acum, am numărat șase, răspunse Gavin.

– Pare corect. Hudson aranjă buchetul din poală pentru a proteja florile. Caroline, ești bine? Arăți de parcă ai fi pe punctul de a vomita.

– Sunt bine, zise Caroline, bătând darabana pe cotiera dintre ei. Sunt doar emoționată pentru ea. Nu în fiecare zi un mic studio local e invitat să danseze la Met.

– O să fie grozavă, am asigurat-o pe Caroline.

– Relaxează-te, are asta în gene! adăugă Eva, apoi se întoarse spre mine. Vrei să știi ultima bârfă de la companie? Noi, soliștii, auzim tot. Ah, și a luat careva un program?

Kenna oftă și puse un program în poala Evei.

– Răspunsul este nu – la bârfă, am zis. Dar mă bucur că te distrezi.

Tânăra din fața noastră se întoarse în scaun, apoi se uită la mine pentru trei secunde stânjenitoare înainte să-și dreagă glasul.

– Îmi pare așa rău că vă deranjez, dar semănați cu Alessandra Rousseau.

Am zâmbit.

– De fapt, Alessandra Ellis, dar da. Eu sunt.

Mâna lui Hudson se mișcă pe coapsa mea și am prins cu coada ochiului o imagine a gropiței apărute.

– Ah, Doamne! Vă iubesc. Vă urmăresc tot timpul reprezentațiile! se extazie adolescenta.

– E foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc! Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Celine. Fața i se lumină și privirea i se îndreptă spre Eva. Și tu ești Eva! Te urmăresc și sunt total îndrăgostită de serialul pe care l-ai făcut despre diferențele dintre feluritele mărci de poante.

– Mulțumesc! spuse Eva și zâmbi.

– Mă bucur să te cunosc, Celine! am spus. Sper să îți placă spectacolul.

– Voi sunteți legende, șopti ea, apoi se întoarse.

Hudson se întoarse și își lipi buzele de urechea mea.

– Îmi place al naibii de mult când îți rostești numele, aproape la fel ca atunci când îl spui pe al meu.

M-am îmbujorat pe loc.

– Fii cuminte! Suntem la Met.

Îmi trebuiseră numai trei secunde să decid dacă să îi iau numele când ne căsătoriserăm, în urmă cu doi ani. Pur și simplu mă săturasem să fiu o Rousseau.

– Nu-mi amintesc să te fi auzit spunând ceva despre decență când am fost în vestiar anul trecut, șopti el, cu degetele alunecându-i spre tivul rochiei mele negre scurte. De fapt, îmi amintesc mai degrabă că voiai mai mult, și mai tare, și *mai repede* la un moment dat.

– Te iubesc!

Și acum aș cam fi vrut să îl înghesui în culise ca să repetăm figura.

– Eu te iubesc mai mult! Eşti perfectă, Allie! Știi asta, da? Ochii verzi ca marea se uitară drept în ochii mei și mi-am pierdut șirul gândurilor.

– Ah, uitați-vă! Eva fâșâi programul. Baletul Contemporan Haven Cove. Și numele ei!

Luminile se stinseră şi Caroline începu să se legene în scaun.

Anne îi luă mâna stângă.

M-am întins peste poala lui Hudson şi am luat-o pe cea dreaptă.

Cortina se ridică şi emoția îmi clocoti în piept ca şi cum eu eram pe cale să urc pe scenă. Zâmbetul mi se lăți pe toată fața când Juniper apăru, cu restul clasei ei.

Era *perfectă*.

Oraș în sud-estul statului Alaska (n.tr.)

George Balanchine, coregraf de balet, recunoscut ca fiind unul dintre cei mai influenți coregrafi ai secolului XX , supranumit „tatăl baletului american“ (n.tr.)